

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

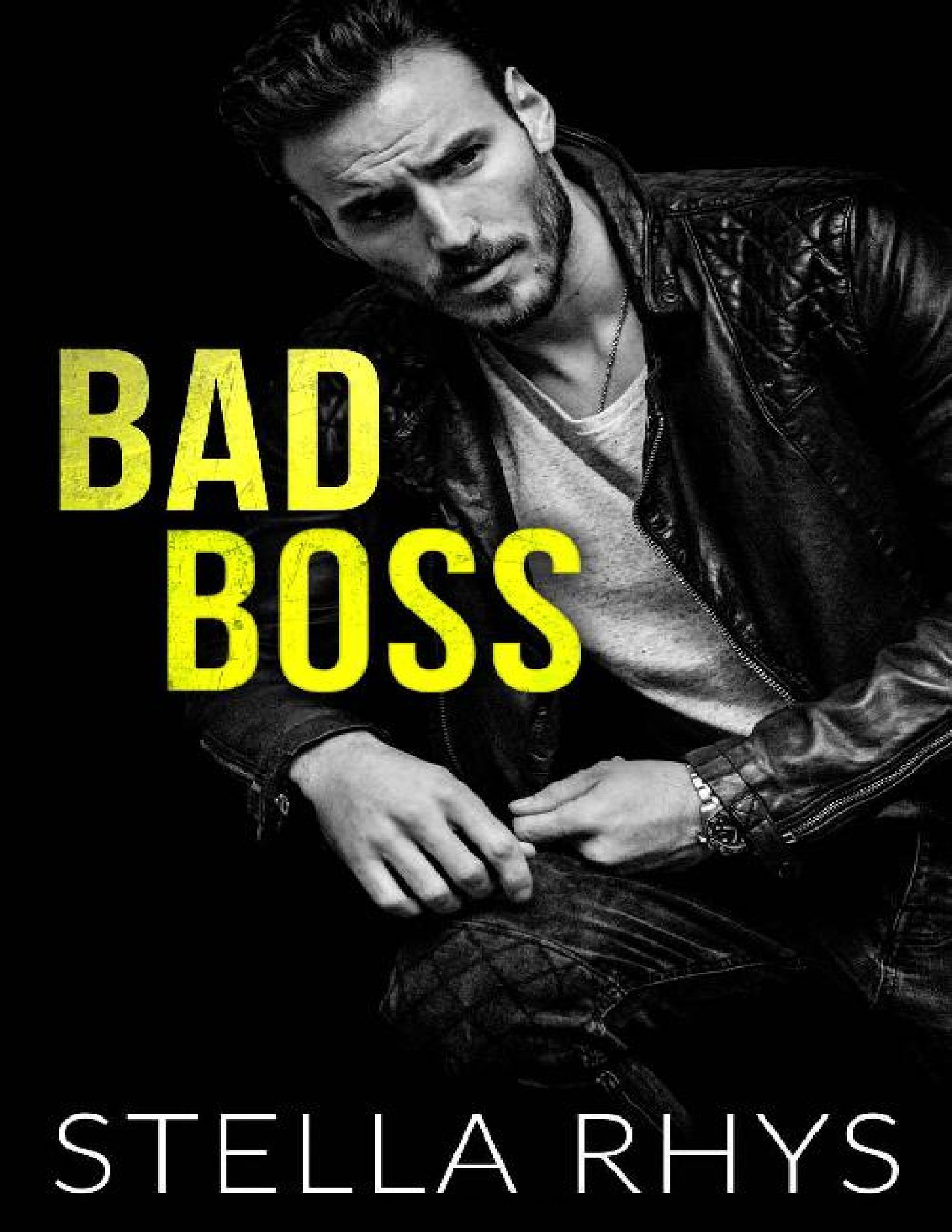
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAD BOSS

STELLA RHYS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

KÖTÜ PATRON

Stella Rhys

İÇİNDEKİLER

Telif hakkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Epilog

Teşekkür ederim!

İdeal Nokta

Stella ile iletişime geçin.

KÖTÜ PATRON

Telif hakkı © 2017 Stella Rhys'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Vivian Monir
Düzenleme: Wendy Chan, Tutkulu Düzeltmen

Aman Tanrım.

Taksinin arka koltuğunda nefes nefese kalmıştım, bu geceki potansiyel olarak felaketle sonuçlanabilecek kararın verdiği adrenalinle hâlâ ayaktaydım. Hayatımın en büyük hatası olabilirdi ama boş ver, yapmıştım işte.

Sonunda dışarı çıktım.

Vergilerinden market alışverişine, gelecek yılki Noel hediyeleri bütçesine kadar her şey için Excel tabloları kullanan, istikrarlı Sara olmam gerekiyordu, ama bu gece resmen sınırımı ulaştım ve herkesin kalmam için yalvarmasına rağmen tüm yetişkin hayatımı adadığım hayalimdeki işten ayrıldım. Ama şirket çok ünlü, çok ikonik. Zaten çok zaman harcadın. Neden kalmayasın? Orada olduğun için kendini şanslı sayman gerekmez mi?”

Ceketimden kurtulurken yüzümü buruşturdum.

Hayır, pek sayılmaz.

Eğer şanslı olmak, dokuz yıl boyunca hayali terfiler peşinde koşmak, binlerce saat fazla mesai yapıp karşılığını alamamak, üstlerimin yaptığı her hatanın sorumluluğunu üzerime atmak ve editörümün bana hiç kredi vermeyi düşünmediği bir yazı üzerinde son üç ayı geçirmek anlamına geliyorsa –ki bu ilginç gerçeği bugün öğrendim– o zaman evet, şanslıyım. O kadar şanslıyım ki, araştırmalarımın, iletişim bilgilerimin ve yazılarımın tüm geçmişini kalıcı olarak sildim ve patronlarımın üç aylık emeğini boşa çıkaran görkemli bir şekilde ofisten ayrıldım.

Peki... köprüler mi?

Hepsi yandı.

Geri dönüş kesinlikle yoktu. Şu an heyecan verici olsa da, sabahleyin gerçeklerle yüzleştüğimde dehşete düşeceğimi biliyordum. On sekiz yaşımdan beri bu şirkette çalışıyordum. Ofis merkezli hayatım bildiğim tek şeydi. Aşırı çalışmak bildiğim tek şeydi. Aslında, masaya bağlı olmadığım zamanımı nasıl geçireceğimi bilmiyordum ve yarın sabah saat 8 civarında muhtemelen bunların hepsini hatırlayıp çok büyük bir sinir krizi geçirecektim.

Şimdilik bu keyfin tadını çıkarmaya karar verdim.

"Lower East Side dediniz, hanımefendi?" diye teyit etmek için taksi şoförü tekrar seslendi.

"Evet, Houston'ın hemen altındaki Ludlow Caddesi."

"Aynı zamanda 'İçkiyi İçip Dörte Kadar Dans Etme Köşesi' olarak da bilinir," diye sessizce söyledim, saç tokamı çıkarıp tepedeki topuzumu savurarak.

O an nadir rastlanan bir ruh halindeydim.

Kendimi cesur hissediyordum... özgürleşmişim. Yarın hiçbir sorumluluğum olmayacağı için adeta sarhoş olmuştum. Yetişkin hayatımda ilk defa hesap verecek kimsem yoktu, nöbet tutmam gereken kimse yoktu ve bu durumdan memnundum; bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden... neden bu geceden faydalanıp çılgınca bir şey yapmayayım ki?

Kuyu.

Dudaklarımı ısırdım. Bunun için cevaplarım vardı.

Bunların birçoğu, anlık kararların derin ve kalıcı sonuçlar doğurmasıyla ilgiliydi ve bunu herkesten daha iyi bilmem gerektiğini söylüyordu. Ama bu moral bozucu düşünceye dalmadan önce, telefonuma bir sürü mesaj geldi.

Tam zamanında. Elim cebimdeydi ve bakmadan bile mesajların hepsinin en yakın arkadaşımdan olduğunu biliyordum.

LIA: Merhabaaa, neden bana mesaj atıp sonra ortadan kayboluyorsun?? LIA: Dur, anlamadım, gerçekten bu gece gelecek misin? İşten nasıl çıktın?? LIA: Sonunda patronunu sana söylediğim gibi sandalyesine bantladın mı? BEN: Merhaba. Bir bakıma yaptım... Oraya vardığımda anlatırım. İnanamayacağın uzun bir hikaye ve önce bir içki içmem gerekecek. Belki üç tane. LIA: Evettt, hikaye zamanı, çok

heyecanlıyım! LIA: Ayrıca Lukas buradaki sahipleri tanıyor, yani... açık bar :) BEN: EVET. 5 dakika uzaklıktayım. Victorian Hotel'in çatı katı mı? LIA: Evet, çatı terası! Kapıda Lukas'ın adını söylemen yeterli. Senin için bir içki hazırlayayım mı? BEN: Hayır, ama yatakta harika olabilecek yakışıklı bir adam bulursan onu yakala ve ona benden bahset.

Yarı şaka yapıyordum ama bu, Lia'nın bir sonraki mesajı gelmeden önce ortaya çıkan şaşkın emoji yağmurunu engelleyemedi.

LIA: Neeee?

En yakın arkadaşımın, soracağı birçok sorudan hangisini önce soracağına karar vermeye çalışırken, üç noktanın tekrar tekrar kaybolup geri gelmesini izlerken homurdandım. Ne düşündüğünü biliyordum – ne zaman cesaret edip tek gecelik ilişki yaşamaya başlamıştım ki? Son beş yıldır aynı uysal, neredeyse sıradan, sadece cinsel ilişki yaşadığım arkadaşıyla birlikte olan ben değil miydim?

Evet. Evet, öyleydin.

Adı Jeff'ti ve az önce istifa edip mecazi anlamda ateşe verdiğim dergideki redaktörümdü. Onu seçtim çünkü zaten ofisteydi ve dikkat dağıtacak kadar yakışıklı olmadan yeterince sevimliydi. Harika olmasa da oldukça iyiydi. Cinsel ilişki sırasında beni çok terletecek ve bir sonraki toplantıma dağınık bir halde gelmeme neden olacak kadar güçlü değildi – ki bu korkunç geliyordu, evet, ama amaç da buydu.

Jeff, cinsel isteğimi tatmin etmek için yeterliydi ama hormonlarımı harekete geçirecek kadar da değildi. İşini halletti, böylece ben de işimi hallededildim ve sonunda patronlarımın sürekli söz verdiği gibi künyede kendime bir yer edindim. O şirket için, aktif ama son derece vasat bir cinsel hayata alışmıştım.

Ve tüm bunlar boşuna.

"Şu pislikler," diye kaşlarımı çattım, Lia'nın mesajı nihayet geldiğinde.

LIA: DUR BİR DAKİKA, ÇOK KAFAM KARIŞTI. Neler oluyor, lütfen tek cümleyle anlatır mısın?? BEN: TAMAM
BEN: Temelde, birdenbire sinir krizi geçirdim ve June

Magazine'den öyle bir şekilde istifa ettim ki, yayıncılıktan tamamen kara listeye alınabilirim. Bu yüzden yarın felaket kontrolüne başlamadan önce, o şirket için yaşadığım tüm kötü seks yıllarının telafisini bu gece barda en yakışıklı adamı bulup ona HER ŞEYİ yaptırarak yapacağım.

Mesajı gönderdiğim anda derin bir nefes aldım. Mesajı gönderdikten bir saniye sonra fark ettim ama anlaşılan kararımı vermiştim.

Bu gece kendimi şımarttım.

Her şeyde.

Boş ver gitsin – sadece bir geceliğine, ne istersem onu, nasıl istersem öyle, ne kadar sert ve ter içinde istersem öyle yapmama izin verecektim.

On saat sonra sabah 8 olacak, ama o zamana kadar tüm kurallarım geçerliliğini yitirecek.

Hayal ettiğim her şey, kendi emrimdi çünkü otelin çatı katındaki baloda hem Külkedisi hem de onun peri annesiydim. Yarın ise gerçekliğe dönüş vardı.

Ama bu gece, her saniyeyi en iyi şekilde değerlendiriyordum.

“Lia, resmen aynı binadayız – çatıda seninle buluşana kadar bekleyemez miyiz?” diye yalvardım, telefonumu omzumla kulağım arasına sıkıştırıp kapıdaki görevliye kimliğimi uzattım. Onu atlattıktan sonra, kendimi otelin daha sakın yan girişinin şık ve çekici lobisinde, belki de dünyanın en yavaş asansörünü beklerken buldum.

"Hayır Sara, bekleyemez, çünkü beni bütün gece gizemli mesajlarınla oyaladın ve şimdi sonunda neler olup bittiğini anladım, sarhoşum, heyecanlıyım ve senin için birkaç yakışıklıyı yağlayıp, sen buraya gelene kadar iyice ısıtacağım!"

"Ah, bu çok... ürkütücü geliyor, Lia."

"Öyle mi?" diye sordu, üzgün bir ses çıkardı. "Sanırım öyle. Lukas şu an bana çok tuhaf bakıyor. Ama neyse, bu senin gecen değil Lukas – şu an Lukas'la konuşuyorum – bu Sara'nın gecesidir. Değil mi Sara? Şu an seninle konuşuyorum."

En yakın arkadaşımın birkaç kadeh şarap içtikten sonra ne kadar sevimli bir hal aldığına gülmeden edemedim. "Tabii ki, sarhoş, öyle olsun."

"Aynen öyle. Dinle. Az önce dokuz numara bir adamla konuşuyordum – bana öyle bakma Lukas – ve tam bir tatlış. Çok iyi bir insan."

"Hı hı."

Asansörün aynalı kapılarında kendime bakmayı tercih ettiğimde Lia'nın sesi yavaş yavaş kayboldu.

Her şey göz önüne alındığında, fena değil.

İki saat önce iş yerindeki kadınlar tuvaletinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamış olmama rağmen, rimelim ve sabah erken saatlerde sürdüğüm hafif allık hâlâ

bozulmamıştı. Yüzümü yana eğerek, annemden miras aldığım elmacık kemiklerimin doğal parlaklığına hayran kaldım – gökyüksekliğinde ve odadaki her ışık zerresini yansıtmaya can atan. Lia onlara sevgiyle "kirli ilgi düşkünleri" derdi. Elmacık kemiklerim ve "vazgeçmeyen kalçam" görünüşe göre vücudumun en suçlu kısımlarıydı.

Ah, Lia. Bu çok iyi kalpli adamın üç tane sahiplenilmiş kedisinden bahsettiği kısımda sözünü kesmek zorunda kaldım.

“Lia, dinle,” diye dikkatlice başladım. “Tavsiyen için teşekkür ederim ve seni çok seviyorum, ama bu gece aradığım kişi kedi babası tatlı bir kız değil sanırım.”

“Ne? Neden?”

"Bu ciddi bir soru mu?" Sırf huzursuzluktan asansör düğmesine tekrar bastım. "Ve gerçekten şu anda bu konuşmayı yapmamız gerekiyor mu?"

“Evet Sara, bu ciddi bir soru çünkü sarhoşum ve sarhoşken kavrama sorunlarım oluyor, bu da her soruyu ciddi bir soru haline getiriyor,” diye açıkladı Lia, aynı anda hem büyüleyici hem de sinir bozucu bir şekilde, sadece onun yapabileceği gibi. “Şimdi bana neden senin için seçtiğim o iyi adamı istemediğini, ona zaten senden bahsetmiştim, ve lütfen bana neden bütün gece telefonda kaçmaya çalıştığını anlat!”

“Çünkü,” diye tısladım. “Öncelikle, son birkaç yıldır sadece asgari düzeyde çekici bulduğum bir adamla idare eder bir sürü seks yaptım, bu yüzden bu gece özellikle o tür bir seks istemiyorum. İyi, terli... biraz vahşi bir seks istiyorum, beni yere yatırıp... yatak başlığını kıracak kadar sert sikecek bir adamla. İkinci soruna gelince, telefonu kapatmak istiyorum çünkü bu gece yaşayacağım akıl almaz seks hakkında konuşmak istemiyorum, sadece yaşamak istiyorum. Bunu düşünmek şu anda beni işkence noktasına kadar tahrik ediyor ve bu kadar azginken seninle telefonda konuşmak aslında biraz garip hissettiriyor, bu yüzden lütfen asansöre binmememe izin verir misin Li?” diye sordum, ayaklarımı sürükleyerek içeri girerken sinirli bir şekilde. “Çünkü burada, içindeyim ve ben – ”

Kahretsin.

Arkamı döndüğümde, dünyanın en çarpıcı, inanılmaz güçlü adamının arkamdan içeri girdiğini görünce kalbim durdu. Üzerinde son derece pahalı görünen bir takım elbise, inanılmaz derecede ütülü beyaz bir gömlek ve o mükemmel dudaklarında beni duyduğunu belli eden hafif bir sırıtış vardı.

Her şey.

“Şey.” İki saniyelik göz temasımız o kadar yakıcıydı ki, üzerimdeki kıyafetleri anında yırtıp atmak isteyebilirdim. Lia ile telefonu hızla kapatıp, yabancıya baktım.

Aman Tanrım.

O, yürüyen bir heykeldi – uzun boylu, vakur ve taştan oyulmuş gibiydi. Kalın kahverengi saçları, şekillendirilmiş elmacık kemiklerini ve o kadar keskin bir çeneyi bozulmamış bir şekilde görmemi sağlayacak kadar geriye taranmıştı ki, parmağımı mükemmel kenarında gezdirmek istedim. Boğazımı temizledim.

"MERHABA."

Bana doğru baktı ve tam da kendi katındaki düğmeye basmak için eğilirken delici mavi gözleriyle beni dürttü.

"MERHABA."

O ses. Tadını bile alabiliyordum. Alçak ve seksiydi, dumanlı ama pürüzsüzdü ve geri kalan inanılmaz güzelliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Bakışlarımı vücudunda bir kez gezdirdiğimde, uzun ve ince, altı fitten birkaç santim uzun, sağlam ve kaslı bir yapısı olduğunu hemen görebiliyordum. O özel dikim ceketin altında bile, geniş omuzlarının gücünü, göğsünün sivri V şeklini seçebiliyordum. İtalyan takım elbisesine sarılmış güç ve seksilikti ve bu beni onu Manhattan'daki parlak bir ofiste, her zamanki gibi işlerini yürütürken masasının altında oral seks yaptırırken hayal etmeme neden oldu.

Tamam, Sara.

“Yani...” Dudaklarımı ısırdım, kapıda bakışlarını gözlerimle buluşturduğunda kalbim hızla çarpıyordu. “Sen... cennetten mi gönderildin? Şaka yapıyorum. “O konuşmanın tamamında orada mıydın? Aşağıda?” Soruma karşılık bulmayan gergin bir kahkahayla son verdim.

Kahretsin. Heykel benden çoktan sıkılmıştı. Tamamen ifadesizdi, o enfes yüz hatlarında en ufak bir duygu belirtisi bile yoktu. Ama tam yanaklarım utançtan kızarmaya başlarken, gözünde küçük bir parıltı gördüm.

“Hayır.” Cevap vermeden önce biraz zaman aldı. “Sadece bu gece ne kadar sert bir şekilde sikişmek istediğini duymak için yeterince uzun süre.”

Ah.

Tanrım.

“Pekala,” diye başladım yavaşça, dudağımı sertçe ısırarak. “Kendimi savunmak gerekirse, bugün biraz felaket bir gün geçirdim ve yarın

muhtemelen daha da kötü olacak. Bu yüzden kendime önümüzdeki on saati istediğim gibi geçirme izni veriyorum."

"On saat." Bana merakla baktı. "Çok fazla zaman değil."

O kadar telaşlanmışım ki, umursamaz bir şekilde omuz silkmeye çalıştım.

"Sorun değil. Ben sade bir kıyım."

Yüz hatlarının keskinliğini izlerken nabzım hızlandı; kaşlarının arasında oluşan o seksi küçük kırışıklık çok hoşuma gitti. Acaba...? Evet, öyleydi. Benimle alay ediyordu.

"Sizi tanımlamak için bu kelimeyi kullanacağımdan pek emin değilim."

Kalp atışlarım hızlandı ama önemsemedim. "Hayır mı? Neden?"

"Basit, kolayca açıklanabilir anlamına gelir."

"Ben değilim ki?"

Bir an tereddüt etti, sonra güldü. Alçak, kadifemsi bir sesteki ve beni anında kendine bağladı.

Hayır. Sizinle ilgili zaten... birkaç sorum var.

Tanrım, neden bana müstehcen şeyler söylüyormuş gibi hissettim? Çok az kelime söyledi ama her biri beni inanılmaz derecede tahrik etti. Hatta duraklamaları bile beni etkiledi. Daha fazlasını öğrenmek için onu kışkırtmaktan kendimi alamadım.

"Ne tür sorular?" diye sordum, ateşli merakımı gizlemeye çalışarak.

"Çekinmenize gerek yok. Dediğim gibi, benim için 'boş ver' tarzı bir gece."

Sırıttı. "Söylediklerinden emin misin?"

Hayır. Ama bundan sonra öyleymiş gibi davranacağım.

"Evet."

"O zaman sanırım sadece senin gibi bir kıyın, onu yere yatırıp istediği kadar sertçe becerecek birini bulmakta neden zorlandığınızı merak ediyorum," diye bana baktı. "Eminim ki herhangi bir heteroseksüel erkek bunun için bir iki yatak başlığını feda etmeye razı olurdu."

Aman Tanrım.

Kendimi yelpazeyle serinletmemek için tüm gücümü kullandım. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, kendimi toplamam gerektiği idi. Bu gizemli, az konuşan adamla asansörde geçireceğim süre sınırlıydı ve onu beni sessizliğe büründürerek bırakmayacaktım. Bu, insanoğlunun bildiği en büyük şans kaybı olurdu.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp boğazımı temizledim.

"Ne demek... ne demek benim gibi biri?" diye sordum sonunda.

"Utangaç davranma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Güldüm. "Evet demek istiyorum ama teyit etmem gerektiğini hissediyorum çünkü şu an her şey çok gerçeküstü geliyor."

Kahretsin. Bunu itiraf etmem mi gerekiyordu? Sakin kalmaya çalışmıyor muydum? Neyse. Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürsek, hâlâ nefes alıyor olmam mucizeden farksızdı.

"Pekala. Demek istediğim, sen sıradan, sevimli bir kız değilsin. Sen..." Yanaklarımın kızardığını görünce yine o seksi kahkahayı attı. "Çok ateşlisin. Gerçekten çok ateşlisin. Erkekleri acil bir arzuya sürükleyen türden."

"Neredeyse acil?"

Bana sanki küstahlık ediyormuşum gibi baktı. "Sanki senin imajını kafalarından silmek için mastürbasyon yapmaları ya da sevişmeleri gerekiyormuş gibi. Bu sana net bir tablo çiziyor mu?"

Yutkundum. "Oldukça iyi."

"Başka sorunuz var mı?" diye takıldı.

"Olabilir," diye takıldım.

"Beğenmek?"

Kollarımı kavuşturdum. "Kendinizi o adamlar arasında sayar mısınız?"

Hiç tereddüt etmedi.

"Seni daha gözlerimle görmeden dört farklı pozisyonda zihnimde becerdiğimi düşünürsek, cevabın evet olduğunu söylemeye meyilli olurum."

Aman Tanrım. Bir an sessiz kaldım.

"Peki, hangi pozisyonu daha çok beğendiniz?"

Aman Tanrım! Vay canına, Sara. Harika iş çıkardın.

"Seni lavabonun üzerine eğip aynada her şeyin nasıl sektiğini izlediğim sahneyi çok sevmiştim." Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. "Ama benim üzerime oturup penisime bindiğin sahne de ona çok yakındı."

Ve... söylenecek söz yok.

Asansör nihayet inmeme gereken bara doğru açıldığında, orada öylece durup kaldığım anı tarif etmek için "dilsiz" kelimesi yetersiz kalırdı. İki kadın içeri girip bizi görünce ve birbirlerine kıkırdarak hemen dışarı çıktıklarında neredeyse alev alacaktım. Kapılar kapanıp asansör çatı katına doğru yükselmeye devam edene kadar tam olarak idrak edemediğim şeyi zaten biliyorlardı.

"Sanırım basamağı kaçırdınız," dedi. Tanrım, altı kelime hiç bu kadar ima dolu gelmemiştir.

En azından benimkine kadar değil.

"Sanırım senin evine geleceğim."

Bulanık bir görüntü.

Asansörden kapıya kadar olan yolculuğu ancak bu şekilde tarif edebilirdim: Sıcak, nefes kesici bir bulanıklık.

Dünyanın başka hiçbir gecesinde yarı çıplak göğüslerimin bir otelin ortasında açıkta kalmasına razı olmazdım, ama bu gece, anın, çılgınlığın, onun tarafından ele geçirilmiştim. Adını bile bilmiyordum, ama umurumda değildi. Vajinam onun için acımasızca zonluyordu, bu yüzden o an tek umursadığım şey bu adamı soyup, her sıcak, sert santimini içimde hissetmekti.

"Çok tatlı."

Ağzımdaki mırıltısı, beni kapıya doğru itip kollarımı yanlarıma yapıştırırkenki dokunuşuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Vücudum sabırsızlıkla onu bekliyordu ama o benimle zamanını iyi kullanıyor, boynumun kıvrımı boyunca kalın, ıslak bir çizgi yalayarak parmaklarımı esnetmeye ve kıvrırmaya zorluyordu. Dilinin ucunu değil, düz kısmını kullanıyor, vücudumdaki her sinir ucuna zevk dalgaları gönderiyordu.

Aman Tanrım. Tepkilerimin her titremesini hissettikçe ağzı kıvrıldı. Bana işkence ettiğinin farkındaydı ve bu onu daha da yavaşlattı; dilini tenimde döndürürken, nabız gibi atan ereksiyonunu karnıma bastırdı. Hem cehennem gibi ateşliydi hem de tamamen dayanılmazdı.

"Yeterli."

Gözleri alev alev yanarken, karşımda duran adamı korku ve heyecanla kasarak sertçe ittim.

"Beni kışkırtma. Sana çoktan ihtiyacım var, lütfen," diye nefes nefese kaldım, gözleri inip kalkan göğsüme inerken yutkundum.

Birdenbire, Manhattan'ın en pahalı otellerinden birinin açık salonunda, sadece siyah dantelli sütyenim ve siyah kot pantolonumla durduğumun farkına vardım. Sanki beni saran kaplar küçülüyor, her nefes alışımında göğüslerimi rahatsız edici bir şekilde sıkıştırıyordu.

"Önce onu çıkar."

Nefesimi verdim. "Ne?"

"Senin göğüslerinle oynamanı izlemek istiyorum. Sonra içeri gireceğiz."

Deli olmalıyım çünkü hiç düşünmeden kabul ettim. Hatta saten askıları omuzlarımdan nasıl indirdiğimi bile hatırlamıyorum. Ancak sırtımı kapıdan geriye doğru büküp arkama uzanarak tokasını açtığımda ve sütyenim yere düştüğünde kendime geldim. Sütyeni ona doğru tekmeledim. Gözleri hala göğüslerimdeydi, sütyeni yakaladı.

"Göğüs uçlarınızla oynayın."

Bunu yaparken göğsünden gelen o kısık iniltiyi çok sevdim – neredeyse pantolonunun altından belirginleşen penisinin hatlarını görmekten aldığım zevk kadar. O, çelik gibi bir şeydi ve bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Tanrım, beni artık içeri al," diye yalvardım.

Bu sefer isteğini yerine getirdi.

Odanın içinde birbirimize sarılmış halde, sadece beklentiden bile inliyordum. Bir otelin çatı katında ilk kez kalıyordum ama umurumda değildi. O beni aynaya bakan kanepenin arkasına doğru eğene kadar, dekor veya mobilyalara hiç dikkat etmedim; önce kravatını ve ceketini çıkarıp, sonra da kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı doğru sıyrana kadar.

"Tanrım. Gittikçe daha da iyi oluyor," diye mırıldandı, o mükemmel kaş çatması alnını kırıştırırken başını yana eğdi ve elini kalçamın kıvrımında gezdirdi. Hafifçe sallayarak inceledi. Sonra kıvrımın en yuvarlak kısmını avuç içine alıp geriye doğru çekti ve beni öyle sertçe tokatladı ki acıdan tısladım.

"Kahretsin."

O, acıyan tenimi okşarken kanepeye sıkıca tutundum ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama acıyı tamamen dindirdikten sonra tekrar popoma vurdu. Ayak parmaklarım halıya saplanırken yutkundum.

"Daha fazla."

"Bu neydi?" Sesi kısıktı.

"Daha fazlasını istiyorum."

Beklemedi. Dileğim gerçekleştiğinde nefesim kesildi ve sonraki birkaç saniye boyunca ardı ardına darbeler indirdi, vücudumun her yerinin titrediğini hissedebilecek kadar sertçe popoma vurdukça iniltim feryada dönüştü.

"Mmm... Tanrım!" Ağzımdan çıkan hırıltılı ses giderek yükseldi ve o da dudaklarımdan bir hırıltı kopararak saçlarımdan bir tutamını kavradı.

"Tanrım, beni fena halde azdırıyorsun," diye homurdandı. "Ne kadar da seksi olduğuna bak."

Aynaya baktım ve derin bir nefes verdim.

Kahretsin, Sara. Bu yansımayı tanıyamadım. Saçlarım ıslaktı, yanaklarım kızarmıştı ve nefes nefese, ağzım açık gülümsememde bir memnuniyet vardı. Bana ne yaptın? Aynadan ona bakarken, onu süzerek sormak istedim. Başını hafifçe yana eğip uzun parmağını vajinama sokarken, yakışıklı ve acımasız bir karışımdı.

Kahretsin, aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Öne doğru eğilip, diğer eliyle göğsümü kavrayarak içime daha da derinlemesine girmesiyle kendimi daha da iyi hissettim.

"Onları iyice sık," diye fısıldadım.

"Memnuniyetle."

Utanmaz olmalıydım. İstedığımı söylemeliydim, çünkü sabah olduğunda bu iş bitecekti. Bu adamı bir daha asla görmeyecektim ve tek bir pişmanlığım bile olamazdı. Bu yüzden her şeyi onunla paylaştım.

"Daha fazla," diye fısıldadım, o bir eliyle göğüslerimi yoğururken diğer eliyle de vajinamla oynamaya devam ederken kontrolsüzce inliyordum. Şimdi iki parmağı hızla içime girip çıkıyordu ve ne kadar ıslak ses çıkardığıma inanamıyordum. Ne kadar inanılmaz derecede iyi hissettiğime de inanamıyordum.

Boğazımdan gelen hırıltılı bir çığlıkla öne doğru yığıldım. Vücudum gevşerken güçlü kolları beni yakaladı ve kısa bir sessizlikten sonra boğuk fısıltısını duydum.

"Güzelim, az önce elimi tamamen ıslattın mı?"

"Evet," diye yanıtladım, nefes nefese kalmış bir halde, o da kendi vücut sıvılarını göğsüme sürerken, eli benimde kaygan ve ıslaktı. Aman Tanrım. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım ve ereksiyonunu kalçama sürttüğünü hissettim. "Artık yeterince ıslak olmalısın, rahatça sığarsın," diye mırıldandım.

Duraksadı.

"Ne dedin?" diye sordu, ben de arkamı dönüp onun yoğun bakışlarına dik dik baktığımda. Bir an beni süzdü, gözleri ıslak göğüslerimden aralanmış dudaklarına kadar kaydı. "Ve ben de daha fazla sertleşemeyeceğimi sanıyordum," diye mırıldandı, ağır tokasını kavrayıp kemerini çözmek için üç hızlı hareket yaptı.

Heyecanla kalbim hızlandı.

Penisinin serbest kaldığı an, ağzım açık kalacak şekilde irkildim. Bana bakarken sırtıttığını biliyordum. Elini belime koydu, ben de avucumu penisinin altına kaydırdım, parmaklarım kalınlığını kavramaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Tenimde şaşırtıcı derecede ipeksi bir his bıraktı. Sıcaklığı, ağırlığı sevdim ve okşamaya başlarken inlemesinin sesinden zevk aldım.

Bekle de gör, dudağımı ısırdım.

Ağız yoluyla cinsel ilişkiyi hiçbir zaman özellikle sevmemiştim, ama onun penisini ağzımda istiyordum. Onu tatmak istiyordum – istediği yüzeyde, dilediği gibi beni becermesine izin vermeden önce bir anlığına kontrolü ele geçirmek istiyordum.

"Ne yapıyorsun?"

Önünde diz çökerken sesindeki dizginsiz şaşkınlığın tadını çıkardım. Kalın kökünü kavrayarak dudaklarımı penisinin pürüzsüz başına değdirdim ve tam zamanında geri çekilerek parıldayan meni damlacıklarını gördüm. Kirpiklerimin altından yukarı bakarak, nefes nefese ve göz kırpmadan, adeta gördüğü manzaradan sarhoş olmuş bir halde olduğunu gördüm.

Tanrım, evet.

Güçlüydü, şüphesiz bu şehirde nüfuz sahibi biriydi, ama onu avucumun içine almıştım ve dilimin ucuna bir laf sokmamı umutsuzca bekliyordu.

"Yap şunu," diye hırıltılı bir sesle söyledi, saçlarımdaki tutuşundan acelesi açıkça belli oluyordu. "Em onu. Kahretsin, lütfen," diye tısladı. "Güzel ağzını penisimde hissetmeme izin ver."

Memnuniyetle dilimi atan ucunun üzerinde gezdirdim, etrafında döndürdüm ve boğazının derinliklerinden en seksi inlemeyi kopardım.

O anı, odanın ön kapısının gürültüyle ardına kadar açılmasından sadece bir saniye önce duydum.

"Aman Tanrım!"

Kulaklarımı tırmalayan çığlık kendi ağzımdan çıktı ve ardından kapıda "Anasını siktiğim!" diye homurdandı.

Aman Tanrım.

"Ne oluyor lan, ne oluyor lan, ne oluyor lan?" diye düşündüm, yerlere saçılmış kıyafetlerime doğru atılırken.

Bağırış çağırışların yarattığı tam bir kaostun içinde, içeri giren kişinin onun bir arkadaşı olduğunu anladım, ama yine de orada kalmayacaktım. Yarı çıplak, vajinam sıırılsıklam ve dudaklarım hala penis tadından karıncalanırken, en son istediğim şey bir izleyici kitlesiydi. Ateşlenmiş ve

aşağılanmış hissediyordum ve saniyeler içinde o lanet olası kapıdan dışarı fırladım.

Beyzbol sahasının ana kalesinin arkasındaki locanın en arka tarafında otururken maçı izliyormuş gibi yaptım. Anladığım kadarıyla kimse içimden öfkelendiğimi bilmiyordu. Beşinci inning'in başında, bases loaded (tüm kaleler dolu), no-out (oyun dışı) durumundan kurtulduğumuzda başımı salladım ve alkışladım. Birkaç fotoğraf çektirdim ve Beyzbol Operasyonları Başkanım ile uzun bir görüşme yaptım. Ama aslında bunların hiçbirine dikkat etmiyordum.

Tüm dikkatim, koltuklarına yaslanmış, ayakkabılarını çıkarmış ve kendilerinden yarı yaştaki kızlarla flört eden o aptal kardeşlerdeydi; sanki onların talep ettiği bir toplantının ortasında değilmişiz gibi davranıyorlardı.

Derin bir nefes al. Derin bir nefes ver.

Sayıları düşünün.

Milyarderin meditasyonu.

Oyunun adı bu olabilir. Zamanımı boşa harcayan müşteriler veya ortaklarla uğraşırken kendimi bu oyunu oynamaya zorladım. Tüm görüşmeleri iptal edip herkese "siktir git" demek yerine, kendime nefes almamı söyledim ve nefret ettiğim insanlarla ilişkilerimi sürdürerek ne kadar servet biriktirdiğimi hesapladım.

Cevap çok fazlaydı.

Bu akşam, Turner ve Carter Roth ile olan görüşmemi atlatmamı sağlayan cevap buydu. Kaliforniya doğumlu, zengin aile çocukları olan bu ikili, üç yıl öncesine kadar yarı profesyonel sörfçüydüler. Sağduyu, ihtiyat veya iş zekasına dair hiçbir iz taşımıyorlardı, ancak babalarının üç ay önce vefatından bu yana her biri yedi milyar dolar miras almış ve dünyanın önde

gelen spor ve eğlence yayıncısı Roth Entertainment Group'un tam kontrolünü ele geçirmişlerdi. Dünyanın en büyük boks maçlarından rock konserlerine ve turnelerine kadar her şeyin arkasındaydılar ve ne kadar güçlü olduklarının farkında değillerdi.

Şükürler olsun ki, öyle yaptım.

Olumsuz yanı, onlarla anlaşmaya varmak için çok az zamanım olmasıydı, bu da her toplantıyı giderek daha acil hale getiriyordu. Ve ne yazık ki, şimdiye kadar dört yüz yüze görüşme yapmış olsak da, neredeyse hepsi şöyle sonuçlandı: Orta derecede çekici bir yüz ve yeterince uzun bacaklar görüldüğü anda görüşmeler rayından çıktı.

Turner omzunun üzerinden seslenerek, "Hey, Hoult," dedi. "Selam vermek isteyen güzel bir kız var."

O aptalın kafasının arkasına delici bakışlar savuruyordum ama koltuğunda bir an dönüp durduğu anda bakışlarım sakın ve rahat bir hale büründü.

"Evet?"

"Evet, dinleyin, bugün yirminci doğum günü ve aynı zamanda Empire Stadyumu'na ilk gelişi," dedi, kaşlarını çatarak ve solundaki uzun boylu sarışın kıza başıyla işaret ederek. Kız, Empires şapkasının altında iki örgülü saç ve çocuk bedeninde bir formayı elbise gibi giymişti. "Şey... Amerikan Ligi şampiyonlarının sahibinden güzel bir tur almayı hak etmiyor mu? Güzel, kişisel bir tur?" Turner, sanki az önce o kadar ince bir şekilde ima etmişti ki, ne demek istediğini anlamam için ekstra bir ipucuna ihtiyacım varmış gibi göz kırptı. Gözleri parlayan kıza neredeyse bir gülümseme sundum, sonra tekrar ona baktım.

"Biliyor musun, az önce aklıma bir şey geldi."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Dikkatini tamamen çekene kadar durakladım. "Biarritz'deki mülke bir gezi düzenlesek iyi olur diye düşünüyordum. Müşterilerimizi ve o zamandan beri yaptığımız tüm iyileştirmeleri bizzat görebilirsiniz..."

"Ah, kahretsin, iş konuşuyorsun." Turner yüzünü buruşturdu ve sanki onu bir yığın köpek pisliği tutmaya kandırmışım gibi umursamazcasına silkeledi. "Aman Tanrım, dostum. Bir an heyecanlandım. Uyuşturucu kullanmayı teklif edeceksin sandım."

"Burası ailelerin oynayabileceği bir beyzbol sahası," dedim. "Sen tam bir hayvan gibisin," diye de sinirle eklemek zorunda kaldım. Sonra da

gölmeye başladım. Güldüğüm sürece her şeyi söyleyebiliyordum, anlaşılan. Bu, klasik bir dalga geçme taktiği olarak algılandı.

“Pekala, sakın ol. Şu adama,” diye kıkırdadı Turner. “Pekala, tamam. Kokain yok. Ama lütfen centilmen olup da...” Sözünü yarıda kesip sarışın kadına baktı.

"Hayley," diye ekledi.

“Hayley. Ben şu kızla konuşurken sen de Hayley'i stadyumda gezdirebilir misin lütfen...” Sağındaki sandalyede oturan kıza gözlerini kısarak baktı.

“Cass.”

“Cass,” diye inledi Turner gökyüzüne. “Nasıl unutabilirim? O kalçalı Cass,” diye homurdandı, elini bacaklarının üzerinde gezdirirken. Sonra gözlerini bana çevirerek sesini alçalttı. “En fazla yirmi dakika ver bana. Sonra sen, ben ve çocuk işimize geri döneceğiz.”

"Çocuk" derken, yaklaşık on dakikadır Hayley'nin arkadaşıyla banyoda olan kardeşi Carter'ı kastediyordu. Bütün bunların sorumlusu oydu. Carter bir kızla birlikte gidene kadar Turner'ı tatil köyümü satın alma konusunda aslında iyi bir şekilde yönlendirmiştim. O noktada tüm umutlar tükenmişti. İkisinden büyüğü olan Turner asla geri kalmamalıydı ve eğer çocuk satmayı başarırda, Turner da başarmalıydı.

Sarışına başımla onay vererek, onu süitten önden yürüttüm. "Yirmi dakika," diye tekrarlardım Turner'a.

“Belki otuz.”

"Şimdi on beş yaşımdayım," dedim, dışarı çıkmadan önce onun homurdaumasını duydum.

“Bu kim?” diye sordu Emmett, örgülü sarışın kız süitine bıraktığımda. Benim süitime kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ama tam bir zıtlıktı. Maç olmasına rağmen, genellikle müzik son ses çalıyordu ve masalar bira, tavuk kanatları ve devasa sashimi tabaklarıyla doluydu. Emmett, "Düşük karbonhidratlı kızlar için," derdi, çünkü nadiren yanında en az iki ya da üç manken gibi kız olmadan bir maça giderdi.

Süitin arka tarafında durarak hem maçı hem de onun kendine özgü sosyal çevresinin tuhaf davranışlarını izledik. Küçük kardeşimin arkadaşları avukatlardan sporculara, işsiz zengin çocuklara kadar uzanıyordu ama

hepsinin ortak bir noktası vardı: haftanın her gecesi içki içmeye olan düşkünlükleri.

“Adı Hayley,” diye yanıtladım Emmett’in sorusuna, Hayley’nin hemen arkadaşlarıyla kaynaştığını izlerken. “Aslında onu tanımıyorum.”

“Öyle sanmıyordum. Tahmin edeyim – Roth ailesinden birinin çocuğuna bakıcılık yapıyorsun herhalde.”

"Bingo."

Emmett homurdanarak beyzbol şapkasını arkaya çevirdi ve bir yudum bira içti. "Bu noktada onları unuttun derdim ama kahretsin, o pisliklerin ihtiyacınız olan her şeye sahipler. Ve tüm o güç kucaklarına düştü. Ne yapacaklarını bile bilmiyorlar."

"Bunu bana hatırlatmanızı istemem."

“Pekala, konuyu değiştirelim.” Duraklaması bilerek kısaydı. “Ha, dur, seninle iş dışında başka bir konu yok, değil mi?” Hiçbir şey söylemedim çünkü onu düzeltmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca, tartışmak istemediğim bir konunun geleceğini hissedebiliyordum. “Şey hariç...”

"Yapma."

"Henüz açıklığa kavuşturamadığımız bir konu var."

"Bırak onu, Emmett."

"Hadi ama dostum. Bir açıklama istiyorum. Kimdi o? Nasıl tanıştınız? Daha önce bir kız için bu kadar üzülmediğini hiç görmemiştim."

Elimle çenemi ovuşturup kendi kendime homurdandım: "Bir kız yüzünden sinirlenmedim. Sinirlendiğim şey, onunla açıkça bir şeyler konuşurken odaya dalıp gelmen oldu."

Bunu düşünmek istemiyordum ama Tanrım, geçen hafta o gece gerçeküstüydü. Bir sürü güzel kadınla birlikte olmuşum ama Perşembe gecesi otelde tanıştığım esmer kadın, yere yatırılıp akıl almaz bir şekilde becerilmek istediğinden bahsetmeden önce bile penisimi yarı sert hale getirmişti. Kusursuz göğüslerinden tutun da gergin gülüşüne kadar her şey penisimi harekete geçirmişti. O, hiç bilmediğim cinsel fantezimdi ve onunla geceyi bitiremediğim için duyduğum öfkeyi anlatmak, inanılmaz derecede aşağılayıcı bir ifade olurdu.

Harika.

Şimdi onu düşünüyordum.

"Onu düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Defol git."

"Ne?"

Kardeşıme baktım. "Tek başına gecemi mahvetme cesaretine ve sonra da bununla dalga geçmene neredeyse hayran kaldım."

"Bana mı kızgınsın yoksa henüz atlatamadığın için mi kızgınsın?"

"İkisi birden."

"Aman Tanrım, J." Emmett, ağzı pizza dolu halde gülerken, "Bir kızı bir gecedan fazla düşünmek dünyanın en çılgın şeyi değil," dedi.

Bilmiyorum. Beş gün geçti ve hâlâ ondan başka hiçbir şeyi düşünerek mastürbasyon yapmamıştım.

"Rahat ol kardeşim. Bu sadece bir kez olsun insan olduğunu gösteriyor. Ayrıca, burası New York. Küçük bir şehir. Ona tekrar rastlarsın."

"Dünyanın dördüncü büyük şehri ama her zaman olayların olumlu tarafına bakabilme yeteneğinizi takdir ediyorum." Ona biramı uzattım.

"Süitime geri dönmeliyim."

"Evet, neden acele edip beklemeyelim ki? Tam zamanında geri döneceksin ve Roth'ların banyoda yirmi yaşındaki kızlarla cinsel ilişkiye girdiklerini duyacaksın."

Yüzümü buruşturdum. "Renkli ifadeleriniz için teşekkür ederim. Ve bu görüntüyü zihnimde canlandırdığınız için de."

"Her zaman. Şimdi otur yerine ve şu maçı benimle izle. Bu lanet olası takımın sahibi sensin, çocukken olduğu gibi onlara gerçekten önem vermeyi denesen iyi olur."

Onun saçmalıklarından iyice bıktığımda genellikle attığım o bakışı ona attım. Yine de yerime oturdum ve yedinci inning arasına kadar son birkaç vuruşu izledim ve alışılmış "God Bless America" şarkısı çalarken, aklım başka yerlere daldı.

Dudaklarımı çekiştirdim.

Tanrı o muhteşem kıvrımları kutsasın.

Emmett sayesinde, otelde geçirdiğim gecedan kalma gizemli esmer kız hakkında düşünmenin tehlikeli girdabına geri döndüm. Tanrı o kıvrımları ve o dolgun göğüslerin kanepede o mükemmel kalçayı şaplatırken nasıl sallandığını kutsasın. Pembe dilinin penisimin ucundaki anısını yeniden yaşamak, hem sertleşmeme hem de sinirlenmeme yetti, çünkü adını bile öğrenmemiştim.

Elde ettiğim tek şey onun külotuydu.

İpeksi, siyahtılar ve otelden çıkış yaptıktan sonra onları odada bırakabilirdim, ama şu anda evdeki şifonyerimde, günün sonunda saatimi koyduğum gümüş tabağın yanında duruyorlardı. Benim için artık tamamen

bana aittiler. Beni o kadar hızlı ve sert bir şekilde tahrik eden, gerekirse onu evden kovalayıp sokakta bile becermeye hazır olduğum o isimsiz güzeli hatırlatan tek hatıram onlardı.

Tabii ki, pantolonumu tekrar giydikten kısa bir süre sonra, Emmett'in bitmek bilmeyen arkadaş kalabalığı içeri girdi ve işte böylece, o sonsuza dek kayboldu.

Ama bu en iyisiydi.

En azından ben kendime böyle diyordum, saha görevlilerinin yedinci inning'in sonundaki oyun için toprağı hazırlamasını boş boş izlerken.

Uğraşmam gereken yeterince isim vardı. Turner Roth, Carter Roth, örgülü saçlı Hayley, eşekli Cass. Bir ismi bir yüze eşleştirdiğimde, onu asla unutmazdım. İşimi sıfırdan kurmuştum ve bu süreçte, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bilginin ne zaman işe yarayacağını tahmin etmenin imkansız olduğunu keşfetmiştim.

"Jennifer." Garsonu süitten çıkarken durdurdum. Heyecanla durdu.

"Evet, Bay Hoult?"

"Ofise geri dönmem gerekiyor, ama eğer mümkünse bana bir iyilik yapmanızı rica ediyorum."

"Evet efendim. Kesinlikle."

"Birkaç kapı ötedeki süitime gelmenizi rica ediyorum. Turner Roth, yaklaşık 1.80 boyunda, sarı saçlı bir adam. Mavi bir gömlek giyiyor ve yanında Cass adında sarı elbiseli bir kız var. Onları ne yaparken görürseniz şimdiden özür dilerim, ama işleri bittiğinde bunu ona verir misiniz?" Az önce arkasına bir mesaj karaladığım kartviziti ona uzattım.

Nefes nefese güldü. "Elbette, efendim."

"Teşekkür ederim, Jennifer."

"Rica ederim, Bay Hoult." Her zamanki gibi bir saniye sessizce orada durdu. Sonra gitti ve ben de yerimden kalkıp telefonumu cebimden çıkardım.

Turner'ın dikkatini bu gece yeniden çekebileceğime dair tüm yanılsamalardan vazgeçmiştim, bu yüzden durumu en iyi şekilde değerlendirmek için biraz hazırlık yapmaya karar verdim. Bir telefonla Turner için geçen hafta Victoria Oteli'nde yarım yamalak keyif aldığım aynı çatı katı dairesini ayırttım ve buzda soğutulmuş Cristal'in yanına hem ona hem de Cass'e hitaben bir not bırakılmasını rica ettim – bu basit jest, şüphesiz Cass'in kendini özel hissetmesini sağlayacaktı, çünkü onu özel hissettirmek, ilişkiyi sağlamlaştırmanın en az yarısıydı.

Evet, o pislikler için kanat çırpıyordum.

Çünkü tıpkı seks gibi, iş de müşterinin kendini özel hissetmesi, önemsenmesi – bir arkadaşla bir rock yıldızı arasında bir şey gibi – ile ilgiliydi. Bu yüzden Roth'larla verimli bir toplantı yapamıyorsam, en azından en çok önemsedikleri şeyi – seks yapmayı – garanti ederek kişisel düzeyde onların gözüne girmeye çalışacaktım. Bu iğrenç bir şeydi, elbette.

Ancak ne yazık ki, çoğu zaman iğrenç olan şeyler harika bir iş fırsatına dönüştü.

Geçtiğimiz hafta planladığım gibi gitmemişti, hem de hiç gitmemişti ve Lia en sevdiğimiz kahve dükkanının kapısını açıp beni köşede görünce yüzümden bu belli oldu.

"Ah, canım," diye hemen surat astı.

Her zamanki masamızda somurtarak oturuyordum, uzun kırmızı bir maksi elbise giymiştim ve "süslü püslü giyinmiş ama gidecek yeri yok" sözünü tam anlamıyla temsil ediyordum.

"Sanırım akşam yemeği pek iyi geçmedi."

Yüzümü buruşturdum. "...Kötüydü. Ve garipti. Ve zaman zaman biraz da cinsiyetçiydi."

"Ne? Ne dedi o?"

"İşsiz olduğum için panik yapmayı bırakmam gerektiği, güzel kızların işsiz kalmasının sorun olmadığı gibi bir sürü şey söylendi. Sonra da kadınların aslında şirketler için bir yük olduğu ve doğum izninin erkekler için haksızlık olduğu gibi şeyler söylendi."

"Vay canına," diye iç geçirdi Lia. "İlk buluşma için çok hoş bir fikir."

"Öyle değil mi?" dedim kuru bir sesle.

Çaresizlikten bu gece bir randevu denedim. Tinder'da bulduğum eşleşme, güzel bir gülümsemesi ve daha da güzel bir vücudu olan Cornell mezunu bir adamdı. Umarım geçen hafta yüzlerce özgeçmiş gönderip hiçbir yanıt alamadığım gerçeğinden dikkatimi dağıtabilirdi. Altı gün işsiz kalmak çok uzun bir süre değildi ama yine de huzursuz, gergin hissediyordum ve en kötüsü de, geçen hafta otelde neredeyse birlikte olduğum o muhteşem adamın anıları beni iş arayışından sık sık uzaklaştırıyordu.

Kulağa dramatik gelse de, beni mahvettiğinden oldukça emindim.

Kendi çıplak bedenime bakmadan ve onun bana dokunuşlarını, boynumu yalayışını ve göğüslerimi öpüşünü hatırlamadan giyinemiyordum. Duşta, acımasızca emdiği, sıktığı ve tokatladığı yerlerime ellerimi sürdüm ve sadece bunu düşünmek bile, yaşadığım tüm sekslerden daha çok tahrik ediyordu beni.

Bu bir işkenceydi. Tam anlamıyla işkence.

Gün içinde kaç kere durup vibratörümle yatağıma girmek zorunda kaldığım gerçekten utanç vericiydi, bu yüzden Tinder'dan Josh benim için bir kurtuluş umudu olmuştu.

Ama sonradan anlaşıldı ki o, doğum izninden nefret eden tam bir pislikti.

"Sorun yok kızım. Sıradakine geçelim, değil mi?" Lia konuyu geçiştirmeye çalıştı.

"Bunu söyledim ama sanırım Asansör Güzeli filmi erkek zevkimi sonsuza dek mahvetti. Artık çıta çok yüksekte."

"Gerçekten o kadar yakışıklı mıydı?" diye fısıldadı Lia neşeyle.

Ellerimi yüzüme gömerek inledim. "Hayatımda gördüğüm en yakışıklı insandı. Hatta eminim ki, tarihte ve tüm dünyada, herkesin hayatında gördüğü en yakışıklı insan odur."

"Affedersiniz. Belki de taraflı davranıyorum ama bence dünyanın en yakışıklı insanı erkek arkadaşım Lukas, ama bana göz devirmeden önce," dedi Lia aceleyle, ben de ona göz devirirken, "Lukas'ın sosyal çevresinde sizin çekici bulacağınız birini tanıyorum. Aslında, size daha önce de bahsetmiştim ama hiç dinlemekle ilgilenmediniz ve ayrıca oldukça kaba biri, bu yüzden bunun en iyisi olacağını düşündüm," diye kendi kendine güldü Lia. "Ama neyse, eğer bu bir flört meselesi değilse ve tek aradığınız Asansör Güzeli'nin başlattığı işi tamamlayacak gerçekten yakışıklı bir adam ise, Julian," adını söyledikten sonra etki yaratmak için durakladı, "o kişi olabilir."

"Doğru. Sanırım ondan daha önce bahsetmişsiniz."

"Kesinlikle. Onunla tanışmak ister misiniz?"

"Sanırım."

Lia, kayıtsızlığıma gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, bak, biliyorum belki senin gizemli Asansör Tanrın kadar yakışıklı olmayabilir ama söz veriyorum Tinder Josh'tan on milyar kat daha iyi. Hatta, Lukas'a absürt bir şekilde aşık olmama rağmen, Julian'ın objektif olarak muhteşem olduğunu

söyleyebilirim. Gerçekten, gerçekten, neredeyse sinir bozucu derecede yakışıklı – ve eğer ilgileniyorsanız, mega zengin. Neyse, onu şimdi Google'da arayıp sana kanıtlayacağım, böylece 'Sana söylemiştim' diyebileceğim."

"Lia." Telefonunu nazikçe masaya geri koydum. "Sorun değil kızım, sana güveniyorum. Bak, bir dahaki sefere hep birlikte takılacağınızı mesaj attığınızda gerçekten katılacağım. Hep istemiştim ama şimdi gerçekten zamanım var. Hatta şimdi çok fazla zamanım var," diye mırıldandım, sivri çenemi elime yaslayıp pencereden dışarıya sinirli bir şekilde bakarak.

"Ah, ah. Kendini acındırma Sara. Bunu yasaklıyorum," dedi Lia kararlı bir şekilde. Elimden tutarak cesaret verici bir şekilde sıktı. "Bak bana. Bu gece eğlenceli bir şeyler yapmak ister misin? Alamo Drafthouse'da iyi bir romantik komedi filmi var mı diye bakmak ister misin? Margarita içip sarhoş olabiliriz ve filmlerde insanların telefonda asla 'güle güle' dememesine gülebiliriz."

"Bu bir fikir."

"Ya da." Lia, bir eliyle telefonuna mesaj yazarken diğer eliyle parmağını kaldırdı. "Batı Yakası'ndaki bir milyarderin bağış toplama etkinliğinde sınırsız miktarda Veuve Cliquot şampanyasını ücretsiz içebiliriz."

Bunu anlamak için biraz zaman geçirmem gerekti.

"Bunlar birbirinden çok farklı iki seçenek."

"Biliyorum. Ama Lukas şu anda bağış toplama etkinliğinde ve resmi kıyafet zorunluluğu olmadığını söyledi, yani kesinlikle gidebiliriz. Ayrıca..." Birkaç saniye boyunca son derece odaklanmış ve hızlı bir şekilde mesaj yazmaya devam etti. Birdenbire nefesi kesildi ve yumruğunu sıktı. "Evet! Julian orada. Gidiyoruz!"

"Aman Tanrım," diye alaycı bir şekilde inledim, beni sandalyemden kaldırmasına izin verirken.

Lia, masaya birkaç banknot bırakıp beni kapıdan dışarı çıkarırken, "Bana 'aman Tanrım' deme, yakında bana teşekkür edeceksin," diye tersledi. "Sen ve Julian, kızım. Olacak. Yani biraz berbat biri ama yatakta en azından fena değildir herhalde."

"Güzel. Onu sattın," diye homurdandım kaldırıma çıkıp bir taksi çağırdığımızda.

Resmi bir davet değildi ama yine de kendimi yetersiz giyinmiş hissettim, çünkü etrafımdaki herkes zenginlik saçıyordu. Her yönden zarif bir şekilde yanımdan geçenler Cartier, Prada, Chanel giyen insanlardı; baştan aşağı H&M giyerek taklit edemeyeceğim türden bir ışıltı ve zarafete sahipti. Ve eğer kıyafet uyumsuzluğu bana %1'lik kesimden olduğumu söylemediyse, odanın arka tarafında duran gümüş Maserati kesinlikle söyledi.

"Ama neden?" diye gözlerimi kısarak Lia'ya baktım.

"Sessiz açık artırma mı?" Lia omuz silkti. Şampanyasından bir yudum alıp bara yaslandı ve odayı taradı. "Lukas birkaç kişiyle konuşuyor," diye mırıldandı. Sesi rahattı ama ona baktığımda, erkek arkadaşına bakmaktan dolayı yüzünde aptalca bir sırıtış vardı. Kıkırdamamı bastırdım. "Ama Julian'ı onun yakınlarında göremiyorum. O herif nerede acaba?"

"Yine söylüyorum, onu gerçekten iyi pazarlıyorsunuz."

"Sus artık. Sadece övgüler yağdırsam bile yine de umursamazsın. Sen şu asansör görevlisine çok... takılıp kalmışsın."

Ah, doğruymuş.

Sadece on beş dakika birlikte geçirdiğim bir adama tamamen kapılmıştım. O gece bittiğinde unutmam gerekiyordu ama kendimi savunmak gerekirse, aslında hiç bitmemişti. Hayatımda hiç olmadığı kadar tahrik olmuşken, bir pislik odaya daldı, gecemizi mahvetti ve cinsel isteğimi sonsuza dek havada bıraktı.

En kötü yanı, ona duyduğum en ufak özlemi bile gideremememdi. Adını bilmediğim için Google'da arayıp Facebook veya LinkedIn'deki tek bir fotoğrafına bile takılıp kalamıyordum. Hiçbir isim, hiçbir ipucu ve maalesef şu ana kadar başka hiçbir erkeğe ilgi duymamıştım. Odaya baktığımda, bir sürü çekici, kusursuz giyimli ve muhtemelen çok zengin erkek vardı, ama hiçbiri beni etkilemiyordu. Çok iç karartıcıydı.

"Aman, aman!" diye haykırdı Lia. "Julian'ı görüyorum!"

Şampanyamın son yudumunu içmeye öncelik verdim, sonra başımı kaldırıp tembelce boynumu uzatarak onun başını salladığı yöne baktım. "Hangisi o? Mavi elbiseli sarışın adam mı?"

"Hayır, o adam şu anda onun yolunu kesiyor."

"Mm." İlgimi kaybettim ve Instagram'ı açtım. Lia bana tokat attı.

"Hey! Umursuyormuş gibi yap! Mavi takım elbiseli olan birazdan hareket edecek, Julian'ı görebilirsin," dedi heyecanla. "İşte orada! Koyu gri giyen! Çabuk, çabuk, bak!"

"Tamam, tamam!" Telefonumu tekrar çantama soktum ve yukarı baktım.

Ardından yüzümden kanın aniden çekildiğini hissettim.

Kulaklarımdaki müzik ve konuşma sesleri kayboldu, gözlerim kilometrelerce öteden bile tanıyacağım, yürüyen bir seks sembolü ve mükemmelliğe odaklandı. İnanamıyordum. O oydu – oteldeki o iğrenç, unutulmaz geceden isimsiz birlikte olduğum kişi. Kubbeli cam tavanın en yüksek noktasının altında duruyordu, etrafı yarım düzine meslektaş, arkadaş ve hayranıyla çevriliydi; hepsi de çok zengin, önemli ve öldürücü derecede şık giyinmişti.

Herkesin gözü onun üzerindeydi.

Ve doğrudan bana bakıyordu.

Normalden daha büyük bir yudum viski içtim, sıvının boğazımdan aşağı inerken yakıcı etkisine izin verdim. Carter'ın ilgisini bir kıza kaptırmıştım ama zaten onun ilgisi benim için o kadar önemli değildi. İş söz konusu olduğunda, hâlâ odak noktam olan kardeşine öncelik veriyordu.

Görünüşe göre şu ana kadar öyleydi.

"Şu şerefsiz!" diye kahkaha attı, odanın karşısındaki Carter'ı işaret ederek. Turner'a göre, kardeşi partideki "tek gerçek yetenek" olduğunu iddia etmişti ve şimdi de o aptal Maserati'ye teklif vererek onu etkilemeye çalışıyor gibiydi.

"Hey." Turner dirseğiyle beni dürttü. "Hadi oraya gidelim ve onun önünde ondan daha yüksek teklif verelim. Efsane olacak."

Arabaya şöyle bir baktım. "Hayır."

"Ha, doğru, etkilenmedin. Zaten bunlardan bolca var."

Evet, öyle yaptım. Araba ve motosiklet koleksiyonumu On Birinci Cadde'deki dört katlı garajımda saklıyordum ve bir an için oraya gidip motosikletimi alıp East Hampton'daki evime üç saatlik yolu katetme fikrini aklımdan geçirdim – sadece bu herifleri etkilemeye çalışarak bir dakika daha kaybetmemek için. Ama bu hayal kısa sürdü.

"Hey, neden sizin araçlarınızdan birini alıp bir tur atmıyoruz? Belki de şehirde biraz dolaşıp gerçek yetenekler buluruz, çünkü bu odada belli ki hiç yetenek yok," dedi Turner, gözleri minyon esmer bir kadını takip ederken. "Sıkıcı," diye karşılık verdi.

"Turner." Tiksintimi gizledim. "Size Biarritz tatil köyünü mümkün olan en kısa sürede satmaya çalıştığımı ve satın almakla ilgilenen tek kişi

olmadığınızı hatırlatmalıyım,” dedim, küçük lüks otel zincirimin amiral gemisi olan bu tesise atıfta bulunarak.

Bu yıl rekor kârlar elde ediyordu ama yine de ondan kurtulmak için can atıyordum. Artık ona bakmak bile istemiyordum. Gitmesini istememin bariz nedeninin yanı sıra, Empire Stadyumu'nun özel finansmanlı bir tadilatı için de sermaye ayırma sürecindeydim. Bunu Roth Entertainment ile ortaklaşa yapmak ideal olurdu. Bu, konser ve turlar düzenlemek, hem deplasman maçlarından hem de sezon dışı dönemden faydalanarak stadyumu yıl boyunca karlı hale getirmek için bana avantaj sağlayacaktı. Ortak çalışmalarımızdan ne kadar para kazanabileceğimizi düşünmek bile beni çok heyecanlandırıyordu.

Elbette, bu çabalar Turner'ın odaklanmış dikkatini gerektiriyordu ve omzumu tutup sırtıttığında bu dikkati alamadığımı anladım.

“Hey. Hoult, sana hiç rahatla diyen oldu mu? Partideyiz. Keyfini çıkar.” Beni dürttü. “Bak dostum.” İşte bu noktada pazartesi işe koyulmadan önce gece kulüpte içki içip sevişmeyi önerdi. “Bu gece 1OAK'ta neler oluyor bir bakalım mı? Carter'ı da alırsınız, arabalarından birine binersiniz ve pazartesi işe koyulmadan önce çılgın bir partiyle büyük bir final yaparsınız –” Sözüünü kesti. “Seviş.”

Ona baktım, cümlesinin gerçekten burada bitmediğinden neredeyse emindim. “Ne?” diye sordum sinirli bir şekilde.

“Şu güzel kız da kim?” diye sordu, yüzü Las Vegas'taki kumar makinesi gibi parlıyordu. Saçma. Ne gördüğünü anlamak için bara doğru dönerken kızgınlığımı gizlemek zorunda kaldım.

Önce uzun, siyah saçları dikkatimi çekti. Sonra da uzun, kırmızı bir elbiseye sarılmış, muhteşem fiziği. Bu sefer hakkını vermek lazım, diye düşündüm içimden alaycı bir şekilde, bakışlarım kızın yüzüne doğru kayarken.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda kalbim ağzıma geldi.

Geri çekildim.

“Burada ne işi var?” Bu sorunun ağzımdan çıkmasını istememiştim ama şaşkın bir mırıltıyla çıktı ve Turner'ın dikkatini fazlasıyla çekti.

“Ne? Onu tanıyor musun? Kim o?”

Bir daha asla görmemem gereken kadındı, ama işte buradaydık. Hatırladığımdan bin kat daha seksiydi ve söyleyecek söz bulamıyordum.

“Aman Tanrım, Hoult. Merhaba? Beni böyle bekletme. Burada ölüyorum.”

Bakışlarımı ondan ayırıp, komik bir aceleyle bana dikilmiş Turner'ın bakışlarına baktım. Bu gece ilk defa canlandığını eğlenerek fark ettim.

"O benim asistanım," dedim.

Söylediklerimi gerçekten düşünmeden, kelimeler ağzımdan kendiliğinden döküldü. Sonunda ne yaptığımı idrak ettiğimde boğazımı temizledim.

"Asistanınız mı? Neden onu buraya getirmediğiniz? Delirdiniz mi siz?" Turner, sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi sevinçle güldü.

Tekrar ona baktım. O iri gözleriyle beni fark etmişti ve ondan başka hiçbir şey istemiyordum; hemen ona doğru koşup, elbisesini göğüslerinden yırtıp, o kusursuz vücudunu o barın üzerine eğmek istiyordum.

Ama benim de bakmam gereken beceriksiz bir aptal vardı.

"Ne?" diye Turner'a kaşlarımı çatarak baktım.

"İsa aşkına, neden onu daha önce hiç getirmediğini sordum. Eğer o senin asistanınsa, nerede saklanıyordu bunca zamandır?"

Anında çözüm ürettim.

"Son birkaç haftadır uzaktaydı," dedim, hikayemi uydururken kalbim daha hızlı atıyordu. "Biarritz tatil köyündeki yenileme ve yönetim değişikliğini denetliyordu. Uçağı bu gece indi, bu yüzden onu burada görmeyi beklemiyordum."

Fena değil. Turner yalanımı onaylarcasına başını sallayınca kendime bu övgüyü vermek zorunda kaldım.

"Tabii ki," diye mırıldandı, ikimiz de ona bakakalmıştık. "Zavallı kız sadece eğlenmek istiyor."

Yüzü kızarıp yerinde kıpırdanırken, sırtıma engel olmaya çalıştım. O bakışı tanıyordum.

Vajinası ıslaktı.

Aman Tanrım. Çenemi sıktım, keşke her santimini istediğim zaman tadabilseydim diye içimden geçirdim. Bulunduğum yerden bile, mükemmel meme uçlarının ince, kırmızı elbiseye baskı yaparak sertleştiğini görebiliyordum. Kahretsin. Elbisenin altında nasıl göründüklerini çok iyi biliyordum. Dilimde ne kadar tatlı olduklarını hatırladım ve onları tekrar emme isteğiyle ağzım sulandı.

Ancak Turner bana sırtırken dışarıdan hiçbir ifade takınmadım.

"Hoult, senden özür dilemeliyim," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Senin onun gibi ateşli kızları işe alacak kadar tutucu biri olduğunu düşünmüştüm."

Babam onları yine mi aradı acaba?" Aklına gelince parmaklarını şıklattı. "Ofis yıkıcıları."

"Yeteneklere göre işe alım yapıyorum ve ofis içinde flört etmeye kesinlikle izin vermiyorum."

"Sen delisin." Turner dudaklarını yaladı. "Yani Tanrım, şu göğüsleri görüyor musun? Şu göğüslere bak."

İnan bana, aptal herif. Arıyorum.

"Gözlerim var. Çekici olduğunu biliyorum. Ama o kadar değerli bir çalışan ki, onunla ilgili herhangi bir riske giremem," diye yalan söyledim.

"Hı hı," diye yanıtladı dalgın bir şekilde. "Yani, eee... Biarritz tatil beldesi konusunda uzmanınız olduğunu söylemişsiniz, değil mi? Oranın adı neydi yine?"

"Piera Oteli." Aklım hızla çalışmaya başladı ama bunu gizlemek için sakince bir yudum aldım. "Eğer raporlarını dinlemekle ilgileniyorsanız, salı günü ofiste olmanızdan memnuniyet duyarım. O gün onun resmi olarak işe döndüğü ilk gün."

"Öyle mi?" Turner tekrar ona baktı. "Hazırla Hoult. Salı uygun. Öğlen sana uyar mı?"

"Öğlen vakti mükemmel," dedim sakince, gözlerimi az önce rızası olmadan piyonum haline getirdiğim kadına çevirirken. Kahretsin. Ona bakarken hızlıca düşündüm. Her şeyi unutup kendimi onun içine gömmek istememe neden olan o baştan çıkarıcı, baştan çıkarıcı bakışını takınmıştı, ama odaklanmam ve Turner'dan hızla uzaklaşmam gerekiyordu.

Ona doğru yürürken doğaçlama olarak bir plan yapmışım.

Ve bu, onun benim için yalan söylemeye yüzde yüz istekli olmasını gerektiriyordu.

SARA

Nefes almaya bile zar zor vakit buldum, anlamaktan bahsetmiyorum bile.

"Şaşırmış gibi görünme. Sadece benimle gel."

Elimi tutup beni büyük bir koridordan mermer merdivenlere doğru götürmeden önce söylediği tek şey buydu. Merdivenlerden çıkarken eteğimi aceleyle elimle topladım, ayakkabılarımızın çıkardığı gürültülü takırtılar her basamakta yankılanıyordu.

Düşüncelerim karmakarışık.

İkinci katta neredeyse yalnız kaldığımızda nefes nefese, "Neler oluyor?" diye sordum. İki garson, boş bir balo salonundan koridor boyunca kirli tabaklarla dolu bir arabayı iterek getiriyordu, ancak birkaç meraklı bakış dışında bize hiç dikkat etmediler. "Hey." Julian'ın dikkatini onlardan uzaklaştırmak için kolundan tuttum, ama o sert kas düğümünü hissettiğimde kolumu sıcak patates gibi bıraktım. Cevaplar. Ona duyduğum inanılmaz şehvetin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden önce cevapları almam gerekiyordu. "Hey. Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Gözleri tekrar bana kaydı. "Aşağı kattaki meslektaşım seni gözlemliyor," dedi, elbiseme bakarken çenesi hafifçe kasıldı. Acelemizden elbisemin askısının omzumdan iyice kaydığını fark ederek kendime baktım. Düzeltmedim. "Ve o kendini tanıtmaya çalışmadan önce, seni içine çektiğim bir yalanı sana anlatmam gerekiyor."

"Julian, sen ne saçmalıyorsun?"

Dudaklarımdan adını duyunca birden duraksadı. Nasıl bildiğimi sormak istediğini anladım, ama az önce bahsettiği şeyin öncelikli olduğu da açıktı.

"Turner Roth'un dikkatini çektiniz. Ben de onun dikkatini çekmek istiyorum. Bu nedenle, sizi çok kısa süreli ve belirli bir iş için işe almak istiyorum. Garanti olsun diye, üç aylık bir sözleşme yapabiliriz ve önceki işvereninizin size bir yıl için teklif ettiği ücreti ödeyeceğim."

"Ne?" Ciddi misin, ne? "Bekle. Anlamıyorum – bu nasıl bir iş?"

"Asistanım gibi davranacaksın ve Salı gününe kadar, Turner ve Carter Roth'a satmayı düşündüğüm Fransa'nın Biarritz kentindeki bir tatil köyünün yirmi milyon dolarlık tadilatıyla ilgili eksiksiz bir raporu ezberlemen gerekecek." Elbisemin düşen askısına baktı. "Ayrıca bu bilgileri onlara oldukça özel bir şekilde sunman gerekecek."

"Bu nasıl oluyor?"

"Onları baştan çıkarmanı istiyorum."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Affedersiniz?"

"Baştan çıkarmak derken, onlarla cinsel ilişkiye girmeyi kesinlikle kastetmiyorum."

“Tanrıya şükür, ama o zaman ne demek istiyorsunuz? Çünkü çok detaylı bir açıklamaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorum,” dedim. Hayal kırıklığıma rağmen, elini çenesinin üzerinden geçirme şekline gözlerimi kırpmadan baktım.

Duvara yaslanırken yanıma yaklaşıp, “Roth ailesiyle önemli bir anlaşma yapmak için sınırlı bir zamanım var,” diye açıkladı. “Amerika'nın en büyük spor ve eğlence sunucusunu devraldılar, ancak gerçek anlamda iş adamı değiller. Aslında, egoları o kadar büyük ki, genellikle güzel bir kadını etkilemek şeklinde anlık tatmin sağlamadıkça hiçbir şeye dikkat etme gereği duymuyorlar. Tabii ki, anladığım kadarıyla, kadınla cinsel ilişkiye girdikleri anda bu ilgilerini kaybediyorlar, bu yüzden sizin göreviniz profesyonel davranırken aynı zamanda kışkırtıcı giyinmek ve ilgilerini canlı tutacak kadar flört etmek. Tek ihtiyacım olan, beni iş danışmanlarıyla görüştürmek için yeterince uzun süre dinlemeleri; onlarla verimli toplantılar yapacağım. Yani gerçekçi olmak gerekirse, işinizin en zor kısmı birkaç toplantı içinde halledilebilir.”

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Duyduklarıma inanamıyordum. Ama doğru anladığımı varsayarak, meraklandım ve hatta heyecanlandım diyebilirim.

Dudaklarımı ıslattım.

“Peki, yani... yanılısam düzeltin, ama siz benden bu adamları cinsel çekiciliğimle oyalayıp, bu süreçte sizin sunumunuza dikkat etmelerini sağlamamı mı istiyorsunuz?”

“Evet. Ama onlarla asla yalnız vakit geçirmeyeceksin. Sadece toplantılar ve iş seyahatleri sırasında bana eşlik edeceksin ve Roth'larla ilgili bir şey yapmadığımız zamanlarda (ki bu muhtemelen haftanın çoğu günü olacak), özgeçmiş göndermek veya kendi projelerin üzerinde çalışmak için ofisimdeki kaynakları kullanmakta özgürsün.”

Kahretsin. İş arayışımı sürdürmek için bu zamanı kullanabileceğimi bilmeden önce zaten yarı yarıya ikna olmuşum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Julian.

“Bu delilik,” dedim, sadece kendime bunun delilik olduğunu hatırlatmak için. Geçen hafta asansörde neredeyse birlikte olduğum, son altı gündür takıntılı bir şekilde düşündüğüm yabancı adam, beni birkaç ahlaksız milyarder için cinsel yem olarak işe almayı teklif ediyordu. Para beni evet demeye itti, ama durumun olumsuz yönlerini düşünmek için kendime bir an ayırmam gerektiğini biliyordum. Muhtemelen bir sürü olumsuz yönü vardı.

Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Julian, düşüncelerimi bölerek, "Bıraktığın işten bahset," dedi.

"Neredeydi?"

"Haziran Dergisi."

Güldü. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Ona merakla baktım. "Hayır, değilim. Neden?"

"Hiçbir sebep yok," diye yanıtladı, onu daha önce hiç bu kadar kibirli görmemiştim. "Ama sözleşmemiz bittikten sonra ya eski işinizi geri alacağınızı ya da daha iyi bir iş bulacağınızı garanti edebileceğimi söyleseydim, benim için çalışmayı kabul eder miydiniz?"

Gözlerimi kırıştırdım.

Tamam, bu olumsuzluklardan biriydi – bu adamın bana böylesine büyük vaatlerde bulunurken benim için tamamen bir gizem olarak kalması. Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Onun hakkında, yanında aceleci kararlar verdiğim ve sadece gözlerine bakarak mantığımı devre dışı bıraktığı dışında hiçbir şey bilmiyordum. Onun yanında kalbim asla düzenli atmıyordu ve beni her zaman pervasız, dürtüsel bir şey yapmaya itiyordu.

Peki, hangi dünyada onun için çalışmam iyi bir fikir olabilirdi? Hem de böylesine tuhaf, cinsel bir rolde?

Burada yapabileceğim en iyi şey, teklifini reddetmek, onu daireme davet etmek ve onunla ilk ve son kez birlikte olmaktı. Ondan sonra, bağımlı olmadan önce kendimi ondan uzaklaştırmış olacaktım. Bu akıllıca bir şeydi. Doğru olan buydu.

Tabii ki, Julian'ın yanında sürekli yanlış şeyler yapma alışkanlığı edinmişim.

"Tamam," diye ağızımdan kaçırdım kendimi durduramadan.

Julian bile yanıtlarımın hızına kısmen şaşırmış görünüyordu, bu da kararımı anında sorgulamama neden oldu. Ama elini uzatıp, "Anlaştık mı?" diye sorduğunda, dudaklarındaki o hafif ama çarpıcı kıvrıma baktım ve geri adım atmayı ya da kendime söylediğim gibi birkaç soru sormayı unuttum.

"Evet." Tuttuğum nefesi bıraktım. "Anlaştık." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ve eğer ilgileniyorsanız, adım Sara."

Sesi beklenmedik bir şekilde yumuşadı.

Julian elimi sıkarken "Sara," diye tekrarladı. Bakışları ağırlaştıkça, beni baştan aşağı süzdükçe kalbim hızlandı. "Geçen hafta tanıştığınıza memnun oldum Sara," diye gülümsedi, bu da tüylerimi diken diken etti. "Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Aynı şekilde," dedim, yaptığım şeyi hâlâ sindirmeye çalışırken ve kendi kendime aynı şeyi tekrar tekrar söylerken, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak.

İşin bitti, Sara.

Tamamen mahvoldun.

Google'da arama yapmayı bırakmasaydım ofisteki ilk iş gününe geç kalacaktım, ama artık dayanamıyordum. Çok şaşırmıştım.

Dün gizemli adamımı tekrar gördükten ve onun Lukas ve Lia'nın Julian'ı olduğunu fark ettikten sonra sürprizlerin bittiğini sanıyordum. Bütün bunlar zaten yeterince şok ediciydi, eve taksiyle dönerken Julian'ın bana verdiği kemik beyazı kartvizitteki tam adı araştırırken yaşadığım şok edici gerçek ise bambaşka bir boyuta ulaştı.

Julian Hoult.

O, Julian Hoult'tu. Hoult Communications'ın sahibi olan ve elbette kariyer hayallerimin dergilerinin yaklaşık yarısına sahip olan Hoult Publishing'in sahibiydi. Şirket dergi dünyasında o kadar saygın bir konumdaydı ki, eski işverenim yıllarca Hoult tarafından satın alınmak için sürekli girişimlerde bulunmuş ve başarısız olmuştu. Şimdi, uğruna diz çöktükleri adamla bu kadar yakın çalışıyor olmam heyecan vericiydi. Kendi başına tatlı bir intikam gibiydi zaten. Elbette, bilselerdi daha da iyi olurdu, ama neyse. Artık onları düşünmüyordum. Hayatımda kucağıma düşen heyecan verici yeni bir bölümü düşünüyordum.

Ve tabii ki, hâlâ Google'da arama yapıyordum.

Lia, bu sabah beşinci kez, bulaşıklarını şıkırdatarak, "Onun hakkında sana daha önce de bahsettiğimi iddia ediyorum," dedi. Sabah 6:30'dan beri tembelce hoparlörden birbirimizle konuşuyorduk, yarım yamalak tartışmamıza ara ara dalıp dışlarımızı fırçalıyor, kahve yapıyor ve hazırlanıyorduk.

“Katılmıyorum.” Yemek masasının ucunda, sadece bir sütyen ve yarım fermuarlı kalem etek giymiş halde, dizüstü bilgisayarımın başına kambur bir şekilde oturuyordum. Gerçekten kendimi toplamam gerekiyordu ama internette takip etmek Pringles gibiydi. Bir kere yemeye başlayınca eğlence bitmiyordu. “Yemin ederim, bana hiçbir şey söylemedin, kadın.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Lia dalgın dalgın. “En sevdiğim kupamı mı kırdım acaba?” Rahat bir nefes almadan önce bir süre uğraştığını duydum. “Oh, Tanrıya şükür, kırmamışım. Ama biliyor musun, ne yaptım? Sana Julian'ı anlattım. Çok uzun zaman önce. Üç dört ayrı vesileyle.”

Evet, muhtemelen haklıydı. O zamanlar işe çok dalmıştım.

“Eğer öyleyse, beni dinlemem için yeterince zorlamadın. Ya da Hoult Freaking Publishing’in sahibi olduğu gibi o can alıcı detayları sunmadın,” dedim Julian’ın şık takım elbiseler içinde, çeşitli gösterişli etkinliklerde son derece yakışıklı görüldüğü Getty Images fotoğraflarına bakarken. Sakin ol, dedim kendi kendime, iki fotoğrafı karşılaştırıp ikisinde de aynı güzel kızla poz verip vermediğini anlamaya çalışırken. Cevap hayırdı, ama bir an için bu kadar sinirlendiğim için kendimden memnun değildim.

“Neyse. Onun resimlerini Google’da aramayı bırak. Tıklama seslerini duyabiliyorum.”

“Hoult Yayıncılık, Lia,” diye araya girdim. “Bunu asla affetmeyeceğim.”

“Evet, evet.” Karşı taraftan yumurta kırarken kıkırdadığını duydum. “Doğrusu, Hoult Yayıncılık’ın ne olduğunu bilmiyorum. Julian’la ilk tanıştıgımda herkes onun bir beyzbol takımı satın aldığından bahsediyordu, bu yüzden onun da öyle bir iş yaptığını düşündüm.”

“Evet, bu da inanılmaz derecede çılgınca. Empires takımının sahibi olması gerçeği? Bu sezon ortalığı kasıp kavuruyorlar.”

“Neyse. Beyzbol topu kahverengi mi yoksa beyaz mı? Ve işe gitmek için mi çıkıyorsun?”

“Neredeyse bitti. Sadece giyinmeyi bitirmem gerekiyor.”

Lia alaycı bir şekilde, “Senin o pis küçük işinin amacı giyinmemek değil mi?” dedi.

“Sadece sapık kardeşlerle görüşeceğim günlerde, o zaman bile, zevkli olmaya özen göstermem gerekiyor. Konferans salonuna öylece tanga ve file çorapla giremem.”

Lia alaycı bir şekilde, “Tabii ki hayır. Pul işlemeli meme uçlarına püskül de gerekirdi,” dedi.

“Lia, işe asla pullu kıyafet giymem. Biliyorsun, daha şık giyinmeyi tercih ederim – sadece ince çizgili püsküllü olanlar. Belki cuma günleri haki renkli olanlar,” diye sııttım, o da kahvesini içerken boğulur gibi oldu. “Ama ciddiyetle söylemek gerekirse, biraz profesyonellik göstermem gerekiyor... ki bu da muhtemelen zamanında gelmeyi gerektiriyor,” diye homurdandım, sonunda kendimi dizüstü bilgisayarımın başından sürükleyerek dolabıma gittim. Dün gece ütülediğim mavi düğmeli gömleğimi ve ince altın tokalı ince kırmızı kemerimi kaptım. Lia aklımı okumuştı.

"Zaman kontrolü sekiz on beşte."

“Kahretsin, gerçekten mi?” Parmaklarım düğmelerin üzerinde hızla gezinirken komodinin üzerindeki saate baktım. “Tanrı aşkına, geç kalmayı reddediyorum. İlk gün de, hiçbir gün de.”

"Derinle kızım. Şimdi çıkarsan geç kalmazsın. Çıkarken külot izlerine dikkat et yeter," diye talimat verdi Lia, tam banyo aynasının önünden geçerken vücudumu çevirdiğim sırada.

"Her şey yolunda."

"Düğmeler düzgün mü?"

Çantamı alırken, düğmelerin iliklenmiş olup olmadığını kontrol etmek için ön tarafıma baktım, ama bunun yerine göğüs dekoltemi görünce kahrkaha attım.

“Aman Tanrım. Bu sütyen harika,” dedim kulaklıklarımı telefonuma takıp Lia’yı hoparlörden çıkarırken ve onu da yanımda dışarı çıkarırken.

"Bana o tek kıyafeti giydiğini söyle."

“Evet, giydim.” Küçük koleksiyonumdaki en iyi push-up sütyendi, ama o en iyisi nadiren giyilirdi. Kaldırma gücü günlük kullanım için fazla yoğundu, bu yüzden özel günler için saklanırdı – ve görünüşe göre, işe ilk başladığım günler için.

“O elbisedeki kızları görür görmez çıldıracak. Sıcak, terli, masanın üzerinde eğilerek yapılacak ofis seksine hazır olmalısın. Bunun olacağının farkındasın, değil mi?”

"Bunu hiç de sakıncalı bulmazdım ama emin değilim," diye sııttım binanın koridorunda hızla ilerleyip kapıdan çıkarken.

“Ne? Neden emin değilsin?” diye sordu Lia inanmaz bir şekilde. “O adam kesinlikle seninle yalnız kalmak için can atıyor. Önce oteldeki o baskın, sonra da dün seni o adamdan saklaması,” dedi, Julian'ın Turner Roth'tan ve Julian için çalışmakla ilgili cevaplayamayacağım sorulardan

kaçınmam için beni aceleyle taksiye bindirip eve göndermesine atıfta bulunarak. "Bana güven kızım. O adam saldırmak için bekliyor."

"Göreceğiz. Dünkü halinden anladığım kadarıyla, Julian Hoult iş modundayken bambaşka bir insan oluyor. Tamamen farklı bir dünyada. Yoğun ve odaklanmış, ve aslında, inanılmaz derecede sıcak ve bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama neyse, neredeyse trene vardım, bu yüzden bağlantı kesilecek. Günün sonunda seni arayacağım."

"Hayır, Julian'la aktif olarak cinsel ilişkiye girdiğin zamanlar hariç, gün boyunca bana canlı güncellemeler göndereceksin."

"Ha. Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz kızım," dedi Lia. "Profesyonel bir seks kedisi olarak ilk gününün tadını çıkar."

Saçmalık.

Günün beni şaşırtacak ilk bölümünün bu olacağını beklemiyordum. Tabii ki, asansörde bir tür sorun yaşayacağımı tahmin etmeliydim. Bu hafta bu durum adeta bir kalıba dönüşmüştü.

Asansöre binen herkesin beni baştan aşağı süzdüğünü bilmeme rağmen, "Gülümse ve kendine güven," dedim kendi kendime. Hem erkekler hem de kadınlar vardı ve bakışlarında rahatsız edici bir dik dik bakma ya da eleştiri yoktu; sadece, anlaşılan o ki, büyük ama şaşırtıcı derecede kapalı bir grup insan topluluğu vardı ve hepsi sessizce benim oraya ait olmadığımı biliyordu.

Asansör hareket etmeye başlayınca gerçek daha da belirginleşti. Herkes farklı katlara gidiyor olmasına rağmen, herkes rahat bir şekilde sohbet etmeye başladı. Hafta sonlarından bahsederken gülümsüyor ve kahkaha atıyorlardı; Twelfth Street'teki omakase restoranını sonunda denemekten veya Hamptons'taki bir arkadaşının evine kaçmaktan bahsediyorlardı. Burada herkesin belli bir statüsü vardı. Herkes belli bir yaşam tarzını sürdürüyordu ve herkes birbirini tanıyordu.

Ben hariç.

Birinin gözüne çarptıktan ve sesinin mırıldanmaya dönüştüğünü duyduktan sonra bakışlarımı kaçırdım. "Kim o?" diye sordu meslektaşına, o da duyamadığım bir şey söyledi. Her neyse, bu ikisinin de gülmesine neden oldu.

Aman Tanrım.

Hoult Tower'daki yöneticilerin bu kadar kıskanç olabileceğini kim bilebilirdi? Ve bunca yıl sonra bile, yeni kız olma hissinin hala kalbimde korku uyandıracığını kim bilebilirdi? Bu his, neredeyse tamamen unutulduğuna kendimi ikna ettiğim tüm anıları yeniden canlandırdı. Tanrım, tüm bunları atlattığım için kendimi tebrik etmekte çok aceleci davranmışım.

Görünüşe göre, her şeyin normale dönmesi için tekrar bir yabancı olmak yeterli olmuş.

Kahretsin Sara, yirmi yedi yaşındasın, diye kendimi azarladım. Kötü anıları geride bırakmak için doğru yaş gibi görünüyordu. Değil mi? Bu sorunun cevabını bilmiyordum ve şu anda bunu düşünmek de istemiyordum, bu yüzden köşeye çekildim ve gözlerimi kapattım, gereksiz düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. İyi, diye düşündüm asansör tekrar durduğunda. Bana daha fazla meditasyon yapma fırsatı verdi.

En azından öyle sanıyordum. Ama sonra o küçük mekânın üzerine bir sessizlik çöktüğünü hissettim. Havada tuhaf bir değişim hissettim ve neredeyse herkesin duruşunun gıcırdadığını duyabiliyordum.

Ardından ilk "Günaydın, Bay Hoult." ifadesi geldi.

Gözlerimi açtığımda Julian'ın elektrik yüklü bakışlarının kapıdan bana dikildiğini gördüm. Nabzım hızlandı, ama bir hareketle bakışlarını onu karşılayan adama çevirdi. Julian, küçük takım elbiseli grubun arasından geçmeden önce kibar bir sohbet ettiler. Herkesin onun etrafında nasıl hızla değiştiğini izledim. Hazır ol pozisyonuna geçtiler, kendilerini daha iyi sundular. Bu oldukça büyüleyiciydi.

"Günaydın efendim."

"Günaydın, Bay Hoult."

Her selamı etkili bir baş hareketiyle karşıladıktan sonra arka köşeye doğru ilerledi. Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ama gözlerinin içine bakıp gülümseyerek profesyonelliğimi korumaya çalıştım.

"Bay Hoult," dedim.

"Bayan Hanna."

Adımla beni selamladığında diğerlerinin dikkatini üzerimde hissedebiliyordum. Bir anda, görünmez bir spot ışığı üzerime düştü. Neyse ki, bilmiş ve neredeyse şeytani bir gülümsemeye rağmen, Julian son derece profesyonel bir şekilde konuştu.

"Bu sabah nasılsınız?" diye sordu bana.

“Pekâlâ, teşekkür ederim,” diye yanıtladım, ona şöyle bir göz atmama izin vererek. Evet, lütfen. Koyu mavi takım elbise ve kravat.

Birikimlerimden daha değerli kol düğmeleri. Her zamanki gibi zahmetsiz bir güzelliğe sahipti, ama onun yanında sakın nefes almakta giderek daha iyi oluyordum. “Başlangıçta biraz gergindim, ama şimdi daha iyiyim,” diye itiraf ettim asansör birkaç kişiyi daha içeri almak için tekrar açıldığında.

Kalabalık sessizce yer açmak için kenara çekildi ve kendimi arka duvara sıkışmış halde bulduğumda dudağımı ısırdım, Julian tam tepemde duruyordu. Saçma bir şekilde yukarı doğru kalkık göğüslerime bir saniyeliğine baktı, ama "Nasılsın?" diye sorduğumda hızla gözlerini kaçırdı.

Gözleri benimkine kilitlendi. "Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Yüzüm kızardı. Takım elbiseliler şimdi fareler gibi sessizdi, arada sırada aynalardan Julian'a ve bana gizlice bakıyorlardı. Evet, eğer bunun skandal olduğunu düşünüyorsanız, en son bindiğimiz asansörü görmeliydiniz, diye düşündüm kapılar tekrar açıldığında, bu sefer yaşlı, inanılmaz derecede gürültücü bir adam bir şeylerden şikayet ediyordu. Kim olursa olsun, gördüğüm birçok göz devirme, takım elbiselilerin onun günlük tuhaflıklarına alışkın olduğunu gösteriyordu. Kısa bir kahkahayla Julian bana doğru eğildi.

"Hazırlan," diye fısıldadı.

Ne demek istediğini sormadan önce, ani bir sarsıntı hissettim; kalabalık, yeni konuğumuzun büyüklüğü ve hacmine yer açmak için aniden genişledi. Julian'ın göğsünün bir anlığına sertçe benimkine bastığını hissettim ve geri çekildiğinde avucumun kaslı karın kaslarının üzerinde düz bir şekilde durduğunu görünce ağzım küçük bir O şeklinde kilitli kaldı.

Kaşları, benim parmaklarımı kaşlarının üzerinde kıvırdığım aynı uyuşuk tempoda kalktı.

Hata.

Yapmak zorundaydım.

“Bayan Hanna.” Julian, gözlerimdeki utanç verici küçük bir heyecanla yukarı baktığımda yapmacık bir şekilde kaşlarını çattı. “Senden biraz ileri gittim,” diye mırıldandı alaycı bir gülümsemeyle.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona doğru, kendim de biraz şaşırmışım.

"Üzülme, sadece şu an o yüz ifadesini yapma."

“Hangi yüz?”

"Tam da penisimi ağzına almadan önce yaptığın."

Ağzım açık kaldı ve kimsenin duymadığından emin olmak için gözlerimi hemen etrafa çevirdim, ama Büyük Adam'ın herkesin dikkatini tamamen çektiği açıktı.

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun," dedi Julian. Ağzımı hızla kapatıp ona baktım, göğsüne sert bir tokat atma isteğimi bastırırken yüzümde alaycı bir gülümseme vardı.

"Riskli bir davranış," diye sessizce belirttim.

"Sen bunu benden çıkarıyorsun ama katılıyorum," diye mırıldandı Julian. "Düzgün olalım."

Bunun üzerine, tam zamanında öne döndük ve Koca Adam'ın çıktığını gördük. Gözler tekrar bize döndüğünde, arkada tamamen hareketsiz ve fareler kadar sessiz duran bizdik. Ama aramızdaki yaramazlığı hala hissedebiliyordum ve yan yana durup, ellerimizi önümüzde kavuşturmuş, hiç de iyi çocuklar gibi davranmadığımız halde gülümsememek çok zordu.

Evet. Hadi. Çıkın.

Asansör kat kat boşalırken, sakın gülümsememe yaramazlık bulaştı. Julian ve ben arkada hareketsiz kaldık, ama dudakları yavaşça, muhteşem bir sırtısla kıvrılıyordu ve kapılar son iki kişiyi dışarı çıkarmak için açıldığında aramızdaki enerji kıvılcımlarını neredeyse duyabiliyordum.

Yalnız kaldığımız anın üzerinden henüz bir saniye bile geçmemişti ki o konuşmaya başladı.

"Seni tam şu asansörde becermeliyim."

Sesindeki hırıltı kalbimi hızlandırdı ve beni duvara yasladığında keskin bir nefes aldım.

"Yapamazsın."

"Neden?"

"Yeterli zamanımız yok," diye tısladım, parmaklarım onun kemerine kenetlenmişti.

"Burada sikilmekle ilgili tek endişen zaman darlığı mı?" diye sordu, elimi aşağı doğru kaydırıp penisinin üzerine yerleştirirken. Avucumun içinde sertleşirken uyluklarım kasıldı.

"Evet," diye fısıldadım nefes nefese. "Tek sebep bu."

Julian omzunun üzerinden göstergeye baktı. Daha beş kat çıkmamız gerekiyordu.

"Öyleyse vaktimiz olanla başlayalım," dedi ve dizlerinin üzerine çöktü, düşünmememe fırsat vermeden eteğimi yukarı doğru itti ve tanga iç çamaşırlarımı kenara çekerek vajinamı ortaya çıkardı.

"Julian!" diye nefes nefese kaldım, dudaklarımı hafifçe aralayıp klitorisimi yalamaya başladığında. "Aman Tanrım." Anlık hissten gözlerim yaşardı – dilini üzerimde gezdirip emdiğinde içimde hissettiğim zevk dalgasıyla. İki parmağını içime sokup, iki saniye boyunca şiddetle yalayıp tünel gibi hareket ettirdikten sonra, bu mutluluğu benden alıp hızla ayağa kalktığında dizlerim titredi.

Nefesim hâlâ boğazımda düğümlenmişti, eteğimi bacaklarımdan aşağı doğru çektiğini hissettim. Nefesimi yeni yeni toparlamaya başlamıştım ki Julian kravatını düzeltti ve gözlerimin içine baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Tam o sırada Hoult Communications'ın ofislerinin kapıları açıldı.

Ondan çok etkilendim.

Gördüğüm kadarıyla ve bana anlatılanlardan anladığım kadarıyla, Sara ilk gününde oldukça iyi bir performans sergiledi – yeni gelen biri için hiç de kolay bir iş değildi. Ofisimde yeni olmak göz korkutucu bir durumdu. Çalışanlarım, uzun zamandır yerleşmiş yöntemlerini açıklamak için sabırsızca ve hızlı bir şekilde konuşuyorlardı, ancak Sara zarafet ve kararlılıkla ortama uyum sağlamanın bir yolunu bulmuştu. Cesur ama saygılıydı – soru sormaktan çekinmiyordu, ancak ne zaman ve nasıl yaklaşması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Bu, çalışanlarımın çoğunda olmasını dilediğim bir yetenektir ve bu yüzden ona hayran kaldım.

Özellikle de bu sabah asansörde yaşananları göz önünde bulundurursak.

Patronunun dilinin belki de beş saniye boyunca bacaklarının arasında kalmasıyla güne başlayan biri için, oldukça iyi idare ediyordu. Bana bakarken yakaladığı bir keresinde yarım döktüğü kahve dışında, günü kusursuz geçmişti.

“Genel bilgiler konusunda – bina, mimari, Bask Ülkesi hakkında gerçekler – neredeyse ezberlemiş durumda. Çalışmaya devam etmek için eve bilgi götürecek, ancak son bir saattir üç aylık raporlara bakıyor. Sadece satışlarla tanışmaya başlamak için,” dedi Colin, masamın karşısında oturmuş ve dosyalarını hızla karıştırırken. O benim gerçek asistanlarımdan biriydi – Biarritz'deki tatil köyümdeki yeni değişiklikleri son iki haftadır denetleyen kişiydi. Sara, Roth kardeşlerin önünde esasen Colin'in rolünü oynayacaktı ve şimdiye kadar, bilgileri kolaylıkla özümlediği görülüyordu.

"Yani tam zamanında ilerliyor."

"Hatta önümüzde bile durum böyle. Sizin de dediğiniz gibi, Roth ailesinin yarın rakamlar hakkında soru sorması pek olası değil."

"Evet, ve kısa vadeli amacın Roth ailesini Biarritz'e bir gezi konusunda ikna etmek olduğunu biliyor, değil mi?"

"Evet," dedi Colin. "Onları etkileyebileceğinden emin. Çok istekli." Öyleydi.

Bugün Sara'yı tarif etmek için kullanacağım kelime aslında "hevesli" olurdu. Ofise adımını attığı andan itibaren öğrenmeye, kendini tanıtmaya ve asansörde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hevesliydi. Ofiste ilk on dakika boyunca yanakları hala pembe ve kızarmıştı, ama çok geçmeden Colin'in ona işin inceliklerini göstermesine izin vermek için gözlerimden kaçınmaya başladı.

Onun işine duyduğu doğuştan gelen saygıya hayran kaldım.

Lukas, Sara'nın benim gibi "işkolik eğilimleri" olduğunu söylemişti ve ofis ortamına anında uyum sağlamasını izleyerek bunu görebiliyordum. Çalışmak, meşgul olmak istiyordu. Bu onun doğal haliydi ve ben bunu istediğimden çok daha fazla seviyordum. Takıntımı körükleyecek başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Onu bütün gün ofisimden izlemiştim ve onun hakkında bu kadar meraklı olmak için zamanım yoktu. Bugün onu çıplak bir şekilde kucağıma oturtup, çalışırken göğüsleriyle oynayıp, sonra da masamın üzerinde sertçe becermeyi bu kadar çok hayal edecek kadar çok şey yapmamıştım.

Şu anda, bundan daha çok istediğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Elbette buna izin veremezdim.

Ne kadar acı verici olsa da, kuralım vardı. Tek kuralım. Bir sebebi vardı ve istisnası olamazdı. Bunlar kaygan bir zemindi ve kendime koyduğum her kısıtlamada kendime taviz vererek şu anki hızıma ulaşamazdım.

Sara gibi biri için bile değil.

Her şeyden öte, sözümün eri bir insandım ve bir şeyi başarmak için kendimi zorlamanın en iyi yolu, onu başkasına söz vermektir - ki bunu şimdi yapmayı planlıyordum.

Daha önce öyle değildi.

"Yani her şey hazırsa, onu eve gönderebilir miyim?" diye sordu Colin ayağa kalkıp dosyalarını toplarken. Saate baktım. Beşi çeyrek geçiyordu.

"Evet. Ama çıkarken buraya da uğramasını söyleyin."

"Anladım."

“Teşekkür ederim,” dedim kravatımın düğümünü sıkarken. Geriye yaslanıp kravatımı gevşettim, birkaç dakika içinde Sara'nın kapıyı çalmasını bekliyordum. Ama çaldığında bile çenemi sıkamak zorunda kaldım. Kahretsin. Daha önce at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun, koyu saçları şimdi serbest bırakılmış, bir yana atılmış ve omzunun üzerinden toplanmıştı. Sırtını kamburlaştırıp saçlarını serbest bıraktığı anı hayal ettim. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken göğüslerinin havada uçuşmasını hayal ettim ve Colin'in muhtemelen tüm bunlara şahit olmuş olmasına imrendim.

“İçeri buyurun. Oturun.” Masanın etrafından dolaşıp ön tarafına yaslandım. “İlk gününüz nasıl geçti?”

“Güzel. Keyif aldım,” diye gülümsedi Sara ellerini kucağında kavuştururken. Günün sonuna geldiğimize göre, tekrar flörtöz bir tavır takındığını görebiliyordum. Bunu görmezden gelmeye çalıştım.

“Colin, harika bir iş çıkardığınızı söyledi. Onunla birlikte ele aldığınız materyaller konusunda kendinizi rahat hissediyor musunuz?”

“Kesinlikle. O tatil köyü...” Gerçek bir hayranlıkla içini çekti. “Çok güzel, Julian. Sıfırdan inşa ettirdiğin bir yeri satmak istediğine inanamıyorum.”

Bakışlarım yüzündeki ciddi ifade üzerinde gezindi. Bunu söylemenin uygun bir şey olduğunu düşünmesine sinirlenmişim, ama belki de mantıksız davranıyordum. Belki de ondan memnun olmamak için bir neden arıyordum. Kol düğmelerimi düzelterek, tatil köyü hakkındaki yorumu geçip gittim.

Şu ana kadar herhangi bir sorunuz var mı?

"Otel hakkında mı? Yoksa genel olarak günüm hakkında mı?"

"Herhangi biri."

Dudaklarını ısırды ve gün boyu hayalini kurduğum o küçük eteği elleriyle okşadı.

“Şey, merak ediyordum... Colin, tatil köyü bilgileri konusunda bana eğitim verdiği için sözleşmemle ilgili bazı detayları biliyor elbette. Ama ofisinizin geri kalanı bu şirketteki rolüm hakkında ne biliyor? Beni ne için işe aldıklarını biliyorlar mı?”

“Kesinlikle hayır. Ofis açısından bakıldığında, siz üçüncü asistan olmak için eğitim alıyorsunuz. Hiçbir şekilde sözleşmenizin ayrıntıları hakkında bilgi sahibi olmayacaklar. Bu hassas bir bilgi.”

“Tamam, çok şükür,” diye içini çekti. “Buradaki rolümün yanlış anlaşılmasını istemezdim, çünkü biraz... riskli bir durum. Bilgiyi elbette size emanet ediyorum, ama başka kimseye değil.”

“Tamamen anlıyorum. Bu ofiste veya binada hiç kimse sözleşmenizden haberdar olmayacak. Sizi burada farklı bir şekilde değerlendirilmenize yol açacak bir duruma sokma niyetim yok.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sara rahatlamış bir şekilde. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Anladığım kadarıyla işe gitmeden önce asansörde yaşananlar bir istisna.”

"Aslında sizi buraya bu konuya değinmek için çağırdım."

“Öyle mi?” Kaşını kaldırdı. “Tam olarak neye değinmek istersiniz?”

Sözlerinin tonu gözlerimi onun incecik bedenine çevirdi. Neye değinmek isterdim? Bu soruya birçok cevabım vardı, ama hiçbirini kullanışlı değildi.

Söyle artık, Hoult.

“Bu şirket kurulduğundan beri uyguladığım bir kuraldan bahsetmek istedim. Bu kural herkes için geçerli, ben de dahil ve işlerimizi sorunsuz, tamamen profesyonel bir şekilde yürütmemiz açısından çok önemli,” dedim. Yüzündeki yavaş yavaş değişen ifadeyi izledim.

Yavaş yavaş, hafif gülümsemesi kayboldu. Sıcaklığı ve neşeli tavrı, yerini korunaklı, katı bir ifadeye bıraktı. Bundan sorumlu olmaktan nefret ediyordum, ama kendimi devam etmeye zorladım.

"Kısacası, ofis içi ilişkilere sıfır tolerans kuralım var. Romantik ilişkiler, her türlü cinsel ilişki – hepsi kesinlikle yasak ve size bunu söyleme ihtiyacı hissettim, aranızdaki özel sözleşmeye ve bu sabah işe başlamadan önce aramızda yaşananlara rağmen, bu kurala hiçbir istisna tanıyamam."

Sara kaşlarını iyice kaldırdı.

"Yani, bu sabah olanlar sayılmadı mı?" diye sordu yavaşça. "Çünkü henüz resmen işe başlamamıştım?"

“Bu sabah buraya bir açıktan yararlanma niyetiyle gelmedim. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Amacım baştan beri sizinle profesyonelce davranmaktı. Elbette, bu sabah kendimi gerektiği gibi kontrol edemedim ve bunun sorumluluğunu tamamen üstleniyorum,” dedim. “Ancak bundan sonra, umarım yeniden başlayabilir ve bu şirketle olan sözleşmenize hak ettiği saygıyı gösterebiliriz.”

Konuşmamı bitirdiğimde bir tür şaşkınlık veya itiraz bekliyordum. Kendimi buna hazırlamıştım, ancak Sara göz kırıp başını sallamadan önce

sadece bir anlık bir duraksama oldu.

"Tamam aşkım."

Kaşlarım kalktı. Rahatlamalı mıyım yoksa tedirgin mi olmalıyım, emin olamadan onu inceledim.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedim, otururken ayağa kalkan kadına bakışlarım hâlâ belirsizlikle doluydu. Yüz ifademi fark etti ve gülümsedi.

"Elbette. Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama iş kurallarını en iyi anlayan kişi benim," dedi.

"O zaman bunu duyduğuma çok sevindim. Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim," dedim, gözlerimi ondan alamadan. "Gerçekten minnettarım."

"Burada çalışma fırsatı bulduğum için minnettarım," dedi rahat bir tavırla. "Bir günde personelinizden ne kadar çok şey öğrendiğime inanamıyorum. Eminim ki burada birkaç ay içinde çok şey öğreneceğim."

"Umarım öyle yaparsınız."

Başını sallarken koyu renk gözleri parıldadı. "Benimle görüşmek istediğiniz tek şey bu muydu, Bay Hoult?"

Bay Hoult. İçgüdüm onu bana Julian diye seslenmeye davet etmekte ama kendimi tuttum.

"Evet," dedim. "Hepsi bu. Bugünlük buradan ayrılabilirsiniz."

"Harika. Her şey için tekrar teşekkür ederim," dedi çıkarken. "İyi geceler. Yarın görüşürüz."

"Sen de," diye karşılık verdim, çıkarken o sıkı kalçalarının beni hipnotize etmesine izin vermeden önce omzunun üzerinden bana attığı gülümsemeyi aklımda tutarak.

Kahretsin. Bu çok zor olacakmış.

Dergiyi bıraktığımdan beri annemin aramalarını görmezden geldiğim için tam bir pisliktim. Ama dün gece, onsuz asla sahip olamayacağım o muhteşem poker suratını kullandıktan sonra onu görmezden gelmek, özellikle berbat bir şeydi.

“Çok üzgünüm Sara. Sanki benim hatammış gibi hissediyorum,” diye iç çekti Lia, çikolata kaplı trüf kalıplarını endüstriyel dondurucusuna yerleştirirken. Saat henüz 8'i bile geçmemişti ve dükkanının mutfağındaydık. Dün gece Lukas'la Hamptons'taydı, bu yüzden haftamdaki son bomba gibi olay hakkındaki öfke dolu konuşmalarımı hakkıyla dinleyememişti.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, çok sinirlenmişim.

Julian'ın dün gece, işe başladığım ilk günün sonunda bana söylediği şey beni gerçekten çok üzdü.

Ama sen bu işi avantajları, bağlantıları ve işsizliğin telafisi için inanılmaz parayı kazanmak adına kabul ettin. Julian'a yakın olmak için bu işi kabul etmedin. Onunla birlikte olmak istediğin için onunla çalışmak istemedin. Kendime bunu söyledim.

Ben de buna inanmıştım. Ama Hoult Kulesi'nden eve uzun bir yürüyüşten sonra – çünkü anlaşılan cinsel ilişki yasağı maddesini sindirmek için zamana ihtiyacım vardı – kendim hakkında çok daha dürüst bir değerlendirme yaptım – ve gerçek şu ki, iş teklifini kabul etmek için birçok geçerli nedenim olmasına rağmen, tamamen cinsel çekimden dolayı "evet" demiştim.

Lanet olası cinsel arzularımın hayatımla ilgili önemli bir kararı etkilemesine izin vermiştim ve şimdi, açıkça hak ettiğim gibi, bedelini ödüyordum.

"Bu benim hatam Lia, inan bana. Bu iş teklifini kabul etmemi sen söylemedin."

"Evet, ama seni Julian'la tanıştırmaya çalıştım."

"Eğer onun astı olmayı seçmeseydim belki de işe yarardı. Şimdi ise muhtemelen işine bağımlı bir robot gibi bana karşı tüm cinsel çekimini kaybetmiştir."

"Pff, doğru. Lukas, Julian'ın sana baktığı gibi bir bakışla bir kıza daha önce hiç bakmadığını söyledi."

"Evet, çünkü artık onun işinin bir parçasıyım," diye homurdandım.

"Bana ağzı sulanıyor çünkü bu aptal Sapık Kardeşler ile yaptığı sözleşme için beni kullanmak için sabırsızlanıyor. Artık onun için bir zimba kadar işe yarar biriyim. Ya da ekstra sağlam bir ataş kadar."

"Sus artık. O aptal kuralına rağmen, senin hakkında hâlâ cinsel düşüncelere sahip olduğunu biliyorsun, değil mi? Dün asansörde bunu itiraf etti, değil mi?"

Tanrım. Evet, yaptı. Ve bundan sonra her zamanki gibi devam etmek için tüm gücümü toplamam gerekti; yüzüm kıpkırmızı olmuş ve iç çamaşırım sıırıslıkla ıslanmış olmasına rağmen, onun muhteşem, iki kat yüksekliğindeki ofisine girip asistanı Colin'i profesyonelce selamladım.

Kendimi savunmak gerekirse, başka nasıl tepki verebilirdim ki?

Asansörde tüm yolculuğu Julian Hoult'un önünde saygı duruşunda bulunan herkesi izleyerek geçirdim. Ona büyük saygı duyuluyor ve hürmet ediliyordu; en göz korkutucu insanların bile karşısında boyun eğdiği bir varlıktı.

Ve asansörde diz çökmüş, dilini klitorisimin her yerine sürmüştü.

"Sara, dünyada mısın?"

Lia'nın gözümün ucuyla bana el salladığını belirsizce fark ettim ama yüzüme taze lavanta aromalı bir trüf çikolata sallayana kadar kendime geledim. Gözlerimi kırıp ona sıırttım.

"Teşekkürler. Kendime gelmem gerekiyordu."

"Evet, bu benim için rahatsız ediciydi. Sanki orgazma saniyeler kala gibiydin."

"Sus artık. Ve bana biraz anlayış göster. Her şeyi yapmış ama benimle birlikte olmamış, inanılmaz yakışıklı bir patronla uğraşıyorum ve şimdi

aynı ofiste çalışıyoruz, hiçbir şey elde edemiyorum. Ayrıca onu düşündüğüm anda bile nasıl tahrik olmaktan kurtulacağımı bilmiyorum.”

“Yardım edeyim. Annen arıyor. Yine.” Lia telefonumu uzattı. O telefonu geri koyana kadar başımı salladım.

“Şu an yapamam. Ona yalan söylemekte çok kötüyüm ve eminim ki beni aramasının sebebi bana karşı altıncı hissi olması. Bu hafta kötü bir şey yaptığımı kesinlikle biliyor.”

“Kötü bir şey mi?” Lia kıkırdadı. “Bir sürü kötü şeyin arasından hangisini kastediyorsun? Bu hafta bambaşka bir insan gibisin.”

“Bak, bana ani değişimlerden bahsetme – üç yıl boyunca cinsel perhiz yaptıktan sonra Lukas'la halka açık bir tuvalette seks yaptın.”

“Sara!” Lia o kadar çok güldü ki, gerçekten şaşırtıcı bir şekilde burnundan bir şeyler çıktı ve biz de daha çok güldük. “Aman Tanrım. Buradan çıkman lazım yoksa bu partiyi asla bitiremeyeceğim,” diye hırıltılı bir sesle söyledi. “Hem bugün sapık kardeşlerle çok önemli bir toplantın yok mu?”

“Evet. Ama biraz geç kalabilirim. Toplantı için SoHo'daki bir restorandan öğle yemeği almam gerekiyor.”

“Ve bunu mu giyiyorsun?” diye sordu Lia, kıyafetime işaret ederek.

“Kesinlikle,” dedim ikimiz de aynaya bakmak için arkamızı dönerken. Tereyağı lekeli önlüklerimizle ikiz gibiydik, dağınık topuzlarımız çikolataları korumak için sarı saç filelerinin içine sokulmuştu. Odada seksi olan bir şey varsa, o da çikolataydı. Sıradaki paslanmaz çelik buzdolabı olacaktı. “Elbette, yedek kıyafet getirdim.”

“Tamam, oh be. O zaman şu sevimli kışını kaldır,” diye kıkırdadı Lia, beni kapıya doğru iterek. “Ve kızım, harika bir performans sergilemelisin çünkü senin adına Julian'a çok kızgınım ve bu toplantıda ne kadar iyi performans sergilediğinle onu cezalandırmanı istiyorum.”

“İnanın bana, çok iyi hazırlandım ve bugün ona acı çektirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Aferin kızım. O şeyin amacı bu muydu?” Lia sırtıttı ve ofisine astığım elbise çantasına doğru başını salladı.

“Hımm,” diye sırtıttım saç filemi ve önlüğümü çıkarırken.

Dergi için çalışmanın tek olumlu yanı, asla almaya cesaret edemeyeceğim kıyafetlere erişebilmektir ve bugünkü elbise kesinlikle “Asla giyemem” dediğim ama sonunda giymeye cesaret ettiğim kıyafetlerden biriydi. Bu elbiseyle, daha önce hiç giymediğimden tam iki santim daha

yüksek platform topuklu ayakkabılar ve neredeyse seksiliği haykıran, baştan çıkarıcı bir böğürtlen tonunda mat ruj sürmeye hazırdım.

Çoğu gün, tek bir tüp MAC rujumu boşa harcama veya belki de yüzüstü yere düşme ihtimali, böyle giyinmekten beni caydırmaya yeterdi. Ama bugün, korkusuz olmak için tüm motivasyona sahiptim. Her açıdan – görünüşüm, konuşma tarzım ve bir odayı nasıl yönettiğim açısından. Ünlü Turner ve Carter Roth ile görüşecektim, ama bunun da ötesinde, bir saniye bana müstehcen şeyler söyleyen, bir saniye sonra da beni dışlayan, muhteşem bir patronum vardı. En hafif tabirle sinir bozucu, ama bugün harika bir performans sergileyerek ve onu dün beni bıraktığı gibi şaşkına çevirerek üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Lia'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra çantalarımı kaptım, vedalaştım, saçlarımı savurdum ve rahat bir şekilde kapıya doğru yöneldim.

Julian Hoult, bugünkü özgüvenim sana ithaf edilmiştir.

Geç kalmıştı.

Ya da en azından benim geç kalma tanımım, beş dakika erken oturmak dışında her şeydi. Konferans masasına parmaklarımı vurarak babamın eski Rolex saatinin cilalı kadranına baktım. Tamam. Öğlene çeyrek kalaydı. Geç kalmamıştı, sadece içeri girmesini görmek için sabırsızlanıyordum. Roth ailesi mucizevi bir şekilde erken gelmişti ve çoktan arkalarına yaslanmış, masamdan bir beyzbol topunu ileri geri atıp "asistan" hakkında sorular soruyorlardı.

"Sara. Sara'ya benziyor," diye düşündü Turner, adını sorduktan sonra.

"Sara nasıl görünür?" diye sordu Carter.

"Esmer. Uzun bacaklar. Muhteşem göğüsler."

"Beyler." Altı yıldır ofis müdürüm olan Tori'ye özür dileyen bir bakış attım. Hamile kalmadan önce de son derece ciddi bir kadındı. Şimdi sekiz haftalık hamileydi ve bu tür saçmalıklara tahammülü yoktu. Dudaklarını büzerek su şişelerini önümüze bıraktı ve odadan çıkmadan önce hiçbir şey söylemedi.

"Aman Tanrım. Eğlenceli biri gibi görünüyor," diye homurdandı Turner. Çünkü kadınlar sizin için eğlenceli olmak için varlar. "Benim sorum şu: Onu hamile bırakmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"

Carter gülerek, "O adama bir bira ısmarlamak istiyorum," dedi.

"Bira falan boş ver. Ona çift viski lazım," dedi Turner. "Bak, kadınları işe almanın püf noktası bu. İşe yaraması için güzel kadınları işe almalısın."

Dikkatlerini çekmek için masaya bir kez vurdum. "Çalışanlarım hakkında böyle konuşmayın."

“Aman Tanrım... Tam bir eğlencesiz adam,” diye güldü Turner ve Carter'a "vay canına" dercesine bir bakış attı.

Onlara bakarken, her görüşmemizde en az bir kez yaptığım gibi, yine ilişkiyi bitirmeyi düşündüm. Ama bu sefer, aklımda Sara olduğu için bu düşünce hemen kaybolmadı. Onu bu duruma soktuğuma hızla pişman oluyordum. Roth'ların aptalca kadın düşmanlığına zar zor katlanabildiğimi düşünürsek, onun katlanabileceğini hayal etmekte zorlanıyordum. Onlar ona bakacak, kur yapacak, olabildiğince dokunacaklardı. Gereksiz tüm temasları şimdiden görebiliyordum – koluna hafifçe çimdikler, beline hızlıca dokunanlar. Turner'ın sonunda eteğinin altına elini sokarak veya otel anahtarını avucuna kaydırarak işi daha da ileri götüreceğini hayal ettiğimde dudağım büküldü.

Telefonuma uzandım.

BEN: Planlarda değişiklik olabilir. Gelmeden önce beni arayın.

İki kere düşünmeden mesajı ona gönderdim. Ona bir çıkış yolu verecektim.

Son birkaç saniyede kararımı vermiştim.

Elbette mesajımın altında "Teslim Edildi" yazısı belirdiği anda konferans salonunun kapısı ardına kadar açıldı ve Sara odaya girdiğinde ağzım kapandı. İncecik bileklerinin her birinde birer kağıt torba sallıyordu ve iç çamaşırıyla bir arada olamayacak kadar beyaz ve dar bir elbise giymişti. Gözlerim onu iki kez süzdükten sonra, Roth'lar gibi aniden ayağa kalktığımı ve Turner'ın ilk göz kamaştırıcı gülümsemesini aldığı gerçeğinden dolayı hafif bir öfke duyduğumu fark ettim.

Turner çantaları elinden kapmak için aceleyle koşarken kadın kahkahayla, "Çok teşekkür ederim!" dedi.

“Rica ederim. Sara, değil mi? Julian’ın sana böyle ağır çantalar taşıttırduğuna inanamıyorum,” diye homurdandı. İşte o anda Sara’nın parıldayan gözleri beni buldu.

“Ah, benim bunu kaldırabileceğimi biliyor,” diye sıırıttı, sesi doğrudan cinsel organıma işledi. Bakışlarını bir saniye daha üzerinde tuttu, sonra Turner'ın şimdi ne hakkında konuştuğuna kulak astı. Gözlerinin onu nasıl yiyip bitirdiğini izlerken nabzım giderek yükseldi. Çok geçmeden iki kardeş de ona çok yaklaştı, aşırı hevesli tanışmalarıyla nefes alacak yer bile

bırakmadılar. Tanrım, eğer sadece bunu izlemekten nefret ediyorsam, mahvoldum demektir.

Artık sabrım tükenince boğazımı temizledim.

"Beyler, neden oturmayalım?" dedim.

Sözlü olarak öneride bulundum, ancak Sara sandalyesine doğru yürürken bunu uygulamaya koydu. Kalçalarının bir yandan diğer yana sallanmasını, bizi bir trans haline sokmasını üç çift göz sessizce izledi. Masanın üzerinden eğilip yerine otururken, ellerini yanlarındaki kıvrımlara sürerkenki silüeti özellikle çarpıcıydı.

Sırıtmaktan başka çarem yoktu. Sanki o elbisede tek bir kırıksıklık varmış gibi. O muhteşem vücuduna adeta dikilmişti. Ama anladım. Her şey gösteriş içindi. Tam da giymesini istediğim elbise.

Öte yandan belki de bu işi zaten halletmişti.

"Evet," diye başladı Sara neşeyle. "Sonunda sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım beyler. Julian, Biarritz'deyken bana mülkle ilgilenen birçok insan olduğunu söyledi ve bu beni çok mutlu etti. Ve, şey, aynı zamanda biraz da üzdü," diye ekledi mahcup bir gülümsemeyle.

Turner genişçe sıırttı. "Hem mutlu hem de üzgün mü? Bunun sebebi ne?"

"Ah, şey," diye mırıldandı Sara, bana bakarken gülümsemesini bastırarak. "Sanırım Julian bunu söylediğimde nefret ediyor ama o tatil köyü muhteşem. Çok zarif, çok güzel tasarlanmış. Her detay, şimdiye kadarki en rahatlatıcı zamanı geçirmenizi sağlamak için özenle düşünülmüş – neredeyse çalıştığımı hissetmedim bile."

"Vay canına," diye mırıldandı Turner, ben de kendime sinirlenmemem gerektiğini söylerken. Tatil köyü hassas bir noktaydı ama Sara bunu bilmiyordu. Üstelik rol yapıyordu ve izleyicilerini büyülemişti. "Öyle mi Hoult?" Turner sonunda gözlerini ondan ayırıp bana sıırttı.

"Bunu söylediğinde gerçekten nefret ediyorum. Orası kapanınca özlemeyeceğim anlamına gelmiyor bu. Sadece otelcilik sektöründen uzaklaşıyorum ve bu tatil köyü artık benim tarzıma uymuyor."

"Ama bu sizin tarzınıza fazlasıyla uyuyor, değil mi beyler?" diye sordu Sara, önce Carter'a sonra Turner'a bakarak. "Anladığım kadarıyla siz profesyonel sörfçülermişsiniz – ki bu gerçekten harika bir şey."

Turner dik oturdu. "Ben profesyoneldim. Carter yarı profesyoneldi."

Carter, "Ben yandaştım," diye savundu.

“O zamanlar ikiniz de profesyoneldiniz,” diye sıcak bir şekilde konuyu kapattı Sara, onları susturarak. “Ve anladığım kadarıyla tatil köyü arayışındasınız çünkü...”

Başında oturduğunda ittiğini gördüğüm bir dosyayı almak için eğildi. Şimdi anladım ki bunu sadece öne doğru eğilmek ve üçümüzün de daha fazlasını istemesine yetecek kadar dekolte göstermek için bir bahane yaratmak amacıyla yapmıştı.

“Biarritz’e lüks bir sörf yarışması mı getirmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu Sara, notlarından okuyarak. “Vay canına.” Etki yaratmak için durakladı. “Bu çok ilginç.”

Aman Tanrım. Onların kışlarına yalan söylüyordu ama bunu inanılmaz derecede iyi yapıyordu. Vücudunun her küçük kıvrımı, saçının her savrulması bir tepki uyandırıyor. Çok fazla bir şey yapmadan, cinsel çekicilik saçıyordu ve bu noktada izlemeyi bırakamıyordum. Büyülenmişim. Turner'a tüm dikkatini vermeden önce bana gizlice bir bakış attığında, başını sallayıp ara sıra "vay canına" ve "kesinlikle" dediğinde, eğlendiğimi gizlemek için sırtıtmak zorunda kaldım.

Zaten o haliyle bile çok etkilenmişim.

Ama o bununla yetinmedi.

"Carter, gerçekten çok şaşkınım. Bu şehre yepyeni bir sörf etkinliği getirmenin lojistiğinde bana yardımcı olabilir misin?" diye sordu Sara, Turner'da altı dakika geçirdikten sonra. "Bu ne kadar sürer ki?"

Carter, faydalı olma fırsatını hemen değerlendirdi. Tabii ki Turner da geri kalmak istemedi, bu yüzden iki kardeş de hevesle durumu açıkladılar ve spor ve eğlence kaynaklarıyla iki yıl içinde tamamen sponsorlu bir profesyonel etkinlik düzenleyebileceklerini söylediler.

“Vay canına,” diye iç geçirdi Sara, kağıtlarını karıştırırken. “Demek bu mülke düşündüğümde daha erken ihtiyacın olacak.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bana baktığında, "Ne yapmaya çalıştığını görüyorum" der gibi bir bakış attım. Turner gülerken o da bana hızlıca küçük bir sırıtışla karşılık verdi.

"Lanet olsun, sanırım öyle. İşleri hızlandırmamız gerek," dedi Carter'a, gözlerini Sara'dan ayırmadan.

Adam, kadının notlarını incelerken, parmak uçlarını köprücük kemiği boyunca gezdirmesini izliyordu. Kadın başını yana eğip gülümsedi ve Carter'a ne zaman sörf yapmaya başladığını sorduğunda da bakışları ondan ayrılmadı. Kadın o kadar rahat ve neşeli bir şekilde sohbet ediyordu ki,

Roth ikisi de konuyu tekrar işe çevirdiğini ve Biarritz'e bir gezi önerdiğini fark etmedi.

"Bana her zaman istediğim gibi sörf yapmayı öğretebilirsiniz," dedi. "Ve tabii ki, gerçekten ilgilenip ilgilenmediğinizi değerlendirebilmeniz için mülkü bizzat yerinde incelemenizi sağlayabiliriz."

"Sana sörf yapmayı öğreteceğim. Seni Dük gibi dalgaların üzerinde ustalaştıracağım."

"Kim olduğunu bilmiyorum ama senden kapsamlı bir sörf eğitimi almayı dört gözle bekliyorum, Turner," diye kıkırdadı Sara.

"Evet, yapacaksın. Yakında bir tarih belirlememiz gerekecek."

Ve işte böylece, onları ele geçirmişti.

Tek yapmam gereken arkama yaslanıp sahnenin gelişmesini izlemektir; Sara her saniyeyi öyle zahmetsiz bir çekicilikle yönetiyordu ki, Roth'lar ustaca kurulmuş tuzaklara düştüklerinin farkında bile değillerdi. Kahretsin. Ondan nasıl şüphe etmişim ki? Hayal edebileceğimden çok daha iyi oynuyordu ve bu durum beni o kadar çok etkilemişti ki, yerimde duramıyordum. Geçen hafta bu kadını çıplak bir şekilde kanepeye eğilmiş halde görmüştüm, ama emindim ki ona şu ankinden daha çok hiç çekilmemiştim. Çıkardığı her ses – her meraklı kafa hareketi ve küçük bir gülümseme patlaması – göğsümde farkında olmadığım bir ağırlığı kaldırıyordu.

Eğer onun gösterisi benim buz gibi, ölü kalbimi bile etkileyebiliyorsa, Roth'ların hiç şansı yoktu demektir.

Emmett ve Lukas ile olan grup mesajlaşmamı açarak, ısrar ettikleri toplantının kısa bir özetini gönderdim.

BEN: Hiç çaba sarf etmeden Biarritz gezisine onları ikna etti. EMMETT: Vay be. Biraz göğüs büyütmeyi düşünmelisin. BEN: Cephaneliğinde bundan daha fazlası var. EMMETT: Ahh, bak, onu savunuyor. LUKAS: Çok tatlı.

Mesajıma pişman olup telefonumu kapattım ve masanın üzerine kaydırdım.

Toplantı bittiğinde, Roth ailesini asansöre kadar uğurladım, Sara da hemen arkalarından geliyordu. Topuklarının çıkardığı o tatlı küçük tıkırtılar, penisimi inanılmaz derecede tahrik ediyordu. Tek istediğim arkamı dönüp o inanılmaz seksi bacaklara uzun uzun bakmaktı, ama bu toplantıda üzerime düşeni yapma sırası bana gelmişti.

"Beyler. Yakında görüşürüz," dedim, Turner'ın onlara yönelik kullandığı muğlak ifadeyi kullanarak. Bu sefer, ayrıntıları açıklayan o oldu.

"Evet, evet, peki, neden önümüzdeki hafta bir ara çekim yapmıyoruz? Hafta sonu doluyum, ama Pazartesi tekrar görüşsek nasıl olur?" diye sordu Turner, gözlerini omzumun üzerinden Sara'ya çevirmeyi de ihmal etmeden. Gülümsediğine göre Sara'nın başını salladığını varsaydım.

"Pazartesi olsun," diye karar verdim, Turner'ın Sara'nın dikkatini birkaç kez daha çekmeden ayrılmaya çalışmasını izlerken. Sonunda gittiklerinde, bana dikilmiş gözlerini gördüm.

"Bunu başarabileceğimi düşünmemiştin herhalde," dedi daha onu tebrik edemeden. Kaşımı kaldırdım.

"Affedersin?"

"Toplantı başlamadan önce bana mesaj attın. 'Planlarda değişiklik olabilir mi?'" diye yazdıklarımı aktardı. Yakalandığımı fark edince dudaklarımdaki alaycı gülümseme iyice gerildi. Kravatımı tuttum ve yürümeye başlarken düzelttim.

"Yeteneklerinizden şüphe duymuyordum, daha çok size bir çıkış yolu sunmaya çalışıyordum. Siz gelmeden önce Roth ailesi özellikle tahammül edilemez davranıyordu ve bu bana sizin yanınızda nasıl davranacakları konusunda bazı fikirler vermişti."

"Belirli fikirler mi? Mesela?"

Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. "Belirli bir dil kullanmaları ve ellerini sana hiç görmek istemediğim şekillerde sürmeleri gibi."

"Beni tam da bu nedenle işe aldığınızı sanıyordum, efendim."

"Efendim" kelimesini duyunca irkildim.

"Evet, yaptım. Ama bugün tereddüt ettim," diye sertçe yanıtladım.

"Seni o özelliklere sahip biri olarak görmedim," diye mırıldandı Sara, bu da beni hem sinirlendirdi hem de aynı anda tahrik etti.

"Sanırım her şeyin bir ilk defası vardır, Sara."

"Pekala. Ama eğer bu, beni koruma içgüdüsünden ya da bana karşı duyduğunuz şüpheden kaynaklanıyorsa, rahatlayabilirsiniz," dedi merdivenlerden önümden çıkarken. Çenemi sıktım, gözlerim içgüdüsel olarak yuvarlak kalçalarına kaydı. "Anladığım kadarıyla, Colin'e, Tori'ye ve bu ofisteki diğer tüm çalışanlarınıza tam güven duyuyorsunuz. Yani eğer ben de onlardan biriysen, efendim, işimi yapmama izin vermekte özgürsünüz."

"Sözleşmenizin kendine özgü bir yapısı var," diye hırıldadım, o da yarı yolda durup bana döndüğünde. Gözlerimi olmaması gereken bir yere diktiğimde biraz kendini beğenmiş bir ifade takındı.

"Evet, sözleşmemin kendine özgü bir yapısı var, ama aynı kurallar benim için de geçerliyse, tek istediğim bana da diğer herkese gösterdiğiniz saygıyı göstermeniz. Bunun dışında kalan her şey tamamen ikiyüzlülük olur," dedi. Sonra, sanki az önce bana çıkışmamış gibi, sesini yükseltip gülümsedi. "Neyse, şimdi öğle yemeği molasına çıkabilir miyim efendim?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Başını yana eğdi. "Ne yapıyorum?"

"Bana 'efendim' diye hitap etmeniz garip."

"Ben sadece sizin beklediğiniz kadar profesyonel olmaya çalışıyorum."

Onun bu kelimeyle benimle alay ettiğinden şüphelendiğimi doğrularken, sert bir şekilde güldüm.

"Sanırım aradığınız terim 'pasif agresiftir.'"

Sara sinirlendi. "Sana nasıl hitap etmemi tercih edersin?"

"Julian."

"Pekala Julian. Şimdi öğle yemeği molasına çıkabilir miyim?" diye sordu, bana o bilerek aşırı kibar gülümsemesini göstererek; bu gülümseme onu şu anda aklıma gelmeyen milyonlarca şekilde cezalandırmak istememe neden oluyordu. Hayallerimi bastırarak, onun kurumsal gülümsemesini taklit ettim.

"Öğle yemeğine gidebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Julian."

"Rica ederim Sara," dedim, yüz ifademi bozmadan kalçalarının kıpırdamasını izlerken.

Kahrolasıca.

Bundan keyif almam gerekiyordu; her görevini yerine getirmeye ve işini yapmaya hevesli yeni bir çalışana sahip olmak. Verimliliğe olan ihtiyacımı göz önünde bulundurursak, Sara gibi hazır, istekli ve yetenekli birinin ekibimde olmasından minnettar olmalıyım.

Tek sorun, benim oyunumu biraz fazla iyi oynuyor olmasıydı.

İşin aslı şu ki, ben zaten ondan nefret ediyordum.

Perşembe sabahı asansörde ilerleme kaydedilmişti ve asansöre, "Gucci" ve "Kel Adam" lakaplarını taktığım yolcular da gelmişti; Gucci çantasından dolayı, Kel Adam ise tahmin edebileceğiniz gibi.

Tamam, ikisi de içeri girdikten ve bana o sessiz ama samimi selamı verdikten sonra kendimi tebrik ettim. İki baş sallama. Hoult Tower'daki ilk haftamda iki tam baş sallama ve birkaç öğle yemeği arkadaşı edinmiştim. Gelişmeler küçüktü, ama yine de duvarı yıkmak açısından bir şeydi.

Ancak ofise girdiğimde, yeni bir ilanımın resmen asılmış olduğunu gördüm.

Dün olduğu gibi, Julian, Colin ve birkaç kişiyle birlikte yanımdan geçerken bana bir selam bile vermedi. Üç parçalı takım elbisesiyle çok şık giyinmişti, kalbimi birkaç kez durduracak kadar etkileyiciydi ve evet, meşguldü, ama yine de o mavi gözlerini bana çevirip elbisemin ön kısmına doğru kaydırmak için zaman ayırdı. Bu sırada son derece soğukkanlı kaldı ve diğerleri geçerken başlarıyla selam verip "günaydın" derken, Julian bunların hiçbirini yapmadı.

Belki de hiçbir şey ifade etmez, diye kendi kendime telkin etmeye çalıştım.

Ancak daha sonra, belirli bir odaya girdiğimde onun bir dakika içinde, bana neredeyse hiç bakmadan odadan çıktığı iki olay yaşandı. Yine de, özellikle Roth'lar hakkında hâlâ samimi bir şekilde konuştuğumuz için, aramızda kötü bir ilişki olduğuna dair kesin bir kanıt yoktu, ama yine de...

İş dışı göz teması ve konuşmanın kesinlikle olmaması, bir tür ofis Soğuk Savaşı içinde olduğumuzu düşünmeme yetmişti; birbirimizi

profesyonellikte alt etme yarışıydı ve dürüst olmak gerekirse, oldukça denk bir mücadeleydi. İkimiz de gururlu, azimli ve inatçıydık. Bu dansı sonsuza dek sürdürebilirdik.

Bu fikir Lia'nın ilgisini çekmedi.

Hoult Tower'ın onuncu katındaki kilerde (yani kafeteryalarında) otururken, "Bence yeterince gayret göstermiyorsunuz," diye düşündü. "Şu an çift randevusu olabilirdi ama değil."

Sanki Julian ile ofisteki Soğuk Savaşımızı dengelemek istercesine, tüm hafta boyunca hava bunaltıcıydı ve Cuma günü nihayet yüz derecenin üzerine çıktı – her yerde berbat bir hava ama özellikle Manhattan'da. Neredeyse dilinizi çıkarıp nemi yalayabilirdiniz, bu yüzden kafeterya son zamanlarda alışılmadık derecede kalabalıktı. Hatta üst düzey yöneticiler bile her zamanki gibi iki dakikalık yürüyüş mesafesindeki biftek lokantasına gitmek yerine binada öğle yemeği yiyorlardı.

Kafe müdavimlerimden farklı olarak, kalabalıktan rahatsız olmadım. Lüks oda, genellikle çektiği az sayıdaki insan için çok büyük ve güzeldi. Hoult Communications'ın ofisleri gibi, ikinci katı ve güneş ışığının içeri girmesini sağlayan çift katlı pencereleriyle şık, göz kamaştırıcı beyaz bir mekandı. İnsanlarla doluyken, steril, fütüristik bir müzeden çok daha farklı bir havası vardı.

Ve tabii ki, kalabalık insanları izlemek için de daha uygun bir ortamdı; bu öğleden sonra Lia ile birlikte bunun tadını çıkardım çünkü o da Lukas'ı ziyaret etmek için binadaydı.

"Özür dilerim canım." Çatalımı salatamda gezdirdikten sonra yemeye başladım. "Patronla aramızın çıkmazda olduğundan eminim."

Lia burnunu kırıştırarak, "İkinizin çok benzer olduğunu tahmin etmeliydim," dedi. "Sen ve Julian'ın seks yapması muhtemelen sürekli üstte olmak için mücadele etmekle geçerdi. Güreş minderlerine ve koca bir spor salonuna ihtiyacınız olurdu."

Kruton boğazıma takıldı. "Lütfen adamın bu binada çalıştığını unutmayın."

"Binanın sahibi o. Bana ne?"

"Evet, ayrıca lütfen bana binanın sahibi olduğunu hatırlatmayın."

"Neden olmasın?" Lia, yüzümdeki hayal kırıklığını incelerken sırtıttı.

"Çünkü onun gücü seni tahrik ediyor?"

"Evet, kesinlikle öyle. Şu anda da en üst düzeyde profesyonelliği korumak adına cinsel uyarılmamı kontrol altında tutmaya çalışıyorum."

“Pekala. Bu arada, nasıl gidiyor?”

"Her şey yolunda. Bu yüzden duraklama yaşandı."

"Yani ıslak külotuma rağmen rahat görünme konusunda resmen ustalaştın mı?"

"Bunu öğrendiğinize gurur duyacaksınız."

Lia, krutonlarımdan birini ağzına attı. "İşte bu iyi, çünkü erkek arkadaşım ve patronun Armani reklam panosu gibi giyinmiş halde geliyorlar."

İkinci kez neredeyse boğuluyordum. Şiddetli bir öksürükle, Lukas masamıza yaklaşırken ve Julian iki adım geriden onu takip ederken Lia'ya ölümcül bakışlar fırlatacak kadar zamanım oldu. Gözleri çoktan bana dikilmişti ve yanılmıyorsam hiç de memnun görünmüyordu.

"Hey, Julian," diye neşeli bir şekilde selamladı onu Lia. Julian ise yüzünü buruşturarak ellerini ceplerine soktu ve sanki az önce saçmaladığını biliyormuş gibi ona baktı.

"Merhaba." Gözleri ondan bana döndü. "Sara."

"Bay Hoult."

"Aman Tanrım," diye yüzünü buruşturdu Lia. "Gerçekten de ona sana böyle mi seslenmesini istiyorsun?" diye sordu Julian'a. Julian ise sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi, kesinlikle başka yere bakıyordu. Bir kaçış yolu bulamayınca Lia'ya ifadesiz bir şekilde cevap verdi.

"Aslında hayır." Bakışlarını bana çevirdi. "Sana bunu söylediğimi hatırlıyorum, Sara."

"Özür dilerim. Sanırım unutmuşum."

"Aman Tanrım. Çiftler kavgası mı?" Lia yüzünü buruşturdu. Ona ters bir bakış attım. "Ne?" Saf numarası yaptı. "Lukas ve ben kavga ettikten sonra işleri yoluna koymak için neler yaptığımızı size anlatabilirim."

"Lia," diye uyardım Lukas'la birlikte. Son zamanlarda kazandığı cesareti göz önünde bulundurursak, bu artık nadir bir olay sayılmazdı.

"Ciddi söylüyorum. Hepiniz biliyorsunuz ki ben de bu tavsiyeyi çok uzun süre görmezden geldim, ama bazen sadece işi bitirmeniz gerekiyor ve..."

"Bir kahve alıyorum," diye duyurdum ve hızla bara doğru ilerlerken bir yandan da cılgıca mesajlaşıyordum.

BEN: Aman Tanrım kadın, sakın ol. O hâlâ benim patronum.

Şu profesyonellik olayını hatırlıyor musun? LIA:

Hatırlıyorum. LIA: Bu da beni, sen uzaklaşırken neden zihninde eteğini çıkardığını merak ettiriyor.

Arkamı döndüğümde Julian'ın bana baktığını fark ettim. Gözlerinde en ufak bir özür belirtisi yoktu, bu da beni garip bir şekilde korkuttu, bu yüzden bakışlarımı kaçırdım ve kahve barına doğru yaklaştırmaya odaklandım. Sipariş vermeye başladım, ancak genç baristanın durup bana bakmadan Julian'ın yaklaştığını anladım.

"Seni işe almadan önce Lia'yı da dikkate almalıydım."

Kalp atışlarım hızlandı. Yakınında olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Erkeksi kokusuyla birlikte tüm vücudum gerildi.

"Peki ya o?"

Julian, baristayla kahve siparişimi tamamlamadan ve kendine çift espresso eklemeyen önce, "Lukas için zaten yeterince burada," dedi. "Ama bunun dışında, az önce açıkça konuştuğunuz her neyse, onu tartışmaktan kaçınmanızı tercih ederim."

Geri çekilip ona inanamazlıkla baktım.

"Bunun bariz bir şey olduğunu düşünürdüm, ancak arkadaşlarımla belirli konulardan bahsetmeyi yasaklamak, patronum olarak yapmanıza izin verilen şeylerin çok ötesinde."

"Bunun farkındayım," dedi kuru bir şekilde. "Sizden istediğim, iş yerindeyken aramızda yaşanan cinsel olaylar hakkında konuşmamanız. Eminim fark etmişsinizdir, ama bu büyük bina oldukça küçük bir topluluk. İnsanlar konuşuyor ve ben onlara konuşacak bir şey vermek istemiyorum."

"Haklısın. Lia adına özür dilerim," dedim sert bir şekilde. "Normalde böyle biri değil."

"Onu da tanıyorum Sara, ve o her zaman böyledir."

"Onu ancak Lukas'la çıkmaya başladığı zamandan beri tanıyorsun," diye itiraz ettim. "Ve bu kadar rahat ve açık sözlü olmasının tek sebebi o, ki bence bu kötü bir şey değil. Sanırım mutlu ve tatmin edici bir ilişkide olunca böyle oluyor."

"Tahmin mi ediyorsun?" diye tekrarladı Julian.

Cevabım kısa ve öz oldu: "Evet. Sadece tahmin edebilirim."

"Doğru söylüyorsun." Julian topuklarının üzerine yaslandı ve içeceklerimizi tezgaha koyan baristaya samimi bir gülümseme sundu. "Tatmin edici olan, önceki ilişkinin tam tersiydi," diye sırtı kahvelerimizi alıp bana uzatırken. "Ofiste görüşürüz, Bayan Hanna."

Giderken ağzım açık kaldı, neye atıfta bulunduğunu ancak geç fark ettim – bir zamanlar "Vanilla Jeff" lakaplı eski sevgilimle yaşadığım, iç karartıcı derecede sönük cinsel hayata.

Bu da neyin nesi böyle?

Orada dururken öfkelen dim. Bu kesinlikle adil bir oyun değildi. Ofisimizdeki Soğuk Savaş'ın kuralları şunlardı: birincisi, profesyonel ol, ikincisi, profesyonel ol. Beni orgazma ulaştırdığı gece, benim hakkımda konuştuğumu duyduğu cinsel hayatımdan bahsetmesi, kesinlikle profesyonel bir davranış sayılmazdı. Hiç sayılmazdı.

Giderken dudaklarımı büzdüm, ama dürüst olmak gerekirse, benim için hiç sorun değildi. Onunla az da olsa sınırları aşmak için can atıyordum, bu yüzden Julian kirli oyunlar oynamak istiyorsa, tamam.

Memnuniyetle kabul ettim.

“Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Colin, evrak çantasının askısını omzuna atarken. “Ananas desenli şortlar yüzünden mi?” Gülümsemesi kasıtlı olarak yapmacıktı. “Aman Tanrım, ananas desenli şortlar yüzünden.”

"Ananas desenli şort yüzünden değil," diye güldüm, ama yine de ananas desenli şortuna bir daha bakmam gerekti.

Aşırı sıcaklar nedeniyle, hafta başında iş çıkışı kıyafet değiştirme konusunda bir not gönderilmişti. Hoult Tower için genel kural, binada bulunduğunuz sürece, mesai saatleri dışında bile işe uygun kıyafet giymekti. Bu, gün sonunda kıyafet değiştirip şort ve tişörtle dışarı çıkmanın mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Duvarları içinde olduğunuz sürece, Hoult Tower'ı layıkıyla temsil etmeniz gerekiyordu.

Bu hafta hariç.

Değişiklikten henüz yararlanmamıştım, ancak bugün fikrimi değiştirdim - ve Lia'nın resepsiyona bıraktığı çanta sayesinde yanımda yedek kıyafetlerim de vardı.

LIA: "Makul derecede" seksi bir şey getirmemi söylediğini biliyorum ama bunun eğlenceli olmayacağına karar verdim. Şimdi Lukas'la Hamptons'a gidiyorum, o yüzden beni öldüremezsin tamam mı, seni seviyorum, hoşçakal.

Aman Tanrım.

Kıyafet değiştirmek için resepsiyona giderken kendimi hazırladım. Tuvalete giderken çantaya göz attım ve Lia'nın bana ne aldığını görünce "Aman Tanrım, Lia!" demek zorunda kaldım. "Makul derecede seksi yazlık kıyafetler, ama çok da abartılı olmayan şeyler" istemiştim. Bana Daisy Duke'ü bile utandıracak yırtık kot şortlar vermişti. Biri beyaz, diğeri açık maviydi. Neyse ki, seçtiği üstler beklediğim gibi zımbalı büstiyerler değildi, bu yüzden kafeteryadaki diğer arkadaşlarıma birkaç mesaj attıktan sonra giyinmeye başladım.

Banyodan çıktığımda Colin beni yakaladı.

"Vay canına," dedi siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltirken.

Güldüm. Eh, bu iyi bir işaret. Profesyonellik söz konusu olduğunda, Colin Julian'ı bile geride bırakan tek kişiydi. Kurallara uymanın onun için en önemli şey olduğundan emindim, bu yüzden beni incelemesi oldukça önemliydi.

"Çok... harika görünüyorsun," dedi, küçük mavi şortuma ve uçuş uçuş beyaz üstüme bakarken yanakları kızararak. Ama merdivenlere doğru tedirgin bir bakış attıktan sonra boğazını temizledi. "Aman Tanrım, şimdi beni kovacak," diye mırıldandı kendi kendine, sonra dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı.

Dudaklarımın kenarını ısırdım, arkamı döndüğümde Julian'ı merdivenlerin tepesinde bulacağımı gayet iyi biliyordum. Yine de, döndüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu açıdan otoritesi tartışılmazdı ve sesi boş ofiste adeta yankılanıyordu.

"Sara. Bir kelime."

İşte orada. Bir tür tepki bekliyordum, bu yüzden başımı sallayarak merdivenleri çıkmaya başladım. Ama beni yarı yolda durdurdu.

"Önce onu değiştirmen gerekiyor."

Duraksadım. "Affedersiniz?"

"Bu iş ortamına uygun değil. Daha önce giydiğin şeyi giy," dedi Julian, ofisine girmeden önce.

Tamamen şaşkın bir halde, gözlerimi kırpamadan merdivenlere doğru baktım.

Ciddi misin?

Bir tepki bekliyordum, ama kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum. Bu, işin eğlencesini anında kaçırdı.

Zaten çok sinirliydim, kadınlar tuvaletine geri döndüm ve şortumu hızla çıkarıp tişörtümü de üzerimden attım. Üstümü tekrar giyerken ve eteğimin

fermuarını çekerken kalbim daha da hızlandı. Tamamen inat olsun diye, taktığım kemeri çıkarmayı tercih ettim. Bu, merdivenlerden yukarı çıkıp Julian'ın ofisine girmeden önce yaptığım zavallı küçük isyanımdı.

Ben içeri girdiğimde o tam masasının arkasına oturuyordu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye baştan sordum.

Kravatını düzeltirken bana şöyle bir baktı. "Burada böyle giyinemezsin," dedi kayıtsızca, sonra gözlerini bilgisayar ekranına çevirdi. Çenem kasıldı.

"Bugün işten sonra herkes değişti. Sadece ben değil."

"Herkes yazlık elbise ya da polo tişört ve şort gibi rahat bir şeyler giydi." Julian bakışlarını bana çevirdi ve sonra bakışlarını orada tuttu. "O notu gönderirken aklımda kot iç çamaşırı yoktu."

"Şey, özür dilerim," dedim dişlerimi sıkarak olabildiğince sakın bir şekilde. "Ama şunu da belirtmek isterim ki, bu ofisteki diğer birkaç kadın da benim şortlarımla aynı uzunlukta, kolsuz elbiselerle çıktı ve siz onları çağırmak için hiç çağırmadınız."

"Haklısın. Yapmadım," dedi.

Konuyla ilgili herhangi bir takip yapılmadı.

Şerefsiz. Julian'ın masasının önünde dururken, arkasına yaslanmış, ceketini sandalyesinin arkasına atmış ve kollarını dirseklerine kadar sıyırmış haldeki rahatlığına iyice sinirlenmişim. Gözlerimi kollarındaki derin çizgilerden ayırıp ona beklentili bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

"Yani, bu tutarsızlığın nedenini anlayamıyorum?"

Julian, bakışlarını ekrandan bana çevirmek için zaman ayırdı.

"Hayır," dedi sonunda.

Dudaklarımdan inanmazlık tıslaması döküldü.

"Bu hiç adil görünmüyor ve yine söylüyorum, ofisin geri kalanından farklı davrandığınızdan şüphelenmeden edemiyorum," dedim öfkeyle.

"Aslında, ofisin geri kalanından farklı davranıyorsunuz. İşin aslı şu ki, neden beni hedef aldığınızı biliyorum. İkimiz de biliyoruz. Ve bunu bugün hayatımı zorlaştırmak için bir sebep olarak kullanmanız tamamen haksızlık, çünkü bu sorunu yalnızca siz yarattınız."

Bok.

Nefes nefese kalmıştım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama içimdekileri bir anda dışa vurmuştum. Ofis ortamına uygun bir şekilde "eğer benimle yatmak istiyorsan, yat" demiştim ve birdenbire Julian'ın kaşlarını kaldırma sırası gelmişti.

"Sence neden özellikle seni hedef alıyorum?" diye sordu.

"Bunu söyleyebilir miyim yoksa sizin çok sevdiğiniz kurumsal dili mi kullanmalıyım?"

"Söyle gitsin."

"Çünkü benimle yatmak istiyorsun, Julian," diye hırıldadım. "Benimle yatmak istiyorsun, kendine izin vermiyorsun, bu yüzden de benden çıkarıyorsun – bu çok mantıklı, değil mi?" Cevap vermesi için ona bir saniye verdim ama hiçbir şey duymadım. "Doğru. Peki, söyleyecek başka bir şeyin yoksa, ben gidiyorum. Şimdi kıyafet değiştirmek için bir Starbucks bulmam gerek ve büyük ihtimalle arkadaşlarla happy hour'a geç kalacağım, o yüzden görüşürüz."

"Kimle görüşüyorsunuz?"

Bu bir sorudan çok bir emir gibiydi ve tüm vücudumu öfkeyle titretti. Arkamı dönüp onunla yüzleştim.

"Kinsley-Weiss'ten çocuklar," diye yanıtladım, otuz üçüncü kattaki meşhur erkekler kulübünü kastederek. Julian'ın kaşlarının çatılmasını izlemekten sapıkça bir zevk aldım.

"Sadece sen ve onlar mı?"

"Sadece ben ve onlar."

"Colin'le içmeye gideceğini sanıyordum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Vazgeçtim. Ofisimde çalışıyor, bu yüzden eve gitmeyi seçersem işimi kaybetme riskim olmayan erkeklerle içki içmek muhtemelen daha güvenli."

Julian'ın omuzları kaskatı kesildi. Hâlâ sakın ve kontrollü görünüyordu, ama mavi gözlerinin ardındaki ateş parıltısını görebiliyordum.

"Yani bu gece biriyle birlikte olmayı planlıyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez, ben gidiyorum," diye mırıldandım ama Julian saniyeler içinde önümde belirince nefesim kesildi. Tekrar kapıya doğru yürümeye başladım ama o ustaca yana çekilerek yolumu kesti.

"Tanıdığım, özellikle de güvenmediğim insanlarla birlikte hareket ettiğinizde bu tamamen benim meselem."

Acı bir kahkaha attım.

"Bana güvenmeyen biri gibi geliyorsun, Julian, ve senin üzerimdeki otoritenin sınırlarını zaten belirledik. Evet, ne giyip ne giyemeyeceğimi söyleyebilirsin, ama hayır, işten sonra nereye gideceğime veya kiminle yatmak istediğime karar veremezsin, özellikle de seni bekleyen benken,"

diye öfkeyle söylendim. “Kuralları koyan sensin, o yüzden ya harekete geç, pislik herif, ya da yolumdan çekil.”

Gözlerinde nefretin kaynadığını gördüğüme yemin edebilirdim. Masasına bir bakış attıktan sonra nihayet konuştuğunda, sesindeki nefreti neredeyse duyabiliyordum.

"Otur lütfen, Sara," dedi.

"Julian, sana söylemişim –"

"Oturmadan önce gömleğinizin düğmelerini açın."

Ağzımı kapattım. Julian'ın elini kapıdan çektiğini ve omuzlarının hafifçe gevşediğini izlerken tenimde bir ürperti dalgası hissettim.

"Şu anda benden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Senden masamın önüne oturmanı rica ediyorum Sara. Ve lütfen tişörtünü çıkarmanı istiyorum."

Anladım.

Ani bir hareketle arkamı döndüğümde, sakince sandalyesine geri döndüğünü ve tekrar karşımda dururken beni dikkatle izlediğini gördüm. Bir saniye önce ısınmıştım, ama şimdi çok daha sıcaktım. Kavurucu bir sıcaklık. Boğazımdaki düğümü yutarak yavaşça masaya doğru ilerledim ve Julian'ın istediği gibi önündeki yere oturdum.

"Düğmelerini aç," dedi önüme doğru bir bakış atarak. Titreyerek dudaklarımı ıslattım ama beni durdurdu. "Yavaşça."

Gözlerimi diktim. "Benimle mi yatacaksın?"

"Kendimle çelişmekten hoşlanmıyorum. Eğer kuralımı çiğnememi istiyorsanız, sizinle zamanımı iyi değerlendireceğim."

Yutkundum.

Haklısın.

Nefes alışverişim düzenliydi, yavaşça gömleğimin düğmelerini açtım, gözlerim dantelli sütyenimin ucundan Julian'ın masasının arkasından bana dik dik bakan kurt bakışlarına kaydı. Bana eziyet etmesine rağmen, onun için yavaş hareket ettim. Bu, bacaklarımın arasındaki zonklamadan, buz gibi hava tenime değdiğinde göğüslerimin üzerinde beliren ürpertiye kadar her hissi yavaş çekimde hissetmeme neden oluyordu.

Julian arkaya yaslanarak, tamamen düğmeleri açık olan bluzumu eteğimden çıkarırken beni izledi.

"Yavaş ol," diye hatırlattı, tişörtümü omuzlarımdan aşağıya, kollarıma doğru indirirken. Ona "acele etme" der gibi bir bakış attım. Sırıttı. "Şu anda sabrınızı mı zorluyorum, Bayan Hanna?"

“Öyleydin zaten.” Sırtımı kamburlaştırıp ellerimi kucağında kavuşturdum, sadece siyah sütyenim ve ten rengi kalem eteğimle tam karşısında dik oturdum. “Aslında bana işkence ediyorsun, ama bunun amacının bu olduğunu anlıyorum.”

"Her şeyi çabuk kavriyorsun," diye mırıldandı, gözleri hâlâ üzerimdeydi kemerini çözerken. "Bundan sonra ne görmek istediğimi biliyorsun."

Gözlerimi ondan kaçırıp, Empire State binasının manzarasına dik dik bakarken arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açtığımda güldü. Dantelli kupalar altlarından düşerken göğüslerim şişmiş ve acı verici derecede ağırdı. Julian'ın keskin bir nefes aldığını duydum ve gözlerimi ona çevirdiğimde dudağımı sertçe ısırdım. O sandalyede her zaman olduğu gibi, deneyimli ve kusursuz bir otorite havası vardı.

Şimdi tek fark, sertleşmiş penisini dışarı çıkarmış olması, elini onun etrafına sarmış olması ve kökünden ucuna doğru yavaşça okşamasıydı.

Sadece bu manzarayı görmek bile cinsel organımı kastı. Ellerim içgüdüsel olarak eteğimin arkasındaki fermuara uzandı, ama Julian beni durdurdu.

"Devam edin," dedi. "Benim için ayağa kalkın."

Sırıttım.

“Tahmin edeyim,” dedim, parmaklarımı yanlarımdan aşağı doğru kaydırıp eteğimi toplamak için kıvrılırken. Julian için eteğimi yukarı çekerken vajinamda bir ıslaklık hissi oluştu, bakışları üzerimde o kadar sıkıydı ki kendimi manyetik bir çekim gücü gibi hissettim. Ben iç çamaşırla tekrar oturduğumda, eteğim yukarı çekilmiş ve elim bacaklarımın arasında boşta dururken, gözünü bile kırpmadı, bakışlarını başka yöne çevirmedi.

"Yap şunu," dedi. "Kendine dokun."

Gözlerimi kapatıp danteli kenara iterek parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdim. İlk sıcaklık dalgası vücudumda yükseldi ve yanaklarıma yerleşti. Nabzım kulaklarımdaydı ama Julian'ın sandalyesinin öne doğru gıcırdadığını ve ayak seslerinin yaklaştığını yine de duyabiliyordum.

Kendi parmaklarımın altında kıvrılırken gözlerimi kapalı tuttum. Henüz onu görmeye hazır değildim. Önce bunu sindirmek istiyordum – Julian Hoult'un kuledeki parlak ofisinde üstsüz oturup kendime dokunuyor olmam gerçeğini.

Ama çok geçmeden elini yukarıdan bana doğru uzattığını, parmak uçlarının göğsümün alt kısmına değdiğini hissettim. Eli tamamen beni kavrayıp yavaşça sıktığında ürperdim.

Nefesim kesilerek gözlerimi açtım.

Aman Tanrım.

Julian yanımda duruyordu. Sağ tarafıma bakmadan, görebildiğim tek şey kolu, pahalı saati ve ben pencerelerden Manhattan'ın merkezine bakarken göğsümle oynayan eliydi.

Gerçeküstüydü.

Her şey yerli yerindeydi. Masası düzenli, pırıl pırıl bir yüzeydi ve üzerinde sadece dizüstü bilgisayar, ajandası, bir klasörü ve bir kalemi duruyordu. Rafı ise cam vitrinlerde sergilenen kitaplar, ödüller ve beyzbol toplarıyla doluydu.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Biz hariç.

"Julian." Elimi onun elinin üzerine kenetledim, göğsümün üzerinde sabit tutarak ona bakmak için döndüm.

Diğer elimle klitorisimi okşarken her kası gerilmişti. Gözleri kısılmıştı ve hâlâ kendini okşuyordu. Görüntüm ve dokunuşu birleşince inanılmaz bir şey ortaya çıkıyordu. Tam anlamıyla erotizmin tanımıydı: Patronum, parlak beyaz gömleği ve pahalı kravatıyla şık bir şekilde, ofisinde çıplak göğüslerimi okşarken kendini tatmin ediyordu.

"Benim için ayağa kalkın," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Ayaklarımın üzerinde durduğum anda, beni öpmeye başlamıştı bile; iki eliyle yüzümü kavrayıp, penisini pompalamaya başladım. Ağzımı ele geçirirken inledim, dilinin her ıslak dokunuşu kontrolün onda olduğunu hatırlatıyordu. Çılgına dönmüştüm, daha fazlasını ve daha hızlısını hissetmek için can atıyordum, ama o beni dilinin bilinçli hareketleriyle kontrol altında tutuyordu – bir saniye keskin, bir saniye yavaş.

Dediği gibi, benimle ilgilenirken acele etmeyecekti.

"Üç gün," diye mırıldandı Julian, beni deri koltuğun ucuna götürürken.

"Beni üç günde alıştırmayı başardın."

Parmaklarının arasına meme ucumu sıkıştırdı ve dudaklarımdan uzaklaştı, bu da onun yokluğunda ağzımın çaresizce açılmasına neden oldu. Beni hafifçe çekiştirdiğinde inledim. Sonra daha sertçe.

"Bana bak," dedi. Vücudumda yarattığı işkence ve zevkin mükemmel karışımına rağmen gözlerimi zorla açtım. "Ateşle oynadığının farkındasın,

değil mi?" diye sordu, diğer eliyle külotumu aşağı çekerken. Külotum ayaklarımın etrafında dantel bir halka oluşturacak şekilde yere düşerken cevap verdim.

"Evet."

Julian cevabımı bir an sindirdikten sonra beni nazikçe çevirdi ve dizimi kolçak üzerine koymak için bacağımı kaldırdı. Koltuğun arkasına tutunmak için öne eğildim ve parmaklarının vajinama girdiğini hissettiğimde sırtımı keskin bir şekilde kamburlaştırdım.

"Güzel." Alçak sesle mırıldanması ve içeri süzülme kolaylığı, ne kadar ıslak olduğumu bana gösterdi. Zaten nefes nefese kalmıştım, bembeyaz olmuş parmak boğumlarıma bakıyordum, arkamdaki folyonun hışırtısına kulaklarım dikilmişti. Omzumu hafifçe çevirip, penisinin şişkin ucunun üzerinde parlak ve ince bir prezervatifin gerildiğini gördüm. Kalın penisinin her santimine zorlukla indi ve yaklaştıkça karnımda sıcak bir beklenti dalgası yükseldi. Gözleri benimkine kilitlenmiş olan Julian, başını salladı. "Şu anda ne kadar seksi görüldüğünü görmelisin."

"Neden bana bunu hissettirmiyorsun?"

"Bunun karşılığında seni daha sert sikeceğim."

"Yap şunu," diye mırıldandım, dudaklarında bir gülümseme belirdi. O, penisinin başını cinsel organımın boyunca gezdirirken, kaşlarımın çatılmış ve ağzımın açık kalmış halinden zevk alarak gülümsemesi daha da genişledi. Tam da yalvaracak nefesi bulduğum anda, içime daldı.

O andan itibaren, yavaşlık kelimesi artık sözlüğümüzde yer almıyordu.

Kalçalarımın tutarak, içime o kadar derin ve sertçe girip çıktı ki, göğüslerim çenemin hemen altında sekti. Tırnaklarım deri cekete saplandı, o da eğilip omuzlarımı ve boynumu öptü. Bir kolunu belime sıkıca dolarken, diğer kolunu çenemi yakalamak ve yüzümü kendine doğru çevirmek için serbest bıraktı.

"Bunu mu istedin?" diye fısıldadı alçak sesle. "Yoksa seni yere yatırıp becermemi mi istiyorsun?"

Ona cevap verememem karşısında kıkırdadı.

"Yarın seni nerede becermemi istiyorsun, Sara?" diye sordu, penisinin içime şiddetle girip çıkmasının ortasında duygularımı kışkırtarak. Beni ne kadar da tahrik etmeye çalışıyordu acaba?

"Umurumda değil, Julian." Kelimeler dudaklarımdan hızla döküldü.

"Tek istediğim benimle sevişmen ve beni orgazma ulaştırman."

“Yapacağım. Kapıları ardına kadar açtın Sara, bu yüzden bu ofiste seni istediğim zaman ve istediğim şekilde becermeye niyetliyim.” Acımasız sözleri tüm sinir uçlarımı ateşe verdi. “Ve söz veriyorum, o amcığı orgazma ulaştıracağım.” Arkadan sertçe itti. “Tekrar.” Bir daha. “Ve tekrar.” İnledim. “Ve tekrar,” diye homurdandı, kendini tamamen içime bastırarak, neredeyse çığlık atmama neden olan tatlı bir noktaya sürtünüyordu. “İşim bittiğinde seni eve taşımam gerekebilir,” diye mırıldandı, içimde sertçe becerirken çenemin altını yaladı.

Kahretsin.

İnlemeyi bir türlü durduramıyordum. Sesimi kısmaaya çalıştım ama nafileydi ve Julian, alçak sesle mırıldanarak beni kızdırırken, şaşırmış gibi yaparak her saniyesinden zevk alıyordu.

"Ofisimde çok uslu bir kızsın. Seni bu kadar gürültücü yapabileceğimi kim bilebilirdi ki?"

"Siktir git," diye sıırttım, tam o sırada beni hızla kaldırıp kanepeye sırt üstü yatırdığında bir çığlık attım. Bacaklarımı sırtına doladı ve tekrar içime girdiğinde nefesim kesildi, ama bu seferki hızı inanılmaz derecede yavaştı. Santim santim, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, çelik gibi sert penisi beni ayırıyordu.

Ve birdenbire, her şey altüst oldu.

Onun bedenimin üzerindeki ağırlığının tadını çıkardım. Julian'la yüz yüze, penisinin verdiği his inanılmaz derecede güzeldi. Her hareket daha uzun, daha derin, daha az telaşlı, daha bilinçliydi. Gözlerimden burnuma, dudaklarıma kadar beni incelerken, içimde işkence gibi yavaş bir tempoda hareket ederken nefesim kesildi. Kalçasını kavradığımda parmaklarım kaslarının her yavaş kasılmasına batıyordu ve onu tamamen içime alırken topuklarım kaslı sırtına saplanıyordu.

Zevk arttıkça gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Ve büyüdükçe, havanın yapısı değişti.

Alnımda ter buharı birikmişti. Julian'ın elektrikleyici bakışlarına karşılık vermek için tüm gücümü harcadığıma yemin ederim. Gücü, zekası zaten her şeyin üstündeydi, ama içimde katlanarak arttı. Sanki benden bir şey alıyormuş, benim bile bilmediğim bir şeyi keşfediyormuş gibi hissettim. Tek kelime etmeden bana bir soru sordu, sonra da cevabı kendisi buldu.

Bu inanılmaz derecede korkutucu bir şeydi. Artık neredeyse dayanamıyordum.

"Bana bak," diye hırladı Julian ben arkamı döndüğümde. İçimde temposu hızlandı, yoğunluğu arttı. "Bana bak, Sara. Boşalmanı izlememe izin vereceksin."

Onu görmezden geldim, o da çenemi yakalayıp beni sertçe öptü, dilinin şoku vücudumu orgazma sürükledi.

Aman Tanrım.

Bedenime çok büyük geldi. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Julian, beni yere yatırıp zevkimin her anını içine çekmeden önce "Seni yakaladım" diye mırıldandı; gücü, vücudumun her kasılmasını ve kıpırdanmasını yutarken, nefesinin altında "kahretsin" diye tıslıyordu. Bedeni etrafımı sarmıştı. Sonra vahşi bir sarsıntıyla inledi, ses o kadar derin ve boğuktu ki, içimde sarsıcı artçı şoklar yarattı.

Hemen üzerimden kalkmadı. Nefes nefese kalmışken dudakları boynumdaydı ve ancak geri çekildiğinde ellerimizin tüm süre boyunca başımın üstünde, birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim.

Benden uzaklaştığında hissettiğim boşluk canımı acıttı.

Tırnaklarım kanepeye saplandı ve o yavaşça ayağa kalkarken, gözleri hâlâ üzerimdeydi, meni dolu prezervatifin ucuna bakakaldım. Bacaklarımı göğsüme çekip ayağa kalkarken bile bakışlarını benden ayırmayı reddederek, çıplaklığımı baştan aşağı inceledi.

"Sara."

Ben aceleyle giyinirken sesi tekrar sakinleşmişti. Ona aceleyle gülümsedim, ama onu kandıramadığımı biliyordum. Bir şey beni rahatsız ediyordu. Bunu biliyordu.

Ama ben kendim ne olduğunu bilmiyordum.

Tek bildiğim, sevişmeyi istemiş olsam da Julian'ın az önce benimle sevişmekten biraz daha fazlasını yapmış olduğuydu. Ve hâlâ etkisinden çıkamadığım o sıcak, tüm vücudumu saran zevke rağmen, birdenbire kendimi biraz kaybolmuş hissediyordum, ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Pazar günüydü ve onlarla buluşmaya gitmeden önce kafamı toplamam gerekiyordu.

Umarım bu yardımcı olur.

Sandalyeme yaslanıp başımı aşağı eğdim. Boynum kaskatıydı, bakışlarım kasılan göğüs kaslarımda gezinirken, avuçlarım kasılan karın kaslarımda üzerinde geziniyordu ve kendimi yaklaşıırken hissediyordum.

Hoult Tower'daki gibi, TriBeCa'daki çatı katındaki ofis de binanın en yüksek noktasında, güney ve batıya bakan pencereleri olan, bol ışık alan bir odadaydı. Sandalyem onlara dönüktü, bacaklarımı genişçe açmış oturuyordum ve kalçalarım kasılırken penisimi çılgın bir hızla okşuyordum.

Hâlâ onu düşünüyordum.

Duramadım.

Bu gibi durumlarda genellikle seks işe yarıyordu, ama görünüşe göre bu istisnai bir durumdu ve muhtemelen böyle olacağını tahmin etmeliydim.

Sara ile tanıştıktan sonra neredeyse iki hafta boyunca onu uzun uzun hayal ettim. Açıkça cinsel içerikli görüntüler, onu ilk gördüğüm anda başladı ve işe başladığı ilk güne kadar devam etti. Asansörde yaptıklarımızdan sonra, ofisimin kapısını kapattım ve üç bin dolarlık bir takım elbise içinde bir hayvan gibi mastürbasyon yaptım.

Kısacası, onunla sevişmenin ne kadar inanılmaz derecede iyi hissettireceğini düşünerek çok zaman geçirdim.

Ama bunların hiçbirini bir araya getirildiğinde bile, gerçekte ne kadar iyi olduğuna yaklaşamadı.

Vajinası çok dar ama istekliydi, penisime mükemmel uyuyordu. Cuma günü onu tekrar alabilirdim – eğer izin verseydi bütün gece. Ama sonunda, seks sonrası hiçbir kadının bana yapmadığı şeyi yaptı ve gönüllü olarak gitti. Dudakları şişmiş, sütyeni yerde ve gömleğinin düğmeleri zar zor iliklenmiş halde aceleyle dışarı çıkmadan önce, ağzının ve çenesinin altındaki o tatlı küçük noktanın tadına bir kez daha bakmıştım.

İşte beni tahrik eden bir başka görüntü daha.

"Kahretsin."

Başımı geriye doğru attım, her kasım gerilmişti ta ki penisimin ucundan kalın meni akıntıları fişkirip külotuna bulaşana kadar. Nefes nefese, kaşlarımdaki derin çatmayı koruyarak başımı tekrar öne eğdim ve yaptığım işe baktım. İnce, siyah ipek kumaşının üzerinde kalın beyaz meni ipleri.

Tanrım, onun üzerine boşalmak istedim. İçine.

Onun tenine sürtmek ve ışık altında parlamasını izlemek istedim.

Onu elde ettikten sonra fantezilerim katlanarak artmıştı ve Tanrı aşkına, buna hiç tahammülüm yoktu – özellikle de bugün. Bu yüzden, yaklaşık on dakika sonra, dolabımın içinde dururken Emmett aradığında neredeyse minnettar oldum.

"Ne?" diye yanıtladım.

"Bu hafta da yanımda bir kız getirsem sorun olur mu sence?"

"Hayır. Aslında bunun acımasızca olduğunu düşünüyorum."

"Kime? Kız çocuğuna mı?" diye sordu Emmett. Arka planda, günün ilk protein içeceğini hazırladığını duyabiliyordum. "Yoksa anneme mi?"

"Anne, evlenmek için on beş yirmi yıl daha gerekeceğini hepimiz bildiğimiz halde, onu evlilik fikriyle kışkırtıyorsun."

Emmett blenderı çalıştırdı ve ben de askıdan açık mavi bir gömlek çıkarırken yüzümü buruşturdum.

"Bana hiç itibar etmiyorsunuz," dedi rahatsız edici ses bittikten sonra.

"Tercihlerimi ve onun gerçek potansiyelini etkili bir şekilde değerlendirmek için çok fazla kişiyle çıkıyorum. Özellikle Julian'ın ağzından söylediğim için bunu anlayabileceğinizden eminim."

"Çok güzel."

"Bu alaycı tavrı hiç beğenmedim, ama en azından senden önce evlenecek olmam bana teselli veriyor."

"İmkânsız," diye karşılık verdim, ama gömleğimin düğmelerini iliklerken durakladım, Emmett'le kavga etme içgüdümün, onun beni kışkırttığını fark etmeden önce ortaya çıktığını anladım. "Onun hakkında

bir daha sorarsan, seni görür görmez öldürürüm,” dedim dişlerimin arasından.

"Ama buna değer miydi? Hapis cezası demek Sara'yla birlikte olamamak demek."

"Onunla birlikte olmaktan bahsetme."

"Senin onunla yatmandan bahsediyorum, pislik herif."

Bir düğmeye basmayı unuttuğumu fark edince homurdandım. "Genel olarak ondan bahsetme demek istiyorum," diye mırıldandım, saate bakarak. "Ve eğer hâlâ dün gecenin tekilasının kokusunu taşıyorsan, şimdi duş alıp gitmeni öneririm ki geçen hafta olduğu gibi otuz dakika geç kalmayasın."

"Pekala. Bak, sana hiç eğlenceli biri olmadığını söyleyen oldu mu?"

Çekmecemden bir kravat çıkardım ve gözlerimi devirdim.

"Telefonu kapatıyorum Emmett. Stadyumda görüşürüz."

"Kim o?"

Telefonuma baktım. Zil sesini belirsizce duymuştum ama aklımda o kadar çok şey vardı ki, annem beni dürterek soruyu sorana kadar tam olarak anlayamamıştım. Arayan Turner'dı. Başımı çevirdim.

"Sen almayacak mısın?" diye sordu annem.

Geçen hafta altmışıncı yaş gününü kutlamıştı ama babamın onu ilk gördüğü günden beri prenses diye çağırdığı o asil, pırıl pırıl gözlü kız gibi görünmeye devam ediyordu. Oyundan dönüp ona meraklı bir bakışla baktım.

"Ne zamandan beri pazar günleri iş görüşmeleri yapmamı bu kadar istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi, omuz silkerek saçlarını savurdu. Hâlâ Emmett ve ben çocukken olduğu gibi saçlarını omuz hizasının biraz üstünde kıvrıp bırakıyordu. Tek fark, artık sarı yerine gümüş grisi tonlarında olmasıydı. Ama hangi rengi kullanırsa kullansın, klasik bir güzelliğe sahipti. Lia'nın bana kendini sevdirdiği tek an, annemin ona Grace Kelly'yi hatırlattığını söylediği zamandı.

Ben de hep aynı şeyi düşünmüştüm, ancak sesinin eski Hollywood'un o narin ve ince sesine tam bir zıtlık oluşturduğunu kabul etmeliyim.

Annem konuşurken sesi sert, neredeyse acımasızdı. Ve ben de bunun başka türlü olmasını istemezdim.

“Önemli biri arıyor olabilir diye düşündüm. Evet, biliyorum, ‘her zaman önemli biri arar’ ama buraya geldiğimizden beri iki aramayı da telesekretere yönlendirdiğini düşünürsek, belki bir şey ya da biri aklını bir kez olsun işten uzaklaştırmıştır diye düşündüm.”

“Emmett seni her hafta yeni bir kız arkadaşıyla tanıştırıyor. Neden torun sahibi olma umudunu ona bağlamıyorsun?” diye takıldım.

“Tam da bu yüzden. Yakın zamanda kimseyle evlenmeyi düşünmüyor.”

“Bunu bilemezsiniz!” diye seslendi Emmett omzunun üzerinden bize. Beyzbol sahasının ana plakasının arkasındaki sütimizin ön tarafındaydı, bir koluyla Ozzy'yi göğsüne bastırmış, diğer koluyla da büyükannenin minyon omuzlarına atmıştı. Geçen yıl, büyükanne Emmett'in köpeğine yaklaşmazdı. Şimdi ise köpek elinden fıstık yiyordu. “Büyükanne, artık yeter,” diye inledi Emmett arkasını dönerek.

Annem ikisine de güldü, ama yüzündeki o bakışı ve göl mavisi gözlerinin sahaya doğru kayarken gülümsemesinin yavaş yavaş kaybolduğunu görebiliyordum.

Şimdi olmaz anne. Lütfen.

Geçmişe doğru bir yolculuğa daha çıkmaya hazır değildim, ama geçen Pazar günkü maçta da aynısı olmuştu, bu yüzden muhtemelen geleceğini tahmin etmeliydim.

Annemin bakışlarını takip ederek, stadyumun arka tarafına doğru baktım.

Yirmi, yirmi beş yıl önce, Emmett'in dediği gibi Hoult ailesinin "çok kalabalık" olduğu zamanlarda, orada otururduk. Her pazar eşyalarımızı toplayıp stadyuma gittiğimizde, ailemiz sağ sahanın büyük bir bölümünü işgal ederdi. Büyükkannelerimiz, büyükbabalarımız, ailem, iki çift teyze ve amca ve onların çocukları orada olurdu. Yıllar içinde, tribündeki diğer sezonluk bilet sahipleriyle ve onların çocuklarıyla arkadaş olduk ve neredeyse sahanın sahibiymişiz gibi hissettik.

Büyükkannemin aksine, annem beyzbolu hiç sevmezdi. Her pazar çocuklarla oynamak için maçlara giderdi der. Bu durum iyi sonuç verdi. Hiç kimsenin beyzbol sevgisi büyükkannemin sevgisine, hiç kimsenin çocuk sevgisi de annemin sevgisine denk değildi. Herkes mutluydu.

En azından o zamanlar öyleydi.

Annem bana bir bakış atarak, göz hizasını ve dolayısıyla düşünce akışını takip ettiğimi anladı.

"Onlarla çok iyiydin," dedi. "Küçüklerin uslu durmasını sağlamamda her zaman bana yardımcı oldun."

"Ben de daha çocuk olmama rağmen. Siz beni herkesin bakıcısı yaptığınızda ben on yaşıdaydım."

"Ama sen çok eğlendin, hatırlıyor musun? Çocukların dikkatini dağıtmak için oyunlar uydurmayı çok severdin. Bizi kaç tane öfke nöbetinden kurtardığını sayamam bile," diye kendi kendine güldü. Gülüşü bir iç çekişe dönüştü. "Sen de babana benziyorsun. Çok sert, çok ciddi. Ama çocukların yanında adeta ışıldıyorsun."

"Anne," diye uyardım.

"Pekala, tamam." Ellerini havaya kaldırdı, sesi hızla hayalperest tonunu kaybetti. "Özür dilerim. Dün gece eski fotoğraf albümlerini karıştırıyordum ve bir sürü bebek fotoğrafı buldum," diye açıkladı. "Aslında Lucie'nin güzel bir fotoğrafı var. Belki onu istersiniz diye düşündüm."

Ciddi bir soru olup olmadığından emin olamadan anneme döndüm. "Hayır. Bunu istemiyorum."

"Tamam. Özür dilerim." Bu sefer gerçekten özür diliyordu. Gözlerimi oyuna diktığım sonraki birkaç saniye boyunca beni izlediğini hissedebiliyordum. Annem elimi uzatıp sıktı. "Dinle, Julian," diye ciddi bir şekilde başladı. Başlatacağı konuşmadan korkuyordum. Ama gülümseyerek, "Ozzy benim torunum," dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Gözlerim Ozzy'ye kaydı.

"Evet. Ağzından salyalar akan, turuncu torunun," dedim, her zamanki gibi Emmett'in omzunun üzerinden bana bakan Staffordshire bull terrier cinsi köpeğe gülerek. Her zaman kardeşiminki gibi aptalca bir sırıtış takınıyordu ve ikisi de basit, rahat insanlardı – genellikle yemekle motive oluyorlardı, bu yüzden gerçekten de baba-oğul benzerliği taşıyorlardı.

"Neyse, sana söylemeyi unuttum, önümüzdeki hafta Babalar Günü için Greta's'ta rezervasyon yaptırdım, çünkü babamın en sevdiği yer orası. Bu yıl altı kuzenin hepsi de orada olacak. Eşleri de."

"Kulağa hoş geliyor," diye yalan söyledim, Emmett'in aniden bana fırlattığı tenis topunu yakalarken. Ozzy'nin alması için güvenli bir yere attım. "İş için uzakta olma ihtimalim az da olsa var, ama Babalar Günü'ne denk geleceğini sanmıyorum."

"Ah." Sesi bilerek duygusuzdu. "Sonunda o şeyi satıyor musun?"

"İşte o şey." Biarritz'deki milyon dolarlık o tatil köyüne böyle diyordu. İlk başta dişlerimi sıktım, ama sonra rahatlardım.

“Evet. En kısa sürede ve umarım Turner ve Carter Roth'a. Onlarla tanıştınız.”

"Ah evet, o ikisini hatırlıyorum."

“Evet, onlar... aptallar. Ama bu stadyum için çok faydalı olabilecek aptallar. Kaynakları, bu stadyumu hepimizin hayalini kurduğu hale getirmemize yardımcı olabilir,” dedim tam o sırada Ozzy, ağzında yarı parçalanmış tenis topuyla üzerime atladı. Annem, salyalı şeyi çenesinden zorla alıp Emmett'e fırlatırken neredeyse hiç tepki vermedi.

"Çok çalıştın," dedi Ozzy'nin etrafta koşuşturmasını izlerken. "İkisi de seninle gurur duyardı Julian. Bunu gerçekten bildiğini umuyorum."

Bu hem bir iltifat hem de bir noktada rahatlamam ve her şeyi geride bırakmam yönünde bir ricaydı. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildim, ayrıca bu tartışmaya girmek de istemiyordum. Neyse ki, annem Emmett'e ders vermem konusunda beni affetti.

“Emmett, belki de ona birlikte oynayabileceği bir erkek kardeş bulmalısın.”

“Anne, şaka yapıyorsun herhalde. Ozzy üç yaşında. Artık bir tane daha kaldıramam.”

"Bir yerde okudum, köpeğe arkadaş vermeden onu beslemek iyi değilmiş."

“Anne.” Emmett gökyüzüne doğru inledi. “Torun meselesini bırak artık,” dedi. “Julian'a Sara adında bir kızıdan bahset.”

Annem dik oturup bana baktı.

"DSÖ?"

Küçük pislik. Emmett'e ölümcül bakışlarımı fırlattım ve hemen özür dileyerek, sorgulanmadan önce süitten hızla çıktım.

BEN: Seni stadyumdan men ettireceğim.

Boş koridorda ayak seslerim yankılanırken Emmett'e mesajı gönderdim. O da hemen cevap verdi.

EMMETT: Büyükkannen seni öldürür. Ben onun en sevdiği çocuğuyum. EMMETT: Kızı görmeye mi gidiyorsun? BEN: Hayır. Bunu nereden çıkardın?

Son mesajımı görmezden geldi, bu da beni sinirlendirdi çünkü Sara hakkındaki konuşmayı yarım bıraktı ve ben zaten ondan başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışırken yeterince kötü zaman geçiriyordum.

Yarın Roth'larla bir sonraki toplantımızın olması da beni rahatsız ediyordu, çünkü onun onlar için şov yapmasını izlemekten hoşlansam da, aynı zamanda nefret ediyordum. Dilleri ağızlarından sarkmış bir şekilde, açgözlü gözleriyle vücudunu süzmelerini izlemekten nefret ediyordum ve ona dokunmaya, ona yaklaştırmaya çalışacakları yolları tahmin etmekten de nefret ediyordum.

Ama ben kendimi bu duruma koyardım.

Bütün bunları ben istemiştim ve boş salonda dururken kendime bunu hatırlatmaya çalıştım. Tabii ki, çabam boşunaydı, çünkü telefonum cebimde titreyince sert bir şekilde, "Ne?" diye sordum.

"İsa Mesih. Sana da selam, Hoult."

Turner'ın sesini tanıdım ve rahat bir nefes aldım.

"Özür dilerim. Seni kardeşim sandım."

"Emmett mi? O adamı çok severim."

"Öyle yapardın," diye güldüm, neredeyse içtenlikle.

"Evet, ikinizin nasıl akraba olduğunu bile bilmiyorum," diye homurdandı Turner, arka planda bir kız sesi duyuluyordu. "Neyse, dinle, yarın buluşacağımızı söylemiştik ya..."

"Beni yarı yolda bırakmayacaksın, değil mi?"

"Rahat ol Hoult. İptal etmeyi düşünmüyordum, 'Biliyorum, yarın öğlen ofisinizde buluşacaktık ama... bir şey çıktı...' diyecektim. 'Şu anda Miami'deyim ve yarın saat beşte New York'a geri uçacağım, ne dersin altıda buluşsak?'"

Turner'ın Miami'de sadece eğlenmek için bulunduğundan ve yarın geç saatte bir toplantı yapmayı tercih etmesinin nedeninin bizi konferans salonundan ve muhtemelen daha fazla dikkat dağıtıcı unsurun olduğu bir yerden uzaklaştırmak olduğundan şüphelenmeden edemedim.

"Nerede buluşmak istersiniz?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce bana ayarladığın oteli gerçekten çok beğendim. O götlü şeyle seviştiğimde?"

"Cass."

"İsa aşkına, hiçbir şeyi unutmuyorsun. Evet, o. Orada birkaç çatı barı var. Birkaç havuz. Toplantımızı güzel manzaralı, çatının hoş bir bölümünde

yapabiliriz diye düşündük – Biarritz hakkında konuşmak için biraz güneşlenip havayı ayarlayabiliriz. Değil mi?"

"Hava 90 derece olacak, Turner."

Uzun süre güldü, ben duymak istemezdim. "Ah, biliyorum. Havuz dediğimi duydun mu? Ayrıca, tişört ve şort giyebilirsin – biliyorsun umurumda değil. Bir kerecik de rahat ol," dedi, yanındaki kıza hızlıca bir şeyler mırıldandıktan sonra bana döndü. "Hatta Sara için bir sürprizim var, bu yüzden ikiniz de mayo getirmelisiniz. Ya da ıslanmasında sakınca görmediğiniz bir şey."

Gülme sırası bana gelmişti. "Öyle bir şey olmayacak."

"Bana öyle deme. Ayrıca, ofisinize küçük bir hediye sepeti gönderdim. Yarın sabah orada olur."

"Bu nedir?" diye sordum.

"Anthrax – ne olduğunu sanıyorsun? Benim koleksiyonumdan sörf ekipmanı. Çıktığı hafta mağazalarda tükendi, rica ederim," dedi Turner. Aniden inlediğinde telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. O kızla ne yaptığını bilmiyordum ama bilmek de istemiyordum.

"Aman Tanrım, Turner. Yarın görüşürüz. Saat altıda Victorian'ın tepesinde," dedim, o da vedalaşırken hâlâ yarı inleyerek kıkırdadı.

"Orada görüşürüz dostum."

Pazartesi sabahı ofise girdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Haftasonunu zihinsel bir belirsizlik içinde geçirmiştım.

Cuma akşamı benim için tam bir kafa karıştırıcıydı ve hafta sonundan sonra nedenini tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, Julian'la ofisinde seks yapmış olmamdı; hayal ettiğimden çok daha iyiydi, hatta belki de istediğimden çok daha iyiydi.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. O günden uzaklaştıkça, Julian'la paylaştığımız şeylere verdiğim tepkiyi daha az anlıyordum. O an, sanki gitmem gerekiyordu, yoksa nefes alamayacaktım. Ama hafta sonu boyunca, keşke kalmış olsaydım diye defalarca düşündüm.

Özellikle de ben kapıdan çıktığımda Julian çoktan tekrar hazır olmuştu. Giyinirken beni sürekli durduruyor, pürüzsüz dudaklarını ağzımda, boynumda gezdiriyordu. Hem Cumartesi hem de Pazar günü, onu öptüğüm anda yarı ereksiyon halinden tekrar taş gibi sertleşmesini düşünmüştüm. Bu bana çok iyi, inanılmaz derecede seksi hissettirmişti.

Ama sonra hafta sonu boyunca benimle hiç iletişime geçmedi. Ve doğal olarak, bir kızla birlikte olduğunu düşündüm.

Daha doğrusu bir kadınla. Aslında onu bir kadınla hayal ettim – Chelsea'de bir galeride çalışan, ince yapılı, kusursuz giyimli bir sosyetik kadınla. Onu Central Park yakınlarındaki Michelin yıldızlı bir restorana götürdüğünü, orada bir sanat sergisi hakkında ya da en son İbiza'ya ne zaman gittikleri ve on yıl önceki ziyaretlerinden bu yana İbiza'nın o tarif edilemez cazibesini nasıl kaybettiği hakkında konuştuklarını hayal ettim – asla katılmamam gereken bir sürü sofistike, sınırda ukala konu.

Ah evet.

Kendimi fena halde strese sokuyordum. Ve bu çok kötüydü.

Daha önce hiç yapmamıştım ama çeşitli kız arkadaşlarımın bu süreçten geçtiğini görmüştüm. Onlara mantıksız davransalar da bunun sorun olmadığını, hatta beklenen bir şey olduğunu söylemiştim. Çekici bir erkekle iyi bir cinsel ilişkiden sonra hormonlar biraz kontrolden çıkabilir, ama her şey sonunda yatışacak ve yerine oturacaktı.

"Sadece sabretmen gerekiyor," dedim.

Şimdi, o genel geçer konuşmayı yaptığım tüm arkadaşlarımı tek tek arayıp içtenlikle özür dilemeyi çok isterdim, çünkü bunu kendim üzerinde denediğimde hiçbir işe yaramadığını fark ettim.

"Hey."

Julian'ın sesini duyunca irkildim. Ofisteki mutfak tezgahında karşısına geçtiğimde, bana zaten kaşlarını çatmış bir şekilde baktığını gördüm.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye çok aceleyle cevap verdim.

"Sanki az önce hayalet görmüşsün gibi görünüyorsun."

"İyiyim," diye biraz daha inandırıcı bir şekilde gülümsedim, ama kahvemi hâlâ sıkıca tutuyordum. Yine sıcak bir gündü ve Julian ceket giymemişti, siyah bir kravat ve nefis V şeklindeki gövdesine çok yakışan açık gri bir gömlek giymişti. Alt dudağımı dilime doğru kıvırdım.

Onu henüz tamamen çıplak görmemiştim.

Tam o sırada arkamdaki bir şeyi almak için bana doğru eğildi ve bu düşünce aklımdan geçti. Onun baş döndürücü kokusunu içime çektiğim o an göz kapaklarım ağırlaştı. Sabun ve ten. Tamamen doğaldı, ama şişelenip satılsa milyonlar kazandırırды.

"Üzerine kahve döktün," dedi Julian, eline aldığı peçeteyle kolumdan aşağı akan kahveyi silerken.

Kendime gözlerimle baktım.

"Ah, fark etmemiştim," diye mırıldandım, Colin geçerken meraklı bakışlarıyla karşılaştığımda yanaklarım kızardı. Kahretsin. Az önce nasıl görüldüğümüzden emin değildim ve neden bu kadar şaşkın hissettiğimi, sanki Julian'ın yanında nasıl davranmam gerektiğini tamamen unutmuş gibi olduğumu tam olarak bilmek isterdim.

Tanrım, Sara. Bir yanım gerçekten de bu adamla "iş halledip" yoluma devam edebileceğimi düşünmüştü. Şimdi ise, özellikle Julian "ofisim" diye işaret eden o seksi baş sallamasını görünce, bu düşünceme gülüyordum.

Mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru yönelirken kalbim hızlandı.

"Biliyorum, birkaç saat içinde Roth'larla görüşmeye hazırlanıyorsunuzdur muhtemelen, ama size bildirmeliyim ki görüşmemizi bu akşam saat altıya ertelediler."

Haber o kadar şaşırtıcıydı ki, bir nebze de olsa kendime geldim.

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturdum. Ama birbirimize baktığımızda ikimiz de güldük. "Aslında, evet. Kulağa doğru geliyor."

"Öyle, değil mi? Ama asıl şaşkınlığınızı onun seçtiği mekana saklamanız gerektiğini söylemeliydim."

"Aman Tanrım. Nereyi seçti acaba?" diye sordum, Julian'ın kendi kendine başını sallayıp çenesini ovuşturarak sırttığını izlerken. Biraz sakinleşebilir misin? Şu seksi tavrından? Ciddi misin? Zaten gerginleşmeye ve heyecanlanmaya başlamıştım bile, üstelik daha birkaç kelime daha söylemeden.

"Bizi otelde istiyor."

"Otel mi?" diye tekrarladım.

"Viktorya dönemi evi." Merdivenlerin tepesine vardığımızda Julian bana muzipçe baktı. "Sanırım bu evi biliyorsunuzdur."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Evet." Yukarı baktığımda ve muhteşem gülümsemesinin beni gerçekten etkilemesine izin verdiğimde gözlerim seğirdi. "Benim."

Ofisine girerken gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyordu, ama içeri girdiğimde dikkatim hemen masasının üzerindeki büyük, çirkin kutuya takıldı. Parlak sarı rengiyle, Julian'ın aksi takdirde sofistike olan dekorasyonu arasında göze batan bir unsurdur.

"Maalesef," diye başladı, masasının önünde yan yana durmuş, o çirkin kutuya bakakalmıştık. "Bu havaya rağmen, bu akşam rahat bir odada değil, çatının özel bir köşesinde buluşacağız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yanıp kül olacağız."

"Biliyorum. Turner'ın bu gece için ne planladığından tam olarak emin değilim, ama gördüğünüz gibi, bize gerçekten işimize yaramayan bir sürü sörf malzemesi gönderdi."

Kahkahalarla gülmeye başladım.

"Ne kullanıyor acaba?"

"Keşke bilseydim. Ama bu gece bizim için hazırladığı sürprizin mayo gerektirdiğini söyledi." Bir ses gözlerini devirebilseydi, Julian tam da bunu yapardı. "Ve ikimizin de mayo isteğine uymak gibi bir niyetim yok ama ya

eve gidip yedek kıyafet bulmanızı ya da bu gece için hafif bir şeyler almanızı tavsiye ederim.”

Aşağı baktığımda Julian'ın bana ağır, siyah bir kredi kartı uzattığını gördüm.

“Şirket masrafı. İster bir şey satın alın, ister evden getirin,” dedi, masasının etrafından dolaşp sandalyesine otururken. “Hangi seçeneği tercih ederseniz edin, saat altıya kadar izin alabilirsiniz, çünkü o saatten sonra muhtemelen bu akşam sekiz veya dokuza kadar çalışacaksınız.”

"Ah."

Kartı uzun uzun inceledim. Bir yandan, şirketin kişisel gardırobuma eklediğim şeylerin masraflarını karşılaması hoştu. Öte yandan, ofisten ayrılmak istemiyordum. Julian ile aramdaki enerjiyi hissetmek için kalmayı umuyordum, çünkü eğer düşüncelerimle daha fazla yalnız kalırsam, gerçekten patlayabilirdim.

“Şimdi... gitmeli miyim?” diye sordum.

“Evet, bunu tercih ederim.” Julian, yüzümdeki hayal kırıklığını tahmin ettiğim ifadeyi incelemek için arkasına yaslandı. “Roth'ların randevularını ertelemesinden sonra açılan zamanı değerlendirmek için biraz acele ettim, bu yüzden on beş dakika içinde arka arkaya toplantılarım başlıyor,” dedi. Sessizliğimi görünce gülümsedi. “Yeterince açık konuşmuyorsam, on beş dakikayı zevk için herhangi bir şey yapmaya yetecek bir süre olarak görmüyorum.”

Dudaklarımda beliren sırıtış, yavaş yavaş oluşmuş bir sırıtıştı.

"Açıklama için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

“Ama bu durumda, burada işe başladığım ilk gün bana neler yaşattığınızı hatırlatmalıyım.”

Julian öne doğru eğildi, kaşını kaldırdı; bu, devam etmem için sessiz bir davetti. Sırıttım.

"Açıkçası, Bay Hoult, asansörde yaklaşık altı saniye boyunca vajinamı yaladınız, sonra durmak zorunda kaldınız. Sizin fikrinize göre, zamanımız bu kadardı, bu yüzden," saate baktım, "aklımdaki şey için on dört dakikanın fazlasıyla yeterli olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Elini çenesinin altına götürdüğünde kol düğmesi parıldadı.

“Peki, aklınızda ne var?”

"Tanıştığımız gece başladığım işi bitirmek istiyorum."

Lütfen açıklama yapın.

"Julian, penisini ağızıma almak istiyorum," dedim, gözlerinde şeytani bir ifade belirirken. "Ve bu sefer, seni boşaltmak istiyorum."

İki saniye sessiz kaldı, sonra derin bir nefes alıp inledi.

"Beni öldürüyorsun," diye mırıldandı, ama ben daha ne olduğunu anlamadan masanın altında kemerinin şıkırtısını duydum.

Ona doğru ilerlerken gözleri benimkilerden ayrılmadı, topuklarımın her tıkırtısıyla çenesi daha da sıkılaştı. Sanki bu ses onu büyülemişti, çünkü kendini toparlaması ve aceleyle, "Kapıyı kapat," diye mırıldanması epey zaman aldı.

Açık kapıya ve ardından masasına şöyle bir baktım. Masa çok büyüktü ve yere kadar uzanıyordu, bu yüzden isteğini kesinlikle görmezden geldim.

"Şaka yapıyor olmalısın." Yanına vardığımda Julian'ın sesi boğuktu. Dışarıya bir kez daha hızlıca göz attıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm, siyah pantolonunun düğmesini çözdüm ve fermuarını indirdim. Başımı kaldırdığımda, bakışlarının kapı ile benim aramda gidip geldiğini, ifadesinin hem yüksek alarm hem de yüksek beklenti karışımı olduğunu gördüm.

Elimi gri boxer şortunun içine sokup sıcak ereksiyonunu ortaya çıkardığımda nefesi kesildi ve penisinin ucunu ilk yaladığımda inlemesini yumruğuna bastırdı. Dilimi pürüzsüz alt kısmına bastırarak yavaşça yukarı çektim, dudaklarımı başının etrafına sarana kadar şiddetle emdim, ta ki saçlarım gözlerime düşene kadar.

Ani bir şekilde geri çekildiğimde Julian, "Ne yapıyorsun?" diye yalvardı.

Masasının üzerindeki kalemi kapıp sırtımı kamburlaştırarak cevap verdim. Uzun saçlarımı yavaşça başımın tepesinde topuz yaparken gözleri donuklaştı. Acele etmeden, Julian Houl'tun beni heyecanla beklediğini izlemenin keyfini çıkardım. Ama sabrı çabuk tükendi.

"Kahretsin," diye tısladı, öne eğilerek çenemi kavradı ve beni öptü, diğer eliyle de göğsümü sıktı.

Saçımı kalemle tutturup, sırtan dudaklarımla Julian'ın öpücüğüne karşılık verdim, ama dışarıdan ayak sesleri duyulur duyulmaz hızla geri çekildi. Saçlarım kenara çekildikten sonra, Julian'ın birine selam verdiğini görmek için yukarı baktım. Daha sözünü bitirmeden penisini tekrar ağızıma almıştım.

"Kahretsin." Ben onun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, her hareketim bir öncekinden daha kaygan ve pürüzsüzdü, eli kolçakın üst

kısmını kavradı. “Tanrım, Sara,” diye tısladı Julian, dilimin etkileyici penisinin her çıkıntısı ve damarıyla tanışmasına izin verirken saçımı kavradı.

Birkaç dakika boyunca, kesintisiz bir şekilde onu mahvetme fırsatı buldum, o kadar hevesle emiyordum ki, şapırdatma seslerinin koridora yankılanıp yankılanmadığını merak ettim. Yankılanmadığına karar verdim. Dudaklarım ne kadar meşgul olsa da, Julian'ın ağzımda sertleşirken bana mırıldandığı alçak ve boğuk pisliği hala duyabiliyordum. Beni kendine daha da yaklaştırdı, her ıslak çekişimde tepemdeki topuzumu daha da sıkılaştırdı.

Saçımı bıraktığı anda birinin kapısından geçtiğini anladım. Durakladım, o anın geçmesini bekledim.

Ama bu sefer öyle olmadı.

“Hey, Julian. McKinley toplantıya biraz erken geldi.”

Kapıda Colin'in sesini duyduğumda gözlerim faltaşı gibi açıldı ve durdum. Kalbim hızla çarparken gözlerimi Julian'a çevirdim.

Aman Tanrım. Bir anda, inanılmaz derecede pürüzsüz bir şekilde saf bir metanet içine geçiş yapmıştı. Ağzım hayranlıkla açık kalmış bir şekilde onu izlerken, zonklayan penisi hala alt dudağımın üzerindeydi. Aslında biraz da alaycı bir hayranlıktı bu. Bana bakmasını istiyordum ama bakmadı.

Doğal olarak, tekrar emmeye başladım.

Ondan aldığım o garip homurtu, her şeye değdi.

Julian, saçımı hafifçe çekiştirerek beni cezalandırırken, "Şimdilik ona su ya da kahve getirebilersen harika olur," dedi. "Kısa süre sonra konferans salonunda onunla görüşeceğim."

“Harika. Eli'nin gelemediğini söylüyor çünkü...”

“Sorun değil,” diye sözünü kesti Julian, ben onun penisini boğazımın arkasına değdirirken sesi gergindi. Kolçakı kavradığında parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu gördüm. “Sorun değil. Sadece... git,” diye sertçe nefes verdi. “Yakında orada olacağım.”

Colin'in uzaklaştığını duyduğumda damarlarımda şeytani bir heyecan dolaştı. Ama Julian aniden ağzımdan çekilip fermuarını kapatınca dudaklarımdaki gülümseme hızla kayboldu.

O oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yönelirken kısa bir an ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Öfkeyle dışarı çıkmasını beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Ama masasının arkasındaki yerden, koridorda adımlarını duymadım.

Bunun yerine, kapıyı kapatıp kilitletiğini duydum.

Tekrar karşımda belirip dikildiğinde kalbim hızla çarpıyordu; gözleri soğuk ve sertti, fermuarını tekrar açıp penisini dışarı çıkardı.

"Kalk ayağa," dedi.

Komut üzerine vajinam zonkladı.

"Bana külotunu ver."

Julian eteğimin altına uzanışımı izledi, tanga külotum ayak bileklerime düştüğünde ateşli bakışları biraz yatıştı. Külotumu almak için aşağı inerken ağzımla penisini hafifçe okşadım ve bu kısa temasta çenesinin nasıl kasıldığını görünce sııttım. O anda hâlâ onun insafı bendeydi.

Ama tanga iç çamaşırım avucuna girer girmez, beni hızla döndürüp masasının üzerine eğdirdi.

Kollarımı arkama doğru çekip, kendi külotumu bileklerime doladıktan sonra kalçamın en dolgun kısmını avuçlayıp sertçe şaplakladığında şaşkınlıkla ciyakladım.

"Bu sana eğlenceli geldi mi?" diye sordu, acıyı dindirmeyi umursamadan tekrar popoma vurdu. Çığlık attığımda, göğsünden kısık bir homurtu çıktı. "Bana eziyet etmekten zevk aldın, değil mi?"

Klitorisime keskin bir ürperti yayıldı.

"Evet."

"Colin'le konuşurken senin penisime doğru gülümsediğini hissedebiliyordum. Bundan bu kadar keyif aldığına sevindim," dedi Julian, sesinde muzip bir tonla.

Eyvah. Sadece sesinden bile durumun tersine döndüğünü anladım – sanki masasının üzerinde bağlanıp poposuna vurulması yeterince iyi bir ipucu değilmiş gibi.

"Ama artık sen eğlenceni yaşadın –" Julian, penisinde bıraktığım ıslaklıkla arkamdan duyulur bir şekilde penisini okşadı. "– şimdi sıra bende."

Elini tekrar kalçamın üzerinde gezdirdi, bir sonraki karıncalanma hissine hazırlanmam için duyularımı harekete geçirdi.

Ama onun yerine hissettiğim şey, dilinin sıcak ve düz yüzeyinin vajinamda bıraktığı his oldu.

Dizlerim masaya sertçe çarptığında ağzım açık kaldı. Julian bacaklarımı sıkıca kavrayıp hafifçe bükük ve birbirine bitişik tutarken, bir yandan yalayarak bir yandan da şiddetle emerek beni tahrik etti. Sanki hayatında tattığı en güzel şey benmişim gibi, zevkle alçak sesle inledi.

"Aman Tanrım."

Julian beni adeta yiyip bitirirken gözlerim sıkıca kapalıydı; dizlerimi birbirine sıkıştırıp topuklarımı yerden kaldırırken bir yandan da vajinamı yalamaya devam ediyordu. Aman Tanrım. Masanın üzerinde kıvranıyordum, dengesizliğime, hiçbir dengem yokken hâlâ böyle bir zevki hissedebiliyor olmama hayret ediyordum. Bacaklarım Julian'ın kollarında titriyordu, ellerim hâlâ arkamda bağlıydı ve ayaklarım yerden iyice kalkmıştı. Emin olduğum tek şey, yanaklarımın ve göğüslerimin masasına yapışmış olması ve dilinin vajinamın içine o kadar derine girmesiydi ki, bu becerisini hayal bile edemiyordum.

Eğer "O'nun insafına kalmış olmak" için bir tanım varsa, işte bu oydu.

Julian'ın gelmeme izin vermeyeceğinden emindim ama toplantısına kadar kalan son beş dakikada beni önceliği haline getirdi, diliyle vajinamı yalayıp yutkunarak gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmasına neden oldu.

Orgazmım beni paramparça etmek üzereyken durdu ve ayağa kalktı.

“Julian!” diye bağırdım, dışarıdakilerden en azından birinin duyabileceği kadar yüksek sesle, ama o sadece alaycı bir kahkaha attı.

Bileklerimi serbest bırakarak beni döndürdü ve masasının kenarına, tam sandalyesinin önüne kaldırdı. Oturduktan sonra bacaklarımı iyice açtı, omuzlarının üzerine serdi ve eğilerek cinsel organımın tamamını yaladı.

"Aman Tanrım."

Bu, duyularımı beni bıraktığı yere geri döndürmek için yeterliydi. Julian kendi penisini çekiştirerek, saçlarını kavrayıp adını haykırana kadar klitorisimi öfkeyle emdi. Şiddetli orgazmım geldiğinde, dudaklarımı zar zor zamanında bastırdım. Kendimden geçmiştim. Julian'ın diline akan ıslaklık dalgasıyla sırtım gerildi ve başını itmeye çalışırken yanaklarım yandı. Ama o yerinden kımıldamayayı reddetti. Kötücül ağzı açgözlüydü, beni kendi kişisel bal kaynağıymış gibi emiyordu.

"Aman Tanrım, Julian..."

"Kahretsin, geleceğim."

Sözleri sert, tok ve içimi alışılmadık bir aciliyet duygusuyla doldurdu. Farkına varmadan, tekrar önünde diz çökmüş, ağzım penisini sarmış ve ıslak bir şekilde iki kez emdikten sonra, sıvı sıcaklığı dilimi kaplamıştı.

“Kahretsin, Sara,” diye inledi Julian, bana bakarak. Ağzımla onu tamamen boşaltıp, hâlâ sert olan penisini tekrar boxer'ının içine sokarak onu doruk noktasına ulaştırmamı izledi. “Aman Tanrım, çok seksi görünüyorsun,” diye homurdandı, saçımı bırakarak. “Lanet olsun, buraya gel.”

Beni kucağına çekti ve kalan altmış saniye boyunca boynumu nazikçe öperken bacaklarımı okşadı. Ve tıpkı geçen seferki gibi, bu da tehlikeli derecede güzel hissettirdi.

Bu sefer geç kalma sırası bana gelmişti.

Arabamın arkasında, otelin yan girişinin hemen önüne park etmiş halde otururken, Roth ailesini çatıda beklettim. Bakışlarım pencereden dışarıya sabitlenmişti, Turner'ın saçma sapan mesajlarına ise sadece ara sıra göz atıyordum.

TURNER: 6:02 Hoult. Dalga mı geçiyorsun?? TURNER:
Gecikmenin cezası bu gece benimle bol bol tekila içmek
olacak. TURNER: Aynı şey o küçük asistanın için de geçerli.
TURNER: Onunla da vücut shot'ları içmek zorunda
kalabilirim.

Sonuncusu tam da sokağın aşağısında uzun, koyu saçlı birini gördüğüm sırada geldi.

Öne doğru eğilirken gerildim. Sara'yı bu sabah sikimden son damlasına kadar meniye emdiğinden beri görmemiştim ve şimdi ona bakarken neredeyse başım dönüyordu. Göğüs dekoltesini belli etmeyen, ancak vücuduna oturan ve etek boyu uyluğunun birkaç santim üzerinde biten açık kahverengi bir elbise giymişti. Bu da o bacaklarını ayak bileğinden vajinasına kadar yalamak istememe neden oldu.

İsa.

Dudaklarımda teninin tadını nasıl bu kadar çabuk özlediğimi tam olarak anlayamadım. Bu sabah fazlasıyla tatmin olmuştum ama onu şimdi

görünce, her şey başa dönmüş gibiydi.

“Merhaba.” Selamı nefes nefese ve beni görünce yarı şaşırmış bir şekildeydi. “Saat altıyı geçti, zaten yukarıda olacağını sanıyordum.”

"Evet. Turner beni zaman konusunda acı verici bir şekilde uyardı," dedim, otele girerken biraz arkasından yürüyerek. "Yine erken geldi."

"Şaşırtıcı doğrusu. Üstelik geç kaldın."

"İçeri girmenizi beklemeyi tercih ettim."

"Hım. O ikisiyle yalnız kalmaya dayanamayacağımı düşünmüştüm?"

"Hayır, bu gece sana nasıl baktığımı o ikisinin görmesini istemedim. Önce yalnız başıma tepki verebilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Ah."

Bu kesinlikle onun ukala ağzını kapattı. Otelin daha az bilinen yan girişinden içeri girerken dudaklarım eğlenceyle kıvrıldı; tanıştığımız asansörü beklerken gözlerimiz birbirini buldu.

“Peki, tepkini tam olarak verdin mi?” diye takıldı Sara. Tam o sırada asansör geldi ve ben de sııttım.

İçeri girerken "Neredeyse" diye yanıtladım.

Kapılar kapandığı anda ellerim onun üzerindeydi.

Eteğinin altından vajinasını okşarken ve dudağını ağzıma alıp emerken inledi.

Vücudunu yoklarken elbisesinin altında sütyen olmadığını hissedince kendime işkence ettim.

Onun her nefesi doğrudan testislerime işliyordu. Her ufak iniltisi kanımı adeta kaynatıyordu.

Ama başladığımız kadar hızlı bir şekilde durduk, onuncu kattan bir çift içeri girerken kenara çekildik. Bizimle birlikte çatıya çıktılar, bizden önce indiler ve bana Sara'nın kalçasına elimi sürme fırsatı verdiler, ardından hemen karşılandık ve Roth'larla tanıştırmaya götürüldük.

SARA

Masamızda bizi gölgeleyecek bir şemsiye bile yoktu ve her yelpaze salladığımda Turner konuşmasını kesip bana bakıyordu.

"Sana bir sürprizim var. Hiç endişelenme," diye sırtıyordu her seferinde.

Ne demek istediğini hiç anlamadım. Aslında Carter da Julian ve benim kadar şaşkın görünüyordu. Ama soru sormadım. İçimden bir ses, sürpriz ne olursa olsun, Turner'ın yeterince margarita içtikten sonra unutacağını umuyordu.

O dördüncüsünü, Carter ise üçüncüsünü yaşıyordu.

Julian ve ben ikinci içkimizi içiyorduk – teknik olarak. Turner ısrar etti, ama o sipariş verdikten sonra onunla konuşurken, Julian'ın garsonla yaptığı kısa konuşmayı göz ucuyla fark ettim. Ve bunun üzerine, Turner ne zaman sipariş verse alkolsüz içkiler servis edildi.

Julian bana fısıldayarak, "Üzgünüm," dedi. "Bu adamlarla tekila içmeyeceğim. Bu iş bittiğinde gerçek içkiler içeriz."

Özel bir gece dışarı çıkma davetine sırtıtmamak için elimden geleni yaptım. Carter, toplantının başında Julian'a verdiğim cilveli bakışı çoktan fark etmişti. Sonrasında, sanki az önce gördüğü şeyi onaylamamı zorluyormuş gibi, ben ona bakana kadar bakışlarını üzerimden ayırmamıştı.

Turner, Biarritz'deki tatil beldesine yapacağı yolculuk için Julian'ın kendisine ne tür sütler sunacağı konusuna değinirken, "Açıkçası, oraya gittiğimizde birkaç odadan daha fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi. "Orada sadece ben ve Carter olmayacağız. İş danışmanlarım, finans danışmanlarım, avukatlarım da olacak." Julian'ın etkileneceğini ya da belki de gözünün korkacağını beklercesine kaşlarını kaldırdı. Elbette, Julian ne etkilendi ne de gözünün korktuğunu belli etmedi.

Klasik Persol güneş gözlükleri ve kolları kıvrılmış beyaz keten gömleğiyle sakın, kendinden emin ve fazlasıyla şık görünüyordu. Bana kalırsa, Turner Roth'un dayanılmaz sarhoşluğuyla uğraşmak yerine, Como Gölü'nde parlak ahşap bir sürat teknesi kullanıyor olmalıydı.

Julian sakın bir şekilde, "Danışmanlarınızla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi.

"Yapmalısın. Akıllı adamlar bunlar. Bütün takımını getiriyorum ve kesinlikle aynı odayı paylaşmayacaklar."

Julian, "Yoğun sezon ama kesin bir tarih üzerinde anlaştıktan sonra, doğru sayıda süit ayarlamak için tesisi arayacağım," dedi.

"Evet... Saat onda uyuyan bir sürü yaşlı herif getiriyorum, bu yüzden odaları gerçekten önemli," diye homurdandı Turner, kolunu balkonun cam korkuluğuna yaslayarak. Yerden yirmi kat yukarıydık ama bir hareketle

garnitürünü çatının kenarından aşağı attı. “Ama dördümüz... Umarım Biarritz'de geç saatlere kadar kalacağımızı biliyorsunuzdur.”

"Peki bunun sebebi nedir?" diye sordu Julian.

"Şey, yıllardır oraya gitmedim ve siz ikiniz uzmanlarsınız. Bana değerli yerlerin nerede olduğunu göstermeniz gerekiyor. İşimi o şehre taşımak isteyeceğim bir his vermem lazım, anlıyor musunuz?"

Julian, "Bu, çalışmak yerine sarhoş olmak için uydurulmuş bir bahane gibi geliyor," dedi.

Ağzım açık kaldı. Kısa bir sessizlik oldu ve masadaki belirgin gerginliğe rağmen Julian ve Turner'ın birbirlerine gülümsediklerini görmek için içeceğimden başımı kaldırdım.

"Ne diyebilirim ki? Beni artık tanıyorsun Hoult. Çok çalışırım ve çok eğlenirim."

Julian'ın kahkahası samimiydi ve bunun Turner'ın iddiasının sadece ikinci yarısının doğru olduğunu düşündüğü için olduğunu biliyordum. Çok hırslı oynadı, hem de çok hırslı. Bunu ben bile artık biliyordum.

"Neyse, her halükarda, en azından o noktada danışmanlarınız yanımda olacak. Bu da bana en azından konuşabileceğim birkaç akli başında insan olmasını sağlayacak."

"Evet, belki hepiniz iş konuşup saat onda uyuyabilirsiniz, ben de Sara'yı içki içmeye götürürüm. Ne dersin?" diye sordu Turner, donuk bakışlarını Julian'a dikerek.

Julian, sesi buz gibi soğuk olsa da ağzı hafifçe yukarı kıvrılmış bir şekilde, "Konuya geri dönsek nasıl olur?" diye önerdi. Carter bile bu konuşma üzerine bana "Az önce ne oldu?" der gibi bir bakış attı.

Hiçbir fikrim yoktu ve Julian da bana hiçbir yönlendirme yapmıyordu, bu yüzden biraz garip hissederek izin isteyerek oradan ayrıldım.

Banyoda, saç çizgimde oluşan ter damlacıklarını kağıt havluyla sildim. Saçımı toplamayı çok istiyordum ama tek yarışçı sırtlı sütyenimi Julian'da bırakmışım ve Roth ailesine bu kadar gösteriş yapmaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca, en büyük savaş neredeyse bitmişti. Turner ve Carter, Biarritz tatil beldesine yapılacak gezi konusunda anlaşmışlardı ve oraya vardığımızda, danışmanları büyük olasılıkla onlara satın almanın çok kolay olduğunu ve her şeyin biteceğini söyleyeceklerdi. Geziyi muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta içinde tamamlayacaktık ve ardından bir süre daha müzakereler yapılacaktı.

Yaz bitmeden bunların hepsi tamamlanmış olacaktı.

Ensemdeki saçlarımı geriye doğru çekerek aynada kendime baktım.

Bunun bitmesinden korktuğumu kendime itiraf etmek istemiyordum. Ama son zamanlarda aynaya her baktığımda Julian'ın ellerini üzerinden çekemediği vücudu gördüğüm için bu gerçeği bastırmak zordu. Arkamda onun geniş göğsünün sıcaklığını, boynumdaki dudaklarını ve kalçalarımı okşayan avuçlarını hayal ediyordum.

İşten ayrıldıktan sonra yaşadığım her türlü uyanışın sorumlusu oydu ve şimdi mahvoldum. Artık başka birini isteyebileceğimi hayal bile edemiyordum. Julian'la tanıştığımdan beri bir sürü yakışıklı erkek görmüştüm - galada, Hoult Tower'da. Hepsi bakımlı, yakışıklı ve derli topluydu. Teknik olarak Turner ve Carter da yakışıklıydı. Ama Julian'ın cazibesi beni o kadar şımartmıştı ki, en sevdiğim oyuncuların ve TV yıldızlarının bana bu noktada ne kadar az şey ifade ettiğinden neredeyse rahatsız oluyordum.

O gerçekten de zevklerimi ve başkalarına karşı normal bir çekim duyma yeteneğimi mahvetmişti. Peki o benden uzaklaştığında ne yapacaktım? Aseksüel mi olacaktım? Bu düşünce beni çok kötü hissettirdi.

Ama surat asmaya gücüm yetmezdi.

Roth ailesi için kesinlikle neşeli ve ilgi çekici olmam gerekiyordu, bu yüzden yüzüme biraz su serperek kendimi toparladım, ya da en azından denedim.

Tabii ki masaya döndüğümde, Julian'ı bir saniye önce olduğu gibi aynı derecede kasvetli ve üzgün buldum.

Turner'ın yüzündeki o kocaman, alaycı sırıtışı fark edince tedirginleşerek, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Julian'a da söylediğim gibi, seyahat tarihini belirlemeden önce bir şeyden emin olmalıyız."

Başımı yana eğdim. "Bu ne?"

Turner kaşlarını oynattı.

"Sörf yapmayı bildiğinden emin olmalıyız."

On ikinci kattaki kapalı havuzun dibinden ışıklar yükseliyordu. Odanın uzun ve geniş bölümünde mavi bir ton vardı ve suyun sakin yansıması taş duvarlarda parıldayarak, sanki yavaş bir dans ediyorlarmış gibi görünmelerini sağlıyordu. Havuzun kenarlarına lüks beyaz şezlonglar dizilmişti ve yanlarındaki alçak masaların ortasında titreyen mumlar vardı.

Her şey bizim içindi.

Ama ne kadar güzel olsa da, sarhoş ve sendeleyerek bizi mekana götüren Turner'a karşı Julian ve ben kaskatı kesilmiş, sessiz kalmıştık.

Suyun ortasında uğursuz bir şekilde yüzen bir sörf tahtası vardı; parlak beyazdı ve üzerine pembe el yazısıyla adım yazılmıştı. "Sarah" diye yazmıştı, ama ben hiçbir şey söylemedim. Onun benden yapmamı istediği şeyden hiç memnun değildim, Julian da hiç memnun değildi, ama bunu belli edemezdim.

Turner tüm seyahati başımızın üstünde tutarken, bu mümkün değil.

"Sara'nın temel şeyleri hallettiğinden emin olmadan seyahat için bir tarih belirleyemezdim," dedi, hem Julian'ın hem de benim yüzümdeki şaşkınlığı keyifle izliyor gibiydi. "Ayrıca, bu geceyi güzel geçirmek için bu kadar çaba sarf ettiğime göre hayır diyemezsin, değil mi?"

Aslında bir cevap beklemedi ya da umursamadı bile. Bizi çatıda domuz gibi kızartmaktan, kendi mayolarımızı getirmeyeceğimizi bildiği için mayo temin etmeye kadar, Turner'ın beni havuza sokmayı ve Julian'ı bir kez olsun kendi istediği gibi oynamaya zorlamayı uzun zamandır planladığı açıktı. Carter'ın getirdiği kızlara selam vermek için bir anlığına uzaklaştığı anda, Julian sırtını bana döndü.

“Seyahate kesin karar vermeden önce benden ne kadar ücretsiz iş alabileceğini görmeye çalışıyor,” dedi. Hem ifadesi hem de sesi nötrdü, ama gözleri öfkeden kıpkırmızıydı. Yoğun bakışlarında havuz suyu parıltıyordu. “Ve açıkçası, seni mayoyla görmek istiyor.”

“Tahmin etmiştim,” diye mırıldandım Turner’ın bana verdiği bikini dolu çantayı tutarken. Bu gece sanki onun kuklasıymışım gibi hissediyordum ama Julian’ı daha da sinirlendirmekten korktuğum için durumu hafife aldım. “Önemli değil Julian. Yüzeceğiz, onun için parti yapıyormuş gibi yapacağız ve sonra da seyahat için bir tarih belirleyeceğiz. Turner’ı memnun etmek bizi Biarritz’e götürecek ve seni danışmanlarıyla görüştürecekse, buna değer. En azından o zaman onunla veya Carter’la iş hakkında konuşmaya çalışmak zorunda kalmazsın, çünkü onlar bu konuları nasıl konuşacaklarını bilmiyorlar.”

Julian beni süzdü. Bu gece Roth ailesiyle tanıştığımdan beri ilk defa dudaklarında gerçek bir gülümseme gördüm.

"Ne?" diye fısıldadım, sert "t" sesi sessiz odanın duvarlarında yankılandı. Julian sesini alçalttı.

"Bu, tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi."

"Neydi?"

"Kontrolü ele almışsın. Zirvede ne kadar iyi görüldüğünü hayal bile edemiyorum."

Yanaklarım kızarsa da gülümsedim. "Bu gece öğrenebiliriz. Tabii, eğer ilgileniyorsan."

"Sanırım artık ilgilendiğimi biliyorsun Sara," diye mırıldandı Julian, gözleri parıldayarak. "İster isteyeyim ister istemeyeyim."

Gülümsemem soldu. "O son kısmı eklemek zorunda mıydın?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü canım acıdı," dedim dürüstçe.

Julian, hiç pişmanlık duymadan, "Kuralların olmasının ne demek olduğunu biliyorsun," dedi. "Onları çiğnemenin nasıl bir şey olduğunu da bilmelisin."

Turner'ın geri döndüğünü görünce, "Şimdiye kadar her şey benim için çok iyi geçti," diye mırıldandım. "Ama sanırım aramızda yaşananlardan pişmanlık duyuyorsun."

Cevap vermek için tam iki saniyesi vardı, ama kullanmadı. Ve çok geçmeden Turner ne yaptığımızı sormak için geri geldi. Oradan, soyunma odalarında kıyafet değiştirmek için zıt yönlerle gittik.

Taş ve mermerden yapılmış soyunma odasında tek bir su damlası bile ses çıkarmadı.

Tamamen sessiz ve sakin bir yerdi, hele ki boş cam ve mermer duş kabinlerinin yanında tek başıma durup aynaya donuk gözlerle bakarken sessizlik daha da artmıştı.

Basit siyah bikinimi aslında beğendiğimi belirsizce fark ettim, ama gözlerim aynadaki yansıyamda olsa da artık kendime bakmıyordum. Beş, belki on dakika önce giyinmeyi bitirmiştım ama kıpırdamadım. Birinin gelip beni almasını bekliyordum. Eğer almazlarsa, belki de sonsuza kadar burada kalırdım. Her neyse, düşünmem gerekiyordu. Bu noktaya nasıl geldiğimi anlamak için.

Koyu renk saçlarımı omzuma atarak, yansıyamda kendime bir parça bile olsa tanık olmaya çalışarak gözlerimi gezdirdim. Nafile. Kendimle olan aşinalığım, buraya en son geldiğimden beri, yani üç haftadan kısa bir süre önce, tamamen kaybolmuştu.

Tam olarak on sekiz gün.

On sekiz gün önce, bu otelde Julian Hoult ile tanışmıştım. Bu süre bana daha önce hiç uzun gelmemişti. Eskiden teslim tarihlerim, üst üste yığılmış görevlerim varken, on sekiz gün hiçbir şeydi. Ama işten ayrıldığım günden beri, bu süre bir şekilde sonsuzluk gibi gelmişti.

Yıllarca kendim için inşa ettiğim kutudan çıkmama yetti ve beni yepyeni bir bağımlılığa sürükledi. Gece gündüz çalışmaya, her seferinde sadece başarmak, son teslim tarihine yetişmek ve bir şekilde hayatta kalmanın heyecanında değerimi bulmaya olan bağımlılığım yok oldu.

Şimdi onun yerini, tanımadığımı kendime hatırlatmaya çalıştığım bir erkeğe duyduğum ihtiyaç aldı.

Onun adını biliyordum. Ne iş yaptığını biliyordum. Zihnimin ve bedenimin hissedebileceği tüm kapasiteyi bana fark ettirdiğini biliyordum.

Ama bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordum. Nerede yaşadığını, nasıl yaşadığını, gecelerini evde geçirip geçirmediğini bilmiyordum. Zamanın

%99'unda ne düşündüğünü, neler yapabileceğini ve bir sabah ofise girdiğimde duvarını tekrar örmüş olup olmadığını bilmiyordum.

Bunların hiçbirini bilmiyordum, o halde neden onun için bu duyguları riske atıyordum? Neden onun benimle birlikte olmaktan pişman olması gerçeğine acı çekmeye razı oluyordum?

Kendime baktım.

Keşke kendime bu soruları sormasaydım, çünkü her cevabı biliyordum. Bazen farkına varmam biraz zaman alıyordu, çünkü kendimi uzun zamandır normal bir kadın olduğuma, çirkin ve utanç verici bir şeyi saklayan bir kız olmadığımı inandırmıştım.

“Sen çok, çok kötüsün...”

Carter'ın kızlarından birinin dışarıda neşeli bir şekilde seslendiğini duydum. Diğeri ise bir şeylere gülüyordu, tiz sesi duvarlarda yankılanıyordu. Bu ses beni uyandırdı ve o küçük bikinileriyle meyveli kokteylleriyle odaya girdikleri anda iri gözlerinin Julian'ı nasıl takip ettiğini hatırlattı. Carter'ın üzerinde şık bir şekilde asılı kaldılar, ama patronuma bir bakış attıktan sonra gözleri tekrar tekrar bana döndü.

Şimdi onların onun üzerinde gezindiklerini, şezlongda arkasına yaslanıp havuz suyunun saçlarının uçlarından göğsüne damlamasını izlerken onun üzerine oturduklarını hayal ettim. Bazen sadece bana sakladığını hayal ettiğim o hafif sırtışı hayal ettim.

"Kahretsin Sara," diye kendi kendime lanet ettim sonunda soyunma odasından çıkarken.

O kızların onunla ilgilenip ilgilenmediklerini doğrulamak istiyordum, ki bu kendimle ilgili nefret ettiğim bir şeydi. Umursamaz gibi davranmaya devam ettim. Sadece iş için burada olduğumu göstermeye çalıştım.

Ve defalarca başarısız oldum.

"İşte orada."

Beni anons eden Turner'dı, sulu, kırmızı gözleri benim girişime karşılık parladı. Ama rahatlamama sebep olan şey, mavi bikinili kızın kulağına bir şeyler fısıldayarak dikkatini tekrar kendisine çekmesiydi. Sarışın arkadaşı Carter'ın kucağında oturuyordu ve muhtemelen bayrak desenli bikinisiydi, ama birdenbire onları buraya getiren normal, tipik Amerikan lise ve üniversite yıllarını hayal etmeye başladım. Zihnimde, asla uyum sağlamakta zorlanmamışlardı. Toga partileri düzenleyen ve kırmızı Solo bardaklarla bira pong oynayan filmlerdeki çocukların resmiydiler. Çocukken bu

görüntülere o kadar bağılıydım ki, şimdi yirmi yedi yaşında onları düşünmek, geriye doğru gittiğimi hissettirdi.

Şükürler olsun ki, aniden beni saran ve gözlerimi onlardan, karanlık ve acımasız sarmalın ağzından uzaklaştıran bir enerji vardı. Hayat kurtaran bir dikkat dağıtıcıydı ve bunun Julian olduğunu gücünden anladım.

Bakışlarımı havuzun parıltısında gezdirirken, tam erkekler soyunma odasından çıkarken gözlerimiz buluştu.

Gömleksiz.

Bu manzara beni o kadar derinden etkiledi ki, canım yandı; yine de ayaklarım beni hemen daha da yaklaştırdı. Mazoşist.

Nefes almakta zorlanıyordum, gözlerim ciğerlerimdeki oksijeni çalarak Julian'ı tam olarak incelemeye çalışıyordu. Vücudu kaslı ama inceydi, göğsündeki ve karın kaslarındaki her bir çizgi mükemmel bir simetri ve belirginlik sergiliyordu. Zaten yeterince karşı konulmaz görünmüyormuş gibi, su teninden yansıyarak yüzünde ve vücudunda minik kristaller gibi parılıyordu.

Öncesinde uyuşmuştum. Şimdi ise parmaklarım yanlarımda seğirmeye başladı.

Ona dokunmak istedim. Buna ihtiyacım olduğunu hissettim. Onu ilk kez böyle görmemin Roth'ların önünde olması adil değildi. Julian'a istediğim her şeyi yapma özgürlüğüne sahip olmak istedim ve bana yönelttiği sıkı, yoğun bakışları belki de onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyordu.

Zamanımızın ne kadar azaldığının birdenbire farkına varmış gibi, gözlerimiz birbirimizin bedeninde hızla gezinmeye başladı. Bakışlarının önümden aşağı kaydığını hissederken, benim bakışlarım da onun omuzlarının genişliğinden aşağı, kaya gibi sert trisepslerinden ön kollarına doğru ilerledi ve kalça kemiklerinin o güzel eğimli çizgilerini takip ettim. Siyah mayosunun altından belirginleşen penisinin hatlarını izledim ve gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdiğimde, suçüstü yakalandığımı anladım.

Başını hafifçe yukarı kaldırmıştı, bakışları ağırlaşmıştı ama bana bakarken yüzünde nefis bir sırıtiş vardı.

Turner arkamdan gelip beni havuza götürürken bile üzerimdeki etki devam etti. Mavi bikinili kız arkadaşı sevinçle Julian'ın yanına koştu ama ben fayans basamaklardan suya inerken hiç kıpırdamadım.

Julian'ın bakışlarını o kadar sıkıca üzerime kilitlemişim ki, bir anlığına geri çekildi.

Hiçbir şey söylemeden, aramızdaki bağ o kadar güçlüydü ki, bir an duraksadı. Özellikle Turner sörf tahtasına çıkmama yardım ederken biraz yavaşlamamız gerektiğini biliyordum, ama o fark edecek kadar sarhoş görünmüyordu ve Carter da bakacak kadar vakti yoktu.

Yüzüstü uzanmışken Turner, "Bu mayo sana çok yakışıyor," diye mırıldandı.

Gözleri, tahtaya yaslanmış göğüslerimdeydi. Ellerimi çenemin altından çekti, kolumu hafifçe kavrayıp suya soktu. Julian'ın bakışları havuzun yüzeyinden bana dikilirken, Turner kulağıma fısıldadı.

"Binmek zor kısım değil," dedi, ıslaklıktan koyulaşan sarı saçlarıyla. "Kürek çekip sonra tekrar yüzeye çıkmak işin yarısı."

Yüzüstü yatarak kürek çekmeyi denedim. Tahtanın üzerine kalkmak için ciddi bir çaba sarf ettim. Fena değildi, ama kendime pek dikkat etmiyordum.

Turner'la ilgilenmeme rağmen, soyunma odasından ayrıldığımdan beri dikkatimin Julian'dan hiç ayrılmadığını hissettim. Onun dikkati de kesinlikle benden ayrılmamıştı. Hatta, odaklanması daha da güçlenmiş, artık kıza hiç aldırış etmiyordu. Daha önce konuşmuşlardı. Kızın sorularını kibarca yanıtlamıştı.

Şimdi, tahtanın üzerinde sıırıslıklam ıslak halimi izlerken, ya artık onu duyamıyordu ya da duymak istemiyordu.

Turner'ın elinin vücudumun üzerinden uzanıp uyluklarımın arkasına dokunmasını neredeyse idrak edemedim. Tahtanın kenarlarını kavrayarak, sivri ucunu suya nasıl batıracağımı, yani orada varmış gibi yaptığımız "dalgaların" altında nasıl yüzeceğimi gösterdi. İlk denememde gözlerime çok fazla su kaçtıktan sonra onun için bir kahkaha bile attım.

Dışarıdan bakıldığında Turner'ın dersinden keyif alıyormuş gibi görünüyordum.

Ama gerçekte, onunla aynı yerde olmaktan o kadar uzaktım ki, inanılmazdı.

Julian'la hâlâ aynı anda konuşuyorduk. Nasıl olduğunu bilmiyordum, çünkü ben sudaydım, o ise karada kuru bir şekilde duruyordu, ama son on dakikayı sessiz bir konuşma içinde geçirmiştik. Ne dediğini biliyordum. Daha önce de bana söylemişti.

Seni anladım.

Turner ellerini omuzlarıma, kollarıma, sırtıma koymuştu. Ama Julian'ın gözü üzerimdeydi, içgüdüleri Turner çizgiyi geçtiği anda tetikte ve hazırды.

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle yapmadı.

Sonraki yirmi dakika boyunca Turner, bana ipuçları vermekle en kötü kazalarını anlatan hikayeler anlatmak arasında gidip geldi. Hawaii'de bir köpekbalığı gördüğünde neredeyse bayıldığı anı anlatırken güldüm ve içtenlikle dinledim. Ama sonradan anlaşıldığı üzere, köpekbalığı değil, ona göre "onunla dalga geçmeye çalışan" bir yunusmuş.

"Yunuslar zekidir," diye belirttim.

"Ve bazen biraz da berbattı," dedi Turner. "Filmlerdeki köpekbalıklarının yaptığı gibi etrafımda dönüyordu. Tam kalp krizi geçirecekken, kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıktı, sanki 'şaka, seni yakaladım, kaltak!' der gibiydi."

Kahkaha attım. Tahtamın üzerinde otururken Julian'a baktım, onun gergin veya memnuniyetsiz görünmesini bekliyordum.

O, ne ikisi de değildi.

Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, parmakları kenetlenmişti ve göz göze gelene kadar ifadesi nötrdü. Sonra gülümsedi. Kolay, huzurlu bir gülümsemeyle ve Turner tekrar konuşana kadar içimi bir sakinlikle doldurdu.

"Bunlar ne?"

Avuçlarım yukarı bakacak şekilde bileklerimi sıkıca tuttu. Ona bakmadan bile kolumu hızla geriye çektim.

"Vay canına." Birkaç güzel dakika geçirmiştik ama yaralarımın başını kaldırıp baktığında o alaycı sırıtış tekrar dudaklarına yerleşti. "Acıyan yer, öyle mi?"

"Bu inanılmaz derecede kaba bir davranış, Turner," dedim, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi hissederek. O da bir çocuk gibi tepki verdi.

"Ne yani, şimdi utandın mı?" diye sırttı. "Utanma. Biraz karanlık bir tarafın olmasında hiçbir sakınca yok. Tanrı biliyor ki benim de var."

Turner başka bir şey söylemek için sesini alçalttığında midem bulandı ve yüzümden kan çekildi; tam konuşmaya başlayacakken sözü kesildi.

"Roth."

İkimiz de aynı anda yukarı baktık ve Julian'ın havuzun kenarında durduğunu gördük. Turner, babası tarafından yakalanmış bir çocuk gibi sırıtıyordu.

"Buradaki işimiz bitti, değil mi?" dedi Julian elini bana uzatarak. Hemen ona doğru gittim.

“Harika iş çıkardı. Biarritz'i dört gözle bekliyorum,” diye yanıtladı Turner. Havuzdan çıkarken gözlerinin kalçalarımaya kaydığını biliyordum çünkü Julian ona öyle bir bakış attı ki tüylerim diken diken oldu.

“Mükemmel. Asistanlarınız sabah Colin'e veya bana e-posta göndersinler.”

"Anladım. Merhaba, Sara."

Arkamı döndüğümde Turner'ın bana baktığını gördüm; başı, sarhoş bir gecenin bilinç kaybına dönüşmesinden önceki gibi sallanmaya başlamıştı.

“F' ne anlama geliyor?” diye sordu.

Julian'ın beni biraz daha kendine çektiğini hissettim. Soruyu anlamadığını biliyordum ama bir şekilde beni nasıl etkilediğini de anlamıştı. Ellerim titriyordu ve yüz ifadem ne olursa olsun, Turner son derece memnun görünüyordu.

"İyi geceler, Turner," dedim sonunda. "Bu gece bol bol su iç."

Kahkaha atarak karşılık verdi.

"Bu benim ilk deneyimim değil, sevgilim."

Soyunma odasındaki taş lavabonun üzerine oturdum, sırtım aynaya dönüktü.

Dışarıda Roth ailesinin ve kızların kahkahalarını ve havuzda su sıçratmalarını hâlâ duyabiliyordum. Ya daha fazla kız katılmıştı ya da aynı kızlar daha da sarhoş olup daha da gürültü yapıyorlardı. Sesleri pek hoş değildi ama midemde oluşan korku hissinden dikkatimi dağıtmak için onlara odaklandım.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve her nefes alışımın daha da kısaldığı konusunda paranoyak bir haldeydim. Ama bunun ne olduğunu biliyordum, bu yüzden kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ölmüyorsunuz.

İyisin.

Sadece nefes al.

Bunun hızla ortadan kalkması gerekiyordu, çünkü Julian'ın bir şekilde kısa süre içinde buraya gireceğinden hiç şüphem yoktu. Dikkat çekmeden nasıl gireceğini bilmiyordum, sadece bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordum.

Daha da önemlisi, onun bunu istediğini biliyordum.

Bunu dışarıdaki sessiz konuşmamızda ve soyunma odasına doğru hızla ilerlemeden önce beni bırakmakta yaşadığı tereddütte hissettim.

Değişmeye başlamış değildim.

Saçlarım ve mayom neredeyse kurumuştı. Ama yine de zihnimde normal ve kontrolden çıkma arasında ince bir çizgide yürüyordum. Julian'ın alçak sesi karşımda duyulana kadar henüz bir taraf seçmemiştim.

Turner size ne söyledi?

Ayak seslerini duymuştum, bu yüzden sesinin geleceğini biliyordum. Yine de kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Aslında pek bir şey değil." Fısıltım titrek çıktı ve bu da onu hemen kendime çekti.

"Neler oluyor? İyi misin?"

Nefes alışverişimi kontrol ederken, gözlerim onun gömleğinin düğmelerine dikilmişti. Yine giyinmişti, sanki o anlamsız arayı hiç yaşamamışız gibiydi. Yüzümü ona doğru çevirmesine izin verirken gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda vücudum gerildi.

Bana daha önce hiç görmediğim şekilde bakıyordu.

Julian'ın bakışları, her zamanki gibi rahat ve her şeyi biliyormuş gibi, sanki kıyafetlerimin altını, hatta tenimi bile görebiliyormuş gibi değil, şimdi beni izlerken açık ve savunmasızdı. Havuzdan çıkmama yardım ettiğinde de görmüştüm. O zaman sadece suyun yansıması olduğunu sanmışım, ama şimdi bir duygu parıltısı gördüğümü biliyordum. Ne tür bir duygu olduğundan emin değildim, ama oradaydı. Hem nefesimi kesiyor hem de ciğerlerimi havayla dolduruyordu.

Bu hissi yaşamak için en uygun zaman değil.

"Yapamam..." Bunu düzgün bir şekilde ifade edebilmek için gözlerimi tekrar kapattım. Öğrendiklerime göre, durumumu iyi bilmeyen insanların yanında "Nefes alamıyorum" diye patavatsızca söylemek, şaşırtıcı olmaktan korkunç olmaya kadar her şey demekti, bu yüzden daha iyi kelimeler aradım. "Bir dakikaya ihtiyacım var." Sözlerim, hız tümseklerinden geçen küçük bir araba gibiydi. Dudaklarını bir çizgi haline getirerek, Julian çenemi tekrar yukarı kaldırdı.

"Panik atak geçiriyorsunuz."

"Biliyorum."

"Daha önce de yaşadıysan, her şeyin yolunda gideceğini biliyorsun. Sadece nefes al," diye mırıldandı, tezgahın kenarındaki parmaklarıma

bakarak. Uyuşukluğu gidermek için parmaklarımı kıpırdatıyordum, ama bu hiç işe yaramamıştı. “Bunları tetikleyen şeyin ne olduğunu biliyor musun?”

“Birçok şey. Uzun zamandır hiç yaşamadım.”

“Şu anda nasıl hissediyorsun?”

“Nefes alamıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Ölecekmişim gibi hissediyorum.” Son kısmı gülerek geçiştirmeye çalıştım ama zordu.

“Biliyorum, abartıyormuş gibi görünüyorum. Bunu söylediğimde, sadece...”

"Panik ataklar konusunda bilgiliyim. Abartmadığımı biliyorum," dedi Julian sert bir şekilde arkamdaki musluğu açmak için uzanırken. "Kalk ve arkana dön."

"Ne?" Ona verdiğim bakış, yüzünde bir gülümseme oluşmasına neden oldu.

“Sara, panik atağın sırasında seninle birlikte olmak niyetinde değilim, o yüzden bana öyle bakma. Bileklerini soğuk suyun altına tut ve bunun işe yarayıp yaramadığına bak.”

Sustum ve söylenenleri yaptım. Yüzümü buruşturup gözlerimi kapattım. Suyun buz gibi mi yoksa yakıcı derecede sıcak mı olduğunu zar zor anlayabiliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde beş dakika içinde tekrar nefes almaya başladım.

Julian'ın bakışları da yaklaşık üç saniye boyunca yara izlerimdeydi ama hiçbir şey söylemedi ve ben sonunda hareket etmeye başlayıp Turner havuza gitmekte ısrar etmeden önce giydiğim elbiseyi alırken sessizlik devam etti.

Julian'ın önünde bikinimi çıkarırken ortalık çok sessiz geldi.

"Zaten her şeyi gördün," dedim usulca, karşımda dururken bakışları başka bir yere dikilmişti.

“Şu an ereksiyon olmakla ilgilenmiyorum, Sara.”

Bunu sorgulamadım. Sormam gereken başka şeyler vardı; özellikle de onun yöntemini. Yıllar içinde düzinelerce yöntem denemiştım, ama Julian'ın buzlu su yöntemi panik atağımı yatıştırmada açık ara en hızlısı olmuştu.

"Sende de oluyor mu?" diye sordum.

"Ne?"

“Panik atakları.”

Bana baktı. "Hayır." Elbisemi tekrar giyerken gözleri sütyensiz göğsümde gezindi.

“Bu numarayı nereden öğrendin?” diye sordum. Saçlarımı elimle düzelttim ama Julian’ın yüz ifadesinin karardığını görünce yavaşladım. Bana döndü, üzerimdeki kıyafetleri süzdükten sonra kapıya doğru başıyla işaret etti.

"Turner hâlâ burada olduğumuzu fark etmeden seni eve götürelim," dedi.

Ve olay böylece sona erdi.

"Beyler, her şey nasıl gidiyor?"

Telefonumdan başımı kaldırıp garsona cevap vermedim. Lukas ve Emmett zaten halletmişlerdi ve garsonun aynı soruyu on dakika içinde üç kez sormasına hafifçe sinirlenmiştim. Üçümüz öğle yemeğine çıktığımızda bu sık rastlanan bir durum değildi, ama bu benim için daha katlanılabilir hale getirmiyordu.

Hem mesajlarımın içeriği hem de Lukas ve Emmett'in çok uzun süredir üzerinde konuştukları konu yüzünden oldukça gergindim. Ev dekorasyonu konusuna altı dakika kadar katlanabilirdim, ama bir saniye bile fazla değil. Lukas'ın, Emmett'i Lia ile birlikte Hamptons'taki yeni evini döşemekle ilgili hikayeler anlatmaya ikna etmesi bile bir mucizeydi. Gerçi, orada bir parti vereceğinden bahsediyordu, bu da en azından bir açıklama sunuyordu.

Lukas, "Lia'nın doğum günüyle ilgili her şeyi bitirmiş olmalıyız," dedi. "Böylece hem doğum günü hem de ev açılış partisi bir arada olabilir."

"Tanrım, sanki sen minibüs kullanıyorsun ve çocuklarının küçükler ligi maçlarında hakemlere sığıyorsun gibi konuşuyorsun."

"Aslında bir noktada hedefimiz bu, hakeme küfür etmeyi saymazsak," diye sırtıttı Lukas. "Bu arada, Sara'yı da partiye getirmelisin," diye ekledi, ona yönelttiğim bakıştan memnun görünüyordu.

"Kız arkadaşının konuşmalarımıza karışmasına artık izin vermemelisin."

"Aslında bu öneri tamamen bana aitti, ancak Lia'nın ikinizin bir ilişkisi içinde olmasını istediğini de inkar etmeyeceğim. Dürüst olmak gerekirse bu garip, çünkü Sara'yı seviyor ama seni," diye duraksadı, "pek sevmiyor."

"Sanırım aynı duyguları paylaşıyoruz, ama halk önünde böyle bir öfke nöbeti geçirmemenizi tercih ederim."

"İyi fikir. Her namuslu adam karısını savunur," dedi Lukas. "Eminim son zamanlarda bu duyguyu çok iyi biliyorsunuzdur. Bana kalırsa Roth'ların Sara'ya olan aşırı düşkünlüğünü izlemekten pek hoşlanmıyorsunuz."

"Yanılmıyorsunuz."

Bundan hiç keyif almadım ve özellikle Pazartesi gecesi havuzda olan her neyse ondan hiç keyif almadım. Hâlâ aklımı kurcalıyordu ve Turner Roth'un gerçekten bu zahmete değip değmediğini bir kez daha sorgulamaya başlamıştım.

Üç hafta önce, onlarla henüz bir ilerleme kaydedememişken, bu projeyi bırakmak mantıklı bir fikir olabilirdi. Şimdi, Biarritz gezimiz için bir tarih belirlenmişken ve satın alma nihayet ciddi bir hal almışken, bu absürt bir düşünceydi. Üç hafta önce biri bana ailem veya kendim dışında herhangi birinin iyiliği için müzakereleri bırakmayı düşüneceğimi söyleseydi, o kişiye defolup gitmesini söyledim.

Ama Pazartesi günü yaşananlar yüzünden şüphelerim oluşmaya başlamıştı.

O gece her şeyi berbat etmiştim.

Turner'ın Sara'yı en ufak bir şekilde bile kızdırmadan önce müdahale edebilmek için tüm duyularımı ona odaklamıştım. Ama bu konuda başarısız olmuşum. Akşamın sonunda onun karanlık bir yere sürüklenmesine izin vermişim ve günler sonra bile bunun yüzünden duyduğum öfkeyle boğuşuyordum.

Çenemi ovuşturarak telefonumu kenara koydum; Sara'yı düşünmeye başladığımdan beri mesajlarımın anlamsızlaştığını fark ettim.

Lukas telefon görüşmesi yapmak için yanından ayrılırken Emmett, "Kime mesaj atıyorsun sen?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Pekâlâ, kimse seni gerçekten kızdırmış gibi görünmüyor," dedi Emmett, telefonumda yeni bir mesaj belirttiğinde ona bakarak. Telefonu masadan aldım ama çok geçti, görmüştü. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi, inanmazlıktan tüm vücudu gevşemişti. Ona dik dik baktım.

"Kendi işine bak, Emmett."

"Bu nasıl benim işim değil ki?" diye sordu, sesindeki tüm mizahı kaybetmiş bir şekilde. "Hayatındaki o bölümü resmen kapattığını sanıyordum."

"İnan bana, öyleyim. O tatil köyünü satmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

Emmett çenesini tutarak başını salladı ve alaycı bir şekilde, "Biliyor musun, bu tam bir çılgınlık. Zamanın yüzde doksan dokuz virgül dokuzunda sert birisin, sonra da kalan yüzde birinde..." dedi.

"Hesaplamalarınız yanlış."

"Sus. Beni dinle. Sana asla yaltaklanmam Julian. Çok rahat biriyim. Bunu biliyorsun," dedi Emmett ciddi bir şekilde. "Yani o deli insanla ilişkini kesmen gerektiğini söylediğimde, gerçekten ciddiymim. Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin. Ailen dışında – gerçek ailen dışında – kimse için sırtını kırmak zorunda kalmamalısın."

Küçük kardeşime çıkışma isteğimi bastırırken bir an sessiz kaldım.

Ona hayatında en ufak bir sorumluluk duygusu bile taşımadığını, bu yüzden anlamayacağını söylemek istedim. Köpeği dışında, Victoria Oteli'ndeki azınlık hissesinden ve şehirdeki birkaç gece kulübünden geçinen, boş zamanlarını keyifle geçiren bir adamdı. Benim tavsiyemle birkaç iyi yatırım yapmıştı ve o zamandan beri gerçek bir işi olmamış, ciddi ilişkileri olmamış ve genel olarak gününbirlik yaşamıştı.

Bütün bunları söylemek istedim.

Ama sonra on bir yıl önce ona bıraktığım o berbat durumu ve aslında rahat bir şekilde geçinmediğini hatırladım. Ben yokken herkesin dayanağı olmak zorunda kalmıştı ve ona bu alçakça darbeleri indirerek kendimi şımartmak tam bir alçaklık olurdu.

"Bunu geride bırak," dedim kısaca.

"Bu sefer ne kadar para gönderiyorsunuz?"

"Bunu geride bırak dedim."

Emmett sert bir nefes verdi, ama yüzünü birkaç kez ovuşturduktan sonra derin bir nefes alıp verdi ve işi bitti.

Bunu her seferinde tam bir sihirbazlık numarası gibi görüyordum. Olayların üstesinden bu kadar çabuk nasıl gelebildiğini anlamıyordum ama yine de ona imreniyordum.

"Pekala, şimdi bana Sara hakkında birkaç dakika konuşma borçlusun."

"Bu konuya neden bu kadar ilgi duyduğunuzu bir türlü anlayamıyorum."

"Şey, uzun zamandır bir kıza gerçekten ilgi gösterdiğini görmedim ve ne kadar çabuk evlenip çocuk sahibi olursan, annem de o kadar çabuk bu

konuda beni rahat bırakır.” Emmett bir avuç patates kızartmasını ağzına tıktırdı. “Yakın zamanda onunla gerçek bir randevuya çıkacak mısın?”

“Kesinlikle hayır.”

"Neden olmasın ki?"

“Onu her gün işte görüyorum. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?”

Emmett yemeğini boğazına kaçırdı, sonra da sanki şaka yapmışım gibi bana baktı.

“Bekle. Bu ciddi bir soru mu?” diye sordu. Cevap vermediğim için Lukas geri döndüğünde parmağını bana doğru uzattı ve yerine oturdu. “Sara'yı asla dışarıya davet etmeyeceğini söyledi, çünkü onu zaten her gün işte görüyormuş.”

Lukas kahkaha atmaya başladı. "Aman Tanrım. Evet, kulağa doğru geliyor."

Masadan gözlerimi kaçırdım, o baskıcı garson birdenbire bana iyi bir sohbet arkadaşı gibi görünmeye başladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, göz göze geldik ve hemen yanıma doğru geldi.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu bana.

“Evet, lütfen hesabı alayım,” dedim, bu da Emmett ve Lukas'tan aynı anda homurdanmalara neden oldu. Garson, benim hiç eğlenceli olmadığımı ve hesabı bana vermeden önce birkaç şişe şampanya eklemesini söylediklerinde onlarla birlikte güldü. Kahkahalar arasında kaybolunca gözlerimi onlara çevirdim. “Biliyorsunuz, ikiniz de normalde oldukça çekilmezsiniz, ama güçleriniz birleştiğinde, bir odayı gerçekten boşaltabiliyorsunuz.”

Emmett, yakalayıp geri fırlattığım bir patates kızartmasını bana doğru atarak, "Bizi seviyorsun, değil mi?" dedi.

"Afiyet olsun beyler," dedim o aptalca sırtışlı yüzlerine.

Hesabı ödedikten sonra, hızla çıkışa yöneldim. Neredeyse kaçacaktım ki Emmett kapıda bana yetişti.

"Hey."

"Ne?"

Sözlerimin kısa ve öz olmasına güldü.

“Dinle, bana bir iyilik yap, tamam mı? Pazar gününden sonrasına kadar şu çılgın adama mesaj atma. Kendine o saçmalıktan bir ara ver ve şu anda olan güzel şeylerin tadını çıkar; mesela bu gezi için randevunun ayarlanmış olması, zor kısmın bitmiş olması ve belki de ilgilediğin bir kızın olması

gibi. Sadece iyi şeylere odaklan. Önümüzdeki beş gün boyunca. Senden tek istediğim bu.”

Sırıttım. "Yani, kendin gibi yaşa demek istiyorsun."

“Evet. Yoksa neden hep bu kadar mutlu olduğumu düşünüyorsun ki?” diye sordu Emmett, kollarını genişçe açarak. “Bir şeyi seviyorsam, kendimi strese sokmadan, ona sahip olmama izin veririm.”

"Bu inanılmaz derecede pervasızca bir davranış, eminim siz de biliyorsunuzdur."

“Elbette. Bu yüzden ben sen değilim. Ben lanet olası bir işkolik milyarder değilim,” diye güldü Emmett. “Ama madem öylesin, kendine birkaç gün izin verip gerçekten rahatlayabilir ve istediğin şeylerin tadını çıkarabilirsin. Sana bir hafta boyunca hasta izni alıp işten kaçmanı söylemiyorum, sadece bir kerecik olsun rahatlamayı söylüyorum. Kendini tüm küçük sorunları çözmeye zorlama. Bırak biraz yansınlar,” dedi. “Pazar gününe kadar – nasıl olur? Sonra da büyük Babalar Günü brunch'ımızdan sonra, eski eğlencesiz Julian haline geri dönebilirsin.”

"Son cümleyle gerçekten de çok iyi bir iş çıkardın."

Emmett sırttı. "Öyle değil mi?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Pazar görüşürüz."

Kaldırıma adımımı attığımda arkamdan "Bir düşün bakalım!" diye seslendi.

“Bu nasıl bir ödev? Binlerce teslim tarihin oldu Sara. Yine de her zaman mesajlara cevap verirdin,” diye belirtti annem.

Telefonla konuşurken evde bir sürü farklı şey yaparken çıkardığı sesleri duyamamam beni tedirgin etti. Annem asla yerinde durmazdı, televizyon izlerken bile. Eğer gerçekten oturup bu konuşmaya tüm dikkatini veriyorsa, bu onun hâlâ tetikte olduğu anlamına geliyordu.

Bir konuda yalan söylediğimi biliyordu.

Ve öyleydim. June Magazine'den ayrıldığımı ona henüz söylememiştim. Hâlâ kendimi buna ikna edemiyordum.

"Bu... çok karmaşık bir görev, anne," dedim masamda iç çekişimi bastırarak.

Annem, Haziran ayındaki patronumdan bahsederken, "Robin'e artık Pazar günleri çalışamayacağını söyle. Bunun üzerindeki baskıyı azaltacağını ve daha fazla enerjin olacağını söyle," dedi. Daha doğrusu eski patronumdan, işten ayrıldığım gün bana soğuk bir gülümsemeyle hiçbir şey başaramayacağımı söyleyen kadından bahsediyordu. Adını duymak bile dişlerimi sıkma neden oldu.

“Onunla bu konuda konuşacağım,” dedim tam Julian’ın öğle yemeği molasından merdivenlerden yukarı çıktığını gördüğüm sırada. Üç parçalı takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, bu da bana her zamankinden daha iyi bir şekilde o incelen gövdesini görme fırsatı verdi. Rolex saatine baktıktan sonra, neden henüz öğle yemeğine çıkmadığımı soran hafif bir kaş çatmasıyla bana baktı. Açlıktan ölmek üzere olduğumu biliyordu, ama daha

önce Colin ve tatil köyündeki insanlarla uzun bir konferans görüşmesinde kalmıştım, bu yüzden ayrılamamıştım.

Sonra ben oraya vardığımda annem aradı.

“Dinle anne, Robin geliyor, o yüzden telefonu kapatmam gerek,” dedim aceleyle kendi kendime, ama Julian'ın beni duyduğunu biliyordum çünkü ofisine girmeden önce başının sorgulayıcı bir şekilde yana yattığını fark ettim. “Tamam. Söz veriyorum bu gece seni arayıp daha uzun konuşacağım. Tamam, görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve elim hâlâ ahizede donakalmış bir şekilde, Julian'ın elleri cebinde masamın önünde dururken dışarıya doğru gelen ayak seslerini dinledim. Gözlerimi parlak kemer tokasından kaldırdım ve yavaşça dar kesim gri yeleğinin düğmelerini inceledim, ta ki bana attığı alaycı bakışa karşılık gülümseyene kadar.

"Adımın Robin olmadığına neredeyse eminim."

"Evet. Değil. Sadece, şey..." Boğazımı temizledim. "Mesele şu ki – ”

"Sorun değil, istemiyorsan açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi yüzündeki neşeli ifadeye rağmen ciddi bir şekilde. "Buraya sadece öğle yemeğinde bana katılmak isteyip istemediğini öğrenmek için geldim."

Gözlerim seğirdi. "Az önce öğle yemeği yediğini sanıyordum?"

"O günü kötü bir arkadaş ortamında geçirdim. Keşke yeniden yapabilseydim."

"Ah." Elimi telefondan çektim ve dik oturdum. "Biarritz gezi programını görüşmek için mi?" diye sordum.

"Hayır. Unutmayın, bunu Colin ile saat üçte konferans salonunda yapacağız. Bu sabah size hatırlattım."

"Öyle yaptın, ben sadece –" Bunun bir iş yemeği mi yoksa... sıradan bir öğle yemeği mi olduğunu anlamak istedim. "Boş ver," diye gülümsedim ve çantamı aldım. "Hadi yemeğe gidelim."

Krem rengi deri sandalyeler ve ceviz ağacından masa üstleri, Julian'ın iş yemeğimiz için seçtiği restoranın devasa yemek salonunu süslüyordu. Oturduktan sonra, baş garson gibi garsonların da Julian'ı adıyla tanıdığını görünce şaşırmadım. Ancak biraz daha şaşırtıcı olan, Julian'ın hepsinin adını hatırlamasıydı.

Siparişlerimizi bitirdikten sonra, "Buraya sık sık gelir misiniz?" diye sordum.

"Diğer yerlere göre o kadar sık değil. Neden soruyorsun?"

"Herkesin adını biliyorsun."

"İsimler verildikten sonra onları hatırlamaya çalışırım. Bu, özellikle bir işletmeyi yönetmek söz konusu olduğunda, bana her zaman yardımcı olmuştur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Mantıklı. Senin yaşındayken böyle bir imparatorluğa sahip olmanın sırrı bu mu acaba?"

"Birkaçından biri," diye gülümsedi. "Ayrıca epey uykusuz gece ve çok çalışma gerektirdi. Ama bilmediğiniz bir şey değil."

Arkasına yaslanıp gözlerini bana dikmesine gülümsedim. Bana böyle bakmayı hak edecek ne yaptığımı ya da ne yapmaya çalıştığımı bilmiyordum ama sorgulamadım da.

"Evet, elbette, senin bunca çaban seni şu anki konumuna getirdi, oysa benimkiler görünüşe göre tamamen boşunaydı," dedim yüzümü buruşturarak. "Bana berbat davrandıkları halde neden o şirkete bu kadar zaman harcadığımı anlamıyorum."

Aslında nedenini biliyordum ve Julian'ın kalma nedenimle ilgili ayrıntıları öğrenmek için beni sıkıştırmaması için Tanrı'ya dua ettim. Sıkıştırmadı da.

"Anladığım kadarıyla, sözleşmemiz bittiğinde oradaki işinizi geri almanızı istemiyorsunuz."

"Hayır, aslında öyle değilim," diye güldüm, bunu ancak şimdi fark ettim.

"Hoult Publishing bünyesindeki başka hangi dergilerde çalışmak istersiniz?" diye sordu.

"Birkaç tane," diye o kadar hızlı ve enerjik bir şekilde cevap verdim ki, güldü. Biraz utandım. "Aslında, özellikle bir dergi, üniversitede bölümümü gazeteciliğe değiştirmemin sebebiydi."

"Gerçekten mi?" İlgiyle öne eğildi. "Hangisi?"

"Una Dergisi," diye yanıtladım. "Sanırım şirketiniz onu iki ya da üç yıl önce satın aldı."

"Dört."

Gözümü kırptım. Tanrım, o her zaman işinin başında olmayı başarıyordu.

“Doğru. Adını, eskiden çıkan ilk kadın dergilerinden biri olan The Una'dan alıyor.”

"Bin sekiz yüzler, doğru mu?"

"1853," dedim yavaşça, başımı ona doğru eğerek. "Sandığımdan çok daha fazlasını biliyorsun."

"Teşekkür ederim, eminim."

Güldüm. "Bu bir iltifat. Ama her neyse, bu benim hayalimdeki dergi sayılır. En çok şekillendiğim yıllarda üzerimde çok önemli bir etkisi oldu ve eğer onlar için çalışıp başka bir kızın hayatını değiştirmeye yardımcı olabilirim, inanılmaz derecede minnettar olurum."

Julian beni incelerken başını salladı. Yelekli bir garson sularımızı doldurmak için yanımıza geldiğinde kısa bir süre sessiz kaldık. Garson gittikten sonra Julian arkasına yaslandı.

"Roth'larla işimiz bittiğinde sana orada bir pozisyon bulacağımdan emin olabilirim."

Hiçbir şeyden boğulmadım. "Gerçekten mi?"

"Benimle çalışmayı kabul ettiğinizde size bunu söz vermemiş miydim?"

“Öyle yaptın, ben sadece...”

"Bana inanmadı."

"Sana inandığımdan oldukça eminim, ama o zamanlar seni hiç tanıımıyordum ve ağzından çıkan hiçbir şeyin doğru olduğundan tamamen emin değildim."

Dudaklarının kenarları kıvrık kalırken kaşları çatıldı. "Bu beni kızdırıyor."

Gergin gülümsememi bastırdım. "Sana karşı bir hakaret olarak söylemedim Julian. O zamanlar seni hiç tanıımıyordum. Şimdi bile senin hakkında çok şey bilmiyorum."

Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Cevabı kendim ararken, onun yoğunluğu kısa süreliğine gözümü korkuttu. Ama çok fazla cevabım vardı.

"Neyi bilmek istemiyorum?" sorusu belki daha uygun olurdu," diye yanıtladım utanmadan, çarpık gülümsemeyi dudaklarına geri yerleştirerek.

“Küçük adımlarla başlayın.”

İki kelimelik davete içten içe sevindim, ama peçetemi kucağıma düzeltirken soğukkanlılığımı korudum.

“Pekala.” İki garsonun ilk yemeğimizi zarifçe masaya bırakmasını beklemek için arkama yaslandım. “Bir erkek kardeşiniz olduğundan

bahsetmiştiniz. Ondan bahseder misiniz?"

"Emmett mi? Tanıştığımız gece odamıza aniden giren oydu."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye takıldım. "Üstelik bunu büyük bir sinirle yapmıştın," diye ekledim.

"Beni derinden sinirlendirmek için yaşıyor, bu yüzden bu mantıklı," dedi Julian, Nantucket mavi yüzgeçli ton balığımdan bir lokma alırken bir an sessiz kalarak. "Benden beş yaş küçük ve birçok ortak özelliğimiz olmasaydı, kimse akraba olduğumuza inanmazdı."

"Şimdi fotoğrafı görmek için sabırsızlanıyorum," dedim Julian'ın bana verdiği bakışa alaycı bir gülümsemeyle. Cebinden telefonunu çıkarırken bile fotoğrafı elinde tutmaya devam etti.

"Çok fazla fotoğrafım yok," diye uyardı ekranı kaydırmaya başlarken. "Elde edebileceğinizin en iyisi bu," dedi ve telefonunu masanın üzerinden bana uzattı. Telefonu dikkatlice aldım, iki elimle kavrayarak fotoğrafa baktım.

"Vay canına. Şu gülümsemeye bakın," dedim, Julian ve Emmett'in yüzlerindeki sınırsız neşeye kendim de gülümseyerek. Gerçekten de aynı gözlere ve dudaklara, hatta aynı gülümsemeye sahipti, ama bunun dışında pek birbirlerine benzemiyorlardı. "Çok mutlu görünüyorsunuz. Bu ne zaman oldu?"

"Geçen yıl Empires Amerikan Ligi şampiyonluğunu kazandı. Seksenlerden beri ilk kez ve benim sahiplik dönemimde ilk kez oldu, bu yüzden güzeldi."

Başımı kaldırıp baktığımda, elimdeki telefona genişçe gülümsediğini gördüm. Hemen tekrar aşağı baktım ki, gülümsemeye devam etmekte özgür olsun.

"Peki bu kim?" Ekranı kaldırıp, onun ve kardeşinin poz verdiği beyaz saçlı kadını işaret ettim. Boyu beş fitten fazla olamazdı ama kendi şampanya şişesinden içiyordu. Julian gülerken gözleri sevimli bir şekilde kısıldı.

"Tanrım," diye düşündüm kendi kendime, bu tür bir kahkahayı daha önce hiç görmediğimi fark ederek.

"O benim büyükannem. Rosemarie Hault," diye yanıtladı hem sesinde hem de gözlerinde bir gurur parıltısıyla. "On sekiz yaşındayken Almanya'dan göç etti ve gelir gelmez yaptığı ilk şey bir beyzbol maçına gitmek oldu. Bunun tam anlamıyla Amerikanvari bir şey olduğunu söyledi."

"Mantıklı geliyor," dedim, zaten çoktan etkilenmişim. "Sanırım bu bir Empires oyunuymuş."

"Kesinlikle. Oyunun her detayını öğrenmeye çok kararlıydı ve kız kardeşleri hiç ilgisizdi, bu yüzden tek başına gitti ve sonunda büyükbabam onu fark etti. Büyükbabam görevliydi ve onun bölümüne oturduğu gün – dedemin anlattığına göre– onunla evlenmesi gerektiğine karar verdi."

"Aman Tanrım, bu çok tatlı."

"Öyle." Julian burnunu kırıştırdı. Bir yenisi daha! Bu öğleden sonra yaptığı tüm yeni ifadeleri zihnimde toplarken, keyifle düşündüm.

"Söylemeye gerek yok, biz bir Empires ailesinde büyüdük."

"Ve şimdi takımın sahibi sensin." Başımı salladım. "Eğer bu duyduğum en mutlu hikaye değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Yüz ifadesi hafifçe değişti. "Evet, arada elbette çok şey oldu ama sonuçta mutlu bir hikaye," dedi, bir saniye öncekinden biraz daha az coşkulu bir şekilde.

Julian'ın yüzündeki tüm neşe ve heyecan kırıntılarının kaybolduğunu görünce ifadem düştü. Kahretsin, ne demiştim ben? Julian'ın gülümsemesi tamamen kaybolup ifadesiz haline döndüğünde hayıflandım. Boynuma dokundum, bunun mükemmel bir Amerikan rüyası hikayesinden başka bir şey olup olmadığını sormak için fazla mı abartıyordum diye düşündüm. Boynuma tereddütle dokundum.

"Acaba... bir şey mi vardı ki..."

"Bana ailenizden bahsedin," diye sözümü kesti Julian. Yüzündeki sert ifade, Hoult ailesi konusuna daha fazla girmek istemediğinin teyidiydi. Bir yudum su içti. "Annenize adımın Robin olduğunu söylediniz." Gözlerindeki alaycı bakış beni rahatlattı. "Şimdi bunu açıklamak isterseniz, dinlemeye hazırım."

Zaman kazanmak için yavaşça su içerken yüzümü buruşturdum.

"Robin son patronumdu. Adını söyledim çünkü annem... henüz June Magazine'den ayrıldığımı bilmiyor." Kucağımdaki suya bakarken ellerimi ovuşturdum. "O yeri benim mucizevi işim olarak görüyor – prestijli, iyi maaşlı, tam sağlık sigortası olan bir yer. Bu yüzden hala orada çalışıyormuş gibi davranıyorum."

"Neden ona artık Hoult Communications'da çalıştığınızı söylemiyorsunuz? Eminim bu daha da prestijli görünürdü."

"Şey, çünkü Hoult Communications ile olan sözleşmem birkaç ay içinde sona eriyor efendim," dedim, Julian'ın bu kelimeyi ağzımdan duymaktan ne

kadar nefret ettiğini izlerken keyif alarak. Bakışlarını dudaklarımdan gözlerime kaldırdı ve alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Kendinden bu kadar memnun olmana sevindim."

"Senden tepki almak eğlenceli."

"Umarım sen ve Emmett asla karşılaşmazsınız," dedi ve asıl konumuza geri döndü. "Annenize bu sözleşme bittikten sonra Hoult Yayıncılık'ta çalışacağınızı söylemeseniz olmaz mı?"

İçimden bir ah çektim. "Tekrar söylüyorum, bu sana bir hakaret değil, ama sözleşme imzalanıp her şey kesinleşene kadar ona böyle bir şey söylemeyi tercih etmem. Bana gelince son derece paranoyak ve güvensiz, hayatımdaki en ufak değişiklikleri bile sorgulamaktan asla geri durmuyor."

Julian'ın kafasının karışık olduğunu, sadece hafifçe kaşlarını çatmasına rağmen birkaç saniye sessiz kalmasından anladım. Annemin doğuştan paranoyak olup olmadığını ya da ona bu şekilde davranması için bir sebep verip vermediğimi merak ettiğini biliyordum. Bununla ilgili bir soru soracağını tahmin ediyordum, ama o bunun yerine konuyu değiştirdi.

"Una Magazine'in merkezi Columbus Circle yakınlarında. Sizin yaşadığınız yere yakın mı?"

"Hayır, ama Broadway-Lafayette'ten D trenine binebilirim. Mulberry Caddesi'nde oturuyorum. Şehir merkezinde yaşıyorum."

"Ben şahsen şehir merkezini tercih ederim."

"Öyle mi? Nerede yaşıyorsunuz?"

"TriBeCa."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Tabii ki. TriBeCa'da koca binalara sahip olduğunuzdan eminim."

"Hayır. Sadece bir tane. Ama SoHo ve Dumbo'da yakınlarda başka yerlerim de var."

"Sadece şaka yapıyordum," diye homurdandım. "Ama zenginliğinin boyutunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Bu arada, otuz beş yaşına gelmeden bu şehirde 500 metrekarelik bir stüdyo daire satın alacak kadar param olmasını umuyorum."

"Duyduğuma göre Una Dergisi iyi bir ücret ödüyormuş, yani şanslısın."

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırdım. "Una hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, başka neler duyuyorsun?"

Şakacı tavrımdan hiç şüphe duymadan cevap verdi.

"Biliyorum ki bu, özellikle ruh sağlığı ve travma konularını ele alan bir kadın dergisi."

Suyun yanlış boruya kaçmasıyla öksürdüm.

Saçmalık.

Kendimle ilgili neler açığa vurduğumu nasıl fark etmedim? Çalışmayı çok istediğim dergi, kadınların depresyon ve istismar gibi konulardaki mücadelelerini açıkça ele alan ilk yayınlardan biri olarak ünlüydü. Moda, sosyal ve dünya haberleri gibi alışlagelmiş içerikler sunarken, en çok doğum sonrası depresyondan cinsel istismardan kaynaklanan travmaya kadar her şeye utanmadan ışık tutan aylık yazılarıyla tanınıyordu. İnanılmaz bir dergiydi.

Ama bu durum beni Julian Hoult ile tanıştırmıştı.

“Şey.” Garsonların tabaklarımızı ikinci yemek için değiştirmek üzere geri dönmelerine şükrettim. Bu bana bir cevap düşünmek için zaman verdi. O zamanı kullanıp kullanmadığım ise ayrı bir konu.

Julian, kendime gelmem için fazla zaman tanımadan, "O dergi seni neden bu kadar etkiledi?" diye sordu.

İsa Mesih. Hadi, en can alıcı noktaya saldıralım, neden olmasın? Yemeğimi çiğnerken parmağımı kaldırdım. Cevabımı beklerken bir yudum su içti.

"Sebepleri var," dedim sonunda, onun memnuniyetsiz bakışından keyif alarak.

"Bunun bir cevap sayılacağından emin değilim."

"Empires'ı satın almanız neden mutlu bir hikaye değil?" diye karşılık verdim.

Arkasına yaslandı. "Haklısın. Paillard'ın nasıl?"

"Çok iyi." Bir lokma kestim. "Peki ya bifteğiniz?"

"Harika."

Az önceki ufak tefek gerginliğimizi onaylamak için birbirimize hafifçe gülümsedik ve ardından hiç ara vermeden sohbetimiz sorunsuz bir şekilde devam etti.

Öğle yemeğinden sonra Julian doğrudan Finans Bölgesi'ndeki bir toplantıya gitti, ancak bana araba çağırmayı da ihmal etmedi. Araba geldiğinde, kapıyı açmama yardım etmek için kaldırımdan inmeye başladı, ancak şoför hızla aracın etrafından dolaşarak kapıyı benim için açık tuttu.

Julian ve ben kaldırımda öylece durup birbirimize bakıyorduk.

Daha önceki ufak tefek gerginliğimizden sonra yüzümüzde olan aynı küçük gülümsemeleri takmıştık, ama o gerginliğin aksine, bu seferki ufak bir aksaklıkla sona erdi.

“Pekala, sanırım görüşürüz...” diye mırıldandım, bana doğru bir adım daha yaklaştığını izlerken. Elleri ceplerinde, başını bana doğru eğerek, dudaklarımı gergin bir şekilde ıslatışımı izledi. Sonra gözlerimin içine öylesine dik dik baktı ki, yüzümde bir sıcaklık hissettim ve dizlerim titredi. “Tamam, sonra görüşürüz. Hoşça kal.”

Anlaşılmaz derecede beceriksizce çıkışımın ardından aceleyle arabaya bindim ve Julian'ın kaldırımında kendi kendine kıkırdadığını görünce camdan "Sus!" diye bağırmak istedim.

İsa, Sara.

Cinsel olarak, adam şimdiye kadar bana her şeyi yapmıştı, ama görünüşe göre, öğle yemeğinden sonra kurumsal olmayan bir veda için kendimi tutamadım. Utanç verici karıncalanma hissini gidermek için ellerimi başıma koyup arka koltukta ayaklarımı sallarken şoför bile güldü.

Üstesinden gelmek iki dakika kadar sürdü, ama telefonuma bir mesaj geldiğinde tekrar çalışmaya başladı.

JULIAN: Evet, öpmeye çalışıyordum. Bir dahaki sefere izin vermelisin. Saat 3'te görüşürüz.

Ofise döndüğümde, verimliliğin hafif uğultusuyla karşılandım. Merdivenlerden yukarı çıkarken, her mırıldanılan selamlamaya başımla karşılık verdim ve Sara ve Colin ile yapacağım toplantıya başlamak için doğrudan konferans salonuna yöneldim. İkisinin de programlarını basıp hazır bir şekilde oturmuş olmalarını bekliyordum.

Bunun yerine, Sara'yı yalnız başına otururken buldum.

Kapı eşiğinde durdum, kulaklıklarının onu varlığımdan habersiz bırakmasından memnundum.

Ceketimi çıkarıp kol düğmelerimi ayarlarken onu izleyerek o anın tadını çıkardım. Derin bir konsantrasyon içindeydi, saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamış, hâlâ seyahat programını okuyordu. İki koyu renk tutam yüzünü hafifçe çerçeveleyerek aşağı doğru süzülürken gülümsedim.

Beni gördüklerinde gözlerinin nasıl da kocaman açıldığını izlemekten keyif almadan edemedim.

"Aman Tanrım, Julian." Kulaklıklarını çıkardı ve elini kalbine koydu. "Beni çok korkuttun."

"Üzgünüm."

Yanına oturduğumda, "Hiç öyle konuşmuyorsun," diye takıldı. Bana bakarken yanakları kızardı. "Ne?"

"Mesajıma cevap vermedin," dedim, onun anında kıvranmaya başlamasından büyük keyif alarak.

"Ne diyecektim ki?" diye şakayla karışık bir şekilde savunmaya geçti ve gözlerini tekrar seyahat programına çevirdi.

“Beni öpmene izin verebilirdin,” diye güldüm. “Daha önce de yaptım. Hatta vücudunun hemen hemen her yerine ağzımı değdirdim.”

"Şu an beni heyecanlandırmayın. Colin on dakika içinde burada olmalı," dedi, sandalyesinde öne doğru eğilip kırmızı kalemle bir şeyleri işaretlerken.

“Şimdi burada olması gerekiyordu. Neden gecikti?”

“Stadyumda buluşacağı kişi orada olmadığı için beklemek zorunda kaldı. Bana size söylememi istedi ve görüşmenizi aksatmak istemediği için aramadığını söyledi.”

"Anlaşıldı. Bunlar bastırdığınız fazladan kağıtlar mı?" diye sordum, masanın karşısındaki kağıt yığınının bakarak.

"Evet. Bir tane ister misin?"

"Lütfen."

Sara ayağa kalkıp masanın geniş yüzeyine uzanırken ben de arkama yaslandım. Uzanırken arkama baktığını biliyordum – gözlerimin sıcaklığını sırtında hissetmemesi imkansızdı – ama bakışlarımı kaçırmadım.

"Eteğimin altına mı bakıyorsunuz, Bay Hoult?"

"Evet," diye yanıtladım telefonum çalarken. "Colin," diye cevap verdim Sara'yı önüme çekerken, elimi yavaşça kalçalarında yukarı aşağı gezdirdim. "Evet, stadyuma vardığınızda McKinley'nin orada olmadığını söyledi. Sorun değil," dedim Sara'nın kıvrımlarını saran yumuşak kumaşı avuçlarken.

Başımı yana eğerek eteğini kaldırdım ve o mükemmel kalçasının, incecik dantelli külotuna nasıl da acı çektirdiğini gözler önüne serdim. Aman Tanrım. Külot, yuvarlak kalçalarının üzerinde incecik gerilmiş, yırtılıp atılmayı adeta yalvarıyordu.

"Eğer yakında orada olacağını söylüyorsa, sadece bekle Colin. Zaten oradasın," diye devam ettim telefonda, Sara'nın gözlerindeki kirli parıltıyı yakalamak için başımı kaldırıp. İki eli masadaydı, sırtı kamburlaşmıştı ve omzunun üzerinden sinsi bir sırıtış vardı. "Şimdilik Sara ile seyahat programını gözden geçireceğim. Döndüğünde seni bilgilendiririz," dediğimde bu sırıtış şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

"Vay canına. Ne kadar anlayışlı bir patronmuşsun," dedi Sara telefonu kapattığımda alaycı bir şekilde.

"Ne diyebilirim ki." Telefonumu masaya bırakırken, konferans salonunun kapısına baktım. Kapalıydı, kilitli değildi ama boş ver. Bu

noktada kalkacak halim yoktu. “Bana bir iyilik yapar mısınız? Gelecek haftaki uçuşumuzun saatini bana okur musun?”

"Oturabilir miyim, yoksa böyle mi kalmamı istersiniz?"

"Böyle kal," dedim ellerimi serbest bırakmak için eteğini tamamen yukarı kaldırırken. "Şimdi uçağımız ne zaman?" Arkasından programa bakarken külotunu kalçasından ve bacaklarından aşağı doğru çektim.

Sara, benim talimatım olmadan bacaklarını iç çamaşırından çıkararak, "Teterboro'dan 6-15 özel charter uçuşu," diye yanıtladı.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, külotunu cebime iterek. "Peki Biarritz'e ne zaman varacağız?"

Sara, vajinasının ne kadar ıslak olduğunu görmek için kalçalarını araladığımda nefes nefese kaldı.

“Vardık...” Elindeki kağıdın buruştuğunu duydum. “Aman Tanrım, ne yapıyorsunuz?”

"Ne kadar ıslak olduğuna hayran kaldım."

“Yani bundan daha fazlasını yapacak mısınız? Çünkü bu alaylara daha fazla dayanamıyorum.”

"Söyleyebilirsin," diye takıldım ona. "Ve söyleyeceksin de. Şimdi bana uçağımızın ne zaman geleceğini söyle."

“Biarritz’de gece sekiz,” diye mırıldandı Sara hızla, ben bir elimle kalçasını okşarken diğer elimle kemerimi çözüyordum. Kemer tokasının metal sesi bile onu inletecek kadar inletiyordu.

“Çok da yüksek sesle konuşma,” diye sırttım, penisimi çadır gibi olmuş halinden kurtarıp, Sara’nın avucunu bırakarak cebime uzandım. Dişlerimin bir prezervatifi yırttığını görünce, dönüp “Tanrıya şükür” diye fısıldadığını duydum. “Şimdi bana Roth’lar gelmeden önce Biarritz’de ne kadar zamanımız olduğunu söyle.”

“Sen ve ben Roth'lardan bir gece önce geleceğiz, böylece mülkü tanımaya başlayabilirim. Colin ertesi sabah, Turner, Carter ve danışmanları da aynı anda gelecek. Aman Tanrım, Julian...”

Kahretsin, bundan çok fazla zevk alıyordum. Sara'nın benim için çıkarabileceği her seksi, acı dolu küçük sesi duymak istiyordum.

“Julian...” Sabırsızlıkla talimatımı beklerken bacaklarını birbirine bastırdı. Her saniyesinden zevk alıyordum. “Lütfen. Şimdi ne yapacağımı söyle.”

"Gömleğinin düğmelerini aç. Sadece sütyenini aşağı çekecek kadar," dedim, tam arkasına otururken ve kollarının hızla göğüslerini serbest

bırakmasını izledim. İsteğimi yerine getirdikten sonra, ellerini masaya koyarak kendini destekledi.

“Şimdi ne olacak?”

Elimle üzerime gerilmiş lastiğin üzerinden geçtim. "Penisimin üzerine oturmanı istiyorum."

Uylukları benim emrimle kasıldı ve omzunun üzerinden bakarken gözlerimiz buluştu. Başının üzerine doğru pozisyon alırken penisimin dibini kavradım. Serbest elimle kalçasını avuçladım ve tam olması gereken yere gelene kadar onu yönlendirdim.

"Kolay," diye mırıldandım, kaygan vajinasının penisimin üzerine doğru mükemmel bir şekilde esnemesini izlerken. "Siktir."

Kelime iki hecede hışırdadı. Çok sıkıydı. Hatırladığımdan daha sıkıydı. İnleyerek başımı iki saniyeliğine geriye doğru eğdim, sonra dikkatimi inanılmaz manzaraya geri çevirdim. Şimdi dirseklerinin üzerindeydi, at kuyruğu önümde sallanırken yavaşça aşağı doğru, bana doğru yaklaşıyordu.

"Tanrım, bu hiç bitmiyor," diye inledi, testislerimi sıkarak. "Acaba boşalmaya mı yaklaştım?"

"Birkaç santim kaldı."

"Aman Tanrım, az önce çok daha sertleştğini hissettim," diye fısıldadı.

"Böyle pis konuşmaya devam et."

"Bunu denemiyorum."

"İşte bu yüzden hoşuma gidiyor," diye mırıldandım, vücudu benim büyüklüğümü kaldıramayacak kadar kaskatı kesilmişken, üzerime tamamen oturduğunda bir homurtu çıkardım. "Nefes al."

Kollarımı beline doladım, hemen boşalmamak için çenemi sıktım. İmkansızdı. Islak ve sıkı bir şekilde penisimi saran o kadın, adeta cennet gibiydi ve kendimi her kontrol altına aldığım da, beni tekrar tehlikeye atan nefes nefese bir ses çıkarıyordu.

"Tanrım, kendini çok büyük hissediyorsun," diye neredeyse inledi. Aman Tanrım, beni patlatacaktı.

"Yavaş ol." Sırtına yaslandım ve omuzlarından öptüm. "Benim için nefes al."

"Nefes alıyorum," diye fısıldadı yavaşça.

"Aferin kızım. Tamamen otur. Bütün ağırlığını bana ver."

Sara inledi ama söylenenleri yaptı, vücudunun bana iyice yaslanmasına izin verdi. Tamamen göğsüme yaslandı, başını omzuma yuvarladı ve

kalçalarını etrafımda hareket ettirmeye başlarken en seksi küçük sesleri çıkardı.

“Ah... bu çok güzel hissettiriyor,” diye kıkırdamaya başladı ve bu da benim de yüzümde bir gülümseme oluşturdu. “Aman Tanrım, bu gerçekten çok güzel hissettiriyor.”

“Güzel.” Ellerimi tişörtünün altından taşan çıplak göğüslerine götürdüm. “Devam et.” O bana doğru yavaşça hareket ederken ben de yavaşça ona doğru hareket ettim. “Böyle devam et. Aynen böyle. Bu çok iyi hissettiriyor.”

Bir ritim yakaladığımızda ofisin sesleri kulaklarımda yavaş yavaş kayboldu.

Telefonların çalması, asansörün zili çalması – günlük olarak duyduğum her ses, Sara konferans salonunda kucağımda otururken, eteğinin altından masanın kenarını sıkarak beni becerirken beni taş gibi sertleştiriyordu. İnanılmaz bir his veriyordu, vajinası beni sıkıca kavıyor, üzerinde zıplarken penisimi adeta emiyordu.

“Aman Tanrım, Julian. Çok ses çıkaracağım,” diye uyardı Sara.

"Sesini yükselt," diye mırıldandım, elimi boynuna doğru kaydırırken vajinası beni bir mengene gibi sıktı. Dudaklarından keskin bir inilti çıktı. "Kahretsin," diye sıırıttım.

"Seni uyarmıştım."

"Hoşuma gitti." Elimle klitorisini okşamaya başladım.

Tekrar keskin bir çığlık attı, vücudunu o kadar geriye doğru kıvırdı ki, at kuyruğunun dibinden yakalayıp dudaklarını benimkine yapıştırdım. Dilimi açık ağzının içine sokarken testislerim alt üst oldu.

"Hadi bakalım, Sara. Amının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum," diye hırladım ve bacaklarının arasını şiddetle okşayarak, cinsel organının etrafımda hızla attığını hissedene kadar devam ettim.

Boşaldığı sırada ağzını sıkıca kapattım, çığlıkları avucumun içinde boğulurken dolgun göğüslerine baktım. Pembeleşmiş meme uçları o kadar sıkıydı ki şeker gibi görünüyordlardı ve şiddetle titriyorlardı.

Bu görüntü beni çıldırttı.

"İçime gel, Julian."

Boş ver. Belki de öyle olmuştur.

Orgazmım beni altüst ederken boğazımdan kısık bir inilti koptu. Sara, omuzunun üzerinden bana bakarak, zevk aldığı şekilde benim her damlasını emerken, tatmin duygusu vücudumda yayılmaya devam etti.

Aman Tanrım, bu kadın gerçekten de olağanüstüydü.

Nefesimizi tutarken gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. İstesem de ona bakmayı bırakamazdım ve tam da daha seksi olamayacağını düşündüğüm anda, masanın üzerinden uzanıp buruşuk seyahat programını aldı.

“İkinci gün turu kimin vereceğiyle ilgili bir sorum vardı. Oradaki personel mi yoksa ben mi vereceğim?” diye sordu, küçük gülümsemesi hâlâ kucağında oturduğunu ve penisimin hâlâ içinde zonkladığını kabul edercesineydi.

"Hem tatil hem de otel ile ilgili bazı şeyler olacak, bu tamamen orada yalnız geçireceğimiz süre içinde sizi tesise ne kadar iyi alıştırabileceğimize bağlı," diye yanıtladım, yüz ifademi zar zor koruyabilerek.

Ama o, ben penisim içinde yumuşarken, ellerim hâlâ göğüsleriyle nazikçe oynarken ve programı gözden geçirirken sorular sormaya devam etti. İnanılmaz derecede ateşliydi ve o an Tanrı'ya yemin ederim ki bu kadınla evlenebilirim.

Tahmin edilebileceği gibi, on dakika içinde tekrar yola koyulmaya hazırdım.

“Şükürler olsun, sonunda hava mükemmel.” Lia, başını geriye yaslayıp 20’li derecelerdeki serin havanın güneşinde keyiflenirken güneş gözlüğünü taktı.

Geçen haftaki sıcak hava dalgası resmen sona ermişti ve Hoult Tower’ın yirminci katındaki teras salonu, öğle yemeği için yeni mekan haline gelmişti. Siyah hasır banklar, beyaz yastıklar ve mahremiyet için bölme görevi gören parlak, yapraklı yeşil bitkilerle muhteşem bir mekandı. Tanrıya şükür ki öyleydi, çünkü Lia’nın ağzından ne çıkacağını tahmin etmek mümkün değildi.

"Belki de Julian'la olan cinsel hayatınız hava durumunu kontrol ediyordur."

Ve işte oradaydı. Julian’ın Persols gözlüğünü yüzüme düzeltirken başımı yavaşça ona doğru çevirdim.

"Sormaya çekiniyorum ama Allah aşkına neyden bahsediyorsunuz?"

"Nasıl görmezsin?" diye tersledi. "Sıcak hava dalgası siz birbirinize soğuk ve kaba davrandığınız zaman geldi. Şimdi de geçti, çünkü durmadan terli ofis seksiniz oldu. Ve bugün hava özellikle serin çünkü siz... bu sabah gerçekten çok ileri gittiniz, yani vay be."

Bu konuda haksız değildi ve ona söylersem pişman olacağımı biliyordum, ama bu sabahki kaçamak o kadar güzeldi ki sır olarak saklanamazdı.

"Sanırım o hareketi Lukas'tan öğrendi."

“Lia!” Birden doğruldum. “İğrenç!”

"Ne? Ben konumdan bahsediyorum, gerçek pozisyonlardan değil! Ama tamam, tamam, Lukas banyoda sevişmeyi icat etmedi," diye kabul etti Lia,

ben yüzümü ellerime gömerken.

Bu sabah lüks bir biftek restoranının tuvaletinde sevişmiştik ve şimdi bile bunu düşününce ıslanıyordum. O aynada Julian'dan bir an bile gözümü ayırmamıştım. Onun her saniyesini izleme zevkini yaşamıştım – ilk girdiğinde mükemmel çenesinin nasıl düştüğünden, içimde boşalırken muhteşem yüz hatlarının nasıl gerildiğine kadar. Her zamanki gibi aceleci, ateşli bir seksti ama aynı zamanda farklı hissettiriyordu çünkü sonrasında iki üç dakika boyunca beni derinden öpmüştü, tuvalete gitmek zorunda kalan zavallı insanların kapıya vuruşlarını umursamamıştı.

"Gitmeden önce karnımı doyurmam gerek," diye açıklamıştı sırtarak.

Pazartesi günü Biarritz gezimiz nedeniyle, saat on bir ile altı arasında ofis dışında bir sürü toplantısı vardı, bu yüzden itiraz etmedim. Benim de ihtiyacım olanı görmem gerekiyordu.

Lia, beni anılarımdan uyandırarak, "Sanırım ofisteki herkes artık biliyor, değil mi? Julian'la birlikte olduğunu?" diye sordu.

"Lia, bunu biraz daha yüksek sesle söylersen kesinlikle anlayacaklar."

Lia, "Bence sizi ele veren benim ses tonum değil," diye çıkıştı.

"Çarşamba günü konferans salonunda inleme yarışması yaptığınızı söylemediniz mi?"

"Bunu o şekilde ifade etmediğimden neredeyse eminim."

"Onun gibi konuşmaya başlıyorsun," diye haykırdı Lia.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye yanıtladım.

"Aman Tanrım, siz ikiniz iğrençsiniz. Birbirinize duyduğunuz hayranlık neredeyse kendinizi tebrik etme derecesinde, çünkü temelde aynı kişisiniz."

Ona buruşturulmuş bir peçete fırlatırken kahkaha atmaya başladım.

"Doğru!" diye kıkırdadı Lia. "Ama ikinizin de bu özelliğini gizlice çok seviyorum. İkiniz de harika yönlerden birbirinize çok benziyorsunuz ve bu yüzden en başından beri harika bir çift olacağınızı söylemiştim. Ben. Lia. Söyledim işte," Lia başparmağıyla kendine işaret etti. "Hatta bununla ilgili bir iddiaya bile girdim, bu da bana Lukas'ın bana yirmi dolar borçlu olduğunu hatırlattı."

"Lukas bana karşı mı bahis oynadı?" Şaşkınlık numarası yaptım. "Ne kadar kaba."

"Doğrusu, Julian'ın duyguları hissetme yeteneğine karşı bahse girdi," diye homurdandı Lia. "O adam. Yemin ederim hiç kız arkadaşı olmuyor. Hatta kısa süreli ilişkilerinden veya tek gecelik birlikteliklerinden hiç

bahsetmiyor, bu yüzden gerçekten olup olmadığından bile emin değiliz. O kadar işine düşkün ki.”

"Evet, bakalım aramızdaki bu ilişki iş hayatından sonra da devam edecek mi."

"Neyden bahsediyorsun?" diye kaşlarını çattı Lia.

Doğrulurken inledim.

"Bilmiyorum Lia, şu an bu konuya girmek de istemiyorum açıkçası," diye mırıldandım, kahvemdeki buzları silkeleyerek. "Sözleşmem üç ay sürüyor, ya da Roth görüşmeleri ne kadar sürerse o kadar. Ondan sonra, Julian'ın her gün ofisinde ve karşısında olmazsam benim hakkımda fazla düşüneceğini hayal etmekte zorlanıyorum."

"Bunu bilmiyorsun."

"Hayır, hiçbir şeyden emin değilim, ama en gerçekçi sonucun ne olacağını biliyorum," dedim, kalbimin göğsümün altında nasıl sıkıştığını gizlemek için ses tonumu sakın tutarak.

"Peki, bu ne demek?" diye sordu Lia, güneş gözlüklerini yukarı kaldırarak.

Derin bir nefes aldım. "Julian Hoult bana karşı en ufak bir şey bile hissetse, gerekirse bunu unutmak için kendini çok iyi zorlayabilirdi muhtemelen. Yani, kim olduğuna, nereye geldiğine bakın. Ben işkolik biriyim ama o bir makine ve bir aylık yoğun bir dönem bir makineyi etkilemez. Ondan sekip gider çünkü o çelikten yapılmış. Onun gibi bir imparatorluğu yönetmek için gereken şey bu. Değil mi?"

Bakınca Lia'nın sessiz olduğunu ve sanki duygularını incitmişim gibi dizlerini göğsüne doğru çekmiş olduğunu gördüm.

"Tanrım kızım," dedi. "Bu hiç de yakışık almayan bir tavır."

Derin bir iç çekip omuz silktim. "Özür dilerim. Şimdi olgun davranmak istiyorum ki sonradan başıma bela olmasın."

"Anlıyorum," dedi kısık bir sesle. "Bunu tamamen anladığımı biliyorsun. Sadece..." Derin bir nefes aldı ve verdi. "Sen beni zorlamasaydın ve o küçük baş belası olmasaydın Lukas'ı elde edemezdim," diye sırtıttı. "Bazen, eğer beni cesaretlendirip onunla birlikte olmaya zorlamasaydın, elimden neler kaçabileceğini düşünüyorum. O, başıma gelen en güzel şey ve senin yaşadığın onca şeyden sonra, senin de başına en güzel şeyin gelmesini istiyorum."

"Aman Tanrım, Lia." Dudaklarımı oynatarak beni duygulandırdığı gerçeğini gizlemeye çalıştım. "Bunu takdir ediyorum," dedim, o da "özür

dilerim” dercesine dudak bzd, çünkü duygusallaşmaktan veya ağlamaktan hoşlanmadığımı biliyordu. Gülümsedim. “Ama, belki de hayatımda başıma gelen en güzel şeyin sen olduğunu hiç düşündün m?”

"Ah, kesinlikle katılıyorum," dedi beni güldürmek için. "Ama ben farklı bir kategoride en iyisiyim. Birkaç tane var. Sosyal hayat, aşk hayatı ve kariyer."

“İsa’m, her şeye sahipsin,” diye düşündüm. “Pis fahişe.”

"Ha! Lukas'ın mesaj attığını ve Hamptons'a hemen gitmemizi istediğini söylemek için kötü bir zaman mı bu?"

"Hayır, kötü bir zaman değil, çünkü seninle konuşmayı tamamen bitirdim," diye şaka yaptım, banklardan kalkarken saçlarını okşayarak. "Git o güzelim yazlık evini dşe, evcil küçük şey."

"Benimle gelmek istemediğinden emin misin? Lukas'a saat beşe kadar beklemesini söyleyebilirim."

“Kesinlikle hayır. Trafiğin en yoğun olduğu saate denk gelirsin. Ayrıca, ikinizin birbirinize aşık aşık bakışlarını izlemeye başladıktan iki dakika içinde kusarım.”

“Bazen gerçekten de çok iğrenleşiyoruz,” diye itiraf etti Lia homurdanarak. “Pekala, kadın. O zaman cuma gününün ve hafta sonunun geri kalanının tadını çıkar, olumsuz bir tavır takınma, tamam mı?” dedi kararlı bir şekilde, gözlerini bana dikerek. “Ben burada seninle konuşacak durumda değilken hiçbir şeyi fazla analiz etme. Sadece...” Ellerini bir tür zen meditasyon pozisyonunda uzattı. “şimdinin tadını çıkar.”

"Eğer buradan bir an önce çıkarsan, şimdiki zamandan daha çok keyif alacağım."

"Ayıp. Vedalaşırken bana sarıl!" diye talep etti Lia, ben de elbette öyle yaptım ve onu uğurlamadan önce yanaklarından bir sürü pk kondurdum.

Colin ve Biarritz tatil köyündeki insanlarla uzun bir konferans görüşmesi gününün ardından bitkin düşmüştüm. şimdiye kadar geçirdiğim en gerçek iş günü gibiydi ve Julian'ın sabahtan beri toplantılarda olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Arada bir göz atmak için etrafta olmamasının zamanın ne kadar yavaş geçtiğini fark etmemiştim.

Ya da elbette, ofiste gizlice kısa süreli cinsel ilişkilere girmek.

"Vay canına. Bu hafta sonu hava çok güzel olacak," dedi Colin, asansöre doğru giderken telefonundaki hava tahminine bakarak. "Planların var mı?" diye sordu.

"Aslında hayır," diye fark ettim hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturarak.

"Ah, neden olmasın?"

Güldüm. "Muhtemelen hâlâ hafta sonlarına alışamadığım için. Son işimde haftada en az altı gün çalışıyordum ve Pazar günleri izinliysem de tamamen dinlenmek içindi," dedim, o zamanların ne kadar uzun zaman önce olduğunu sessizce düşünerek. "Ayrıca, şimdi gerçekten biraz boş zamanım varken, en yakın arkadaşım her zaman meşgul olan kişi. O ve erkek arkadaşı Hamptons'ta bir ev aldılar, bu yüzden sürekli oradalar."

Asansöre bindiğimizde Colin, "Vay canına! Çok güzel," dedi. "İşin iyi tarafı, Pazartesi günü güneşli Biarritz, Fransa'ya gideceğiz."

"Evet! Tanrım, ne kadar çabuk oldu. Gerçekten sabırsızlanıyorum. Uzun zamandır yurt dışına çıkmadım."

"Orada çok seveceksin. Julian, çalışanlarına iş seyahatlerindeyken etrafı keşfetmeleri için zaman tanımak konusunda oldukça anlayışlı."

"Öyle mi?" diye gülümsedim. "Çok nazikmiş."

"Evet, harika bir patron. Onun için çalışmanın yerini hiçbir şey tutamaz."

Başımı salladım ve sustum.

Masum bir sözdü ama bir noktada artık Julian için çalışmayacağımın bir başka hatırlatıcısıydı. Ve bir şey daha ortadan kalkmadan onu fark etmek ne kadar saçma olsa da, bunu yapmaya başlamıştım.

Asansör lobiye açıldığında Colin el sallayarak, "Pekala Sara, iyi hafta sonları!" dedi.

"Sen de!" diye seslendim arkasından, muhtemelen planlarından bahsettiği oda arkadaşlarıyla buluşmak için binadan aceleyle çıktı.

Lobide yürürken, mermer üzerinde binlerce çift ayakkabının çıkardığı gürültülü tıktırtıyı dinledim. Her zamanki Cuma telaşıydı; kule çalışanları, kapılara doğru koşup hafta sonuna bir an önce başlamak için duydukları dürtüyü bastırmaya çalışıyorlardı. Hava muhteşem 25 derece olmasına ve gidecek hiçbir yerim olmamasına rağmen, bu durum beni de doğal olarak daha hızlı yürümeye teşvik etti.

Kahretsin. Bu durumdan ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı fark edince kendi kendime suratımı buruşturdum.

Ancak kuleden çıktığımda, gözlerim hemen kapılarının hemen önünde park etmiş, pırıl pırıl siyah bir sedana takıldı.

Henüz anlayamadığım bir nedenden dolayı, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Hayatımda hiç bir arabanın beni izlediğini hissetmemiştim, ama nedense şimdi, arka koltuk camlarına gözlerimi kısarak bakarken bunu hissettim. Kaldırımdan arabanın yanına doğru ayaklarımın yöneldiğini, yolcu kapısının önünde durup camın aşağı indiğini izleyene kadar fark etmedim bile.

"Merhaba," diye selamladı Julian arka koltuğun en ucundan beni.

"Merhaba," diye karşılık verdim, gülümsememi engelleyemedim. Ceketini giymiş ama kravatını çıkarmış halde orada otururken, o mavi gözleri bana hafif bir muziplikle bakarken çok seksi görünüyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu çünkü beni beklediğini hemen anladım. Onu ilk gördüğüm anda niyetini anladım. Ama belki de eğlence olsun diye, kısa bir sohbet ettik.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Julian.

"Güzel," dedim, serin rüzgar saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken. "Peki, sizinki nasıldı, Bay Hoult?"

"Bu da iyi," diye yanıtladı Julian alaycı bir gülümsemeyle.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye başımı salladım.

Aynı anlamlı sırtış dudaklarımızda belirdi, ben kaldırımda öylece duruyordum, ikimiz de birbirimize kısa bir sessizlik içinde baktık, sonra Julian güldü ve "Bu akşam için planın var mı?" dedi.

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi.

Kapıların kilidini açma sesini duyduğumda, "Hiç de değil," diye yanıtladım.

"Güzel. O zaman içeri gir."

Sara'nın otoparkın ortasında durup, mavi eteğiyle yavaşça etrafında dönerek her şeyi incelemesini izlerken topuklarımın üzerinde geriye doğru yaslandım.

"Julian... Şu anda buna nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandı Hellcat'e doğru süzülürken.

Kulenin ardından arabayla daha fazla arabanın yanına, özellikle de On Birinci Cadde'deki garajımdaki arabaların yanına gittik. Otoparkta ışıkları açtığım anda Sara bir trans haline girdi. Topuklarının yavaşça tıklaması geniş alanda yankılanırken, ellerini önünde kavuşturmuş, çoğunlukla sessiz bir şekilde hayranlıkla dolaşıyordu.

"Müzeye ilk kez okul gezisine çıkmış gibi görünüyorsun."

"Sessiz ol. Bunun inanılmaz bir şey olduğunu fark ediyorsun, değil mi?"

"Bundan gerçekten keyif alıyorum." Ona doğru ilerlerken ellerimi ceplerime soktum. "Şimdiye kadar arabalara hiç dikkat etmemene de bayılıyorum. Bu geceki ulaşım aracımızı seçmeni istediğimde aklımda daha çok arabalar vardı."

"Ama ben bunu istiyorum," diye fısıldadı Sara özlemle, ellerini aslında en sevdiğim bisiklet olan, el dikişiyle yapılmış deri sele üzerinde gezdirerek. "Neden arabayla gitmek zorundayız? Bakın bu ne kadar güzel."

"Zevkiniz mükemmel olsa da, bu bir F131 Hellcat Combat ve yolcu koltuğu yok, bu yüzden söz veriyorum, bunu almayacağız," dedim ve o da hemen başka bir motosiklete hayran kalmak için uzaklaştı.

“Hım. Bana kalırsa motosiklet sürmenin tek amacı yalnız kalmak,” diye kuru ve doğru bir şekilde gözlemledi, yolcu koltuğu olmayan üç motosikleti daha geçtikten sonra. “Eyvah. Bakın ne buldum,” diye mırıldandı Norton Commando'ma doğru ilerlerken. Yolcu koltuğuna parmak uçlarıyla dokunurken dudaklarına muzip bir bukile değdi. “Görünüşe göre kazananı bulduk.”

“Sara. Kapıları ve emniyet kemerleri olan bir şey tercih ederim.”
Eteğiyle Norton'a binerken alaycı bir gülümseme sergiledi. Aman Tanrım.

"Neden? Bunlara biniyorsunuz," diye belirtti.

"Evet ediyorum."

"Eğer kendi güvenliğiniz konusunda endişelenmiyorsanız, benim güvenliğim konusunda da endişelenmenize gerek yok."

"Bununla ilgili zorluk çektiğimi zaten tespit ettik," dedim ama bu noktada dikkatini çoktan kaybetmiştim. Başını yana eğip bir şeye bakarken, koyu renk saçları omzunun üzerinden döküldü.

"Ah, Norton," diye mırıldandı tanıdık bir tonda.

"Bunu biliyor musun?"

"Aslında pek değil. Sadece babamın çocukluğumda bir Norton kemeri vardı," dedi sesi anılar arasında kaybolmuş bir halde. "Üzerinde bir logo ve küçük bir İngiliz bayrağı vardı."

"Bisikleti mi vardı?"

"Kesinlikle hayır, ama İngilizdi. Bildiğim kadarıyla hâlâ öyle."

Onun öne eğilip parmaklarını gidonun etrafına dolmasını izlerken sırtımdı.

"Anne babanızın İngiliz olmasını neden beklemediğimi anlamıyorum."

"Hayır, değil. Sadece babam. Annem, babamın yıllar önce seyahatleri sırasında fotoğraflarını çektiği küçücük bir dağ köyünden," dedi hüzünlü bir şekilde, sanki çocukken kendisine anlatılan hikâyeyi tekrarlıyormuş gibi. Sara'nın büyük gözlerinin, kendisinin minyatür bir versiyonunda olduğunu hayal ederken gülümsedim.

"Babanız fotoğrafçı mıydı?" diye sordum.

"Hiç de değil," diye güldü. "Annemle tanıştığında on sekiz yaşında, bir yıllık seyahatte olan bir sırt çantalı gezgindi. Annem, tanıştıkları ilk yaz onu hiç sevmediğini söylüyor. Çok gürültülü, heyecanlı ve biraz da bunaltıcıymış. Ama ne kadar genç olursa olsun, 'unutulamayacak kadar güzel' olduğunu söylemiş, bu yüzden annem onun tuhaflıklarını çekici

bulmaya başlayıp onunla Londra'ya taşınana kadar yazdan yaza onu ziyaret etmeye devam etmiş.”

"Bu gerçekten de büyük bir azim."

"Evet, babam... kendi deyimiyle, kaprisli biri. Renkli çoraplarını seven ve herkesle uzun uzun sohbet etmeyi seven bir avukat. 'Hiç yabancıya rastlamadım' der. İşte öyle bir adam."

"Hım. Evet, o adamı tanıyorum."

"Ah, evet," diye kıkırdadı Sara bisikletin ayaklıklarını denerken. "Bu arada, annem bu dünyada kimseye güvenmiyor. Ondan başka. Bunu asla itiraf ettiğini görmezsin, çünkü senin kadar inanılmaz derecede duygusuz," Sara bana sırtarak baktı, "ama yine de babamı çok çekici ve 'dayanılmaz derecede komik' buluyor, dediği gibi. Çok tatlı."

"Anne babama benziyor," diye gülümsedim.

"Sonsuza dek aşık mıyız?"

"Evet."

Sara derin bir nefes verdi. "İşte böyle olmak gerekir."

"Öyle duydum. Bu arada topuklu ayakkabı giymişsiniz."

"Ne?"

"Bu gece motosiklet sürmeye pek uygun giyinmemişsin."

Konu değişikliğini hâlâ idrak etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Aa, çantamda yedek ayakkabılarım var."

"Cidden?"

"Evet. Topuklu ayakkabı giyen ve büyük bir çanta taşıyan her kızın çantasında mutlaka düz ayakkabı veya spor ayakkabı vardır. Bunu garanti ederim."

Ona baktım. "Kalem etek bisiklete binmek için pek uygun değil."

"Seni bu etekle ilişkiye girdim."

İçimden bir iniltiyi bastırdım. "Bak, şu anda o bisiklette yaptığın her şey zaten doğrudan benim cinsel organıma gidiyor, bu yüzden planlarımıza zamanında ulaşmak adına, bana binmekten bahsetme," dedim, o da başını öne eğip kıkırdadı. "Bana bu gece bisikleti neden bu kadar çok istediğini söyle."

"Gideceğimiz yeri sen seçeceğini söylediğin için, oraya nasıl gideceğimizi de ben seçiyorum," dedi Sara basitçe. "Ve bunu seçiyorum. Ayrıca, liseden beri motosikletlere takıntılıyım," diye hayalperest bir şekilde gülümsedi.

"Bu da beklenmedik bir durum."

"Evet, o yerden kaçmayı çok detaylı bir şekilde hayal ettim," diye mırıldandı dalgın bir şekilde. Ama kendine geldiğinde gözlerini kırıştırdığını gördüm. Başımı yana eğdim.

"Hangi yerden kaçıyorsunuz?"

Bana baktı. "Sürat tekneleri hariç, motosikletler soygun filmlerindeki en havalı kaçış aracıdır," dedi neşeli bir şekilde, sorumu kasten görmezden gelerek. "Yani, yüzde yüz bu motosikleti alacağız. Ve eğer bunun ilk motosiklet sürüşüm olmasından endişeleniyorsanız, değil. Yani, tamam. Karar verildi."

Onun azmine hayran kaldım.

"Pekala. Ama kask takacaksın ve sana doğru şekilde nasıl binip yolcu olarak yolculuk yapacağını öğreteceğim. En önemlisi, ben eğildiğimde sen de eğileceksin. Beni dengelemek için ters yöne gitmeye çalışma. Düşecekmişiz gibi hissetsen bile, ki düşeceksin."

Sara gözlerini kısarak bana baktı.

"Beni korkutup bu fikirden vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu ben gülerken.

"Kısmen. Geri çekilmek için son şans."

"Asla," diye fısıldadı dramatik bir şekilde.

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyorsun," diye sııttım. O da başını yana eğerek bana merakla baktı ve gülümsedi.

"Bunun ne farkı var ki?"

Kendi soruma cevap vermek gerekirse: oldukça büyük bir soru.

Geceyi geçireceğimiz yer büyük fark yaratıyordu, çünkü görünüşe göre Emmett'in yakın zamanda yatırım yaptığı Blue Harbor adında bir yere gidiyorduk. Yeni inşa edilmiş, şık bir oturma odası gibi tasarlanmış, devasa cumbalı pencereleri ve suya bakan açık bir terası olan bir restoran ve bardı. Görünüşe göre bu yaz oldukça popüler bir yer haline geliyordu.

Ayrıca Hamptons'ta bulunuyordu, yani iki saatten fazla uzaklıktaydı.

Julian bunu bana söylediğinde şok oldum ve çok korktum. Ama garajda da oldukça iddialı konuşmuştum, bu yüzden geri adım atmayı reddettim ve yolculuğumuz başladığında bunun için minnettar oldum.

Çünkü Julian otoyola çıktığı ilk saniyeden itibaren heyecan hiç durmadı.

Gözlerim açık ya da kapalı, sanki uçuyordum.

Çok klişe bir sözdü ama gerçekten de vahşi ve özgür hissettim kendimi – hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Julian'ın arkasında giderken, kollarım onun güçlü gövdesine sarılı, virajlarda her kasılmasını avuçlarımla hissederken, bitmek bilmeyen adrenalin patlaması neredeyse boğucuydu.

Arabaların, kamyonların ve tırların yanından hızla geçerken tamamen açıkta kalmıştık, ama göğsümü sırtına yasladığım anda yola dair tüm korkularım dağılmıştı. Onunla kendimi güvende hissediyordum. Her gün ondan yayılan o eşsiz, Julianvari özgüven, batan güneşin pembemsi parıltısı altında açık yolda hızla ilerlerken tenime işlemişti.

Rüya görüyorsun.

Kendime sürekli bunu söylüyordum. Her şeyi sindirmek için gözlerimi kapatıp duruyordum, ama her açtığımda hayret duygusu beni tekrar sarıyordu. Gün batımının derinleşen renkleri tekrar gözüme çarpıyordu ve Julian'la birlikte şehirden ayrılıyor olmam gerçeği her seferinde beni en çok etkiliyordu. Çenemi omzuna yaslamış, rüzgarı yüzümde hissederken, kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyordum.

Ve bu yolculuğun heyecanını göz önünde bulundurursak, bundan daha fazlasının planlandığına inanmak zordu.

En iyisi henüz gelmemiştir.

Çok ihtiyaç duyduğumuz bir mola için benzin istasyonunda durduğumuzda güneş neredeyse tamamen batmıştı. Koltuğun titreşiminden popom gerçekten zonkluyordu ve banyoda kendi kendime hafifçe vurarak popoma biraz hayat vermeye çalışırken kendime güldüm.

LIA: Lanet olsun kadın, mesajların neden hep bu kadar gizemli? Çok tatlı görünüyorsun ama nerede olduğunu anlamıyorum?? Söyle bana!!

Lia'nın mesajına güldüm. İki hafta önce, sıcak hava dalgası sırasında ofise bıraktığı kısa şortlar için geç de olsa teşekkür etmek amacıyla ona banyoda çekilmiş bir selfie göndermişim. Nihayet bugün işten sonra eve götürmek için çantama tikiştirmişim ve Tanrı'ya şükür ki öyle yapmışım, çünkü kalem etekle motosiklet sürmek berbat olurdu.

Ayrıca, etek Julian'ın yumuşak beyaz tişörtüyle o kadar da sevimli görünmezdi.

Üzerimdeydi ve aynadaki yansıma gülümserken, bu kıyafeti sonsuza dek giyebileceğime yemin ettim. Özellikle kırmızı Converse ayakkabılarımla birlikte çok şirin ve rahattı, ama her şeyden önemlisi, bugünün gerçek olduğunu hatırlatıyordu. Yolculuğun üzerinden bir saat geçmişti ve hala rüyada gibi hissediyordum. Gençliğimde takıntılı olduğum bir filmde bir sahne gibiydi. Lia'ya mesaj atmak, bunun gerçekten gerçek olduğunu kendime göstermek için mecazi olarak kendimi çimdiklemek gibiydi.

BEN: Bu akşam ne yapıyorsun? LIA: Emmett burada, onunla akşam yemeğindeyiz. Blue Harbor adında muhteşem bir restoran. Seni de getirmek için sabırsızlanıyorum. Keşke burada olsaydın!! LIA: Neredesin senn ...

Lia'nın son mesajını kasten görmezden gelip, telefonumu cebime atarak markete doğru yürürken kendimle çok eğleniyordum. İçeri girdiğimde, büyük güneş şapkaları ve çizgili plaj örtüleri giymiş iki kadının vitrinin önünde toplanmış olduğunu gördüm.

Ah, evet. Tamamen sizinle aynı fikirdeyim hanımlar, Julian'a pencereden baktıklarını fark edince kendi kendime güldüm. Garaja döndüğümüzde o da rahat bir kıyafet giymişti – beyaz bir tişört, siyah deri ceket ve koyu gri kot pantolon. Hiç hayal etmediğim türden rahat bir görünümdü ama belli ki ona çok yakışmıştı.

Güneşin son ışıkları yüzüne vururken, dışarıda bisikletin kenarına yaslanmış beni beklerken şimdi daha da iyi görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime, hafifçe sırtarak. Fotoğraf çekmek garip miydi? Ne olursa olsun. Çektim, hem de sesi açık. Bir adam bu kadar yakışıklı olunca, bu tür bir utanmazlık haklıydı.

"Ah canım, o senin mi?" diye sordu şapkalı kadınlardan biri, kıyafetimi baştan aşağı süzerek. "Ah, evet, ona çok yakışıyorsunuz, onunla birlikte olmamanız imkansız," diye ıslık çaldı.

"Evet, sanırım bugün benim," diye kıkırdadım, kapı zili çalarken çıkmak için içeri girdim. Güneş Şapkalı Kadın parmağını sallayarak beni durdurdu.

"Ah, ah – sadece bugün mü? Hayır, hayır canım. Bu hiç de doğru bir tavır değil," diye homurdandı, Lia'nın bugün terasta bana söylediği sözleri aynen tekrarlayarak. Dışarıya doğru yürürken pencereden bana alaycı bir bakış bile attı. Ama Julian'ın elinin belime dokunduğunu hissettiğimde, onun küçük gülümsemesini ve göz kırpmasını yakaladım.

"Hey." Beni kendine çekmek için parmaklarını şortuma geçirdi. Elleriyle uyluklarımın arkasını kavrayınca utandım, gözleri iki saniye dudaklarımda kaldıktan sonra bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bugün mü? Genel olarak mı? Seninle birlikte olmak mı?

Ah, biliyorsun işte. Mükemmel ötesi.

"Yolculuğu mu kastediyorsun?" diye sessizce sordum, anın ne kadar garip bir şekilde samimi hissettirdiğine şaşırıştım. "İyi. Hiç de fena değil."

"Daha önce ne zaman motosiklete bindiniz?"

Dudaklarımı ıslattım, cevap vermekte kısa bir süre tereddüt ettim.

"Üniversitedeki en yakın arkadaşımla," diye yanıtladım. Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. Onu düşündüğümde kalbim hızla çarpıyordu ve bu asla kademeli bir geçiş değildi – ani, acımasız bir çarpıntıydı. "Gitsek mi?" diye sordum, konuyu değiştirmek için can atıyordum.

Julian'ın beni süzme şeklinden başka bir soru sormak istediğini anladım, ama rahat bir nefes aldım, kaskımı uzattı. Başını omzunun üzerinden eğmiş, sırtarak bisiklete binişimi izledi.

"Aferin kızım," diye mırıldandı ben kollarımı ona doladığımda.

Ve sonra bir kez daha yola koyulduk.

Emmett'in restoranına vardığımızda, akşam yemeği için çok geç kalmıştık. Neyse ki, herkes hala oradaydı ve sahildeki ateş çukurunun etrafında toplanmıştı. Lia'nın silüetini hızla fark ettiğimde gülümsedim; saçları başının tepesinde toplanmış, Lukas'ın kucağında otururken kolları onun boynuna dolanmıştı.

Julian'la birlikte onlara doğru yürürken, "Saçmalık," diye belirttim.

"Katılıyorum," diye sırtıttı, ama sahilde yürürken elini nazikçe boynumun arkasına sürmesi göz önüne alındığında, bu biraz ikiyüzlü bir ifadeydi. Yolculuktan dolayı biraz tutuk hissettiğimi söylemişim ve o zamandan beri Julian bilinçsizce ellerini her yerime sürüyordu – sırtımı, omuzlarımı, boynumu ovuyordu. Lukas ve Emmett'i aramak için restoranı tarayan meşgul gözlerine bakılırsa, bunu yaptığının farkında bile olmadığına emindim.

Ama öyle yapıp yapmadığına bakmaksızın, kesinlikle şikayetçi değildim.

"Aman Tanrım! Biliyordum!" diye çığlık attı Lia, bizi görünce Lukas'ın kucağından fırlayıp bana doğru koştu. "Merhaba, merhaba, merhaba, merhaba, merhaba!" diye ciyaklayarak bana öyle bir sarıldı ki, geriye doğru savrulup Julian'a çarptım. Beni yakalarken güldüğünü duydum, kalçamı hafifçe sıktıktan sonra beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Hey, deli," diye kıkırdadım ve Lia'nın yanağından öptüm. Beni görmezden gelip sert bir şekilde parmağını Julian'a doğru uzattı.

"Sen! Lukas'a onu getireceğini söyleyebilirdin de ben önceden haberdar olurdum!"

Julian, "Lukas'a söyledim," diye yanıtladı.

Lia'nın yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi, ardından nefesi kesildi ve "Lukas!" diye bağırdı.

Onun kumları tekmeleyerek yanına doğru yürümesini ve neden iyi haberi onunla paylaşmadığını sormasını izlerken güldüm. Julian, elini sırtıma koyarak beni yönlendirirken derin bir nefes aldı.

"Onun bir zamanlar sakın veya uysal bir insan olduğuna dair anlatılanlara inanmak zor."

Kahkahalarla güldüm. "Gerçekten de bir süre oldukça içine kapanıkmış."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

"Yemin ederim," diye sııttım Julian'ın parmak uçlarının şortumun hemen altına kaydığını hissederken. "O da benim gibi küçük, berbat bir kasabadan geliyor ve o yer onu bir süre çok etkiledi, bu yüzden Lukas ortaya çıktığında bunun bir dönüm noktası olduğunu düşünüyorum."

"Küçük, berbat bir kasabadan mı geliyorsun?" Julian bana döndü. "Nereden?"

Durakladım ve ona doğru gözlerimi kırptırdım, bunu söylediğimi bile unutmuştum. Parmaklarım boğazımda oluşan ani düğümü yumuşattı ama hemen kendimi toparladım.

"Biliyor musun, Lia hakkında söylediklerimi tamamen göz ardı edip sadece benimle ilgili kısma kulak vermen tam da sana yakışır bir davranış."

"Evet. Onu sevmiyorum. Seni seviyorum. Bu şaşırtıcı mı?"

Göğsüne o kadar sert vurdum ki, gülerken yüzünü buruşturdu.

"Julian, en yakın arkadaşımı sevmediğini söylemeye sakın kalkma. Ciddi söylüyorum. Özellikle de onu bir insan olarak sevdiğini bildiğim halde. Lukas'ın arkadaşısıysan, sevmek zorundasın. Onun için de çok şey yaptı."

"Adil."

"Lia hakkında güzel bir şey söyleyin."

"Lukas ve senin gibi insanlarla arkadaşlık kuracak kadar sağduyulu biri."

"Bu sayılmaz!" diye sahte bir öfkeyle Julian'ı iterek öne doğru yürümeye başladım. Ama o, iki eliyle kalçalarımın beni yakaladı ve dudaklarının saçlarımda olduğunu hissettiğimde sııttım.

"Onu savunurkenki halini çok beğeniyorum," diye fısıldadı kulağıma.

“Hâlâ sayılmaz,” diye homurdandım, ama gerçekte hiç de kızgın değildim. Julian’ın kollarının bedenimi sarması ve ellerimin onun ön kollarına tutunması beni son derece mutlu ediyordu. Göğsüne yaslanıp erimenin verdiği o harika his kalbimi hızlandırıyordu.

Tam uykuya dalmak üzereyken bir sesin "Aman Tanrım! Bakın kim gelmiş!" diye bağırdığını duydum.

Ve aniden Julian benden koparıldı, onu selamlamak için can atan bir kalabalığın içinde kayboldu.

Etrafında yarım düzineden fazla insan vardı ama uzun zümrüt yeşili elbisesi ve kusursuzca kesilmiş, zarif pixie saç modeliyle dikkatimi çeken kadını fark etmeden edemedim. Ona ilk baktığımda, bu saç modelini taşıyan kadınlara her zaman hayran kaldığımı düşünmüştüm. Bana göre, çok az insanın sahip olduğu belirli kemik yapısı gereksinimleri vardı. Annem onlardan biriydi ama ben kesinlikle değildim, bu yüzden her zaman ilgimi çekmişti.

Ama sonra, elbette, farklı nedenlerle Pixie Cut saç modelini fark etmeye başladım.

Elini Julian'ın omzuna çok nazikçe koyup yanağını yavaşça öpmesinden, onu tanıdığı anlaşılıyordu. Ve gözlerinin benden ona kayıp, sırttıktan sonra bir şeyler mırıldanmasından, onu sadece bir arkadaş olarak değil, daha fazlası olarak tanıdığı da anlaşılıyordu.

Ah.

Kahretsin.

Bu durumla –hem durumla hem de yaşanan duygularla– karşılaşmayı beklemiyordum ve hazırlıklı değildim. Her şeyden önce, Pixie gibi muhteşem bir balo elbisesi giymiyordum, onun gibi göz alıcı, pahalı görünümlü mücevherlerle de süslenmiyordum. Oyun alanı tam olarak eşit değildi, ama aynı zamanda neden eşit olması gerektiğini düşünüyordum ki? Julian'ın sahibi değildim. O bunu asla bir randevu olarak bile adlandırmamıştı. Gerçekçi olmak gerekirse, öyleydi – öyle olmak zorundaydı – ama beni henüz kimseyle tanıştırmamıştı.

Öte yandan, hafifçe sarhoş olan Emmett, kendini bana tanıtmak için hızla yanıma geldi. Yüzünde büyük, heyecanlı bir gülümsemeye, garip bir şekilde ölçülü bir sesle, "Tanıştığımıza memnun oldum. Julian senden bahsetti." dedi. Julian ateş çukurunun karşısından ona baktığında, savunmacı bir şekilde kollarını açtı ve "Ne?" diye bağırdı. "Ne? Garip bir şey söylemedim ki!"

Emmett'e minnettardım çünkü o kahkahaya kesinlikle ihtiyacım vardı. Ayrıca, sadece yanımda duruyor olması bile Julian'ın geri gelmesi, belime kolunu dolaması ve beni yeniden sahiplenmesi için yeterli bir sebepmiş gibi görünüyordu.

Julian, Emmett'le sessiz bir diyalog içinde bakışlarını dikmişken, "Güzel bir tanışma oldu mu?" diye sordu temkinli bir eğlenceyle.

Emmett, Julian'a sırtarak, "Gayet normal bir tanışma oldu, bu sırada gerekli olandan fazla bilgi vermedim," dedi. Bana döndüğünde başparmağını Julian'a doğru uzattı. "Bazen onun gibi konuşuyorum ki ne dediğimi anlasın."

Julian, beni Lukas ve Lia'nın yanındaki iki boş koltuğa götürürken, "Hâlâ onu bir türlü anlayamıyorum," diye güldü.

Lia şimdi bir battaniyeye sarılmıştı. Battaniye burnunun ortasına kadar uzanıyordu ve bana dik dik bakan neşeli gözlerini daha da karikatürize gösteriyordu. Julian'ın canını sıkacak şekilde, yanımda oturabilmek için bir süreliğine onunla yer değiştirmeyi istedi. Otururken gözlerindeki yaramazlık ateşi parıldıyordu, bacaklarını kucağıma indirdi ve kulağıma doğru eğildi.

"Aman Tanrım, şu an hiç Julian gibi davranmıyor," diye fısıldadı ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle çok tatlı davranıyor."

"Ve bu kesinlikle Julian Hoult'u tanımlamak için 'sevimli' kelimesinin ilk kez kullanıldığı an. Eminim ki bebekken bile annesi ona 'yakışıklı' ve 'çalışkan' diyordu."

O kadar çok güldüm ki, Julian ve Lukas'ın dikkatini bir anlığına çektim. Dudaklarımı ısırarak, Julian konuşmasına geri dönmeden önce onunla kısa bir gülümseme paylaştım.

"İşte böyle mi? Az önce böyle mi davrandınız? Sanki sevgiliymişsiniz gibi davranıyorsunuz," diye tısladı Lia. "Sara, yemin ederim, Julian'la çıkmaya başlarsan yazımızın nasıl geçeceğine dair olasılıklar beni çok heyecanlandırıyor."

"Aman Tanrım, biraz sakın ol!" diye güldüm. "Lütfen, günü gününe ele alabilir miyim?"

"Bu, tedbirli davranan normal insanların söylediği şey. Artık o kişi değilsin. İlk motosiklet sürüşünde iki saat yol kat ettin."

"Doğrusu, daha önce boş bir otoparkta motosikletin arkasında yolculuk yapmıştım."

“Evet. Tamamen karşılaştırılabilir,” dedi Lia, Emmett’in konuşmasına dahil edilmeden hemen önce. Ben ise Lia’nın oturduğu yerin üzerinden Julian’la göz göze gelmekle o kadar meşguldüm ki sorulan soruya dikkat edemedim, bu yüzden konuya cevap vermem istendiğinde ne diyeceğimi bilemedim.

“Affedersiniz, ne oluyor?” Lia ve Julian tekrar yer değiştirirken mahcup bir şekilde güldüm. Emmett restorana doğru başıyla işaret etti.

"Liseden sonra Southampton'da mezuniyet balosu sonrası eğlencesi yaptığım için buraya yatırım yaptığımı söylüyordum ve bu ahmaklar," diye ateş çukurunun etrafını işaret etti, "Hamptons'ta mezuniyet balosu sonrası eğlencesinin saçma olduğunu söylüyorlar, bu yüzden herkesin kendi eğlencesi için ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Mezuniyet sonrası parti mi?" diye tekrarladım zaman kazanmak için. Ateş çukurundaki alevlere bakarken yutkundum. "Şey, benim şehrimde..." Kahretsin. Boğazım birdenbire çok kurudu. "İnsanlar 'mezuniyet sonrası parti' için parti mekanlarına giderlerdi ve yetişkin gözetiminde olurdu, ama yine de alkol ve benzeri şeyleri getirebildiklerini biliyorum."

"Gitmiş gibi konuşmuyorsun," diye belirtti parlak ve net bir ses. Döndüğümde sesin Pixie'ye ait olduğunu fark ettim. Özellikle kaba davranmıyordu ama bunu dile getirdiği için içimden ona lanet ettim.

"Evet, gitmedim," diye itiraf ettim.

"Neden?"

“Şey.” Kahretsin. Bütün grup şimdi bana bakıyordu ve yalan söylemekte çok beceriksizdim. Lia’nın nasıl müdahale edeceğini düşünmek için zihninin nasıl çalıştığını neredeyse duyabiliyordum, ama o da benim kadar yetersiz kalıyordu. Lanet olsun. Hazırlıklı olsam, düzenli olarak çok iyi yalan söyleyebilirdim, ama bu soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı. “Liseyi bir yıl erken bitirdim,” diye itiraf ettim sonunda, etraftakilerin etkilenmiş bakışları arasında. Çoğu için yeterli bir açıklama gibi görünüyordu, ama Pixie ısrar etti.

"Yani son sınıfta biraz daha gençtin. Bu, baloya katılamayacağın anlamına gelmiyor," dedi sesinde bir sempatiyle. Gerçek miydi, değil miydi bilmiyordum.

“Evet, ben sadece...” Sözüm yarım kaldı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir sonraki düşüncemi aklıma getiremiyordum.

Julian, "Emmett, mezuniyet balosunda çıkardığın yangını herkese neden anlatmıyorsun?" dedi ve bu sözler üzerine ben bile hemen Emmett'e dönüp

bir açıklama bekledim.

"Mezuniyet balosunda yangın mı çıkardın, E?" diye güldü birisi.

"Şaşırdın mı?" diye sırttı Julian.

Lukas, "Ben şahsen değilim," diye ekledi. "Ama bu hikayeyi kesinlikle duymam gerekiyor."

Ve işte böylece kriz atlatıldı. Emmett kendi balosunda nasıl kazara kundaklama yaptığını ayrıntılı bir şekilde açıklarken, kimsenin benim kendi baloma katılmadığımı hatırlamadığından emindim. Tekrar rahat bir nefes aldım ve Julian'ın elinin tekrar boynumun arkasına masaj yaptığını hissettiğimde huzur içinde gözlerimi kapattım.

Pixie'nin bana dik dik baktığını görmeden onları açabilseydim güzel olurdu.

Lia ile bu tür soruları sormak için her zamanki gibi tuvalete gittiğimizde, "Lia, o kadın kim?" diye sormak zorunda kaldım. "Bana mezuniyet balom hakkında sorular soran yeşil elbiseli kadın."

"Bilmiyorum ama inan bana, o 'çok merak ediyorum' numarasından sonra ben de Lukas'a aynı soruyu sormuştum. Yani, senin bu konuda konuşmak istemediğini göremedi mi? Aman Tanrım."

"Lukas ne dedi? Onun kim olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Lia bana özür dileyen bir bakış attı. "Yemin ederim Julian hakkında onun bile bilmediği çok şey var ve aile dışında Julian'a en yakın kişi o."

Kahretsin. Son zamanlarda Julian'la bunca zaman geçirmeme rağmen, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi düşünmek çılgıncaydı. Lukas gibi yaşlı bir arkadaşım bile onun hakkında pek bir şey bilmiyorsa, Pixie'nin kim olduğunu sormaya cesaret etsem bile cevap alma şansımın olmadığını tahmin ediyordum.

"Yani, Emmett komik biri," diyerek ortamı neşelendirmeye çalıştım.

"Evet, o deli," diye güldü Lia. "Ve tam bir parti düşkün. Ona birkaç saat daha verin, bu barış ortamını tam bir çılgınlığa dönüştürecek."

"Aman Tanrım. Sabırsızlıkla bekliyorum," diye homurdandım, sonunda dışarı çıkma zamanının geldiğine karar vermeden önce.

"Hadi ama," diye mırıldandı Lia, ayaklarımız kuma değdiğinde ve gözlerimiz Julian'ın yanındaki koltuğumda Pixie'yi gördüğünde. Lia bana baktı. Sanırım üzgün görünüyordum çünkü konuyu geçiştirdi. "Sorun değil. Büyük bir şey değil. İnsanlar tuvalete gitmek için yerlerinden kalktığında bu normal bir durum. Kalkmayı reddetmedikleri sürece savaş olmaz."

İşin komik yanı, Pixie kalkmayı reddetti.

"Ah," dedim özür diledikten sonra yüzünü hafifçe buruşturdu. Beş sandalye ötedeki boş sandalyesine doğru çıplak omzunun üzerinden başıyla işaret etti. "Biraz yer değiştirebilir miyiz? Şu adamla görüşmem gerekiyor. Çok, çok uzun zaman oldu," dedi ve cümlesinin sonuna doğru Julian'a cilveli bakışlar attı.

Arkamda Lia'nın çıldırmak üzere olduğunu hissedebiliyordum ama o patlamadan önce Julian araya girdi.

"Sara, buraya gel," dedi ellerini kalçalarımın üzerine koyarak beni kucağına oturttu.

Lia, kıkırdamasını bastırmadan önce "Aman Tanrım," diye yüksek sesle söyledi ve Lukas'ın yanına döndü.

Kalbim hızla çarpıyordu, Julian'ın kucağında otururken Pixie'nin sert bakışlarına karşılık veriyordum, elleri çıplak kucağımdaydı. Parmak uçlarının uyluklarımdaki deriye değdiğini hissederken kıkırdamamaya çalıştım ama belli ki bunu başaramadım çünkü Pixie telefonuna bakmak için konuşmayı kestiği anda bana fısıldadı, "Bunu yapmayı bırak."

"Neyi durduracaksın?" diye fısıldadım karşılık olarak.

"Vajinanı sıkıyorsun. Bunu bacaklarımda hissedebiliyorum ve bu insanların önünde şu an olduğumdan daha fazla sertleşmek istemiyorum."

Cevap verecek vaktim olmadı, Pixie'nin gözleri tekrar bize, daha doğrusu bana kayınca dudaklarımı sertçe ısırdım.

"Demek bugün motosikletin arkasında yolculuk ettin," dedi.

"Arka yolcu mu?" diye tekrarladım.

Julian'a alaycı bir gülümsemeyle baktı, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Yani yolcu koltuğu demek, tatlım."

Hayır, asla. Lia'nın bile onun küçümseyici "tatlım" dediğini duyduğunu biliyordum çünkü Lukas'la olan sohbeti aniden kesildi.

"Ah. Öyleyse evet, arkada yolculuk ettim," diye yanıtladım, gülümsememi bozmamak için elimden geleni yaptım.

Pixie, Julian'a, "Deneyimsiz birini iki saatlik bir yolculuğa çıkarmana biraz şaşırdım," dedi. "Genellikle kurallara uymaya çok önem verirsin."

"Evet, öyle işte." Julian ellerini belimde yukarı aşağı doğru gezdirdi ve bu hareket tüm vücudumu ateşe verdi. "Çok ikna edici olabiliyor."

Sesindeki boğuk, kısık ton beni tekrar kasılmaya itti, bu da onun kulağıma kısık bir kıkırdama sesi çıkarmasına neden oldu.

Aman Tanrım.

Lia kesinlikle kulak misafiriydi, çünkü ani ve keskin kıkırdaması herkesin dikkatini ateş çukurunun bizim küçük tarafına çekti.

"Naber, Giggles?" diye sordu Emmett.

"Ah, bir şey değil. Sadece Julian'ın Sara'ya 'çok ikna edici' dediğini duydum ve ona hak vermek zorunda kaldım." Lukas'ın boynuna tutunarak, diğer herkese hitap ederken bana doğru döndü. "İnsanları bir şeyler yapmaya ikna etme konusunda rakipsiz. Değil mi Lukas? Unutmayalım ki, şu asi kadın, seninle benim bir araya gelmemizin sebebi."

Lukas şakayla karışık elini uzattı, tokalaşmak için. "Sana çok teşekkür borçluyum," dedi. "Bu kadınla flört ederken araya girdiğin için teşekkür ederim. Sen en iyisisin ve bu civardaki kendini beğenmiş milyarderlerin hepsi senin gibi birine sahip oldukları için şanslı olur," diye ekledi ve Julian'a doğru alaycı bir gülümseme attı. Zaten çok kızarmıştım ama Lia işi daha da ileri götürdü.

"Herkes duydu mu? Sara en iyisi, o yüzden onunla uğraşmayın," diye kimseye özel olarak hitap etmeden duyurdu, ama ben bu mesajın kime yönelik olduğunu tam olarak biliyordum.

"Evet, o tam bir Süper Kadın," diye ekledi Emmett. "Eminim ki o Roth pisliklerini senin kadar hızlı tuzağa düşürebilecek başka kimse yoktu."

Hayır. Hayır, hayır, hayır...

Kasıldım, boğazımdaki düğüm anında oluştu.

"Emmett," diye hırıldadı Julian arkamdan, ama artık çok geçti. Birisi Emmett'in neyden bahsettiğini sormuştu bile ve şimdi, düşünmeden, Roth görüşmelerindeki profesyonel baştan çıkarıcı rolümü açıklıyordu.

Aman Tanrım. Durun.

Kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımda sesi etrafımdaki konuşmaları bastırıyordu. Sözleşmemin niteliğini kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Lia biliyordu. Emmett de biliyordu elbette. Ama şimdi, tüm bu yabancılar biliyordu ve ister istemez hakkımda haksız ve aşağılayıcı sonuçlar çıkardıklarını düşünüyordum. Öte yandan, işim Julian'ın tatil köyüne teklif vermeleri için etek düşkününü iki milyarderi cezbetmek amacıyla dar kıyafetler giymekti. Belki de bu aşağılayıcı sonuçlar haksız değildi.

Belki de bu, aslında hiç silmediğim bir parçamdı.

Çok geç, diye içimden küfrettim Emmett'in geri adım atmaya çalışmasını izlerken. Julian ve Lia'nın durumu düzeltmek için ne söylediklerini duyamadım. Her neyse, işe yaramadığı açıktı çünkü

emberdeki birkaç adam bana farklı bir gözle bakmaya başlamıştı bile. Kaşlarını kaldırıyorlardı, Julian'ın kız arkadaşı olduğumu düşündükleri zamanki saygılı ifadeleri kaybolmuştu.

İçimde bir pislik hissi belirdi.

Olaydan sonra kampüsteki erkeklerden aldığım bakışlar da tıpkı bunun gibiydi. Kızlar iğrenmiş gibi yüzlerini buruştururken, erkekler heyecanlı görünüyordu. Hatta kirli, iğrenç bir şekilde hoş bir sürpriz yaşamışlardı.

Ne düşündüklerini biliyordum. O tür bir kıza benzemiyordum; çılgın, sapık, pervasız, kolayca elde edilebilecek bir kıza.

“Yani, dur, anlamadım.” Pixie’nin keskin sesi anılarımı delip geçti. “Sen... bu adamlar için bir eskort musun?”

Midem bulandı ve sessizliğim onun küçük kırmızı dudaklarının aralanmasına neden oldu.

“Vay canına, bu...” Yanındaki arkadaşına baktı ve yüksek sesle fısıldadı, “Eyvah.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Zaten kalkmışım bile, ayaklarım kumda batarken ateş çukurundan uzaklaşıyordum. Arkamdan Julian ve Lia'nın kendi aralarında fısıltılarla tartıştıklarını duyabiliyordum. Lia'nın kimin peşimden geleceğı konusunda galip gelmesini umuyordum, ama Lukas'ın onu geri tuttuğundan şüpheleniyordum, çünkü Julian'ın o karşılaşmayı kazanmasının tek yolu buydu.

“Sara.”

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedim dişlerimin arasından. "Ya da kimseyle."

“Kardeşim tam bir aptal, Sara, özür dilerim. Çok özür dilerim,” diye öfkeyle homurdandı. İlk seferinde kolumu elinden kurtardım, ama ikincisinde beni kendine çekmesine izin verdim. “Lütfen seninle konuşmama izin ver.”

“Şu an burada olmak istemiyorum Julian, kendimi iğrenç hissediyorum,” diye itiraz ettim. “Şu an kendimi çok kirli ve iğrenç hissediyorum. O adamlar bana sanki bir tür...” diye bakıp durdum, cümleyi tamamlayamadım.

Ağlıyordum. Anlaşılan ağlamıştım. Ne zaman başladığından bile emin değildim ama gözyaşlarımın çukurdan kaçtıktan sonra gelmesini diledim. Julian beni sıkıca tutarken, ciğerlerimdeki kasılmanın acısından dikkatimi dağıtmak için yıldızlara baktım. Kötü anıların çok canlı bir şekilde geri

geldiğini hissedebiliyordum ve buna dayanamıyordum. Bana, Julian'la geçen ay boyunca bir kenara bırakmayı başardığım tüm suçluluk duygusunu hatırlattılar. Annemi ve içimde hâlâ çarpık bir şeyin yaşadığı konusunda endişelendiğini hatırlattılar. Üniversitede yaptığım şeyin bir tesadüf olmadığını ve pervasızlığımın geri dönmeyi beklediğini biliyordum.

Telefonlarına cevap vermediğim için kendimi suçlu hissettim.

Tahrik edici şekilde giyindiğim ve bu kadar cinsel davrandığım için kendimi suçlu hissettim.

Onu uzun zamandır uzak tutmakta çok başarılı olmuştum, ama aniden kendinden nefret eden kız geri döndü ve son dört haftada yaptıklarını düşündükçe nefes almakta zorlanıyordu.

“Hadi gel. Benimle geliyorsun.” Julian beni uzaklaştırırken sesi kararlıydı. Onu itmek istiyordum ama aynı zamanda havuz başında olduğu gibi beni sakinleştirmesine de ihtiyacım vardı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, beni arabanın yolcu koltuğuna oturtmuştu ve ikimiz de hızla uzaklaşıyorduk.

Onu benimle konuşmaya zorladım.

Onunla ilgili cevaplara ne kadar çok ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim ve içgüdülerimin çok geç kalmış olması beni kendime çok kızdırdı. Genellikle bu konuda iyiydim. İhtiyacım olan bir bilgiyi kaçırdığımda, bunu hızlıca anlar ve bir şekilde elde etmenin yolunu bulurdum.

Tabii ki bu benim iş hayatımda oldu ve Sara'yı sadece istediğim bir şeyle karıştırdım.

Onu tanımak istiyordum. O karanlık bakışların neden yüzünü kapladığını anlamak istiyordum. Nadiren ve sadece birkaç saniyeliğine ortaya çıkıyorlardı, ama onları gözlerinde görmüştüm ve nedenini bilmek istiyordum. Sorun şu ki, sadece istediğimi sanıyordum, bu yüzden kendimi şımartmamak adına cevaplar için ısrar etmedim.

Elbette, Sara'yı anlamanın bu noktada sadece bir istekten ibaret olmadığını şimdi fark ediyordum.

"Bunu gerçekten bilmen gerekiyor mu?" diye fısıldadı Sara.

Sabahın birine yaklaşıyorduk ama ben geri adım atmayacaktım. Onu evime geri getirmiştim ve uyumakta ısrar ediyordu. Ne kadar acımasız olsa da, uyumasına izin vermedim. Uykusunun gelmediğini biliyordum; günlerdir olduğu gibi, geçmişiyile ilgili sorularımdan kaçınıyordu.

"Bilmem gerekiyor," diye onayladım, yatağımın kenarında oturan kadının gözlerindeki yalvaran gözyaşlarına hiç acımadan. "Seni koruyamadığım hissinden hoşlanmıyorum. Bana ne kadar çok şey

anlatırsan, birinin sana zarar vermesini nasıl engelleyeceğimi o kadar iyi bilirim. Öyleyse konuş."

"Önce sen. Yeşil elbiseli kadın kimdi?" diye sordu bana dik dik bakarak. "Senin ilgini biraz fazla istiyor gibiydi."

"O Madeline'di," dedim. "Onunla beş yıl önce Emmett'le bir gece dışarıdayken tanıştım. Onu nereden bulduğunu bilmiyorum. Genellikle gece boyunca yeni arkadaşlar edinir."

"Peki, ikiniz birlikte mi yattınız?" diye sordu.

"İki kere," diye yanıtladım. "O sadece daha önce birlikte olduğum bir kadın, Sara. Onunla ilgili sorunun tek sebebi bugün konuşmada sınırı aşmış olması olmalı. Geçmişte birlikte olduğum hiçbir kadından, ne kadar uzun ya da kısa süreli olursa olsun, tehdit altında hissetmen için hiçbir sebep yok."

"Hayır mı? Bana nedenini söyle," dedi Sara. Gözyaşları bir saat önce durmuştu ama koyu renkli gözleri hâlâ ıslaktı ve onlara hayır diyemediğimi fark ettim.

"Sana, başka hiçbir kadına duymadığım kadar değer veriyorum. Cevabın bu."

"İnanması güç," diye mırıldandı ayağa kalkıp doğruca banyoya yönelirken. Ben de peşinden içeri girerken çenemi sıktım.

"Neden?" diye sordum. "Sana değer verdiğimden şüphe etmen için ne sebep verdim ki?"

"Hiçbiri," diye yanıtladı pişmanlık duymadan. "Seni tanımıyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, sesi titremeye başlarken öfkeyle mendili gözlerine sürerek. "Açıkçası sana karşı bir şeyler hissediyorum. Bunu görmezden gelmemi kolaylaştırmıyorsun, ama kendimi senden en azından biraz korumak istiyorum. Geçmişimi sana anlatmak, duvarımın kalanını yıkmak için gönüllü olmam anlamına geliyor ve bunun senin için buna değip değmeyeceğini bilmiyorum, Julian. Özellikle de bu küçük şey ben farkına varmadan bitecekken."

Onun sözlerini ben algılamadan önce kalbim idrak etti, çünkü nabzım hızla atmaya başlamadan önce neredeyse hiç uyarı almamıştım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum. Ses tonumdan dolayı bana öldürücü bakışlar fırlattı.

"Aramızda olup biten her neyse, gerçekten de zamanını ayırmaya istekli olduğun bir şeymiş gibi mi davranacaksın?" diye sordu. "Kendine bak. Kim olduğuna bak. Sen böyle şeyler yapmazsın. Kız arkadaşın yok. Hayatının büyük bir bölümünü en yakın arkadaşına bile açıklamadın. Kendini

koruyorsun ve bunu anlıyorum. İşleri halletmenin en iyi yolu bu. İkimiz de bu yaşam biçimini kullandık. İkimiz de bunun nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, o halde neden başkası için, hele ki benim için asla yapmayacağın bir şeyi benden sana ifşa etmemi istiyorsun?"

Haklısın.

Aslında, söylediği her şey o kadar doğrudu ki, beni çok sinirlendirdi. Bu durum, onu daha çok tanıma isteğimi daha da artırdı. Eğer o da benim gibi biriye, o zaman yaptığı iş, derin ve karanlık bir şeyden dikkatimi dağıtıyordu ve bunu bilmem gerekiyordu.

"Sen bana kendin hakkında bilgi verirsen, ben de sana benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi anlatırım."

Teklif, ben fikrimi değiştirmeden önce yapılmıştı. Ama yine de kabul etmedi.

"İşim bittikten sonra bana bakmak bile istemeyeceksin, bırakın benimle konuşmayı," dedi. Sesinin titrediğini duyup gözlerinin taze gözyaşlarıyla dolduğunu görünce göğsüm ısındı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sana bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanıştığımız gecedен beri sorun bu."

Gözlerinde çatışan duyguların fırtınasının belirmesini izledim.

"Pekala. Eğer bundan bu kadar eminsen, buyur anlatayım. Bana nasıl davrandıklarına rağmen, neredeyse on yıl boyunca June Magazine'de kaldım çünkü başka hiçbir şirketin beni işe almayacağına ikna olmuşum. Annem, June'un stajım bittikten hemen sonra işe alındığım için geçmişimi kontrol etmediğine inanıyordu. Üniversitedeyken tutuklandım, Julian. Suçlamaların ne olduğunu tahmin edebilir misin?" diye sordu öfkeyle, sesi titriyordu. Başını sallarken gözlerinin köşesinden bir damla yaş düştü. "Fuhuştı. Şimdi kaçmak ister misin?" diye tısladı, vahşi bakışları yüz ifademi taradı.

Şaşkınlıktan donakalmıştım.

Biliyordum. Yüzümde tek bir kas bile kıpırdatmamıştım ama Sara'nın gözyaşlarının dökülüş şeklinden gözlerimin beni ele verdiğini anlayabiliyordum. Yüzünü kapatıp yere yığılırken, her şeyi dışarı vururken kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettim. Her gözyaşı, her ağlama, her titreme. Ayaklarımın dibinde kontrolsüzce hıçkırıyordu ve bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. Benim gibi o da bastırmak ve kontrol etmek için yaşıyordu. Geçmişini gömmenin bir yolunu bulmuş ve ne kadar sağlıksız veya yıpratıcı olursa olsun buna bağlı kalmıştı. Ne

gerekiyorsa, duyguların onu şimdi olduğu gibi yutmasına izin vermekten daha iyiydi.

“Bana bak,” dedim, çenesini kaldırıp yüzünü bana çevirerek. Şimdi onunla yerdeydim ve ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Ama her kelimemi dikkatlice ölçmek yerine, bir kez olsun diledikleri gibi ağızımdan çıkmalarına izin verdim. “Bana bak, Sara. Beni görüyorsun. Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun. Tam buradayım ve tek istediğim, nasıl hissettiğini düzeltebileceğimi bilmek. Mutsuz olduğunda dayanamıyorum ve bu gecenin sonunda seni gülümseteceğim, sana söz veriyorum. Sadece önce benimle konuşman gerekiyor, Sara. Lütfen.”

Başını salladı ve ağladı, ama öpmeme izin verdi ve birkaç dakika daha geçmesine rağmen dizlerini göğsüne çekti ve nefes almaya zorladı kendini. Bir dakika daha sessizlik oldu ve sonunda konuşmaya başladı.

“Sahip olduğum yara izi... ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

"Turner'ın havuz başında bahsettiği geceki," diye başımı salladım.

"Şu olanı. Panik atağımdan kurtulmama yardım ederken onu görmüştün."

"Evet."

"Genellikle makyajla kapatıyorum. 'F' şeklinde çünkü okuldaki kızlar sigaralarıyla yüzüme 'ucube' yazmak istediler."

Tırnaklarımın avuç içime saplandığını hissettim ama öfkemi belli etmedim. Beni sakinleştirmek için konuşmayı bırakacağını biliyordum. Bana tamamen bakma ihtiyacı duyuyordu. Bunu bir süre önce fark etmiştim, bana nasıl davrandığından tutun da Roth'ların yanında beni nasıl sakinleştirdiğine kadar her şeyde. Bayılıyordu buna. Ama bu gece o bencil zevkle ilgilenmiyordum.

"Zorbalığa mı uğradın?" diye sordum.

“Başımdan beri. Ama ne bekliyordum ki?” diye mırıldandı, boş boş yere bakarak. “Babam... bizi bir anda Teksas'a taşıdı. Annesi öldükten sonra Londra'dan ayrılmak istedi ve çok eski seyahat arkadaşlarından birinin yaşadığı bu küçük kasabayı seçti. Oraya vardığımızda zaten farklıydım – farklı görünüyordum. Farklı konuşuyordum. Babamın aksanı vardı, annem diğer annelerle konuşmaktan çok çekiniyordu. Kolay bir hedeftim. Ama babam bir arkadaşını bir saldırı davasında temsil etmeye karar verdiğinde işler çok daha kötüye gitti. Bir bar kavgasıydı. Sanık kasabada popülerdi – lise futbol koçuydu ve benim sınıfımda bir çocuğu vardı. O da seviliyordu. O da popülerdi.” Derin, titretilen bir nefes aldı. “Bu

yüzden o andan itibaren herkes hayatımı perişan etti. Ve babam davayı kazandıktan sonra işler daha da kötüleşti.”

Gözleri yaşlı bir şekilde bana bakarken, bacaklarını nazikçe göğsünden ayırıp belime doladım ve onu kucağıma aldım.

"Devam et," dedim kolundaki yara izini bulunca. İyi gizlenmişti ama şimdi görebiliyordum ve ikimiz de bir an ona baktık.

"F'yi bitirmeleri birkaç gün sürdü," diye mırıldandı. "Kızlar beni banyoda köşeye sıkıştırırlardı. Bir keresinde, beni tutarken yakmaları için birkaç erkek çocuğu bile gizlice içeri sokmuşlardı. Ağladığımı hatırlıyorum ama ses çıkarmadım çünkü bunun onlar için bir onaylama olacağını düşündüm. Sadece oradan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum." Hafifçe gülümsedi. "Çok fazla kaçamak hayal ederdim. Motosiklet olayı da buradan kaynaklanıyordu. Ama bu elbette gerçekçi değildi, bu yüzden erken mezun olup üniversitede tamamen yeni bir başlangıç yapmaya çalıştım. Gidebileceğimiz ve bütçemize uygun bir yer seçmiştim, hangi kız öğrenci derneğine katılmak istediğimi de biliyordum. Tekrar farklı görünmemek, dışlanmış gibi hissetmemek için nasıl giyineceğimi ve davranacağımı da biliyordum. Küçüklüğümden beri baloya gitmeyi ve o kabarık, gösterişli elbiseyi giymeyi hayal ediyordum. Ama bunun gerçekleşmeyeceği açıkça belli olduğu için kendime, üniversitede erkek öğrenci derneklerinin partilerine ve tanışma etkinliklerine gideceğimi ve mükemmel bir Amerikan gençlik hayatı yaşayacağımı söyledim."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. Acının lisede bittiğine inanmak istiyordum ama benzin istasyonunda üniversiteden bahsettiğinde gözlerine düşen bulutu hatırladım. "Üniversitedeyken en yakın arkadaşınla motosikletin arkasında yolculuk yaptığını söylemiştin."

"Ashleigh," diye fısıldadı Sara. İsmi duyunca yanaklarının rengi soldu. "Ona Ash derdik. O benim ablamdı. İstedğim kız öğrenci birliğine girdim, istediğim tüm arkadaşları edindim ve onu da ablam olarak kazandım, o zamanlar bu piyangoyu kazanmak gibiydi. Kampüste herkesin hayran olduğu, inanılmaz derecede popüler, Barbie gibi bir kızdı ve beni kanatlarının altına alması bir rüya gibiydi. Tanıştığımız andan itibaren ayrılmaz olduk ve birdenbire, lisedeki tüm o işkencelerden sadece bir yaz sonra, istediğim her şeye sahip oldum. Kız kardeşlerimle birlikte bir ailem vardı ve beni arabayla gezdiren, dışarı çıkaran, ağlayacak bir omuz olan bir kız vardı. On yedi yaşındaydım ve o benim için bir tanrı gibiydi. Beni o kadar sıkı kontrol ediyordu ki, benden istediği hiçbir şeyi sorgulamadım."

Sara başını aşağıya eğdiğinde yüzüne düşen saçlarını elimle yana ittim. Çenesini avuçlarımın arasına alıp gözlerini bana çevirmeme rağmen, gözleri bana bakmayı reddetti.

"Senden ne istedi?"

"Beni..." Bir an nefes nefese kaldı. "Benden iyilikler yapmamı istedi," diye mırıldandı sonunda, tepki vermemi bekleyerek bana bakarak. "Eşleştirildiğimiz erkek öğrenciler için. Kendimi iyi hissetmediğimi biliyordum ama gerçekten ne olduğunu anlamıyordum. Bu kızların arkadaşım olduğuna inanmak için çok çaresizdim. Lisede kahve buluşmalarım, pijama partilerim veya partilerim yoktu, ama bu kızlarla bunların hepsini yaşadım. Ders çalışmama yardım ettiler, dersten sonra benimle buluştular, partide biri bana birazcık bile kaba davransa beni sonuna kadar savundular. Bu yüzden çok kafam karışmıştı. Ben..." Sara kendine hayranlıkla başını salladı. "Çok aptaldım."

"On yedi yaşındaydın," dedim gözyaşlarını silerken. "Lisedeki çocuklar tam birer kötü adamdı. Onlardan kaçman gerektiğini biliyordun. Ama bu kızlar farklıydı. Senin zayıf noktayı kullanmak için arkadaş gibi davrandılar ve sana yaptıkları iğrençti."

"En kötüsü bu bile değildi," diye fısıldadı Sara, tavana bakarak. "Ash bana paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ailesinin başının dertte olduğunu söyledi. Beni arabayla götürdüğü, masraflarımı karşıladığı veya benim için her şeyi yaptığı zamanları hatırlattı. Ve iğrenç bir şeye evet demem için beni suçluluk duygusuna boğdu, çünkü yapmazsam mahvolacağımı söyledi. Üniversitenin lise kadar kötü olabileceğini, belki de daha kötü olabileceğini söyledi."

Kollarını boynuma doladım ve o kelimeleri söylemekte zorlanırken onu öptüm.

"Sorun değil. Acele etme," dedim. Ama o, ağzındaki kötü tadı gidermek istercesine hızla ilerledi.

"Birini bulmuşlar – benimle yatmak için çok para ödeyecek bir adam. Bana arkadaşımızın büyük kuzenlerinden biri olduğunu söylediler, ama motele vardığımda adam çok daha yaşlıydı ve başka bir yerden geliyordu. Ash'i internetten bulduğunu söyledi. Kendimi çok ihanete uğramış hissettiğimi ve önünde ağladığım için ne kadar sinirlendiğini hatırlıyorum."

Tekrar ağladı ve bu sefer onu yerden kaldırıp yatağıma taşıdım. Onu yatağa yatırdığımda ve dudaklarımı alnına bastırdığımda rahat bir nefes aldı ama öpmeme izin vermedi.

“Şunu bilmeni istiyorum ki, o adamla cinsel ilişkiye girmedim. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Sorun yok, Sara.”

“Kız kardeşlerimden biri polisi aradı. Ayrılmadan önce Ash ve diğer büyük kızların benden ne yapmamı istediklerini ona anlattım ve polisi araması için yalvardım. Aramayacağını düşünmüştüm ama aradı. Beni çıplak bulduklarında kendimi çok iğrenç hissettim. O adama dokunmaya çalışmışım zaten. Dürüst olmak gerekirse, polislerin son anda geldiğini hissettim. Ama yine de onlara ve benim için polisi arayan kıza şükrediyorum. Olaydan sonra herkes gibi beni görmezden geldiği için ona bile kızmadım.”

“Polisi aradığın için mi?”

“Evet. Ash ve kızlar tutuklandı. İsimleri gazetede idi, benimki ise reşit olmadığımı anladıklarında çıkarıldı. Olanları anladıklarında hakkımdaki suçlamaları düşürdüler ve okuldaki çocuklar bunun haksızlık olduğunu düşündüler. Her şey için beni suçladılar – giyim tarzımla, makyajımla bunu hak ettiğimi söylediler. Adımın geçtiği makaleyi çoktan kaydetmişlerdi. Hala internette arşivlenmiş durumda. Kaldırılmasını istedim ama binlerce kilometre öteye taşındıktan sonra bile biri tekrar yükledi. Ve bu, bir zamanlar sadece seks için var olan küçük bir şey olduğumun sürekli bir hatırlatıcısı gibi geliyor. Seks istemekten, özellikle de istediğim şekilde seks yapmaktan dolayı kendimi kirli, iğrenç ve suçlu hissediyorum. Bir yanımda hala tövbe etmem gerektiğini düşünüyor.”

"Son birkaç haftadır yaptıklarımızdan dolayı suçluluk duyuyor musun?" diye sordum, göğsüm onun cevabını beklerken sıkışmıştı; bilmeden onu incittiğimi, birlikte yattığımız her seferinde kendinden kısmen nefret ettiğini söyleyecekti. Ama elleriyle çenemi kavrayarak gözlerime baktı ve başını salladı.

“Hayır,” dedi hayranlıkla nefes vererek. Sanki cevabını o anda fark etmiş gibiydi. Fısıltısının berrak sesi odanın sessizliğini deldi ve konuşmaya devam etti: “Senin yanında kendimi sadece iyi hissediyorum. Alıştığımın biraz daha çılgın ve deli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum ama asla bunun için kötü hissetmiyorum. Senin yanında asla. Aramızdaki hiçbir şey için suçluluk duymuyorum ve bu da senin yanında gerçekten özgür olduğumu hissettiriyor. Kendimi olmaya zorladığım kız yerine gerçekten kendim gibi davranıyorum. On yedi yaşındayken yaptığım şey için kendime ve aileme karşı hatamı telafi etmeye çalışıyordum sadece.”

“Olay on yıl önce oldu Sara. Senin suçun değildi, ne istediğin için de kendini suçlu hissetmemelisin. O kızların sana yaptıkları seni tanımlamıyor. Kendini suçlamaya devam edemezsin.”

“Bir süre bunu kafamın arkasına attım,” diye ısrar etti yumuşak bir sesle. “June Magazine'de çalışırken bunu pek düşünmedim bile. Çok fazla çalışıyordum ama sanırım hoşuma gitti. Her zaman yorgundum, çok fazla içki içmeye vaktim yoktu, kesinlikle flört etmiyordum ve bu bana yeni birine dönüştüğümü hissettirdi. Kirli ve pervasız biri değil. Annem benimle gurur duyuyordu. Her şey yolunda görünüyordu.”

“İşten ayrılana kadar.”

“Evet.” Gözleri şimdi daha kuru, daha sakın bir şekilde yüzümde gezindi. “İş teklifini kabul ettim çünkü sana yakın olmak istedim. Bu konuda yalan söylemeyeceğim bile. Ama işe başladığımdan beri kendimi... daha iyi hissediyorum. Eskiden suçluluk duyduğum şeylerden zevk alma hakkım varmış gibi ve artık kontrol bende gibi hissediyorum.”

Beni tişörtümden çekerek kendine doğru yaklaştırdı, ben de ağırlığımı onun üzerine verdim. Gülümsediği anda göğsümdeki ağır zincirlerin kalktığını hissettim.

“Beni... mutlu hissettiriyorsun,” diye mırıldandı. Duraksadı.

“Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim gibi,” diye içini çekti. Ama sonra aceleyle yutkundu, özür diler gibi görünüyordu. “Ve biliyorum ki şu anda bunu duymak senin için çok fazla, bu yüzden hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece başını sallay ya da duyduğunu belirtmek için tek bir kelime söyle, devam edelim. Sadece ‘tamam’ de.”

"Peki ya 'aynı'?" diye sordum, bana şaşkınlıkla bakarken. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Dudaklarındaki o küçük gülümsemenin kocaman bir sırıtışa dönüştüğünü izledim.

“Ama senin mutlu kalmanı istiyorum,” diye fısıldadım, kıvrımlı dudaklarını öperken. “Kimsenin sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum. Tamam mı?”

Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes verdi ve gözlerini kapattı.

"Tamam aşkım."

Yani o da uyuyor.

Uyandıktan sonra bir dakika kadar yan yattım. D n gecenin yorgunluğu beni hızla ve sert bir şekilde vurmuştı ve Julian'la birlikte yatakta uyuyakaldığımı hatırladım. İlk bir saat boyunca uykuya dalıp çıktım, uyanık olduğunu biliyordum çünkü bana bir şeyler mırıldanıyor ya da saçlarımı eliyle okşuyordu. Yarı bilinçli halimde, adamın uyumadığına ikna olduğumu hatırladım.

İşte sıradan, çalışkan bir adamdan milyardere dönüşmenin yolu bu. Gecede sıfır saat uyku.

Sabah saat üçte uyandığımı ve yatakta yalnız olduğumu hatırladım. Saat altıda da durum aynıydı.

Bu yüzden sabah sekiz buçukta Julian'ın yanında sadece bir eşofmanla uyanmak biraz şok ediciydi. Sanki kayan bir yıldız görmüş gibiydim. O kaslı vücudu bir kenara bırakırsak, onu bir kez olsun dinlenirken ve sadece insani davranırken görmek çarpıcıydı. Pürüzsüz, pembe dudaklarında çok hafif, doğal bir gülümseme vardı ve Julian Hoult'un günlük hayatından çok uykusunda gülümsediğini düşünmek beni kendi kendime güldürdü.

Ona deli gibi sonsuza dek bakmaktan kaçınmak için sonunda kendimi yataktan sürükledim. Ayaklarımı dikkatlice parkeye koydum, biraz sersemlik, bulanıklık ya da d n geceden kalma bir tür duygusal akşamdan kalma hissetmeyi bekliyordum.

Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Kendimi çok iyi hissettim.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle yatağa girmiş olsam da, mutlu uyanacağımı beklemiyordum. Dün gece Julian'a her şeyi itiraf etmek inişli çıkışlı bir süreçti. Bazı anlarda, benim hakkımda neler öğrendiği için dehşet ve korku hissettim. Diğer anlarda ise, onunla bisikletteyken hissettiğim coşkuya neredeyse aynı şekilde hissettim.

Kendimi açık ve özgür hissettim.

Hafif adımlarla, onun beyaz tişörtü ve mavi iç çamaşırımla, dün gece tadını çıkarma fırsatı bulamadığım o güzel evde dolaştım. Aslında her odasını keşfetmem için çok büyüktü ve zaten oturma odasındaki tavandan tabana kitap duvarını gördükten sonra pek de ilgimi çekmemiştir.

Bin tane olmalıydı. Belki daha fazla. Raflar duvarın köşelerine kadar uzanıyordu ve cilalı ahşap bir merdivenle donatılmıştı. Aç gözlerim, muhtemelen yüzlerce kitabın sırtını taradıktan sonra, sayfalarından ayraçların çıktığı tek kitap olduğu için beni gülümseten bir tanesine takıldı.

Fransız Dili: Deyimler ve İfadeler.

Dayanamadım ve aldım. Bu, Julian Hoult'un aslında insan olduğunun sabahki ikinci sevimli kanıtıydı. Fransızca bilmiyordu ve öğrenmek istiyordu. Bu kadar basit.

Bunun iş amaçlı olduğunu tahmin ettim, çünkü Biarritz'deki tatil köyü elbette Bask Ülkesi'nin Fransız tarafındaydı. Bu yüzden raftan alıp dışarıdaki verandaya, pencereden gördüğümde beri beni kendine çağıran eski model salıncağa doğru yöneldim. Çıplak ayaklarımla salıncağın yanına gidip lüks yastıklara yaslandım, dudaklarımda hafif bir gülümseme vardı. Biarritz gezisi yarından sonraki gündü.

Ancak göz attığım ilk birkaç yer işaretinden sonra Julian'ın bu kitabı iş amacıyla satın almadığını anladım.

Gözlerimi kırpmadan sayfaları çevirdim, zihnimde öğrenmek için kaydettiği tüm ifadeleri topladım.

Seni özledim.

Seni düşünüyorum.

Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum.

Derin bir nefes aldım.

Tamam, Sara. Bunun büyük bir olay olmadığını, tüm yetişkinlerin geçmişte flört deneyimleri olduğunu, hayatın bir parçası olduğunu kendime hatırlattım. Ama sonra, her şeyi ona anlatmama izin vermeden yaklaşık sekiz saat önce Julian'ın bana söylediklerini hatırladım.

"Sana, başka hiçbir kadına duymadığım kadar değer veriyorum."

Kucağımda duran bu ayraçlara bakınca, onun olduğunu düşünmeden edemedim. Hatta onun olduğunu bile inkar edemedim. Ofisinde geçirdiğim süre boyunca ezberlediğim o mükemmel el yazısıyla karalanmış notlar vardı. Ve bu yeterli kanıt değilmiş gibi, bir sonraki sayfadan preslenmiş çiçekli bir kırtasiye kağıdı parçası düştü.

Mektup, düzgün ama kıvrımlı bir el yazısıyla yazılmıştı ve tamamen Fransızcadı.

Tanıdığım tek kelime Biarritz'di.

"Sabah."

Julian'ın sesi beni birden nefessiz bıraktı. Kalbimi tutarak yukarı baktığımda, güneşin geniş, kaslı omuzlarına vurduğu ve parıldayan mavi gözlerinin bana baktığı, verandada karşımda durduğunu gördüm.

"Günaydın," diye karşılık verdim, sesimde hafif bir suçluluk tonu vardı. Fransızca kitaba göz attım. "İş amaçlı olduğunu sanıyordum," diye açıkladım, sesim gergindi. "Bunun böyle olduğunu fark etmemiştim..."

"Ne?" diye sordu Julian hafifçe. "Şu anda neye baktığını sanıyorsun?" diye sordu. Yutkundum.

"Çok tutkulu bir ilişkinin kalıntıları."

"Hayır." Kısa bir kahkaha attı. "Çoğunlukla yanıyorsunuz."

"Çoğunlukla mı?" Kaşım çatıldı. Bağdaş kurmuş oturmuş, Julian'ın anlaşılmaz ifadesine merakla bakarken, verandadaki salıncak hafifçe gıcırdadı. "Bunun ardındaki hikâyeyi anlatır mısın?" diye sonunda sordum.

Derin bir nefes aldığının tek göstergesi, biçimli göğsünün ağır ağır inip kalkmasıydı.

"Evet," diye yanıtladı. "Ama önce kahvaltı yapmamız gerekecek."

Julian'ın anlattığı hikayenin korkunç bir şey olup olmadığını ve beni bindirdiği muhteşem Riva yatının tek amacının bu şoku hafifletmek olup olmadığını merak ettim.

Şirin bir pastaneden kahvaltımızı alıp çıktıktan sonra, Emmett'in kamyonetiyle pırıl pırıl beyaz bir marinaya gittik ve kendimi, daha önce rüyalarım da gördüğüme yemin edebileceğim, parıldayan, kırk fit uzunluğunda siyah ve maun renkli bir sürat teknesinin önünde buldum.

“Eğer bu, sırlarını itiraf ederken dikkatimi dağıtma yönteminse, pek hoşuma gitmiyor çünkü bir bakıma işe yarıyor,” dedim, Julian'a bakarken gülümsememi zorlukla engelleyebildim. Persol gözlüklerini yukarı çekmişti, bu da bana her zamankinden daha mavi görünen gözlerini net bir şekilde görme imkanı veriyordu. Gözlerinin sudan mı yoksa açık mavi gömleğinden mi yansıdığından emin değildim, ama o kadar çarpıcıydılar ki tekneye binerken neredeyse tökezliyordum.

Julian hiç tereddüt etmeden beni yakaladı.

“Aslında.” Ayaklarımın üzerinde durana kadar elimi sıkıca tuttu.

“Tekne, dikkatimi dağıtmak için orada.”

"Ah."

Hata.

Julian'ın kendisi veya geçmişi hakkında konuşmasının gerçekten zor olabileceğini şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Onun için herhangi bir şeyin zor olabileceğini hayal etmek içgüdüsel değildi. Bu yüzden işaretlediğim Fransızca kitap bana çok çekici ve merak uyandırıcı gelmişti.

En azından aşk mektuplarını – ya da her neyse onları – görene kadar öyleydi.

Julian iskeleden çıkarken yanındaki koltukta otururken, "Tekne kullanmayı nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Büyükbabam öğretti bana." Saçları hafifçe geriye taranmış, kolları sıyrılmış ve Persol güneş gözlükleri tekrar ayağında, klasik bir Hollywood film yıldızına benziyordu. Genç Clint Eastwood ile en parlak dönemindeki James Dean'in bir karışımı diye düşündüm.

"Annenizin babası mı?" diye sordum.

"Babamın babası. Bana tekne kullanmayı, olta atmayı öğretti; ayrıca sekiz torununa da rakip oyuncuların dış saha oyuncularına laf atarken göğüs sesimizi nasıl kullanacağımızı öğretti. Böylece onları gerçekten rahatsız edecek kadar yüksek sesle bağırabilirdik."

Güneş, Julian'ın gözlüklerine yansırken, eli direksiyonda, duruşu rahatlamış bir şekilde teknenin pırıl pırıl mavi sularda hızla ilerlemesiyle oluşan manzarayı adeta bıçak gibi kesiyordu. Nefes kesici bir görüntüyüdü.

"Büyükbabanız çok eğlenceli biri gibi görünüyor."

"Öyleydi. Ayrıca 'o adam'dı. Babana benziyordu." Julian kocaman gülümsememi yakalamak için bana baktı. "Evet, gürültülü, neşeli ve hareketliydi. Büyükannemi stadyumda ilk gördükten yaklaşık iki dakika sonra ona çıkma teklif etti ve o gece onu dışarı çıkardığında, onunla evleneceğini, üç çocuk sahibi olacağını ve Empires'ı onun için satın alacağını söyledi."

"Öyle mi?" diye sııttım. "Üç çocuk meselesini kastediyorum."

"Evet. Bunu doğru tahmin etmiş. Evlilik kısmı da aynı şekilde, tabii ki. Brooklyn'den alt orta sınıf bir çocuktı, ama parasının çoğunu gayrimenkul kiralayarak kazandı ve daha önce Empires'ı iki kez satın almaya çalıştı, ancak teklifleri reddedildi."

"Eyvah. Büyükannen, ona takımını satın alması konusunda onu sürekli uyarıyor muydu?"

"Kesinlikle hayır. Ona her gün, bunu asla başaramayacağına inanmadığını ve verdiği sözlerin tamamen asılsız olduğunu söyleyerek takılıyordu."

"Aman Tanrım. Tam bir beyzbol ailesi," diye sııttım. "Çok tatlılar gibi geliyor. Baban da 'o adam' mı?"

"Hayır, babam bana daha çok benzerdi."

"Ciddi ve korkutucu mu?"

Julian güldü. "Evet, ama daha az korkutucu. Biraz daha hoş. Hayır, çok daha hoş."

"Gerçekten mi? Bana ondan bahset."

"Evet, büyükbabamın romantik yönünden biraz miras almıştı. Öyle ki, tüm çocukların Anneler Günü'nü Şükran Günü ve Noel gibi coşkuyla kutladığını düşünerek büyüdüm. O günden önceki tüm ayı ona sürpriz planlamakla geçirirdik. En sevdiği yiyecekleri alır, evin tamamını en sevdiği çiçeklerle süslerdik."

"Hangileriydi?"

Julian, kusursuz saçları rüzgarda hafifçe dalgalanırken, "Ranunculus çiçekleri," dedi. "İsmi yanıltıcı. Gerçekten çok güzeller."

Onu kızdırmak için şaşkınlığımı abarttım.

"Hım. Julian Hoult çiçekleri seviyormuş?"

"Büyüdüğüm ortam göz önüne alındığında, bunu yapmamak zordu. Hayatımın her Nisan ayı çiçekler etrafında dönüyordu," diye gülümsedi. "Dahliyeler da listenin başındaydı. Ortancalar da öyle. Annem bulunması zor renkleri severdi, bu yüzden Emmett ve ben genellikle Anneler Günü'nden bir ay önce sipariş vermeye başladık. Babam o gecenin menüsünü planlamak ve uygulamaktan sorumluydu, Emmett ve ben ise sipariş ve dekorasyon işleriyle ilgilenirdik."

"Emmett ve sen derken, şunu mu kastediyorsun..."

"Sadece ben," diye güldü Julian, güneş gözlüklerinin ardındaki gözleri sevimli bir şekilde kısılırken. "Annemin en sevdiği, çikolata kaplı büyük çilekler vardı ve taze kalmaları için siparişi zamanlamak her zaman Emmett'in sinir krizi geçirmesine neden olurdu. Her zaman bunalıma girdiği ve boyama yaparak ve kartlar yaparak meditasyon yaptığı bir nokta olurdu."

"Ah, hayır! Zavallı Emmett." Güneşin altında ve suyun içinde hızla ilerlerken gülümsememi engelleyemedim, aklım bebek Emmett'in tamamen çıldırırken, bebek Julian'ın Hoult Ailesi Anneler Günü hazırlıkları için telefon görüşmeleri yapıp hesap tabloları hazırladığı görüntülerle doluydu. "Yani, Julian Hoult'un meşhur organizasyon ve planlama becerileri buradan mı kaynaklanıyor?"

"Olabilir. Babam ortaokul yıllarımda beni işletme derslerine başlatmıştı. Büyükbabamın tüm gayrimenkullerinin, mülklerin ucuz olduğu zamanlarda, anlık bir hevesle alındığını, bu yüzden onun başarısının bizim de aynı

şekilde tekrarlanacağına veya kucağımıza düşeceğine inanmanın mantıksız olduğunu söylemişti. Bunu hak etmemiz gerekiyordu.”

“Ah. Şimdi anlıyorum, sen ve babam ne kadar benziyorsunuz,” diye başımı salladım ve ne kadar yol kat ettiğimizi görmek için arkamıza baktım. Bu noktada, marina çok uzakta, parıldayan beyaz bir nokta gibi görünüyordu. “Sanırım Emmett daha çok anneme benziyor?”

“Hayır, annem eğlence ve ciddiyet arasında iyi bir denge kuruyor. Emmett ise daha çok çılgın büyükbabam gibi. Büyükannem ve büyükbabamın en sevdiği torun olması hiç de şaşırtıcı değil.”

"Gerçekten mi? Sen yapmadın mı?"

"İkinci sıradaydım," diye kıkırdadı Julian. "Biraz kararsızdım. Beni eğlendirmek hiç kolay değildi ve bu da çocuklarla oynamanın keyfini kaçırıyor."

Julian'ın çocuklarla oynadığı görüntüsüne kıkırdadım. Yine, onun için hayal edebileceğim bir şey değildi, ama belli ki, sandığımdan çok daha fazla sürpriz barındırıyordu. Ya da sadece hayal edebileceğimden çok daha insaniydi.

"Yani Emmett neşeli, güler yüzlü bir çocuktur."

"Şaşırtıcı, değil mi?" dedi Julian, sırtışına rağmen kuru bir şekilde. "İtiraf etmeliyim ki, çocukken çok tatlıydı. Neredeyse hiç gülmeyi bırakmazdı – söylediğiniz veya yaptığınız her şeyin inanılmaz olduğunu düşünürdü. Büyükbabam, Emmett henüz küçükken onu tribünlerin etrafında gezdirir ve tamamen yabancılarla tanıştırdı. Bir Empires maçında birinin bu 'yakışıklı genç beyefendiyle' tanışmaktansa maçı izlemeyi tercih edeceğine inanmazdı."

"Aman Tanrım. Bu gerçekten çok tatlı." Julian'ı izlerken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Belki de güneşin parlak gülümsemesine vurmasındandı, ama ailesini düşünmek bile onu çok mutlu ediyordu.

"Bu sırada büyükannem maça kilitlenmişti. Torunlarını çok severdi ama eğer beyzbol maçı varsa, gözlerini sahadan ayırmazdı."

"Yani, Almanya'dan buraya geldi, Amerikan kültürünü hissetmek için doğrudan bir maça gitti ve sonra ailenizin en ateşli beyzbol hayranı oldu, öyle mi?" diye açıkladım, tamamen büyülenmiş bir şekilde.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Julian. Ah, evet. Adam ışıltı ışıltı parlıyordu. "Ara sıra Beyzbol Operasyonları Başkanımı kenara çekip, serbest oyuncu döneminde kimi transfer etmesi gerektiği konusunda ona tavsiyelerde bulunmayı seviyor. Neredeyse doksan yaşında ama hâlâ olası takas

senaryolarını düşünmek için ligdeki oyuncu sözleşmelerinin ve maaşlarının zihinsel bir listesini tutuyor. Oyuncular onu korkutucu buluyor. Ona 'Ölüm Meleği Rosemarie' diyorlar.”

“Aman Tanrım.” Çok güldüğüm için gözlerimin köşelerinden süzülen yaşları silmek için güneş gözlüğümü çıkarmak zorunda kaldım. “Julian, büyükannene benzemediğinden emin misin?”

Julian hafif bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, hem annemin hem de babamın bir karışımı olmalı," diye karar verdi. "Ben onların bir yansımasıyım. Emmett de büyükbabamın bir yansıması."

“Bu durumda, tüm ailenizin büyükannenizin ve büyükbabanızın gözdesi olması gerekiyordu. Olmamaları imkansızdı.”

"Evet, öyleydik. Ve hâlâ öyleyiz. Gerçi şimdi muhtemelen farklı sebeplerden dolayı."

Burada, bu teknede olmamızın bir sebebi olduğunu hatırlayınca donakaldım. Bu hikâyenin çiçekler, beyzbol ve sadece güzel zamanlarla ilgili olmayan bir kısmı vardı. Julian'ın kıvrımlı dudaklarının tekrar düz bir çizgiye dönüşmesini izlerken o kısmın geleceğini biliyordum.

“Büyükbabamın kanseri kemiklerine yayıldığında yirmi üç yaşındaydım. Emmett ve ailemle birlikte onun ve büyükannemin yanında hastanede çok zaman geçirdiğimizi hatırlıyorum. Sadece kart oynardık, sohbet ederdik veya maçı izlerdik, ama güzeldi. Veda etmek için zaman ayırdığımızı ve kahkahalarla, güzel sohbetlerle ayrıldığımızı hissettik. Eski anıları konuşmak yerine yeni anılar yaratmak için zaman ayırdık. Elbette onları da konuştuk. Her şeye rağmen, güzel, huzurlu bir zamandı. Büyükannem ve büyükbabam olanları kabullenmişti ve çoğunlukla bununla barışıklardı.”

“Ama teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim ara sıra gelip dedemin nasıl olduğunu sorduktan sonra vasiyetname hakkında sorguya çekiyorlardı. Babamın en sevdiği kişi olduğu için en değerli gayrimenkullerini ona bırakmasından korkuyorlardı.”

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Bu aile içi miras ve para kavgalarını sadece duymuştum. Kendim bu kadar büyük bir aileye sahip olmadığım için böyle bir şeyin yaşanmasına şahit olmamıştım ve kan bağı olan kişiler arasında, özellikle de para gibi önemsiz bir şey yüzünden, işlerin bu kadar çirkin bir hal alabileceğini gerçekten anlayamıyordum.

"Evet, utanmazlardı. Ve korkunçlardı," dedi Julian sakın bir şekilde.

İşte gidiyor.

Julian'ı bir konunun üzdüğünü her zaman anlayabilirdim. Sesindeki tüm duyguları dikkatlice ayıklayıp, kesinlikle yorumlanamaz bir sakinlikle yoluna devam ederdi. Tek ipucu gözlerindeydi, ama bugün onları da gizlemişti. Bu anlamda, güneş gözlükleri onun süper kahraman pelerini gibiydi.

“Babam kardeşleriyle barışı korumak istiyordu,” dedi Julian.

“Büyükbabamın gitmeden önce ailesinin bir arada olduğunu görmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ve ben buna içerliyordum. Onunla son görüşmelerimiz sırasında bu insanlar içeri dalınca sessiz kalmaktan nefret ediyordum. Büyükbabamı güldüren bir şeyden bahsederken, vasiyetnameyle ilgili cevaplar isteyerek içeri dalarlardı. Kuzenim Paul, en kötüsüydü. En büyüktü, evliydi ve ikinci çocuğu yoldaydı, bu yüzden bir miktar gayrimenkul miras almak için can atıyordu. Büyükbabamı ağlayana kadar taciz etmek için herkesi kenara itti. Ne yaptığımı hatırlamıyorum ama sinirlerim bozuldu. Herkesin bana durmam için bağırdığını hatırlıyorum ve en azından Paul'ü boğmadan önce odadan sürüklediğimi biliyorum. Emmett daha fazla zarar vermeden önce beni ondan ayırdı. Ama gerçekten, zarar verilmişti. Herkes bağıırıyor ve ağlıyordu. Babam beni kenara çekti ve aileye böyle davrandığım için beni azarladı.”

“Peki ya ailelerine karşı davranış biçimleri?” diye itiraz ettim, Julian'ın o adi kuzeninin dedesini ölüm döşğinde ağlatmasına duyduğum öfke yüzünden sesim titriyordu. “Deden ölüm döşğindeyken, o nasıl olur da sadece mülkü önemseyebilir ki – ”

Sözümü kestim çünkü söylemek istemedim. Julian teknenin direksiyonunu sıkıca kavradı.

“Biliyorum. O gün hiçbir şey bana mantıklı gelmedi ve ilk defa kendimi çaresiz hissettim. Herkes bana çok kızgındı ve daha fazla zarar vermeden orada kalamazdım, bu yüzden büyükbabamla yalnız konuştum. Beni sevdiğini, anladığını ve biraz uzaklaşmaya, sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu bildiğini söyledi. Şimdi vedalaşacağımızı söyledi. Ne olur ne olmaz diye.”

Dizlerimi göğsüme sıkıca bastırdım. Bu hikayenin nereye gittiğini biliyordum ve buna dayanamıyordum. Julian'ın bunu söylemesini beklerken kalbim kıvranıyordu, ama belli ki zamana ihtiyacı vardı.

Bir süre boyunca, yat ufuk çizgisine doğru yol alırken sadece sessizlik ve motorun sesi duyuldu.

“Aslında bisikletimi aldım. Benim de en sevdiğim kaçış yoluydu,” dedi Julian sonunda, duygularımı kontrol altında tutmak için yapılmış olduğunu bildiğim o zoraki gülümsemeyle. Ona doğru yavaşça yaklaşıp elini tutmaya cesaret ettim. Geri çekilip ona biraz mesafe bırakmam gerektiğini kendime söylemeden önce, elimi tuttu. Parmaklarımızın birbirine kenetlenmiş haline baktım, dokunuşumun ona rahatlık vermesi fikrine biraz şaşırmıştım.

"Nereye gittin?" diye sordum usulca.

“Özellikle belirli bir yer yok,” dedi. “Sadece sürdüm. Kendimi sakinleştirmek için yaklaşık beş saat sürdüm. Kalbim tekrar normal atmaya başladığında Martha’s Vineyard'a yaklaşmıştım. Ama telefonumu kontrol ettiğimde, elliden fazla cevapsız arama, mesaj ve sesli mesaj vardı.”

Bir an için gözlerimi kapattım. "Büyükbaban vefat etti mi?" Fısıltıyla sorduğum soruyu duyup duymadığından emin değildim, ama sonra elimi sıktı.

“Hayır,” dedi. “Babamdı. Ben ayrıldıktan bir saat sonra büyük bir kalp krizi geçirdi.”

Ağzımı kapattım.

Bir an konuşamadım.

Aslında birkaç an sürdü. Kalbim on kat büyümüş gibi atıyordu ve Julian'ın yıllar önce, farklı bir eyalette, çaresiz ve yıkılmış bir halde bisikletin yanında dururken ne kadar sarsıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Nasıl konuşmaya devam edebildiğini hiç anlamadım, ama etti. Sesi çoğunlukla istikrarlıydı, ancak direksiyonu sıkıca kavrayıp her şeyi açıklarken adeta bisikleti tutuyordu.

Babası o gece vefat etmişti ve ertesi gün, kalbi kırık büyükbabası da onları terk etmişti. Ve elbette, Hoult ailesi perişan haldeydi – en azından Julian'ın büyükannesi, annesi ve erkek kardeşi öyleydi.

Gayrimenkul sonunda onun iğrenç teyzesine, amcasına ve kuzenlerine kaldı. Annesinin umurunda bile değildi. Zaten en başından beri onu hiç istememişti. Ve şimdi tek istediği, aniden ortadan kaybolan kocasıydı.

Görünüşe göre, yaşadığı acıyı oğlundan çıkarmış.

“O zamandan beri çok özür diledi, ama o zaman beni suçladı. Babamı o noktaya benim getirdiğimi söyledi. Ve haklısın. Bunu inkar edemezsin,” dedi, benim bunu deneyeceğimi çok iyi biliyordu. “Gerçekten edemezsin,” diye tekrarladı sesindeki en hafif titremeyle. “Onu şok ettim ve onu o kadar kızdırdım ki, bu onu öldürdü. Ona veda edemedim. Öylece ayrıldık. Hala

havada asılı kalmış gibiyiz ve nerede olursa olsun, bana bir şeyler söyleyebilmeyi hep diliyor.”

Onun için kalbim paramparça olmuştu. Boğazını temizleme şeklinden sesinin titrediğini anlayabiliyordum ve her şeyden çok, kucasına oturup ona kocaman bir sarılmak istiyordum ama hâlâ araba kullanıyordu. Dağınık düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum.

“Bilmelisin ki, Julian, seninle gurur duyuyor,” diye mırıldandım. “Nasıl gurur duymasın ki? Onun iş hayatındaki ilk derslerini hayata geçirdin, şirketini kurdun – hatta büyükbabanın New York Empires’ı satın alma sözünü bile yerine getirdin. Bu çılgınlık, Julian. Sen ve çevrendekiler bu noktada başarına ve kazanımlarına alışmış olabilirsiniz, ama dışarıdan biri olarak, sana sürekli hayran kaldığımı söylememe izin ver. Durdurulamazsın ve şimdiye kadar elde ettiğin inanılmaz başarıları göz önünde bulundurarak, ailenin senin başarına ilham kaynağı olduğu gibi, senin de başarına ilham kaynağı olmaktan daha büyük bir onur düşünemiyorum.”

Julian hiçbir şey söylemedi ama elimi sıkıca sıktı ve başparmağıyla avucumu ovuşturdu.

“Dün bana kendimi suçlamayı ve geçmişten pişmanlık duymayı bırakmamı söylemiştin,” diye nazıkçe belirttim, “bu yüzden şimdi sana aynı şeyi kendine de yapmana izin vermeni söylüyorum. İçinin bir kısmı bunu hak ettiğini bilmeli. Büyükannene bir sürü büyük profesyonel basketbolcuya Rosie The Reaper olma fırsatını verdin. Büyükbaban kesinlikle bir yerlerde babanla birlikte buna gülüyordur,” dedim, Julian’ın sırtışını izlerken dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

"Bundan kesinlikle memnunlar."

"Kesinlikle."

Julian bir süre gülümsedi ve ben de bunun tadını çıkardım. Ama biliyordum ki daha fazlası vardı.

"Suçluluk duygum bununla bitmiyor," diye sonunda sessizliği bozdu. Derin bir nefes aldım.

"Başka neler oldu?"

"Annemle ve Emmett’le yıllarca görüşmemiştim."

Kaşlarımı kaldırdım. Emmett ile olan ilişkisine bakılırsa, Julian’ın onunla eskiden de yakın olmaması zor görünüyordu. Ama belli ki, yıllarca hiç konuşmadıkları bir dönem olmuştu.

“Babamın ve dedemin cenazeleri için eve gittim, ama kısa süre sonra, sadece birkaç hafta sonra, yurt dışına taşındım. Benimle ailemin geri kalanı

arasında aniden bir duvar örülmüştü. Annem bana bakamıyordu. Bakmak istemiyordu. Emmett, bunun babamı çok fazla hatırlattığım için olduğunu, ölümünden beni sorumlu tuttuğu için olmadığını iddia etti, ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Bu yüzden Stockholm'e taşındım.”

"Stockholm mü? İsveç'teki Stockholm mü?" diye şaşkınlıkla sordum.

“Evet. İnsanlar şehri, sahip olduğu teknoloji merkeziyle ilişkilendirmiyorlar, ama ben de orada Hoult Communications adını alacak olan şirketi kurdum. O zamanlar Hoult Media'ydı ve haberler, spor sonuçları gibi mobil içerikler sunuyordu. Mobil ödeme teknolojisini geliştirdikten sonra şirketin değeri bir milyar doları aştı. Şirketi sattığımda yirmi yedi yaşımdaydım.”

“Aman Tanrım.” Tekne yavaşlayıp suyun üzerinde vızıldamaya başlarken, her şeyi bir süre sindirmeye çalıştım. “Demek dört yıl boyunca ailenizden uzakta kaldınız,” diye mırıldandım. Annem yorucuydu ve babamla bir seferde çok konuşmak gerekiyordu, ama onları görmeden bir yıl bile geçirmeyi hayal edemiyordum.

“Kolay değildi. Ama zaman geçtikçe aramızdaki duvar gittikçe yükseldi. Daha fazla yanlış anlaşılma birikti. Annem inanılmaz gururlu ve inatçı olabiliyor ve ona para gönderebilir miyim diye sorduğumda bunu bir hakaret olarak algıladı. Onları terk ettiğim için affını satın almaya çalıştığımı düşündü, oysa tüm bu süre boyunca beni terk edenin o olduğuna yemin ediyordum. Çok uzun süre çok kızgındım ve babamı çok özledim. Her zaman kendime onun gibi olacağımı söyleyerek büyümüştüm, bu yüzden annemle ilişkimiz kötüye giderken ve Emmett onu ayakta tutmak için elinden gelen her şeyi yaparken, boşluğu birlikte çalıştığım bir kadınla doldurdum. Elizabet. Ya da Liz.”

"Sanırım Fransız."

"Evet. Hoult Media'da benim asistanım gibiydi."

"Ona aşık mıydın?" diye sordum, kalbim ne kadar hızlı atsa da olabildiğince rahat bir tavır takınmaya çalışarak.

“Öyle olduğumu sanıyordum. Gerçekte ise sadece kaybettiğim ailemin yerini doldurmak istiyordum ve aceleci davrandım. Benim için önemli olduğunu düşündüğüm birini seçtim çünkü onun benim için önemini şirketimin başarısıyla özdeşleştirdim. Her gün ofiste şirketimi bir girişimden büyütmemi izliyordu ve bu yüzden ona dair algım çarpıtılmıştı. Tamamen ayrıldıktan sonra kendime bir kural koydum.”

"Sıfır tolerans. Asla bir çalışanla yatmayın veya sevgili olmayın," diye o kadar kuru bir şekilde tekrarladım ki Julian bana gülerek baktı.

"Evet."

"Tamamen mi ayrıldılar?" Dediğini hatırladım. "Son ayrılığa ne sebep oldu?"

Julian'ın duraksamasından ve elini çenesinin üzerine götürme şeklinden, hikayesinde bir başka acı doruk noktasına ulaştığımızı anladım.

"Liz uzun süre boyunca onun beni sevdiği gibi benim de onu sevdiğimi göstermenin kolay olduğunu söyledi. Ama sonra Lucie geldi ve benim gözlerimde gerçek aşkın neye benzediğini gördü."

Yutkundum. "Lucie?" diye tekrarladım, Julian cevap vermeden hemen önce kolumda hafif bir ürperti hissettim.

"Kızım."

O açıklama yapmadan önce sanki tüm organlarım ayaklarımın üstüne yığılmış gibi hissettim.

Julian bana bakarak, "Biyolojik olarak benim çocuğum değil," dedi. "Liz, ayrılıklarımızdan birinde ona hamile kaldı, ancak Liz ocuğun bana ait olduğunu söylediğinde, babalığı doğrulamak için özellikle hiçbir şey yapmadım. Bir ocuk istedim. O aileyi istedim. Lucie'yi dört yaşına kadar ben büyüttüm."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Dşndğmden çok daha uzun bir süre geçmişti. "Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi beş," diye yanıtladı Julian. "Yirmi beş ile yirmi dokuz yaşlarım arasında babaydım. Ve harika bir babaydım. Kendi babamın beni yetiştirdiği gibi bir babaydım ve kendimle gurur duyuyordum. Lucie'yi, mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde seviyordum. Ama Liz bunu kaldıramadı. Lucie ve ben, Liz'in ikimizden birine olduğundan daha yakındık. Lucie'nin kaygı bozukluğu vardı. Panik atakları geçiriyordu."

Julian bana baktı ve o gece yaşananlara dair şimdi sahip olduğum açıklamaya verdiğim tepkiyi izledi. Turner ve Carter Roth ile havuz başında geçirdiğimiz gece nefes almamı sağlayabilmişti, çünkü yıllarca kızı gibi büyüttüğü kızı sakinleştirmek için aynı yöntemleri kullanmıştı.

Julian, "Onu sakinleştirebilen tek kişi bendim ve Liz bundan rahatsızdı," dedi. "İkimizden de sonra gelen kişi olmaktan rahatsızdı. Lucie ile aramızdaki sevginin, ona duyduğumuz her şeyin önüne geçmesinden rahatsızdı ve bu, her gün acı verici bir hatırlatmaydı."

“Bu çok zor görünüyor,” diye mırıldanmadan edemedim. Gerçekten de öyleydi. Sevilmemek ve istenmemek kadar acı verici bir şey yoktu ve bunu her gün hatırlamanın işkence üstüne işkence gibi olduğunu çok iyi biliyordum. Acının sürekli tekrarlandığı bir döngü.

“Zor olmalıydı. Ne kadar acı verdiğini kendim bile fark etmemiştim,” dedi Julian, sesinde pişmanlık vardı. “Tekrar bir aile kurmaya o kadar kararlıydım ki. Lucie'ye ve baba olmaya takıntılıydım. Sanki evren aracılığıyla babamla tekrar bir bağ kurmuştuk. Emmett'i ve beni büyütürken neler hissettiğini tam olarak biliyordum.” Julian, sanki nefesi kesilmiş gibi duraksadı. Elini sıktım. “Lucie babamın fotoğraflarına bakıp ‘Büyükbaba’ derdi ve bu en güzel duyguydu. O kadar mutluydum ki, Liz'in mutsuz olduğunu bilmiyordum. Onu sürekli incittiğimin farkında değildim.” Yutkundum. “Ve onun da bana karşılık vermeyi planladığının farkında değildim.”

Göğsüme bir korku saplandı. "Nasıl?"

“Aralık ayında bir sabah uyandım ve gitmişlerdi. Bavulları toplanmış, öylece gitmişlerdi. Liz, Lucie ile nereye gittiğini bana söylemedi ve aylar sonra Fransa'ya taşındıklarını öğrendim, Liz de Fransa'lı.”

"Biarritz mi?" diye tahmin ettim.

“Hayır, ama yakınlarda. Çocukluğundan beri ailesiyle oraya gitmekten, bunun hep bir hayali olduğundan ve çocuklarını orada büyütmek istediğinden bahsederdi.”

"Demek bu tatil köyünü siz inşa ettiniz," diye mırıldandım, önümüzde uzanan manzaraya hayranlıkla bakarak.

“Evet. Tüm tadilatlar ve eklemelerden önce, burası bir evdi. Hem de büyük bir ev. Liz, eğer ona sevgimi bir şekilde gösterirsem belki geri döneceğini söyledi. Belki de. Bu yüzden onun için koca bir malikane tasarladım. En azından onun için olduğunu söyledim.”

“Ama bu Lucie içindi.”

"Evet."

Güneşin sıcaklığı artık neredeyse dayanılmazdı.

Sözsüz kaldım.

Julian Hoult'un duygusuz, çelik gibi bir insan olduğundan çok emindim. Ama bu küçük kız için kendini tamamen değiştirmiş, canla başla çalışmıştı; tüm bunları onu tekrar görebilme şansı için yapmıştı.

Görünüşe göre öyle de yaptı. Ama bu kısa sürdü.

Liz, Julian'ın yanına geri dönmüştü ve Biarritz'deki evde dört ay geçirmişlerdi ki Liz, Julian'ın ona olan sevgisinin yalan olduğunu fark edip tekrar ortadan kaybolmuştu.

“Şimdi Paris dışında bir yerde yaşıyorlar. Liz bana bir daha Lucie'ye yaklaşamayacağımdan emin olacağını söyledi. Onunla İngilizce konuşmayı bırakacağına ve onu tamamen Fransızca eğitim veren bir okula yerleştireceğine söz verdi.”

Bu inanılmaz derecede hesaplı ve acımasız olay karşısında ağzım açık kaldı.

"Yani Lucie sizinle iletişim kuramayacak mı?"

“Evet. Ara sıra mektuplar yazıyor, ben de ara sıra maddi destek sağlıyorum. Ama eskiden sahip olduğumuz ilişki bitti ve şimdi neredeyse dokuz yaşında olduğuna göre, bunu gerçekten hatırladığından şüpheliyim. Bu da sorun değil. Onun için daha az acı verici.”

Sesindeki acı artık çok belirgindi, bu yüzden bir süre onu rahat bıraktım. Benim de sessizliğe ihtiyacım vardı, çünkü Julian hakkındaki imajım tamamen sarsılmıştı. O sadece soğuk, sert ve verimli biri değildi.

O, kalbimin onun için daha çok acımasına neden olan, milyonlarca karmaşık katmandan oluşan bir insandı. Acıyı ve kederi çok iyi biliyordu; sadece bunları her zaman o demir gibi sağlam dış görünüşünün içinde sıkıca kilitli tutuyordu.

Şimdilik hariç. Benimle birlikte.

Kucağına yarıya kadar oturduğumda rüzgar saçlarımı dağıttı.

“Hey.” Kollarımı boynuna doladım ve yanağından öptüm. Birkaç saniye gözlerini bana çevirdi, kalbimi kabartan, saf bir rahatlama ifadesiyle beni inceledi. “Bunların hepsini söylemenin zor olduğunu biliyorum.”

Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra eğilip dudaklarımı öptü.

"Beklendiğim kadar zor değildi."

Sara'nın kıpırdandığını hissettiğimde sabah uyandım ama göğsüme tırmanıp dudaklarıma uykulu öpücükler kondurmaya başladığında bile gözlerimi açmadım.

"Uyanıksın," diye mırıldandı hafif bir kıkırdamayla. "Görebiliyorum."

Sırıttım. "Uyanığım. Ama hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum."

Dün gece bana ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Marinaya dönüş yolculuğu boyunca sessiz kalmaktan memnunduk ve eve vardığımızda o, tek kelime etmeden duşa girdi. Ben de aynı şekilde sessizce onu takip ettim. O güzel vücudunu sabunlarken mermer bankta mastürbasyon yaptım, inlemelerimi duyduğunda elleri göğüslerinde daha uzun süre kaldı.

Tanrım, bütün gece onu izlemekle yetindim.

O kadar güzeldi ki. Hiç çaba göstermeden beni hipnotize edebiliyor, sadece konuşması veya hareketleriyle bile beni büyülüyordu. Sara beni duşta karşısına çektiği andan itibaren onun büyüüne kapılmışım; vücudumu sabunla köpürtürken gözleri bana doğru parıldıyordu. Yağmurun altında bir süre ayakta durduk, o ellerini vücudumda gezdirirken birbirimizi izlemekle yetindik. Tabii ki ereksiyon halindeydim ama prezervatif almak için o anı bozmak istemedim.

Bulunduğum yerden memnundum. İkimiz de memnunduk.

Elbette, duştan çıktığımız anda bedenlerimiz birbirine dolandı. Yatağa kadar bir adım bile atamadık, ama kanepede otururken birbirimizi gördü ve içine boşaldıktan ve prezervatifi benimle boğduktan sonra kısa bir süreliğine kör oldum.

Geceleyin, yanımda uyuyan, çok tatlı ve güzel Sara'nın yanında uzanıyordum. Kendimi ne kadar garip hissetsem de, dudaklarına bakarken sertçe mastürbasyon yaptım. Pembe ve mükemmeldi, nefes alırken hafifçe aralanmışlardı. İnce üstünün dolgun göğüslerinin üzerinde nasıl gerildiğini inceledim ve yemin ederim ki sadece onu uyurken izleyerek bile boşalabilirdim.

Ama tatlı bir sesle uyandı.

Uykulu, gülümseyen, yarı uykulu bir haldeydi; yavaşça askılı tişörtünü çekiştirdi ve göğüslerinden biri serbest kaldı. Uzanıp parmaklarını penisimin etrafına doladığında, tüm kaslarım gerilmişti; yavaş yavaş, uykulu bir memnuniyetle iç çekerek beni boşaltmama yardım etti.

Gerçeküstüydü.

Gözlerimi açtığımda, dudaklarımda memnuniyet dolu bir gülümsemeyle, "Dün gece elimi tamamen ıslattın," diye fısıldadı Sara.

"Dün gece çok uykulu, seksi bir kızdın."

"Şey, eğer sevgilimin gelmesi gerekiyorsa, orada öylece yatıp hiçbir şey yapmayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin adamın mı?" diye tekrarladım, üzerimde uzanırken yüzünün kıpkırmızı olmasını izlemekten keyif alıyordum.

Bir süre kekelemesine izin verdim. Acımasızcaydı ama sevimliydi ve kendi kalbimde neler olup bittiğini anlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Bu sabah kendimi farklı hissettim; uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde uyanıktım. Ve dün tekne de yaptığımız konuşmanın bununla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim.

Olay yaşandığından beri bunların hiçbirinden bahsetmemiştim – ne babamdan, ne Liz'den, ne de Lucie'den. Hikayeyi anlattığım tek kişiler annem ve Emmett'ti, o da açıklama yapmak ve neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğumu savunmak içindi. Gözyaşları, bağırışlar ve çoğunlukla annemin sorduğu sorular olmuştu. Huzurlu bir konuşma değildi, ama duvarı yıkmanın ilk adımıydı. Bu yüzden elbette zordu.

Ama dün Sara ile geçirdiğim zaman kolaydı. Hatta şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi. Rahatlatıcıydı. O hikâyeye tekrar dönme ihtiyacı hiç hissetmemiştim, ama onunla birlikte yapmak garip bir şekilde doğal geldi.

Ve bu sabah ona bunun karşılığını, bana "erkek arkadaşım" diye hitap etmesinin yanlış olduğunu kekeleyerek söylemeye zorlayarak ödetiyordum. Sırıttım.

“Kolay,” diye mırıldandım usulca. “Kahvaltıda ne istediğini söyle. Ben senin için pişireceğim.”

Gözlerini kırptırdı. "Sen misin?"

“Evet. Ama bunun için öncelikle birkaç şeye ihtiyacımız var.”

"Ne?"

“Yemekten sonra yola çıkmaya hazır olmak için eşyalarımızı hazırlamamız gerekiyor. Ama ondan önce de markete gitmemiz lazım.”

“Ve ondan önce de mi?” diye sırttı Sara, elim kalçasını kavramaktan arkadan kaygan vajinasını okşamaya geçerken göğsümde kıvranıyordu. O da ellerini göğsüme bastırıp beni kucaklayana kadar yukarı doğru ittiğinde sırttım.

"Bunun cevabını bildiğinizi düşünüyorum."

“Mm-hm.” Sara dudaklarını ıslattı, çıplak göğsüme ellerini bastırarak doğrulup üzerime oturdu. Penisimin vajinasının altında seğirdiğini hissettiğinde ağzı hafifçe aralandı ve atletini çıkararak beni tahrik etmesine karşılık penisim tekrar seğirdiğinde kıkırdadı.

Elbisesini yavaşça yukarı çekti, büzülmüş etek ucunu kullanarak göğsünün alt kısmını kaldırdı. Sonunda üstünü çıkardığında, göğüsleri o kadar sertçe sallandı ki homurdanıp belini kavrayarak üstünü geri aldım. Dilimi gergin meme uçlarının üzerinde döndürdüm, şeker gibi emerken penisimi serbest bırakmak için aşağıya uzandım. Çıplak başımı şişmiş klitorisine sürterken çıkardığı küçük nefes nefese kalışlarından zevk aldım.

Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor.

Daha prezervatif aramaya bile kalkmadan, aklımı okudu.

"Julian, doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadı. "Ve temizim."

Ona baktım. Son iki sözüne daha yeni cevap vermiştim ki, neredeyse şiddete varan bir şekilde öpüştük. Külotunu vücudundan tamamen yırtıp attığında çığlık attı, külotu bir kenara fırlatıp penisimi kavradım ve derinlere doğru ittim.

Sanki boşalmak üzereymişim gibi inledim.

Kesinlikle yapabilirim.

O kadar iyi hissettiriyordu ki. Sıcaklığı, nefesi, teninin tenime değmesi – hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti. Zaten derinden sürtünüyordum ama o her itişte bana yarı yolda karşılık veriyor, beni o kadar derine itiyordu ki, bu zevk beni resmen sarhoş ediyordu. Vajinası o

kadar ıslaktı ki sesini duyabiliyordum ve adımı haykırırken arşıflarına damladığını biliyordum.

Düşünemiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve hissetmiş olsam bile bundan hoşlanmamıştım.

Ama şu anda kendimi serbest bıraktım. Çünkü Sara'nın içine ne kadar çok daldıkça, o kadar çok nefes alabiliyordum – aslında nefes almak istiyordum da. Uzun zamandır göğsümdeki o boğucu ağırlığı umursamıyordum. Her gün yanımda taşıdığım bir şeydi ve bunu kabullenmiştim. Beni acıya alıştırmıştı. Ama şimdi hafifliğin nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, tek istediğim buydu.

Bildiğim her şeyden daha iyi hissettirdi.

Ve bir daha asla geri dönemeyeceğime oldukça emindim.

SARA

Mutfakta dolaşırken, Julian'ın elde yıkadığı bulaşıkları kurularken bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Altı bulaşık için bulaşık makinesini çalıştırmanın bir anlamı olmadığını düşünmüştüm, o ise beni sinirlendirmek için tam tersini iddia etmişti, eminim.

Sabahtan beri gözlerinde farklı bir ifade vardı. Tanıyamadım ama çok hoşuma gitti. Rahatlamış görünüyordu... neredeyse emindim.

"Bir gece daha burada kalalım. Buradan havaalanına gideriz," dedi Julian, mutfağı geçip buzdolabına doğru giderken başımın üstünü öptü.

"Ne? Az önce saat ikide bir yere gitmen gerektiğini söylemiştin. Bavulumu hazırladım bile. Şu bardağı kurulayınca yola koyulabiliriz," dedim, buzdolabından bir su şişesi alıp kapağını açarken bana sırtıttığını izlerken.

"Küçük bir şey yüzünden bana kızdığında çok tatlısın."

"Karşılaştırma mı?" Su bardağını dolaba geri koymak için uzandım.

"Mesela seni işe uygun kıyafetler giymeye zorladığım için bana kızdığında."

Başımı geriye doğru eğip güldüm. "Tanrım, sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor."

Julian gözlerini kısarak baktı. "Öyle değil miydi?" diye sordu, cevap gerektirmeyen bir şekilde. Bu sabah çok rahattı ve zamanımız kısıtlı olmasına rağmen, beyaz tişörtü ve mavi kot pantolonuyla evin içinde dolaşırken onu izlemekten keyif aldım.

"Hey, Emmett'in sürekli geç kalmasından dolayı ona kızmıyor musun?" diye takıldım, ellerimi mavi çizgili bir peçeteyle kurularken. "Julian. Kalk koltuktan."

Güldü. "Buraya gel."

Direnmeye çalıştım ama kucağına vurduğunda başaramadım. Yanına gidip gülümsedim, üzerine oturduğumda göğsünün benimkine değmesinin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Ne oluyor?" Başımı yana eğdim. "Gitmek istemediğin için mi öylece duruyorsun?"

"Evet."

Göğsüne parmak uçlarımla dokunurken, içten bir gülümsemeyle, "Ailenin geri kalanı için gülümsemek ve sahte bir iyilik yapmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben de onları affedemezdim. Ama bu yılda sadece bir gün. Büyükannen için. Büyükbaban ve baban için." dedim.

"Biliyorum." Julian ellerimi topladı ve parmak uçlarımı öptü. Bana bakmadan, "Benimle gelmeni istiyorum," dedi.

Gözlerim seğirdi. "Ne?" Bana baktığında dudağımı ısırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kabul eder misin?"

"Elbette," diye patladım. "Ama... herkes benim senin kız arkadaşın olduğumu düşünmez mi?"

"Evet. Ama bunu taklit edebilirsin, değil mi?"

"Son bir aydır hiç rol yapmam gerekmedi, bu yüzden pratik yapmamış olabilirim."

Julian bacaklarımı okşadı. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun yoksa kapıdan dışarı mı atmaya?"

"İkincisi," diye sıırıttım, kucağından o kadar hızlı indim ki Hoult inledi. "Hadi Hoult, şu motosiklete binelim. Bunu başarabiliriz."

“Aman Tanrım. Hayal görüyorum. Rosie, hayal mi görüyorum?”

Tam karşımda, incilerini sıkıca tutarak duran kişi, Julian'ın güzel annesi Audrey Hoult'tu; görünüşe göre, orada gerçekten durduğumdan ve bunun bir hayal ürünü olmadığından emin olmak için kayınvalidesinin onayına ihtiyacı vardı.

Julian, tarif edilemeyecek bir bıkkınlıkla, "Anne," dedi. Kalabalık bir restoranın ortasındaydık ve bana onun böyle bir tepki verebileceği konusunda uyarmıştı, bu yüzden kıkırdamamak için elimden geleni yaptım. Ayrıca kendimi tanıtmadan önce Audrey'nin tekrar nefes almaya başlamasını bekledim.

“Hayır, hayır! El sıkışmak yok. Oğlumun eve getirdiği ilk kadına sarılmam gerek,” diye ısrar etti kollarını bana dolarken. Julian orada, elleri cebinde, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde, sanki “Evet, aynen seni uyardığım gibi” dercesine başını sallarken, ben de onun omzunun üzerinden güldüm.

“Teknik olarak – ”

“Ah, biliyorum Julian, teknik olarak evde değiliz, burası bir restoran, ama yine de... Sara, lütfen gel Rosemarie ile tanış.”

Son derece ufak tefek Rosemarie Hoult ile tokalaşırken tamamen mutlu görünmekten kendimi alamadım. Sanki bir ünlüyle tanışmış gibi hissettim ve bu muhtemelen yüzümden de belli oluyordu, çünkü Rosemarie gururla, "Sana takma adımı söyledi mi?" diye sordu.

"Rosemarie Ölüm Meleği," dedim ve bu sözüm kuzenlerden birkaçının kahkahasına neden oldu.

“Doğru,” dedi Rosemarie Julian'a gülümseyerek. “O çocuklar benden çok korkuyorlar.”

Oradan Rosemarie beni iki çocuğuyla tanıştırdı ve ben de ellerini sıkarken onlara gülümsemeyi başardım. Julian'ın büyükbabasının mülkü için hayvanlar gibi kavgaya edenlerin onlar olduğunu biliyordum. Ama Julian'dan ayrıca Rosemarie'nin, çocuklarının davranışlarını kınasa da, onların yeniden bir aile olmalarını dilediğini de öğrendim.

Bu yüzden yılda bir kez, eskiden gelenek haline gelmiş olan Pazar günlerinde bir araya gelirlerdi.

"Benden daha iyisini yaptın," diye mırıldandı Julian, adı kötüye çıkmış kuzen Paul'ü selamladıktan sonra. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kel bir adamdı ve göğsüne bir bebek bağlamıştı. Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve özellikle kötü biri gibi görünmüyordu, ama kötülerin her zaman kötü görünmediğini çok iyi biliyordum.

"Teşekkürler. İyi misin?" diye sordum Julian'a, elini gevşekçe tutarak yanına yaklaşıp.

"Aslında şu an oldukça iyiyim," dedi, alnımı öpmek için eğilirken arkamdaki bir şeye göz atarak. "Şey. Şimdi idare ederim işte," diye sırtı Julian, bu da bana Emmett'in arkamızda olduğunu gösteriyordu.

Omzumu çevirip baktığımda, siyah ince bir kravat ve iri, kaslı vücuduna gerilmiş gri bir gömlekle orada durduğunu gördüm. Sevimli ama derin kaş çatması, normalde neşeli olan yüzünde hiç yeri yokmuş gibi duruyordu.

"Merhaba, Emmett," diye gülümsedim.

"Merhaba. Sanırım senden özür dilemeliyim," dedi Julian'ı süzerek. "Onu bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim, kardeşim?"

"Evet." Julian'ın hızlı cevabı Emmett'i güldürdü. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Julian," diye alaycı bir bakış attım. Çenesini sıkarak pes etti.

"Pekala, onu ödünç alabilirsin. Ama lütfen en kısa sürede bana geri ver."

"Anladım, sevgilim."

Emmett beni aydınlık yemek odasından çıkarıp dışarıdaki bahçe terasına açılan küçük, sera benzeri bir koridora götürürken Julian'ın gözlerini devirdiğini neredeyse duydum. Emmett özür dilemeye nasıl başlayacağını düşünürken, çok etkilenmiş veya eğlenmiş görünmemeye çalıştım.

"Bak, ben..." Emmett boğazını temizledi. "Ben... şey, her şeyden önce _"

“Emmett. Merak etme,” diye rahatlattım onu. “O gece kaçtığımda durumun oldukça kötü görüldüğünü biliyorum. Neden bu kadar sert tepki verdiğimi açıklamaya çalışmayacağım, ama şunu söyleyebilirim ki, kardeşin o gece bana çok iyi baktı. Şimdi iyiyim. Sen hata yaptın, ama dünyanın sonu değil. Harika bir hafta sonu geçirdim ve hiç kızgın değilim.”

Emmett gözlerini kırptırdı, bir an sessiz kaldı.

"Vay canına. Beklediğimden çok daha iyi geçti."

"Ne yani, bu konuda çok sinirleneceğimi mi sandın?" diye takıldım.

“Hayır, ama siz gittikten sonra Julian bütün gece beni yerden yere vurdu. Gerçekten de bunu unutmadı, sizin için çok sinirliydi. Özür dilemek için ona kamyonumu teklif etmek üzereydim.”

"Şey, o gece kamyonunuzu eve götürdük," diye güldüm.

“Evet, ama kalıcı olarak demek istiyorum. Neyse, teşekkür ederim Sara. Bana kızgın olmamana çok minnettarım,” diye içini çekti Emmett, kısa kesilmiş saçlarını eliyle düzelterek. “Bunu muhtemelen biliyorsundur, ama kardeşim seni çok seviyor. Anlayabiliyorum.”

Gülümsedim. "Nasıl anladın?"

“Adamım.” Emmett koridora ve yemek odasına bakarken derin bir nefes daha aldı. “Biraz tuhaf ama onda bir fark görebiliyorum. Sadece bakışlarında ve konuşma tarzında bile. Bazen biraz... boş bakışlı olabiliyor. Sanki otomatik pilotta gibi. Ve son zamanlarda öyle değilmiş gibi geliyor.” Emmett uzaktan kardeşini incelerken gözlerini kıstı. Döndüğümde onu annesiyle oturmuş, ikisi de gülüyorlardı. “Sanki gerçekten anın içinde, mevcut ve tepki veriyor gibi. Sanki onda bir ışık düğmesini açmışsın gibi. Anlamalı geliyor mu?” diye yüzünü buruşturdu.

“Bu son derece mantıklı. Ve benim için inanılmaz derecede gurur verici.”

“Aslında sizi pohpohlamaya çalışmıyorum,” diye sırttı Emmett. “Bu sadece gerçek. Ve dinleyin, yarın Biarritz'e gideceğinizi biliyorum ve şunu söylemek istiyorum, onunla oradayken... Lucie adının geçtiği herhangi bir şey görür veya duyarsanız, hemen yanlış sonuçlara varmayın. Düşündüğünüz gibi değil.”

Emmett'in bir yandan kardeşini koruma ihtiyacı duyarken, diğer yandan da bir sırrı ifşa etmemeye çalışmasına gülümsedim.

"Çok tatlısın Emmett, ama Julian bana Liz ve Lucie'den zaten bahsetti."

“Aman Tanrım, gerçekten mi?” Emmett şaşkına dönmüş görünüyordu.

“Vay canına, bu...” Bana sanki ona gizlice İngiltere Kraliçesi olduğumu

söylemişim gibi baktı. “Bu gerçekten inanılmaz. Bu çok havalı, çünkü onun bunu asla yapacağını düşünmemiştim –” Yine sözünü kesti. Çenesini ovuşturdu ve boğazını temizledi. “Bak, onun sırrını ifşa etmeyi bırakmalıyım ama şunu söylemeliyim ki – sana karşı ne hissediyorsa hissetsin, Sara, bence oldukça büyük bir şey. Değil mi? Öyle olmalı. Liz ve Lucie hakkındaki tüm hikayeyi ondan öğrenmem iki yılımı aldı. Lukas bile çoğunu bilmiyor, bu yüzden... kardeşimin konuşabileceği biri olduğun için teşekkür ederim. O hiç böyle birini seçmemişti.”

Gülümsememi bastırdım. Emmett'in beni pohpohlamaya çalışmadığını biliyordum, ama nedense bu basit ifade beni daha önce hiç hissetmediğim kadar onurlandırmıştı.

“Pekala.” Julian’ın sesini, belirgin ayak sesleri yavaşça yaklaştırmaya başladıktan kısa bir süre sonra duydum. “Şimdiye kadar ne söylediyse söyle, hasarın yeterli olduğuna eminim,” dedi kardeşine. “İşin bittiyse onu almaya geldim.”

"Elbette."

Julian bana gülümseyerek baktı. "Biliyorum, bugün Hoult's'la geçireceğin zamanın sınırına ulaşmış olabilirsin, ama annem seninle biraz zaman geçirmek istiyor, sakıncası yoksa."

"Bu gayet uygun," diye yanıtladım.

“Kahretsin, dur bir dakika,” dedi Emmett. “Aslında Sara’ya söylemem gereken bir şey daha var, tamam mı?” dedi, Julian’ın “Şaka mı yapıyorsun?” bakışına gülerek. “Hadi git J. Hemen orada olacak. Söz veriyorum,” diye ısrar etti.

Arkasını dönüp gidene kadar gözlerini kardeşinden ayırmadı. Julian duyma mesafesinden çıktığında, Emmett sırtımdan bana döndü.

“Bak, sadece şunu söylemek istedim... eğer seni bir gün kızdırırsa diye, çünkü Tanrı bilir ki beni çok kızdırıyor... kardeşim gerçekten iyi bir adam. Tanıdığım en iyisi. Ve birini önemsendiğinde, o kişinin mutlu, güvende ve hayatının geri kalanında tamamen güvende olmasını sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmez,” dedi Emmett içtenlikle, bir kez olsun tamamen ciddi bir şekilde. “Ailesi dışında gerçekten bu kadar değer verdiği sadece birkaç kişi var – Lukas bunlardan biri, sanırım diğeri de sensin.”

"Emin misin, şu an bana yaranmaya çalışmıyorsun Emmett?" diye takıldım, kalbimin hızla çarptığını gizlemek için.

“Evet, insanların kıcına duman üfleyecek kadar zeki değilim,” diye homurdandı Emmett, beni güldürerek. “Ne görüyorsan o. Ve dürüst olmak

gerekirse, bunu sana sadece Julian'ın bazen... farkında olmadan insanları incitebildiği için söylüyordum," dedi, gülümsemem birazcık soldu. "Bunu kasten yapmıyor – sadece başka bir şeye, genellikle işine çok odaklanmış durumda. Ve eğer bu yolculuk sırasında, diyelim ki çok meşgul olduğu için, dikkati dağıldığı için veya sadece kendisi olduğu için bir şekilde duygularını incitirse – bil ki onunla birlikte kalmaya değer. Yarısında ne düşündüğünü anlamasan bile ve çok konuşmamasından hoşlanmasan bile. O hala sana bakacak iyi bir adam. Yani kesinlikle tanıdığım en iyi adam. Büyüdüğümde onun gibi olmayı hala umuyorum," diye sıırıttı Emmett, dudaklarına tekrar gülümsemeyi yerleştirerek.

"Teşekkür ederim, Emmett. Minnettarım," dedim ve ona sarıldım.

"Pekala. Git şimdi annemle konuş," dedi. "Ve eğer torunlardan bahsederse şimdiden özür dilerim!" diye arkamdan seslendi.

En son yurt dışına çıktığımda on sekiz yaşımdaydım.

Henüz tam olarak yaz gelmemiştir. Okulu bırakmıştım ve sonbaharda geçiş yapacağım yeni bir üniversiteyi de ayarlamıştım bile.

Ama bu daha beş altı ay sonra olacaktı ve o berbat küçük kasabamda evde geçirdiğim her dakikadan nefret ettim.

Babamın yaklaşık on dakika uzaklıkta, oldukça başarılı bir hukuk bürosu vardı, bu yüzden taşınma şansımız yoktu. İlk sefaletin başladığı yerde, evde mahsur kalmıştım ve daha da kötüsü, lise arkadaşlarımdan çoğu hala orada yaşıyordu. Geri döndüğümü, ne yaptığımı biliyorlardı ve bu onları çok sevindiriyordu. Tutuklanmamla ilgili makalenin çıktısını kapımıza bırakıyorlardı. Annemi benzin istasyonunda veya markette gördüklerinde alay ediyorlardı.

Ben kendim evden çıkmadım.

Çok korkmuştum.

Sonunda annem bizi kısa yolculuklara çıkarmaya başladı. Yerel kütüphanede yarı zamanlı çalışıyordu, ancak her gün benimle evde olabilmek için işini bıraktı. Ve eğer enerjim varsa veya yeterince iyi bir ruh halindeysem, beni Teksas'ın diğer bölgelerini keşfetmek için arabayla gezmeye götürürdü.

Eski Camry'sinin direksiyonunda, yüzüne çok büyük ve kaba gelen güneş gözlüklerini takmış halde, "Yaşadığımız yerden daha fazlası var," dedi. "Bunu bana babam öğretti," diye ekledi, içine kapanık biri için olabildiğince neşeli bir şekilde.

"Evet, seni Londra'ya getirip burada yaşamaya zorlayarak sana bunu öğretti," diye yakındım.

"Evet, ama şimdi bir arabam var. Önümde büyük yollar var. İstediğim yere gidebilirim."

"Asla yapmazsın."

"Şimdi ne yapıyorum?"

"Ne yani, keşfetmeye başlamanız için benim başımın belaya girmesi mi gerekti? Bu çok üzücü." Ergenlik dönemimin huysuz karamsarlığı, hafife alınmaması gereken bir güçtü.

"Belki bu üzücü," diye kabul etti annem. "Ama bazen harekete geçmemiz için bir trajediye ihtiyacımız oluyor. Daha iyi şeyler arama gücünü bulmamız için."

"Yani şimdi ben bir trajedi miyim?"

Yine karamsarlık.

Hayatımın özellikle çekici veya sevimli bir döneminde değildim kesinlikle. Lisedeki zorbalıktan sonra, üniversitede tamamen farklı bir tür zorbalıkla karşılaştım ve dünyanın bana karşı olduğunu hissettim. Bazen annemin bile bana karşı olduğunu hissettim. Beni tüm varlığıyla ne kadar çok sevdiğini görebiliyor ve hissedebiliyordum, ama bazen bana neredeyse korku dolu bir bakışla baktığını yakalıyordum. Sanki kim olduğumu ya da nasıl bir insan olduğumu tam olarak bilmiyormuş gibiydi.

Odamda çok zaman geçirip film ve televizyon izlerdim. Annem benimle oturmayı teklif etti ama yerinde durmakta çok kötüydü ve sürekli bana duygusal romantik filmlere olan zevkim konusunda ders verirdi.

Ama yolculuklar bize yardımcı oldu.

Önce küçük yolculuklarla başladılar, Dallas'a yarım saatlik kısa araba yolculuklarıyla. Sonra yolculuklar uzadı. Bu yolculuklarda yanımda Una dergilerimi götürürdüm. Austin'e üç buçuk saatlik yolculukta babam da bize katıldı ve yol boyunca şarkı söyledi. Annemle ben onun şarkılarına hem gülmekten hem de kızmaktan zaman zaman bunaldığımız için dergilerim o zamanlar benim için özellikle rahatlatıcıydı.

Austin'de botanik bahçesine gittik ve babamın zayıf dizleri yüzünden itirazlarına rağmen Bonnell Dağı'na tırmandık. Zirvede, yirmili yaşlarının ortalarında iki kadınla tanıştım ve manzaranın önünde fotoğrafımızı çekmeyi teklif ettiler. Sonunda üçümüzü de o geceki roller derby maçlarını izlemeye davet ettiler ve biz de gittik. Babam çok beğendi. Annem o kadar

değil. Ama kızlardan birinin beni tribünde görüp selam vermeye gelmesine sevinmişti.

Çok eğlenceliydi. O gezilerde okul yıllarım boyunca biriktirdiğimden daha fazla anı biriktirdiğimi hissettim. Gezilerden sonra gözle görülür şekilde daha neşeliydim. Annem de bunu fark etti. Bu bana dünyanın sandığımdan çok daha fazlasını sunduğunu ve gerçekten de yeniden başlama potansiyeline sahip olduğumu hissettirdi – bu sefer gerçekten.

Babam doğum günüm için hep birlikte Londra'ya bir gezi yapmayı önerdi. Amerika'ya taşındığımızdan beri annemle birlikte ilk kez Londra'ya gidecektik.

Pek bir şey hatırlamıyordum. Şimdi fark ettim ki, ayrıldığımda dört yaşındaydım – Lucie'nin annesi onu Julian'dan aldığında da aynı yaşıydı. Dört yıl önemli bir zaman dilimiydi, ama yine de hafızada kolayca unutulabiliyor.

Havaalanına giden uçak yolculuğu sıkışık ve rahatsız ediciydi ve taksiyle şehrin tam ortasına vardığımızda Londra'ya hiçbir bağ hissetmedim. Kimliğimin bir parçası olması gereken bir yerin, diğer herhangi bir Avrupa şehri kadar bana yabancı gelmesi beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ama iki gün içinde aşık oldum.

Şehrin büyüklüğüne bayıldım. Mimariye bayıldım. Herkesin babam gibi konuşmasına bayıldım. Nedense, orada kendimi evde olduğumdan daha az yabancı hissettim.

Orada her şeyin mümkün olduğu hissi vardı.

"Londra'da geçiş yapabileceğin bir okul bulmalıydın. Annen hiç düşünmeden buraya, seninle birlikte geri dönerdi," dedi babam bir sabah bir kafede otururken, annem hala uyuyordu.

"Evet, tabii ki. Sanki ondan bu kadar ayrı kalmaya dayanabilecekmişsin gibi."

"Her cuma sizi görmek için uçakla gelirdim. Sonra da pazartesi günü işe dönerdim."

Güldüm. "Bunun için paramız yok. Üzgünüm. Ama bir gün, sizin için kazanacağım. Söz veriyorum."

"Sana inanıyorum." Babam kapuçino fincanını benimkine tokuşturdu. "Yeterince çalışkansı ve yeniden başlamak için New York'u seçmen bana hiçbir şeyden korkmadığını gösteriyor. Ama sana bir şey söyleyeyim. Senin gibi zekaya ve yeteneğe sahip bazı insanlar, o kadar büyük bir şehirde bile

kaybolabiliyor, çünkü çok fazla insan ve yapılacak çok şey var. Ama sana inanıyorum ki, ayartmalara gözlerinin içine bakacak, onları geçip gidecek ve kendinle gurur duyacaksın.”

"Sen ve annen gururlusunuz."

“Biz de öyle düşünüyoruz,” dedi baban. “Bazen ne düşünürsen düşün, sana asla uzun süre kızgın kalamayız. Bazen, kalp kırıklığı hiç beklemediğimiz bir anda bizi vuruyor, çünkü sen bizim kızımızsın ve o okulda yaşadıklarını hiç yaşamayı istemezdik. Senin incinmene kızıyoruz. O zamanlarda bizi görüp sana kızgın olduğumuzu düşünebilirsin, ama değiliz. Olanları unutmak için zamana ihtiyacımız var, Sara. Ama sonunda unutacağız. Annen ve ben sadece güvende ve mutlu olmanı istiyoruz. Her ebeveynin istediği bu. Seninle gurur duyuyoruz, Sara, ve sana çok inanıyoruz.”

O sözleri de, o yolculuğu da unutamadım.

Bu durum, anne ve babamın affediciliğine hayran kalmama neden oldu. Özellikle annem, beni dünyaya getirmek ve büyütmek için tüm hayatını ve bildiği her şeyi feda etmişti. Sonra, kendimi belaya sokarak onun emeğini mahvettiğimi izledi ve bundan sonra bile, sadece mutlu olmamı ve cesaretlendirilmemi sağlamak için fedakarlık yapmaya devam etti. Texas'ta yeni yeni uyum sağlamaya ve hayata tutunmaya başlamıştı ki, üniversitede benimle ilgili her şey oldu. Benim hayallerimi gerçekleştirme şansım olsun diye kendi hayallerinin hepsinden vazgeçmişti.

İşte o andan itibaren yaptıklarım için tövbe edeceğime dair kendime yemin ettim. Ailem benden her şeyi hak ediyordu ve onların kalplerini benimle gururla doldurmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Annem, üniversiteden mezun olduktan sonra June Magazine'de işe girdiğim gün ağladı. Babam da beni kutlama amaçlı bir brunch'a götürmek için o hafta sonu için New York'a bilet aldı.

Onların mutluluğunu, işteki mutluluğumla karıştırmamak zordu. İşimi, yaşananlardan sonra hayatımıza devam etmemizle ilişkilendiriyordum.

Üniversitedeki ilk yılımda yaşadığım dramatik olaylar, artık konuşmadığımız uzak bir anı haline geldi. Her gün başımızın üzerinde asılı duruyordu, ama artık daha yüksek bir seviyedeydi – yeni bir iş aramak gibi belirli konular gündeme gelmedikçe neredeyse fark edilmiyordu. Annem, sabıka kayıtlarında nelerin kapsandığını sorardı, ben de sessizce Google'da arardım ve ikimiz de neden sorduğunu konuşmazdık. İkimiz de biliyorduk, ama bunu yüksek sesle söylememize gerek yoktu. Hala çok acı veriyordu.

Zamanla kendime aynı şirkette kalmaktan mutlu olduğumu söyledim. Belki de ayrılabilirdim, ama bunu düşünmek bile beni kötü anılara geri götürdü ve bulunduğum yerde, rahatlık içinde kalmayı tercih ettim. Öngörülebilirlik.

Uzun zamandır hayatımı bu şekilde sevdiğimden emindim.

"Keşke seni daha önce bulsaydım," diye mırıldandı Julian, ben onun kucağında otururken, ikimiz de özel uçakta aynı koltukta birbirimize sarılmıştık. "Seni hiç düşünmeden şirketime alırdım."

Gülümsedim. "Evet, ama asıl mesele bu. Beni daha önce bulamazdınız, çünkü orada kendimi çok güvende hissediyordum," diye fısıldadım. "Ve yaşadığım her şeyden sonra, benim için güvende hissetmekten daha önemli bir şey yoktu. Sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi, rahatlayabiliyordum."

"Anladım," diye mırıldandı Julian, parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken. Onun sakinliğinin benimkine karışmasının verdiği hissin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım.

Biarritz'e inmek için sabırsızlanıyordum, ama konuşmamızdan kısa bir süre sonra göğsüne yaslanarak uyuyakaldım.

Gece vakti vardık ve Biarritz manzarası onu adeta büyüledi.

İzlemek benim için keyifliydi.

Sahil boyunca uzanan binalar ışıklandırılmış, simsiyah gökyüzüne karşı altın renginde parılıyordu. Şehrin gündüzki ihtişamına dair güzel bir ön izlemeydi bu. Tam olarak görmese de Sara çoktan büyülenmişti.

“Çok çılgınca. Eski kaleler var, Art Deco tarzı binalar var ve bir de bu su var,” diye mırıldandı, ben de önümden yürümesine izin verip, her iki yanındaki her şeyi dikkatlice incelerken. Solundaki her binaya ve sağındaki sudaki her sivri kayaya baktı. Su, kıyıya hafifçe çarpıyor, ayakkabılarımızı taşırken çıplak ayaklarımızın üzerinden geçiyordu. “Büyük Gatsby, West Egg dışında bir yerde geçseydi, burası olurdu,” diye düşündü ve sonunda bana dönüp yüzüne bakma fırsatı verdi.

Heyecanı dizginlenemezdi ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlıyordu.

Ama yanağını tuttuğumda gözlerini kapattı ve gülümsedi. Ay ışığı altında, onu daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi. Gece saat dokuzda hâlâ yapacak işimiz olduğunu kabullenmek benim için çok zordu. Tek istediğim onu otel odama götürüp onunla yatağa girmektir. Annesiyle Teksas'ta yaptığı küçük yolculuklar hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Onun hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek istiyordum ve bunu yapmak için sınırsız zamanım olmaması beni çok sinirlendiriyordu.

Kendime, bu geziyi neden daha iyi planlamadığımı ve Roth'lar gelmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmeyi neden tercih etmediğimi sordum.

Tek istediğim, Sara'yı gülümsetecek her şekilde ona dokunmaktı. Ona şehrin en sevdiğim yerlerini göstermek ve onunla olan anılarımın Biarritz'den ayrılırken aklımda kalan son anılar olmasını istiyordum. Ona henüz cevabını bilmediğim milyonlarca basit soru sormak istiyordum.

Memleketinde en sevdiği restoranın nerede olduğunu bilmiyordum ve bu nedense beni rahatsız ediyordu.

Dünyanın en mutlu kadını olmasını sağlayacak tüm bilgilere, tüm unsurlara sahip olan kişi olmak istiyordum. Ama Roth ailesi ve danışmanları on iki saat içinde gelecekti ve Sara tatil köyünün turunu nasıl vereceğini henüz öğrenmemişti, bu yüzden zamanım yoktu. Yapmam gereken işler vardı ve ilk defa, bundan nefret ediyordum. İlk defa, sadece rahatlamak istiyordum.

Ben sadece Sara ile birlikte olmak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sonunda o parıldayan gözlerini tekrar açtığında. Ona gülümseyerek cevap verdim.

"Hiç bir şey."

Sara hâlâ uyurken sabah onun odasından çıkmak zordu, ama Colin'den onun da geldiğine dair haber almıştım, Roth ailesi de ekipleriyle birlikte gelmişti.

Sara'nın dinlenmesine izin verdim. Dün gece geldikten sonra geç saatlere kadar ayakta kalmıştık ve odasına dönmeden önce üç saat boyunca tesisi gezmiştik.

Dün gece banyoda rahatlarırken, ben sırtımı ona yaslamış, o da başını boynumun kıvrımına yaslamış haldeyken, sorularımın birkaçını daha sordum.

Utanmazca söylemek gerekirse, şehirdeki en sevdiği restoran, sadece patates kızartması ve görünüşe göre "muhteşem bir sos seçkisi" satan bir West Village mekanıydı. Hayalindeki tatil ise ya Toskana'da ya da Monako'daydı.

"Neden Toskana?" diye sordum.

"Çünkü şarap."

"Anladım. Neden Monaco?"

"Çünkü Grace Kelly."

"En yakın arkadaşın bir keresinde annemin Grace Kelly'ye benzediğini söylemişti."

“Kesinlikle öyle! Dün ben de tam olarak öyle düşünmüştüm. Ve Lia, benim yüzümden Grace Kelly filmlerine merak sardı. Ben ısrar etmedikçe eski Hollywood filmlerini asla izlemezdi.”

Patates kızartması ve Grace Kelly'den bazı cevaplar toplamıştım. Tahmin edebileceğiniz gibi, daha fazlasını istiyordum.

“En büyük hedef?”

Düşünürken şarap kadehinin kenarına vurarak mırıldandı.

“En uzun zamandır hayalini kurduğum şey kesinlikle baloya gitmek ve büyük, kabarık bir balo elbisesi içinde prenses gibi hissetmekti,” diye homurdandı. “Beş yaşımdan beri, elbisemin büyük açılışından, merdivenlerden aşağıya yürüyüşe ve annemle babam fotoğraf çekerken partnerimin yakama çiçek takmasına kadar her ayrıntıyı hayal ettim.”

“İsa.”

“Beni suçlamayın. O aptal filmler beni mahvetti,” diye kıkırdadı. “Ama neyse, o gemi çoktan kalktı, bence asıl büyük hedef gelecekte anne babama Londra'da bir ev alacak kadar para kazanmak. Böylece Londra ile Teksas arasında gidip gelebilirler. Tercihen üç yatak odalı. Ziyarete geldiğimde de olur.”

“Neden üç yatak odası? Anne babanız ayrı mı yatıyor?”

“Babam gerçekten de canavar gibi horluyor, ama hayır. Bunu çocuklarım için hayal ettim.”

“Öyle mi? Peki kaç çocuk istiyorsun?”

“Üç.” Bana doğru dönerek sordu: “Kendin mi?”

“En az bir tane. Üçten fazla olmasın,” diye yanıtlamıştım.

Bu sabah, cevabımı verdikten sonra çıkardığı o hüzünlü, küçük “hım” sesini hâlâ düşünüyordum. Odasının kapısını arkamdan kapattıktan sonra bile, bu ses kalbimin daha önce farkında olmadığım tellerine dokunarak beni gülümsetti.

Biraz sonra Colin'i koridorda gördüm.

Koridordaki kapımı boş yere çalıp durduktan sonra geliyordu. Kapıdan dönüp baktığında, gözleri arkamdaki Sara'nın kapısından kırışık gömleğime kaydı. Gülümsemesi şaşkın ama aynı zamanda keyifliydi ve ondan beklediğimden çok daha rahat bir tavır sergiliyordu.

“Özür dilerim,” diye aceleyle özür diledi ve hemen iş moduna geçti.

“Turner ve Carter buradalar ve... belli ki uçaktan iner inmez çalışmaya alışkın değiller. Carter şu an odasında uyuyacak, ama Turner danışmanlarla olan toplantınıza gelmekte ısrar ediyor.” Colin sırtıttı. “Uçak yolculuğunun

yorgunluğunu göz önünde bulundurarak, bize burada bulunmasını gerçekten büyük bir olay haline getirdi.”

Güldüm. "Aman Tanrım. Artık ona burada ihtiyacım bile yok. Görevi tamamlandı."

"Evet, şimdi ona göz kulak olup egosunu okşamanız gerekiyor, siz de o sırada akli başında olanlarla konuşun. Onlardan bahsetmişken, salondaki toplantıya erken geldiler ama ben bu arada mutfağa kahve ve kahvaltılık bir tabak hazırlattım. Şey, Sara da katılacak mı?" diye sordu Colin, hemen arkamdaki odasının kapısına bakarak. O çocuksu sırıtış yüzünde yeniden belirdi.

"Göründüğü gibi değil, ama öyle," dedim ve yürümeye başlamamız için başımı salladım. Colin, dürüstlüğüme karşısındaki şaşkınlığını çabucak atlattı.

"Ah, peki, o son derece zeki, nazik ve yetenekli, bu yüzden eğer bir kural biri için çiğnenecekse, o da o olmalı."

"Teşekkür ederim," dedim. İşimize dönmeden önce birbirimize eğlenmiş bir bakış attık. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, Sara bu toplantıya katılmayacak. Kahvaltıdan sonra Roth ailesinin turu için otel personeliyle görüşmesi gerekiyor," dedim odama giderken. Kapıyı açtığımda Colin beni durdurdu.

"Efendim, programın açık olduğunu biliyorum ama Turner özellikle kahvaltıda bize katılmasını istedi," dedi. Derin bir nefes aldım.

"Şu an meşgul, bu yüzden onu sonradan dahil edeceğim. On dakika sonra orada görüşürüz."

Dün gece otelin dışında biraz dolaşmak için ikinci bir şansa ihtiyacım olduğunu belirtmiştim, bu yüzden Turner görünüşe göre salonda beni bekliyor olmasına rağmen, gündüz Biarritz'i keşfetmek için otelin arka tarafından gizlice çıktım.

Kapıda beni karşılayan, Julian'ın beni on beş dakikalık bir gezintiye götürmek için çağırdığı yeşil 1958 model Cadillac Eldorado'ydu. Üstü açık haliyle, şehrin göz alıcı havasına özellikle yakışıyordu. Kendi kendime kıkırdadım, kapıyı benim için tutan şoföre teşekkür ettikten sonra telefonumu çıkarıp Julian'a mesaj attım.

BEN: Bu arabada bana eski Hollywood havasını mı hissettirmeye çalışıyorsun? JULIAN: Yüzünde bir gülümseme yaratan her şey. BEN: İnan bana, şu an kocaman bir gülümseme var.

Şoför beni hızla caddede ilerletirken, bir zamanlar Avrupa soylularının özel tatil yeri olan ve Bask kıyılarının incisi olarak bilinen Biarritz'i, büyüleyici aksanıyla anlatırken yüzümden gülümseme eksik olmadı.

Çok hayran kaldım.

Her sokak, bir arada var olduğunu hiç bilmediğim tarzların bir karışımı gibiydi. Parlak renkler ve pastel tonların yanı sıra taş kaleler ve uçurumlar da vardı. Modaya uygun bir sörf kasabası ile masalsı bir krallığın birleşimi gibiydi ve bunun gerçek olduğuna inanamıyordum.

Birkaç kez durup etrafta dolaşıp fotoğraf çekmiş olsam da, hiç de yeterli zamanım olmuş gibi hissetmedim. Tabii ki, otele geri dönmemedeki tesellim Julian'ı görmektir. Bir yanımda onu şimdiden özlemişti. Bu sabah ben uyurken gizlice dışarı çıkmıştı ve nedense, son üç sabah sadece onun yanında uyandığım için, şimdiden şımarmıştım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Otele döndüğümde yanaklarım hala heyecandan pembeleşmişti ve gösterişli, kareli zeminli salona vardığımda Julian'ı Colin, Turner ve dört başka adamla birlikte bir masada gördüm. Turner, kum sarısı saçları gözlerinin önüne düşmüş ve ölümcül derecede sarhoş görünmesine rağmen, beni ilk fark eden oldu ve hızla ayağa kalkıp kalın kollarıyla beni sıkıca kucakladı.

"İşte bu!" diye gürledi. "Parti, bu gelene kadar başlamaz. Beyler, gösterinin yıldızıyla tanışın, Bayan Sara Hanna."

Masada dolaşırken nazikçe gülümsedim, el sıkıştım ve tanıştırmalar yaptım. Danışmanların hepsi Turner'dan en az on yaş büyüktü, ama en azından birkaçının da onun gibi çapkın bir bakışı vardı.

Bu sabahki kıyafetim çizgili bir bluz, bol, yüksek belli pantolon ve espadril ayakkabılardan oluşuyordu. Saçlarımı topuz yaptım. Başıma fular taktım. Sade, seksi ve fazla gösterişli değildi. Daha sonra bu adamların yanında mayo giyecektim, bu yüzden kendimi frenlemeye karar verdim.

Elbette, bu kıyafet tek başına Turner'ın elinin belimin alt kısmında gereğinden uzun süre kalmasına neden oluyordu. Julian'ın bunu fark ettiğini, gözlerinin Turner'ın koluna kilitlenmiş olmasından ve beyaz gömleğinin altında duruşunun belirgin şekilde gergin olmasından anlayabiliyordum.

"Adamım, seni daha sonra sörf yapmaya götürmek için sabırsızlanıyorum," diye sırtı Turner, danışmanları Julian'la denetimler hakkında konuşurken.

"Turner, sanırım bu konuda pek iyi olmadığımı yeterince açıkça belirttik," dedim ona gülerek. O da sırtı ve sesini alçalttı.

"Şey, bence benim zevkimin senin başarını izlemekten çok, bikininle suda oynamayı izlemekten kaynaklandığı açıktı."

Ah.

Yüzümüzdeki gülümsemenin kalıntısı kaskatı kesilmişti; Turner ile ben, sorunsuz bir görüşme görüntüsü vermek için birbirimize dostane ifadeler takınarak bir an öylece durduk.

Ama bunu bir noktada bekliyordum. Turner'ın el şakaları yapmasına ve uygunsuz davranışlarda bulunmasına kendimi hazırlamıştım ve korkmuyordum. Sonuçta onu kışkırtıyorduk ve bu bekleniyordu. Tek yapmam gereken, egosunu okşayacak ve dikkatini çekecek kadar hoş davranmaktı. Evrak işleri başladığında, profesyonel bir baştan çıkarıcı olarak Turner'a karşı çok daha az tolerans göstermem gerekecekti. Evrak işleri tamamlandıktan sonra, istersem ona defolup gitmesini rahatlıkla söyleyebilirdim.

Yakındık. Ve kendime güveniyordum.

Yine de, sörf ve tekne gezimiz için havanın düzelmesine biraz da olsa sevindim. Yarım saat bekledik ama yağmur hala devam ettiği için plaj gezimizi iptal ettik ve asıl planladığımız gibi yarın için spa turuna katılmaya karar verdik.

Tesisin tam merkezinde gizlenmiş bir vaha gibiydi; bembeyaz sütunları, pırıl pırıl havuzları, Türk hamamları ve uçsuz bucaksız sahil manzarasıyla büyüleyici bir yerdi. Yenileme çalışmaları sırasında eklenenlerden bahsetmeyi henüz bitirmiştik ki Turner masaja ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Uçuştan sırtım tutuldu," dedi, omzunun üzerinden uzanıp sırtını ovarken yüzünü buruşturarak.

Bunu yaparken gözlerini bana dikti. Kaşımı kaldırdım ve o da karşılık olarak sırtıttı. Tam olarak ne söylediğini bilmiyordum ama müstehcen bir şey söylediğini hissettim ve bu hissim kısa süre sonra doğrulandı.

"Sara'nın masaja ihtiyacı var gibi görünüyor," diye duyurdu Turner, danışmanlarının sözünü keserken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Belki de çift masajı yaptırmalıyız. Çok gergin görünüyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Aman Tanrım, Turner," danışmanlarından biri gergin bir şekilde güldü, Julian ise gözlerindeki ateşi yakalamama rağmen kolayca gülümsedi.

"Turner. Sana bir saatlik İsveç masajı ayarlayalım. Ne dersin?"

"Beni başından atmaya mı çalışıyorsun, Hoult?"

"Kesinlikle," dedi Julian, danışmanların kahkahaları arasında. "Hadi gelin. Sizi spa müdürümüzle tanıştırayım."

Julian danışmanlarla konuşmaya giderken ben spa'da kalmak konusunda ilk başta tereddüt ettim, ancak o onlarla yalnız kalmayı tercih ettiğini söyledi ve Colin de benimle birlikte olacaktı.

"Sara, şu anda bize masaj yaptırmamız için para ödüyor. Hadi ama," diye güldü Colin, Julian da benim pes etmemi bekliyordu.

"Buradayken biraz eğlenmenizi istiyorum sadece," diye mırıldandı beni kenara iterek. "Ve işlerimin bazı yönlerini kendime saklamayı seviyorum. Umarım anlarsınız."

Tam olarak olmasa da başımı salladım.

Ama sonra Julian'ın Liz'i ilk milyar dolarlık işinin başarısıyla nasıl ilişkilendirdiğini ve bunun da onun Liz hakkındaki algısını ne kadar olumlu yönde etkilediğini hatırladım. Bu toplantıdan beni dışlayarak Julian'ın kariyeriyle benim aramda bir engel oluşturmaya çalıştığını düşünürken dudağımı ısırdım. Bunun iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğundan emin değildim. Muhtemelen ikincisi olduğunu hissettim, ama kendime bunu fazla düşünmemem gerektiğini söyledim.

Bu yüzden kadınlar soyunma odasında üzerimi çıkarırken çalan sakinleştirici müzikle dikkatimi dağıttım ve sonunda bornozumu giyip dışarı çıktığımda Anaïs adında bir kızın beni beklediğini gördüm.

O kadar ufak tefek ve narin biri için, kadın inanılmaz derecede güçlüydü. Gerçekten de öyleydi. Loş masaj odasına girmeden önce Julian'ın isteği beni hâlâ biraz rahatsız ediyordu, ama bir dakika sonra, ona bu tedavi için içten içe teşekkür ediyordum. O zaman fark ettim ki, manikür salonundaki ücretsiz omuz masajları dışında, hayatımda hiç masaj yaptırmamıştım.

Ve harika hissettirdi.

Cildim doğal hindistan cevizi yağıyla kaplanmıştı ve Anaïs'in avuç içlerinin topuklarını sırtıma ve ardından bacaklarıma masaj yaparken kolayca sürmesini sağlayacak kadar kaygandı. Parmak uçları bile güçlüydü.

Tanrım, bu kız gerçekten iyi. Dürüst olmak gerekirse, kafamdaki tüm o aptalca, aşırı analiz edilmiş düşünceleri masajla uzaklaştırmak için her gün ona gidebilmeyi çok isterdim. Masajın kırkıncı dakikasında bile henüz yorulmamış veya bir gram bile güç kaybetmemişti.

Derin bir rahatlamanın etkisiyle neredeyse uyuyakalmıştım ki kapı çalındı.

“Ah.” Anaïs’in kaşlarını çatıldığını duyabiliyordum. Ani kesintiye benim kadar şaşırmış gibiydi, odadan çıkmadan önce benden hızla özür diledi.

Çok geçmeden, kapının hemen dışında onun sesine eşlik eden alçak bir erkek sesi duydum.

Tam olarak anlayamadığım bir mırıltıydı, ama Colin'in sesi olamayacak kadar alçaktı. O masanın üzerinde çıplak yatarken, kim olabileceği düşüncesiyle irkildim. Karnımda karanlık bir şüphe belirdi, ama daha fazla analiz edemeden kapı yavaşça tekrar açıldı.

Gözlerim yere dikilmiş, donakalmıştım.

İçeri giren erkek ayakkabılarına bakakalmıştım. Kalbim masaya çarpan bir taş gibi hızla çarpmaya başladı ve daha ne olduğunu anlamadan bir el çıplak kalçamdan havluyu kaldırdı.

Parmakların hafifçe değmesinden bile Turner olmadığını anladım.

"Aman Tanrım, pislik herif!" diye tısladım, başımı kaldırıp Julian'ın çarpık bir gülümsemeyle üzerimde durduğunu gördüm.

"Yatırmak."

Emri alçak bir mırıltıydı ama yine de inkar edemeyeceğim kadar otorite içeriyordu. Masaya geri uzanıp, Julian'ın hindistan cevizi yağına bakışını izlemek için başımı kaldırdım.

"Masajımı bitirecek misin?" diye sırıttım. "Yirmi dakikam daha vardı."

Julian, "Yirmi dakikanı alacaksın," dedi ve becerikli parmaklarıyla gömleğinin ön kısmındaki düğmeleri açmak için hızla hareket etti. Gömlek açıldığında, "Başını aşağı indir," demeden önce iki saniyeliğine karın kaslarının nefis bir görüntüsünü yakaladım.

Dudaklarımı ısırarak başımı öne eğdim ve ayaklarının masanın etrafından dolaşp tam ön tarafa, tam üstüme gelmesini izledim. Avuç içlerini yağladığını duyduğumda hâlâ kıkırdıyordum.

Ama güçlü ellerinin kürek kemiklerime baskı yaptığını hissettiğimde gözlerimi kapattım ve inledim. Sırtıma, sonra da belime doğru ovmaya başladığında ağzım aralandı, ardından kalçalarımın avuçlarını tutmak için yeterince eğildi. Kendi zevki için biraz sıkısa da, yine de masaj yapmaya devam etti, avucunun topuğunu doğru yerlere bastırdı.

Dokunuşu masözün dokunuşundan belirgin şekilde farklıydı. Sıkı, rahatlatıcı ama inkar edilemez derecede cinseldi. Parmak uçları yavaş, neredeyse dairesel hareketlerle tenimi okşuyordu – sanki tenimin tadını çıkarıyordu.

Aman Tanrım, bu çok güzel.

Başımı kaldırdığımda, Julian'ın üzerimde dururken pantolonunun içinden sertleştiğini görebiliyordum. Dudaklarımı araladım. Ağzımla cinsel organını kavramaya sadece birkaç santim kalmıştı ve bu düşünce bile beni inanılmaz derecede ıslattı.

Julian'ın bacaklarına masaj yapmaya başlaması da durumu özellikle işkence gibi yaptı.

Elini aralarına kaydırarak uzun, aşağı doğru hareketler yaptı ve her seferinde yukarı doğru çıkarken vajinamı da kavradı.

"Bana çok hazırsın," diye mırıldandı Julian, bacağımı her okşayışında avucunda daha fazla ıslaklığımı toplarken. Kendimi susturmaya çalışırken yumruğumun kenarını ısırdım, ama beklenti beni öldürüyordu.

"Parmaklarını içime sok," diye yalvarırcasına fısıldadım.

"Masaj istediğini sanıyordum," diye takıldı, bacaklarımı aralayıp bir dizini hafifçe yukarı kaldırarak vajinamı ortaya çıkardı. Sonra sadece işaret ve orta parmaklarıyla uyluklarımın arasını ovuşturdu, kaygan kıvrımlarımı tahrik etti ve her dokunuşta onları inanılmaz derecede ısıttı. "Kıçın böyle çok güzel görünüyor," diye mırıldandı. Diğer eliyle vajinamı masaj yaparken kalçama vurduğunda nefesim kesildi. "Beni ne kadar azdırdığına bak."

Başımı tekrar yukarı kaldırdım ve Julian'ın pantolonuna baskı yapan çelik çubuğu görünce nefesim kesildi.

"Çıkarın onları," diye yalvardım usulca.

Julian masanın kenarına doğru dönerken, "Sırt üstü yat," diye karşılık verdi ve bana üstsüz vücudunun nefis görüntüsünü sundu.

Kemerini çözmek için yaptığı o üç hızlı hareketle vajinamda bir ıslaklık dalgası daha hissettim. O manzaraya bağımlı hale gelmişim.

Julian pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açarken, "Yağı göğüslerinize masaj yaparak sürün," dedi.

Uzandım ve parmaklarımı yağ batırdım, elimi göğsümün üzerinde tutarak sıvının sertleşmiş meme uçlarıma damlamasını ve ardından çıplak kıvrımlarımdan aşağı kaymasını izledim. Bu manzara benim için bile baştan çıkarıcıydı. Kendi göğüslerimi ovarken aşağıya bakmak zorunda kaldım ve Julian için onları adeta parlatıyor olmanın verdiği keyifle kıkırdadım.

Ama o benim eğlenceme ortak olmadı. Hatta beni izlerken çenesi kasıldı. Yanıma gelip, giysisinin üzerinden ereksiyon halindeki penisini eliyle okşarken, neredeyse sinirlenecek kadar tahrik olmuş gibi görünüyordu.

“Sanırım farkında değilsin Sara,” ellerimi vücudumdan çekti, “beni ne kadar azgın bir hayvana dönüştürdüğünün,” diye mırıldanarak sözlerini bitirdi, göğüslerimi yukarı ve birbirine doğru itti. O kadar yuvarlak ve yansıtıcıydılar ki neredeyse sahte görünüyorlardı ve milyon yılda bile bunun beni tahrik edeceğini düşünmemiştim, ama şu anda o kadar ıslanmıştım ki masanın üzerine akıyordu. “Tüm düşünebildiğim sen varken, tüm görebildiğim senin mükemmel vücudunun benim olmayan eller tarafından ovulmasıyken bir toplantıya devam etmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

"Toplantınızı mahvettiğim için özür dilerim," diye sııttım.

"Bunu telafi edeceksin," dedi Julian, bu sözleri tüylerimi diken diken etti. Sesi boğuk bir şekilde, "Bacaklarını benim için aç," diye mırıldandı.

Bunu yapar yapmaz, sol uyluğumun altını kavrayıp beni masanın kenarına çekti ve bacağımı kaldırdı. Bacağımı çıplak göğsüne yaslayarak penisini çıkardı, elinde iki kez okşadıktan sonra vajinama soktu.

"Aman Tanrım."

Julian öne eğilip beni tamamen penetre ederken, masanın üzerindeki ipeksi çarşafı tırnaklarımla tırmaladım. Gözleri beni süzerken çelik gibiydi. Sıcak ışıktaki inanılmaz derecede yakışıklı, ama aynı zamanda ürkütücü derecede ciddi görünüyordu. Dudaklarını ıslatırken bile bir çizgi halindeydi. Ama öne eğilip göğüslerimle tekrar oynamaya başladığında, derine doğru iterken sıkıştırıp çimdiklediğinde, alçak bir hırıltı çıkardı.

Neredeyse hiç ses çıkaramıyordum. İçim tamamen dolmuştu, Julian kalçalarını şiddetle hareket ettirirken zevkim tam da olması gereken miktarda acıyla karışmıştı. Her kası geriliyor, her tendonu seğiriyordu ve içimdeki temposu sürekli artıyordu.

"Söyle bakalım, nasıl hissettiriyor bebeğim?" diye fısıldadı, elektrik gibi parlayan bakışları karanlık odada ışıldıyordu. Konuşmakta zorlandım. "İyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi," diye hayranlıkla fısıldadım, gözlerim her hareketini takip ediyordu.

Bacağımı göğsünden aşağı indirdiğinde, her iki uyluğumun altından kavrayıp bacaklarımı ayırarak penisinin vajinama girişini engelsiz bir şekilde izleyebildiği anlarda kendimi hiç olmadığı kadar savunmasız hissettim. Beni becerirken alt dudağı dişlerinin hemen altında kıvrılmıştı. Aman Tanrım. Görüntüye olan yoğun odaklanmasında çok şehvetli ve

erotik bir şey vardı. Sanki beni sahipleniyor, beni böyle ele geçirdiğinde sadece ona ait olduğumu gösteriyordu.

Gördüğü manzaraya tamamen hayran kalmış görünüyordu.

Ama ben boşaldığımda, ağzı hemen benimkine yapıştı – sanki orgazmımı hiçbir şeye değişmeyecekmiş gibi. Öpüşü derin, hızlı ve tutkuluydu ve penisi hala içimde gömülüken, beni adeta yiyip bitiriyormuş gibi hissettim. Her santimime sahipmiş gibiydi.

Ve ben de onun bunu yapmasını istedim.

Julian dişlerini gıcırdatıp içime boşalırken, parmakları vücuduma saplanırken, sert kasları yavaşça gevşerken ve ismimi inlerken, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde onu izledim. Nefeslerimizi toparlarken, sanki onun nefesini içime çekiyormuşum gibi hissettim.

Mucizevi bir duyguydu.

Onu asla bırakmak istemedim.

Biarritz'deki ikinci günümüzün ilk toplantısı, yalnızca Colin, iki danışman ve benim katılımımla sadeleştirilmişti. Öğleden hemen önceydi, bu yüzden bildiğim kadarıyla Turner ve Carter ikisi de uyuyordu. Sara ise aynı yeşil Eldorado ile ayarladığım başka bir şehir turundaydı.

Bu sabah otel odamdan toplantıya giderken onun hoşnutsuz olduğunu anladım. Kravatımı bağlarken, omuzlarından düşen sarı bir elbiseyle yatağımın kenarında oturuyordu. Ayak bileklerini düzgünce çaprazlamış, ellerini kucağında kavuşturmuş ve bana son derece kızgın bir şekilde bakıyordu. Tuhaf bir şekilde çekiciydi ve ona bakmaktan kendimi alamıyordum, ama fikrimi değiştirmedim.

Bu toplantıya onsuz gitmek istedim. Bugünkü görüşme konusu, Colin ve benim ona tatil köyü hakkında verdiğimiz çalışma materyallerinin çok ötesindeydi ve onun katılması mantıklı değildi.

Üstelik, onu projeden ayırmaya başlamanın zamanı da gelmişti muhtemelen.

Bu yüzden onu gün boyu küçük bir maceraya gönderdim, umarım akşam olduğunda nefes nefese bu macerayı anlatmasını dinleyebilirim diye düşündüm.

Turner'ın danışmanı Irv, sahile bakan otelin lüks restoranının geniş terasında otururken, "İşte bu gerçekten muhteşem bir manzara," dedi. "Açık konuşmak gerekirse Julian, Roth'lar çoktan kararını verdi. Sanırım bunu biliyorsun," diye kıkırdadı ve ellerini hafif bir özür dilercesine kaldırdı. "Şu anda sadece formaliteleri halletmemiz gerekiyor. Sonra kapsamlı evrak işlerine gireceğiz, ama bildiğin gibi, bunun Turner ve Carter'ın girişimlerine

ne kadar uygun olduğundan hepimiz çok memnunuz. Henüz öğlen bile olmadı, ama bunun şerefine kadeh kaldırmalıyız."

Garsonlar sipariş ettiğim şampanya şişelerini getirirken Colin, "Tam zamanında," diye belirtti.

"Elbette, her zaman bir adım öndesin," diye güldü Irv, garsonu kadehleri kendisi doldurması için gönderirken meslektaşısı Robert okyanusa bakıyordu. Okyanus, bu sabah güneşinin altında özellikle mavi görünüyordu.

"Sörf yapıyor musun, Julian?" diye sordu.

"Evet."

"Ah, tabii ki yaparsın. Yapmadığın ne var ki?"

Sara'ya Persol gözlüklerimi verdikten beri güneşte gözlerimi kısarak, "Uzun zamandır gitmedim," diye itiraf ettim. "Bunca yıl sonra dışarıda ne kadar iyi performans göstereceğimden emin değilim."

"Kaç yıl geçti?"

Lucie'yi görmeyeli kaç yıl geçtiyse de...

"Şimdi muhtemelen beş. Belki altı," diye yanıtladım suya bakarak.

Lucie ile onlarca sabah geçirdiğim yeri tam olarak görebiliyordum. Rüzgarda sallanan o gülünç altın sarısı örgülü saçları hâlâ hatırlıyordum. Saçları kısaydı. Annesinin üzüntüsüne rağmen, uzamayı reddediyordu. Ama Lucie bundan hiç rahatsız olmuyordu. Kurdeleleri ve fiyonkları çok severdi, bu yüzden sabahları saçlarını kendisi yapardı ve başının tepesine, benim "hamster kulakları" dediğim iki santimlik örgüler takardı.

Ne zaman "hamster" desem, o da domuz gibi ses çıkarırdı. Ve ne zaman ona bunun bir hamsterın çıkardığı ses olmadığını söylesem, gülerdi. Bu yönüyle bana Emmett'i çok hatırlatıyordu. Sadece benim tepkilerimden eğlenmek için böyle şeyler yapardı.

Esprî anlayışları o kadar çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu ki, bir sabah dayanamadım ve Emmett'i arayıp Lucie ile tanıştırdım.

Bir saatten fazla bir süre boyunca rahatça sohbet ettiler ve komik hikayeler anlattılar, bu beni bile şaşırttı. Telefon görüşmesi devam ederken Lucie bana amcasıyla ne zaman görüşeceğini sordu ve Emmett ile birbirimize baktık, derin bir nefes aldık ve birdenbire aramızdaki duvarı görmezden gelerek ona Fransa'ya uçak bileti aldık. Lucie o kadar heyecanlandı ki, uçuşu iki hafta sonra olmasına rağmen ona bir karşılama kartı hazırlamak için koştu. En azından iptal edene kadar öyleydi.

O güzel sohbetimizden iki gün sonra Emmett mesaj attı ve gelemeyeceğini, artık onu aramamamı söyledi; annemin, onun benim yerlerine koyduğum aileyi benimsemeye çalışmasından dolayı üzüldüğünü belirtti. Elimden geldiğince açıklamaya çalıştım ve sanırım dinlemeye çalıştı, ama herhangi bir olumlu sonuç çıkmadan görüşme sona erdi.

Ve işte böylece, aramızdaki giderek yükselen duvara bir tuğla daha yerleşti.

Bu yüzden Lucie ile olabildiğince çok zaman geçirdim.

Liz daha uyanmadan önce sabahları birlikte sörfçüleri izlemeyi çok severdik. Ne kadar sık sorsa da, Lucie'ye sörf öğretmek konusunda tereddütlüydüm. Ama iki yaşındaki çocuklarla bile sörf yapan birçok babayı görünce pes ettim. Zaten inanılmaz derecede iyi yüzüyordu ve sudan hiç korkmuyordu. Tahtayla denize açılmak her zaman benim için en büyük zorluktu, ama Lucie bunu sanki hiçbir şey yokmuş gibi kolayca halletti.

Bu sabah suya bakarken, ondan biraz daha büyük bir çocuk gördüm ve Lucie'nin şimdi onunla nasıl bir durumda olduğunu merak ettim. Mektuplarından birinde hâlâ fırsat buldukça sörf yaptığını söylemişti, ama bu epey zaman önceydi. Gerçekçi olmak gerekirse, sörfü tıpkı İngilizceyi unuttuğu gibi unutmuştu. Temel bilgileri hatırlıyordu, ama pratik yapmak isteyecek kadar iyi hatırlamıyordu.

“Hoult, Turner bana buradaki sıcak taş tedavisi hakkında çok güzel şeyler anlattı.”

Gözlerimi masaya çevirerek, yavaşça sohbete geri döndüm. Irv ve Robert, Turner'ın övgüler yağdırdığı spa hakkında konuşuyorlardı. Bu akşamki yemeğimizden önce onlara orada randevu ayarlamayı teklif ettim.

Ama tüm dikkatimi onlara vermiş olmama rağmen, aklımda mesafe vardı.

Şu anda Lucie'ye uçakla yaklaşık bir buçuk saat uzaklıktaydım. Aslında özel jetle daha da hızlı bir şekilde oraya ulaşabilirdim. Otel personelinin güvendiğim birini bana katılması için rica ederdim ve o kişi tercümanlık yaparak Lucie'ye her şeyi açıklayabilirdim.

Annesinin benim hakkımda ona ne anlattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu düşünmek istemiyordum ama Liz'i tanıdığım kadarıyla, acımasız bir şeydi – muhtemelen aile kurmak için çok meşgul olduğum için onları isteyerek terk ettiğim, onlardan taşınmalarını istediğim yönündeydi. Lucie'nin gönderdiği mektuplardaki azalan heyecandan, büyüdükçe benim

hakkımdaki imajının değiştiğini anlayabiliyordum. Annesinin anlattığı hikayeleri daha iyi anlayabileceğini tahmin ediyordum. Fransızca'da "terk edilmiş" ve "ulaşılamaz" kelimeleri ne olursa olsun, Liz benden bahsettiğinde bunları sık sık duyuyordu muhtemelen. Lucie onu yeterince sıkıştırırrsa, Liz'in biyolojik olarak benim çocuğum olmadığını söylemesinden şüphe etmezdim. İnsanları incitmek söz konusu olduğunda acımasızdı. Bunu benden öğrendiğini söyledi.

Bu yüzden, beni karalamak uğruna Lucie'ye zarar vereceğine tamamen inanıyordum. Ve bu nedenle, kendimi açıklama şansına sahip olmayı çok istiyordum. Bu öğle yemeği sırasında bile kısa uçak yolculuğunu bin kere düşünmüştüm.

Ama Lucie'yi görmeyi ne kadar çok istesem ve teknik olarak görebilecek olsam da, hayatına şimdi yeniden girmenin ona sadece zarar vereceğini çok iyi biliyordum.

Mektuplarında arkadaşlarından, okulundan ve eskiden sahip olduğumuz anıların yerini alan yeni anılarından bahsediyordu. Yeni bir hayata başlıyordu. Çocuklar bunu iyi yapardı. Farklı bir gerçekliğe bakıp onu yeni gerçeklikleri olarak kabul etme konusunda yetişkinlerden daha hızlıydılar.

Bu, Lucie'nin benim yüzümden acı çekmediği anlamına gelmiyordu. Evden taşındıktan kısa bir süre sonra muhtemelen birçok soru sorma ve ağlama gecesi olmuştur. Ama zamanla bu kalp kırıklığı azaldı ve Lucie artık beni unutma konusunda ilerleme kaydetmişti. Mektuplarının sıklığının azalması ve arkadaşlarından mutlu bir şekilde bahsetmesi bana bunu gösteriyordu. şimdi, sadece mutlu bir küçük kız olmaya odaklanmıştı.

Turner Roth'un danışmanlarıyla bu masada otururken, sonunda onu serbest bırakmaya karar verdim.

İşin olumlu tarafı varsa, o da önümde yeni bir sayfa açılmış olmasıydı.

Saat beşe doğru otele döndüğümde plajdan akvaryuma, Bonnat Müzesi'ne kadar her yeri gezmiştim.

Bu sabahki toplantıdan beni dışladığı için Julian'a en azından somurtkan bir tavır takınmaya kararlıyım, ama işe yaramadı. Gün boyunca maceralarım sırasında bana mesaj atıp neler gördüğümü sordu. Epey ısrar ettikten sonra, öğleden sonra saat 2'ye kadar şiddetle karşı çıktığı Snapchat uygulamasını indirme isteğime bile boyun eğdi.

Ama o andan itibaren, ona bulduğum yerlerin ardı ardına fotoğraflarını ve videolarını gönderdim. Ve nerede olursam olayım, durup sırtarak onun hemen geri gönderdiği her şeyi okuyordum. Manzara fotoğrafları için genellikle "çok güzel" ve yakınlarda görülecek veya incelenecek ilginç bir şey önerisi oluyordu. Ama özçekimler için Julian'ın cevapları giderek daha aceleci hale geldi; "çok güzel görünüyorsun"dan "kahretsin Sara"ya, sonunda da "hemen geri gel de elbiseni çıkarayım"a kadar ulaştı.

BEN: Eğer toplantılar arasında gerçekten vaktiniz varsa, Casino Barrière'i seve seve atlarım. JULIAN: Lütfen bana geri dönün. BEN: Her şey yolunda mı? JULIAN: Bütün gün Turner veya Carter'la uğraşmak zorunda kalmadığımı düşünürsek fena değil. BEN: Fena değil ama iyi de değil mi? JULIAN: Her şey yolunda. Şu anda sadece size ihtiyacım var.

Şehir meydanının ortasında durdum, o mesajı okuyunca kalbim bir an durdu. Sonra hiç vakit kaybetmeden arkamı dönüp otele geri döndüm.

Eski model asansörle katımıza doğru çıkıyordum ki asansör yarı yolda durdu ve karşımda Turner'ı gördüm. Gömleğinin düğmeleri yarı açık ve yamuktu, bunun sebebi de benzer şekilde özensiz giyinmiş bir kızın ona yapışmış olmasıydı.

"Aman Tanrım, yeter artık," diye güldü, onu üzerinden ayırıp sendeleyerek içeri girdi ve beni fark etti. "Aman Tanrım! Bakın kim gelmiş. Çabuk, kapıyı kapat da peşimden içeri girmesin," dedi ve düğmeye basarken yüzüme seks ve ter kokusu çarptı.

"Merhaba, Turner," diye nihayet selamımı ilettim.

"Merhaba sana. Aman Tanrım, haline bak. Şunu çekiştirmek istiyorum," dedi ve ensemideki bikini üstümün bağcığını çekiştirdi. Ben de geri çekildim.

"Lütfen yapmayın."

"Sorun değil, zaten yeterince şey görebiliyorum," diye güldü, plaj için giydiğim kıyafetime – açık mavi mayomun üzerine giydiğim beyaz V yakalı tunik elbiseye – bakarak. Turner gözlerini göğüs dekolteme dikmişti. "Dinle Sara, bu kasabadaki yaş dağılımı hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu, hâlâ göğsüme bakıyor olmasına rağmen ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Yerleşik nüfus mu, yoksa turist nüfusu mu?"

Turner sırttı. "Ne olursa olsun."

"Öncelikle düzenli nüfusa baktığımızda, yaklaşık yirmi beş bin kişi ve ortalama yaş da yaklaşık olarak..."

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmek istediğim tek şey, senin kadar güzel kızları bulmakta neden zorlandığım."

Of. Turner'ın yüzüne kusmamak için dudaklarımı zorla bir gülümsemeye gerdim, ki aslında kusmak istiyordum çünkü beni sırf berbat bir flört cümlesine girmek için iş muhabbetiyle kışkırtmıştı.

"Bence bu benim yetki alanımın dışında, Turner."

"Çok komiksin. Ama ciddi söylüyorum Sara – şu anda Biarritz'in en güzel kadını olmak nasıl bir his?" diye sordu Turner, yapmacıklığıyla neredeyse dizlerini titretecekti. "Gülme! İnan bana, etrafa baktım, birkaç deneme yaptım ama şu ana kadar, bir sörf kasabası için şaşırtıcı derecede yetenek kıtlığı var," dedi asansör katıma yaklaşırken.

Kapı benimkine açıldığında, "Turner, hiç pedala basmadın," diye gülümsedim. O da peşimden çıktığında dudaklarımı büzdüm.

"Yaş demografisiyle ilgili bir sorum var. İşle ilgili bir konu." Arkamdan sinsi bir gülümsemeyle yaklaştı. "Bana yardımcı olabilir misin?"

"Kesinlikle. Akşam yemeğinden biraz önce hepimizin buluşmasını ister misiniz? Julian'ın burada olduğundan eminim, bu kolayca ayarlanabilir," dedim kapımın önünde durarak. Turner bana aşağıdan sırttı.

"Yok canım. Zaten seni buraya getirdim. Odanda konuşalım," dedi arkamdan başını sallayarak. Her zamanki gibi yalanlarını hemen anladığımın farkındaydı – ama umurunda değildi. Yine de işe yarayacağından emindi.

"Hayır, Turner, salonda buluşmalıyız," dedim kibarca.

"Hadi canım, bu kadar katı olma." Aman Allahım, lütfen. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu kendini beğenmişlik ve ukalalıklarımı Lia'ya canlı yayınlayan gizli bir kameram olmasını çok isterdim. Bayılırdı. "Sadece beni kırma, Sara."

"Pekala, Turner," dedim, kapıdaki anahtarımı beklerken kaşlarının kıpırdamasını izleyerek. Ama ona bu memnuniyeti vermedim. "Soruyu hemen burada sor. Yaş demografisi hakkında mı? Sormak istediğin bu muydu?"

Turner'ın yüzü ifadesizleşirken gülmemek için elimden geleni yaptım. Ama aynı hızla, o kendine özgü alaycı sırıtışıyla tekrar canlandı.

"İsa aşkına. Gerçekten odana girmeme yetecek kadar bana güvenmiyor musun?" diye sordu hafifçe kıkırdayarak.

"Turner, odam iş toplantısı için uygun bir yer değil."

"Pekala, o zaman iş dışında bir şeyler yapalım."

Tamam, demek ki artık işe girişmeye karar verdin. Kollarımı kavuşturdum.

"İş yapmak için burada olduğumuzu göz önünde bulundurursak, cevabım hayır olacak."

"Dürüst olalım, sizin buradaki işiniz diğerlerinin işinden biraz farklı."

"Tekrar söyler misiniz?"

Turner çenesini ovuşturdu ve güldü. "Ah, hayır... bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama durumu geçiştirmek için başımı yana eğdim.

"Biliyor musun?"

"İşe alınma nedeniniz bu," dedi bana yaklaşıarak. Göğsünün benimkine fazlasıyla yakın olduğundan emindim, ama onaylamak için aşağıya bakma zahmetine girmedim. Bakışlarımı onun gözlerine diktim, yılmaz bir ifade takınmaktan başka bir şey yapmadım.

"Peki, Turner, sence neden işe alındım?"

"Hadi ama Sara," diye fısıldadı muzipçe. "Senin gibi kızlar bu tür işleri güzel oldukları için alıyorlar. Çünkü kalçaları kısa eteklerde güzel görünüyor. Sen ise Julian gibi adamlar için anlaşmaların daha sorunsuz ilerlemesini sağlamak için işe alındın. Bu yüzden seni bu tatil köyündeki değişiklikleri denetlemek için işe aldı," dedi, aslında sandığım bilgilere sahip olmadığını bana belli ederek. Turner sırtırken duyulmayacak bir rahatlama nefesi verdim. "Julian seni buraya koydu çünkü insanlar senin dediğini yapmaya daha meyilli, Sara. Tatlısın, arkadaş canlısısın ve güzelsin, ve bilinçaltında seni memnun etmek istiyorlar. Hatta ben bile seni memnun etmek istiyorum."

"Turner, asansörde bana katılmadan önce gözlemlediğim kadarıyla, burada istediğin kadar kadın var," dedim sakince.

"Açıkçası, bana göre değiller. Kaşınıtıyı gidermek için denedim, işe yaramadı."

Artık bu duruma sahte bir kahkaha bile atmakta zorlanıyordum, bu yüzden ona verdiğim aynı kibar gülümsemeyle, "Turner, hazırlanmam gerekiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz," dedim.

Kapıyı açmak için döndüğümde sesi kendinden emin bir tondaydı.

"Senin o kışın bana içeri gelmemi söylüyor."

"Size temin ederim ki öyle değil," diye karşılık verdim arkama bakmadan.

"Tanrım. Madem tepki vermemi istemiyorsun, neden böyle giyiniyorsun ki?" diye sordu. Odamın yarısına gelmişim ki, iğrenerek donakaldım. "Benden seninle sevişmemi istiyorsun, sonra da istemediğini söylüyorsun. Olan bu değil mi?"

Lord Turner. Ciddi misin?

Soruları dehşet vericiydi. Şüphesiz öyleydi. Yine de, utanç veya suçluluk duygusunun aniden ortaya çıkmasını bekledim. Kendimi örtbas etme ve bunu hak ettiğimi söyleme ihtiyacını hissetmeyi bekledim, ama bu duygu gelmedi.

Açık olan kapımı sıkıca kapatarak ona doğru döndüm.

“Bay Roth, anlaşılan o ki, kadınlar bazen kendi zevkleri ve mutlulukları için bir şeyler yaparlar. Ben kıyafetlerimi sevdiğim ve kendimi iyi hissettiğim için giyiyorum. Çekici hissetmekten hoşlanıyorum ve eğer bu sizin dikkatinizi çekiyorsa, bakmakta özgürsünüz. Ama sizi davet etmediğim sürece asla dokunmayın veya buna hakkınız olduğunu varsaymayın. Giyiniş tarzımı saygısızlığınız veya özdenetim eksikliğiniz için bir bahane olarak kullanmak haklı veya yeterli değil.” Başımı yana eğdim. “Tamam mı?” diye sordum, sadece dostça yorumlanabilecek kasıtlı bir neşeyle.

Turner birkaç saniye boyunca bana baktı, gözleri parıldıyordu.

"Biliyorsun, sen diğer kızlardan farklısın."

“Ben değilim. Sadece sizin peşinden koştuğunuz kadınlardan farklıyım. Daha geniş bir ağ kurarsanız, düşüncelerini açıkça dile getirmeye istekli birçok kadınla tanışacaksınız.”

O alaycı sırıtış geri gelmişti. "Zaten seni bulmuşken neden onları arayayım ki?" diye sordu Turner, beni baştan aşağı süzerek. "Hadi canım. Bir saniyeliğine içeri girmeme izin ver," diye ısrar etti. "Tamamen iş odaklı kalacağım, söz veriyorum."

Ona dik dik baktım. "İstediğin her şeyi bu salonda konuşabiliriz."

“Bunu salonda tartışmak istemiyorum Sara, ve bu seyahatle ilgili tüm son kararları ben verdiğime göre, birlikte çalışması bu kadar zor biri olmayı bir daha düşünmelisin,” diye sordu, alaycı tonu şimdi buz gibi bir soğuklukla karışmıştı. Yüz ifademdeki hafif tereddüte gülümsedi.

“Biliyorsun Hoult'un bu anlaşmaya ihtiyacı var. Bu tatil köyü için açık ara en yüksek teklifi veren benim ve Roth Entertainment, Empire Stadyumu'nu New York'un en karlı stadyumu haline getirebilecek tek, yani tek şirket. Rekabeti göz önünde bulundurursak, bu o şehirde çok büyük bir olay. Ve ailesi için de çok büyük bir olay – eminim ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordur. Değil mi?”

"Evet," diye mırıldandım, kalbim hızla çarpıyordu.

Bu anlaşmanın Turner'la tesadüfen karşılaşmamıza ve onun aptalca, bencilce kendi istediğini elde etme ve odama girme ihtiyacına bağlı olduğunu düşündükçe yutkundum. Julian'ın bu girişimi sadece benim yüzümden başarısız kılma düşüncesine katlanamıyordum, ya da onunla ailesi arasına giren bir başka kadın olma düşüncesine de. Turner'ı odama almanın hızlı olabileceğini düşündüm – içeri girer girmez Julian'a mesaj atıp en kısa sürede uğramasını söyleyebilirdim. Eğer Turner'ın niyetleri

gerçekten hayal ettiğim kadar müstehcense, Julian gelene kadar on, on beş dakika beklemem gerekecekti.

Bu anlaşmanın tamamı göz önüne alındığında, o on beş dakika potansiyel olarak değerli görünüyordu.

Aynı zamanda, son zamanlarda daha fazla risk alıyor olsam da, bu tür riskleri almayı kesinlikle bırakmıştım.

Kendime duyduğum saygı o kadar fazlaydı ki, bunu yapmamalıydım.

“Üzgünüm Turner. Ama odama giremeyeceksin,” dedim içeri girerken ve neredeyse kapıyı yüzüne kapatacaktım. Turner elini kapıya dayayınca kalbim hızla çarpmaya başladı, ama hafif bir rahatlamayla kapıyı sadece son bir şey söylemek için açık tuttu.

“Gel, benimle çalış.” Bir an sessiz kaldı, gözleri merakla benimkileri inceliyordu. “Hoult’ta aldığın maaşı üç katına çıkaracağım.”

"Teklifiniz için teşekkür ederim Turner, ama hayır."

Güldü. "Bunu neredeyse hiç düşünmedin bile."

"Bunu yapmak zorunda değildim. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Kapımı sıkıca kapatıp kilitlemeden önce son derece hoş bir gülümseme daha sergiledim.

Canlı caz müziğinin yankılandığı hareketli yemek salonunda, solumda Irv, sağımda Robert oturuyordu. Masanın tam karşısında, Roth kardeşlerin arasında Sara vardı; o kadar güzeldi ki, doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Akşam yemeğine ince askılı, açık bej bir elbiseyle geldiğinden beri kalp atışlarım durmuyordu. Elbisenin kumaşı yumuşak görünüyordu ve vücudunu sıkıca sararken göğüslerinin üzerinden gevşekçe geçiyordu. Derin dekoltesi sadece belirli pozisyonlarda uzandığında veya eğildiğinde ortaya çıkıyordu; bu da geceyi, ne yaparsanız yapın, Sara'nın her hareketini sessizce beklemekle geçen bir oyuna dönüştürüyordu. Herkes gibi ben de dekoltenin her düştüğü an bakmaktan suçluydum.

Ama diğer herkesten farklı olarak, Sara'dan çok uzaktaydım ve onunla konuşamıyordum, bu da ona bakmanın fiziksel olarak canımı acıtmasına neden oluyordu.

Onun yanında olmak istedim.

Lanet olsun, aslında öyle olmam gerekiyordu.

Bu akşam yemeğini gerçekten kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değildim. Turner ve Carter'ın Sara'ya nasıl hayran kaldıklarını daha önce görmüştüm, ama bu gece bir şeyler farklıydı. Her şeyden önce, sabahın erken saatlerinden beri onu görme veya ona dokunma fırsatım olmamıştı. Günün olaylarını nefes nefese anlatmasını dinleme şansını çok istiyordum, ama Irv ve Robert'ın bitmek bilmeyen soruları yüzünden, otele döndükten sonra odasına gidememiştim.

Harika toplantılarla dolu, kusursuz bir günün içinde teknik olarak küçük bir aksaklıktı, ama benim için çok büyük bir etki yarattı.

Onun tesellisine ihtiyacım olduğunu itiraf edebilirdim. Bugün kalbimde hafif bir acı vardı. Bunun Lucie ile ilgili olduğunu ve bu acının geçmesi için Sara ile sadece birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kollarının boynuma dolanması ve başının göğsüme yaslanması, nefes alabilmem için sadece bir iki saniye yeterliydi.

"Bir kadeh daha şampanya ister misiniz efendim?" diye sordu garson yanımdan geçerken. Tam reddetmek üzereyken Turner masanın diğer ucundan bağırdı.

"Herkes birer kadeh daha. Kutlama yapıyoruz," dedi garsona neşeli bir şekilde. "Turner Roth." Elini uzattı. "Bu da kardeşim Carter. İsimleri unutmayın, çünkü bu tatil köyünü satın alıyoruz, bu yüzden yakında bizi daha çok göreceksiniz."

Allah kahretsin. Onun adına özür dilemeye hazırlanıyordum ama garson hızla gitti ve Turner da hızla Sara'nın kulağına fısıldamaya geri döndü.

Masanın altında, parmaklarım hızlıca bir mesaj yazdı.

BEN: İyi misin? SARA: Evet. SARA: Ama seni özledim.

Kahretsin.

Turner kolunu Sara'nın önündeki masaya dayayıp onu avı gibi kafese kapatırken göz göze geldik. Sara'nın sabit bakışı, hâlâ iyi olduğunu, durumu kontrol altında tuttuğunu doğruluyordu, ama bu içimi rahatlatmadı. Ondan ayrı kalmaya olan sabrım gün boyunca tükenmişti ve şimdi, Turner'ın elini çıplak omzundan çektiğini izlerken, sabrım tamamen tükenmişti.

"Beyler," dedim aniden, Irv ve Robert'a dönerek ve bir yandan da hızlıca bir mesaj daha yazarken.

BEN: Yarın sabah saat 8'de otelin pazarlama ekibiyle bir toplantımız var, ondan önce de saat 10'da Roth'larla son toplantımız var. COLIN: Aman Tanrım, gerçekten mi? BEN: Hayır. Ama öyleymiş gibi davranın.

"Şaka yapıyorsun herhalde. Hemen gitmen mi gerekiyor?" Irv gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Roth ailesinin yanında olmaktan

benim kadar hoşlanmadığını çok iyi biliyordum. “Ama Turner az önce bir kadeh şampanya sipariş etti.”

“Evet, maalesef üçümüzün de işi yakında bitirmemiz gerekiyor. Colin,” diye ona baktım birkaç koltuk ötede. “Yarın pazarlama ekibiyle yapacağımız toplantının saatini hatırlatır mısın?”

"Sabah sekizde efendim."

“Vay canına,” diye mırıldandı Irv, kucağındaki peçeteyi alıp ayağa kalkarak veda etmek için hazırlanırken. “Yarın öğlen sizi görmeyi dört gözle bekliyoruz,” dedi ve elimi sıktıktan sonra Robert da aynı şeyi yapmak için ayağa kalktı.

Masada karşı tarafta duran Turner, neredeyse surat asmış bir haldeydi.

"Şaka mı yapıyorsun Hoult? Bu gece Rob Amca ve Irv Büyükbaba'nın senden daha uzun süre dayanmasına izin mi vereceksin?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "En azından Sara'nın kalmasına izin ver. Kız sadece eğlenmek istiyor. Öyle değil mi Sara?"

Sara'nın irkilişinden, masanın altında dizini sıktığını anladım. Kalbim göğsümde bir tuğla gibi gümbür gümbür atıyordu, gözlerim Turner'a dikilmişti, Sara masadan kalkarken.

“Hayır, Turner, sanırım sadece uyumak istiyorum,” dedi hayranlık uyandıran bir sakinlikle. “Beyler.” Irv ve Robert'a gergin ama yeterince ikna edici bir gülümsemeyle döndü. “Yarınki son görüşmemizi dört gözle bekliyorum.”

"Biz de öyle düşünüyoruz, Bayan Hanna," dedi Irv. "İyi geceler."

"Siz de öyle."

Bunun üzerine üçümüz de kalabalık yemek salonundan hızlı ve uyumlu adımlarla çıktık. Oda büyüktü ama Sara'nın yanında yürürken hava hâlâ sıcaktı; ikimiz de birbirimize dokunma özlemiyle sessizce yanıp tutuşuyorduk.

Roth'ların görüş alanından çıkana kadar Sara'nın gözleri bana doğru parıldamadı, dudağının kenarı dişlerinin arasındaydı. Gözlerimi indirdim ve elinin temkinli bir şekilde elime uzandığını gördüm. Anlaşılan, bekleyememişti.

Görünüşe göre ben de yapamıyordum.

Elini tutmak yerine, Sara'nın sırtına dokundum ve bizi keskin bir dönüşle merdivenlerden aşağıya, tuvaletlere doğru götürdüm. Ne yaptığımızı sormadı. Hiç tereddüt etmeden yan yana merdivenlerden indik.

Aşağıya iner inmez onu duvara doğru ittim.

"Şimdi sana ihtiyacım var," diye tısladım, çenesini yakalayıp sıkıca tutarken onu derin bir öpücükle öptüm.

Onun enerjisi anında benimkiyle eşleşti. Sara iki eliyle kemerimi kavrayarak beni sıkıca vücuduna çekti ve dilim için ağzını hevesle araladı.

"Julian," diye nefes nefese söyledi, bizi erkekler tuvaletine ittiğimde. Boş olduğunu bilmiyordum ama boştu ve Tanrıya şükür ki öyleydi, çünkü onu hissetmek için bir saniye daha bekleyemezdim. "Sen delisin," diye fısıldadı nefes nefese, dudaklarına bastırıldığı gülümsemenin arasından. Onu bir kabine çekip kilitlediğimde kıkırdaması boş odanın mermerinde yankılandı. "Julian." diye inledi, avucunu tamamen sertleşmiş penisime sürterken. "Sen çok delisin."

"Beni böyle anlayabilen tek kişi sensin."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Kendinden memnun musun?" diye sııttım, boynunda ıslak bir çizgi çizerek yaladım. Titrerken göğüsleri ellerimde titriyordu. "Senin yanında kontrolümün olmamasından memnun musun?" diye mırıldandım, avuçlarımın içine alıp meme uçlarını sıkılaşıana kadar parmaklarımla daireler çizerek okşadım. "Sara, aklımı kaybediyormuşum gibi hissettiriyorsun bana."

"Sen bana daha kötüsünü yapıyorsun," diye fısıldadı. Parmakları hızla hareket ederek kemerimi çözdü, ben de omuzlarındaki askıları öperek elbisesinin beline kadar düşmesini izledim. Kalçalarına parmaklarımı batırdım, yuvarlak göğüslerinin üst kısımlarını öptüm ve o da ereksiyonumu serbest bırakıp yumuşak elleriyle okşarken inledim.

Kollarım kabinin duvarına çarptı, onu sıkıştırırken kendimi de hazırladım. Penisimin başı zonkluyordu, o da çıplak karnına sürtünerkek fısıldadı: "Seninle sevişmek istiyorum."

Bunu yapmaya kesinlikle niyetim vardı. Ama tam o sırada kapılar ardına kadar açıldı ve sinir bozucu derecede tanıdık bir ses duyduk.

"Cidden, dostum. Şampanya sipariş ettikten hemen sonra Hoult'un gitmesine lanet olsun."

SARA

Birkaç saniye boyunca ağzım açık kaldı, kalbim şaşkınlıktan gümbür gümbür atıyordu.

Erkekler tuvaletinde üstsüz bir halde, Julian'ın penisi ellerimde zonklarken, kendimi birdenbire Turner ve Carter Roth'tan iki metre uzakta buldum. Tanrıya şükür ki, zemine kadar uzanan kabin kapıları vardı. Roth kardeşler pisuvarlarda işerken, kapılar Julian'ın ayakkabılarını ve topuklarımı korudu.

Ortaokul kızları gibiydiler. İşlerini bitirdikten sonra bile, bizim hakkımızda kötü konuşmak için etrafta kaldılar.

“Ondan önce asistanıyla birlikte olabileceğin için sinirli,” diye güldü Carter ellerini yıkarken. Gözlerim Julian’ın kilere kilitlendi, arkalarında ateşin yeniden alevlendiğini gördüm. Turner her zamanki saçmalıklarıyla araya girince ateş daha da şiddetlendi.

“O herif çok tutucu. Eğer benim için çalışsaydı, her gün ofiste onunla birlikte olurum. Herkesin önünde onunla sevişirdim. Umurumda bile olmazdı.”

Carter kıkırdarak, "Erkekler buna bayılırdı," dedi. "Göğüsleri gerçekten muhteşem."

Julian'ın boynu gergindi. Alnında daha önce fark etmediğim bir damar belirdi. İçimden sessizce sakinleşmesini diledim ama Turner'ın aptallığı giderek artarken bu imkansızdı.

“Evet, o gece havuzda o şeyleri görmediğime çok sinirliyim. Yemin ederim, sıkımi sertleştirmek için bilerek sallıyordu onları,” dedi, bu da dudağımı alaycı bir şekilde bükmeme neden oldu. Ne kadar da hayalperestsin Turner? Bariz yalanları devam ederken göğsüm kabardı. “Julian'ın önünde onunla sevişmeliydim.”

Julian'ın eli başımın üstündeki duvara yumruk şeklinde bastırılmıştı. Çıldırmak üzere gibi görünüyordu, bu yüzden çenesine bir elimi koyup yüzünü bana çevirdim, gözlerimle nefes almasını söylerken diğer elimle de penisini okşamaya devam ettim.

"Bebeğim," diye fısıldadı acı dolu bir uyarıyla. Ben yavaşça adımlarımı hızlandırırken gözlerini kapattı.

"Bugün odasına girmeye çalıştım ama beni geri çevirdi."

Turner, Julian'a henüz söylemediğim şeyi açıkladığında dudağımı sertçe ısırdım. Julian bana dik dik bakarken gözlerim kocaman açılmıştı, kaşları çatılmış, akşam yemeğinden önce bugün ne olduğunu sessizce soruyordu. Onu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Çenesini sıkarken yanaklarının

çukurlarının kasıldığını izlerken nabzım hızlandı. Omuzları tekrar kaskatı kesildi ve göğsü tişörtünün altında şişti, o kadar gergin görünüyordu ki, üzerine bozuk para atabileceğime yemin edebilirdim.

Çok öfkeliydi, ama öfkesi bana değil, onlara yönelikti.

Carter şakayla karışık, "Bir dahaki sefere kapıyı tekmeleyerek açın yeter," dedi.

"Onun için belki de mecbur kalacağım. Onu bir şekilde becereceğim."

Olay bu kadardı.

Bok.

Julian'ın gözlerindeki son soğukkanlılık kırıntısının da kayboluşunu izlerken nefesim boğazımda düğümlendi. Ama fırlayıp Turner'ın kafasını duvara çarpmak yerine, bacağımı vücuduna doğru çekti ve penisini kullanarak külotumu kenara itti.

Aman Tanrım.

Julian'ın sert penisi içime girerken vücudumda bir şok dalgası yayıldı. Aramızda elektriklenme oldu, bakışlarımız birbirimize kilitlenmişti, o da santim santim içime giriyordu.

"Kıyafetlerini çıkarmak için bir yolunu bulacağız," diye homurdandı Carter, ben de tırnaklarımı Julian'ın omuzlarına saplayıp, ona kalçalarını içimde daha rahat hareket ettirebilmesi için kendimi yukarı kaldırırken.

Ona sürtünürken, sözsüz yoğunluğunu içime çektim; bedenim öfke, tatmin ve intikam karışımıyla dolup taşmıştı.

Roth kardeşler istedikleri kadar benim onların olabileceğimi öne sürebilirlerdi, ama gerçek gözümün önündeydi ve içimdeydi; kardeşler odadan çıktıkları an bu gerçek beni derinden sarstı.

"Benimsin," diye hırladı Julian, dudaklarım dudaklarımda, tuvalet kabinini sallarken kalçaları yorulmak bilmeden içimde hareket ediyordu. "Bana aitsin." Saniye saniye artan bir açlıkla beni öptü. "Sadece bana, Sara."

"Tek istediğim bu," diye titrek bir sesle fısıldadım, o da ağzıyla göğüslerimin uçlarını emerken aynı tempoyu koruyordu. Başımı geriye, tuvalet kabinine yasladım, nefeslerim düzensizleşti, o da dilini üzerimde gezdirip döndürüyordu; zevkim o kadar hızlı ve doruk noktasına ulaşıyordu ki, Julian'ın beni yerden bir tüy gibi kaldırdığını ancak belirsizce hissedebiliyordum.

Duvara yaslanmış halde, penisi derinden içime girdi ve karın kasları klitorisime beş saniyeden kısa bir süre sürtündü, ardından his dayanılmaz

hale geldi.

"Gel bakalım, bebeğim," diye mırıldandı Julian coşkuyla.

Bedenim ona boyun eğdi ve onu da yanımda götürdü, Julian içimde yankılanan bir kükremeyeyle boşalırken dudaklarım nefes nefese kalmıştı. Ortam için fazlasıyla gürültülüydük, ama umurumuzda değildi – denesek bile umurumuzda olmazdı. Çok ateşliydik, öfkeliydik ve bu gece birbirimiz üzerindeki hak iddialarımızı ortaya koymaya can atıyorduk.

Ve ikimiz de kendimizi durduramayacak kadar ileri gitmiştik.

Akşam yemeğinden sonra doğruca otel odamıza, daha doğrusu artık paylaştığımız benim otel odama döndük.

Julian, koridordaki süitinden çantasını aldıktan sonra yanıma döndü. Banyo kapısının eşiğinde durarak sessizce gömleğinin düğmelerini çözdü ve cam kapıdan duş alırken beni izleyerek yavaşça soyundu. Arkasından oturma odasını ve pencerelerden suyun üzerinde parıldayan ay ışığını görebiliyordum.

Bir kez olsun, Julian ile aramdaki bölmenin tadını çıkardım. Duş kapısındaki buharı silerken, onun kıyafetlerini, saatini ve ayakkabılarını çıkarırken banyoya girip çıkışını izlemeye devam ettim. Aramızda bir şey olmadığı için, ona tekrar sarılacağımdan oldukça emindim – restoranda bana yaptıklarından sonra nefesim hala yerinde olmasa bile, bunu yapmamak zordu.

Kısacası, Julian'a bakarken onu istememek mümkün değildi. Ama kendimi zorlayarak bir an durup, içinde bulunduğum gerçekliğe bakma fırsatı buldum.

Bir ay kadar önce, June Magazine'deki ofisimin penceresiz bir bölümünde haftanın altı yedi gününü geçiriyordum. Üstlerimin görevlerini tamamlamak için her gün ücretsiz fazla mesai yapıyordum, dağınık ofisinde Vanilla Jeff ile cinsel ilişki ritüelimi gerçekleştiriyordum ve tatil anlayışım Lia ile bir kahve dükkanında otuz dakika geçirmekten ibaretti.

Şimdi Fransa'nın Biarritz şehrindeydim, hayatımda gördüğüm en güzel otel odasında, nefes kesen Bask kıyılarına bakan bir manzarada. Üstelik, uzun bir günün ardından Julian Hoult da benimle birlikte dinleniyordu.

Onun uyumaya hazırlanışını izlemek bile büyüleyiciydi. Onunla aynı yatakta uyumak bile büyüleyiciydi. O adamla ilgili her şey beni daha iyi, daha mutlu, daha umutlu hissettiriyordu ve düne kadar ben de bunu çok iyi başarıyordum, ama şimdi Julian'ı izlerken bunu inkar edemezdim.

Düşüyordum.

Zor.

Bu konuda kendimi hiç güvende hissetmiyordum, ama oluyordu ve ne kadar uğraşsam da artık durduramıyordum.

"Hey," diye gülümsedim, o da benimle duşa girerken. Çarpık bir sırtıyla yorgun bedenini birkaç saniyeliğine bana yasladığında güldüm. Boynumu öperken gözlerimi kapatıp kıkırdadım. "Neredeyse geldin," diye mırıldandım. Yarın eve dönmeden önceki son günümüzdü. Nedense, New York'ta olduğumuz günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Bu arada teşekkür ederim," dedi Julian geri çekilirken. Gözlerim, ellerimin kaslı göğüs kaslarının üzerinden yavaşça aşağı, karın kaslarının kıvrımlarına doğru kaymasını izledi.

"Ne için?" diye sordum usulca.

"Bu yolculuğu benim için kolaylaştırmak."

"Bu seyahatte Roth ailesiyle neredeyse hiçbir şey yapmadım."

"Satışla ilgili demek istemiyorum," dedi, küçük yuvarlak sabunu alıp pürüzsüz yüzeyini yanımda gezdirirken. "Sadece... burada olmak, Biarritz'de olmak demek istiyorum. Benim için genellikle kolay bir yolculuk olmuyor."

Gözlerimi kırptırdım, su saçlarımdan süzülüp yüzüme damladı. Bunu nasıl daha önce hiç düşünmemiştim? Hayatımın en güzel zamanını geçirdiğim bu tatil köyü, aslında bir ev olarak başlamıştı; Lucie'yi geri getirmek için inşa ettiği evdi.

Elbette burada olmak acı vericiydi.

"Buraya geri dönmenin senin için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım, kendi kendime kaşlarımı çatarak.

"Genellikle öyledir, ama bu sefer değildi. Seninleyken burayı neredeyse tanıyamıyorum. Senin gözünden bakınca burası başka bir güzel Fransız şehri gibi geliyor," dedi Julian içtenlikle, sözlerinin ne kadar tatlı olduğunu fark etmeden. Bana baktı ve sırıttı. "Bununla birlikte, umarım burada geçirdiğin zamandan çok keyif almamışsındır, çünkü biz gittikten sonra bir daha asla geri dönme niyetim yok."

"Buraya her zaman tek başıma gelebilirim," diye takıldım.

Julian, "Seni tek başına bir yere göndermek israf olurdu," dedi.

"Neden?"

"Çünkü bir şeyi ilk kez gördüğünde çok güzel oluyorsun," diye hemen yanıtladı. "Yaptığın o yüz ifadelerinin hiçbirini kaçırmak istemezdim."

Genişçe sııttım. "Yanaklarımı acıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, değilim. Ama o gülümsemeyi görmeye oldukça bağımlı hale geldim, bu yüzden seni mutlu eden her şeyi yapmaya devam edeceğim," diye güldü ve başının üzerinden su damlaları akarken bana doğru eğilip öptü.

Geceleri, Julian yanımda yatakta oturmuş, notlarına bakarken uykuya dalıyordum. Uyuyabilmem için ışıkları kapatabilmem için oturma odasına geçmesini isteyip istemediğimi sordu, ama hayır dedim. Onun yanımda uzanıp kitap okuması bana çok büyük bir huzur veriyordu. Her saniyesini, hatta uyurken bile çok sevdim.

Sabah saat ikide uyandığımda onu hâlâ ayakta ve hâlâ okuyor halde bulmam bile beni rahatsız etmedi, gerçi okuduğu konu ben en son uyandığımdan beri değişmişti.

"Bu ne?" diye sordum, uykusuzluktan sesim titriyordu. Julian bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Merhaba. Sizi uyandırdığım için özür dilerim."

"Hayır, yapmadın. Sadece ara sıra kıpırdanıyorum," diye mırıldandım, elindeki kurutulmuş çiçekli kırtasiye malzemelerine bakarak. "Lucie'den mi?" diye uykulu bir şekilde fısıldadım. Julian elimi tuttuğunda ve yanına sokulmam için başıyla işaret ettiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Başımı göğsüne yasladığımda ancak yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Bana gönderdiği son mektupta beni özlediğini ve neden beni göremediğini hala anlamadığını yazmıştı."

"Ne kadar zaman önceydi?"

"Yaklaşık iki buçuk yıl önce. Henüz altı yaşını doldurmuştu. Bu kağıtta bana doğum günü hediyeleri için teşekkür ediyor," dedi Julian, başparmağını kağıdın üzerinde gezdirerek.

"Ha... Onların nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Evet."

"Ve hiç oraya gidip onları bulma isteği duymuyor musun?" Soruyu sorarken sesim kısıktı; sanki bu, cevabının acısını hafifletebilirmiş gibi.

"Buraya yaptığım her iş seyahatinde bunu düşündüm. Bugün de düşündüm," diye mırıldandı Julian, bacağını kucağına çekerken. Ona daha

da yaklaştıım, elimi göğsünden omzuna doğru gezdirdim. Konuşurken nazikçe omzunu okşadım. “Sanki son bir şans gibiydi. Ama vazgeçtim.”

"Neden?"

“Çünkü o artık tamamen uyum sağladı. Benimle ilgili anılarını geride bıraktı ve şimdi hayatına dalıp huzurunu bozmak bencilce olurdu. Durumu tam olarak anlayacak kadar küçük. Annesinin benim hakkımda ona yalanlar söylediğı gerçeğıyle nasıl başa çıkacağını bilemez. Sadece kafa karışıklığı ve kızgınlık hisseder ve benim tek istediğim onun mutlu olması. Benim hissettiklerimi hissetmesini istemiyorum.”

Lambanın yumuşak ışığıyla aydınlanan çarpıcı profiliyle Julian'a baktım. Kalbim onun için sızladı ve keşke Lucie'yi görebilseydi diye çok istedim, ama ne demek istediğini de tam olarak anladım.

“Ona huzur verip yoluna devam etmesini sağladığın için iyi bir adamsın,” dedim. “Çoğu insan, bunun diğerk kişiyi nasıl etkileyebileceğini düşünmeden dürtülerine kapılırdı.” Elimle ensesini kavrayıp nazikçe okşadım. “Onun için acıyı üstlenmen asil bir davranış bence. Herkes bunu yapmazdı,” dedim, annemin odasında boğuk ağlamalarını duyduğum geceleri düşünerek. Benim yüzümden, tutuklanmamdan ve üniversitede yapmak zorunda kaldığım her şeyden dolayı perişandı. Birkaç gece dayanamadı ve odama gelip ne düşündüğümü, o kızların bana böyle davranmasına nasıl izin verdiğimi sordu. Kendime saygı duymuyor muydum?

O geceler çok acı vericiydi.

Ama diğerbirçok gece yastığına yüzünü gömüp ağladığı düşünöldüğünde, bu tür geceler çok nadirdi.

"Belki gelecekte ikiniz yeniden bağlantı kurarsınız ve ona kendi tarafınızdan olayı anlatırsınız," dedim.

"Umarım o zamana kadar neden sonunda onunla görüşme çabalarımı kestiğimi anlar."

“Anlayacak,” diye fısıldadım. “Herkes iyileşme sürecinin ne kadar kırılğan olduğunu eninde sonunda anlar. Belki ilk büyük ayrılığından sonra bunu anlayacak ve yara kapandıktan sonra bile hâlâ hassas, duyarlı olduğunu ve hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu kavrayacak.”

Julian gözlerimin içine baktı. "Ya seninki?" diye sordu.

“Ne? Yara izim mi?” Hafifçe gülümsedim. “Hamptons'tan ayrıldığımızdan beri iyileşiyor. Şimdilik oldukça iyi durumda.”

“Güzel.” Julian mektubu komodinin üzerine koydu ve beni tamamen kucağına çekti. Ben onun üzerine oturmuşken dudaklarını alnıma bastırdı. “Bu arada, bu konuda iyisin,” diye fısıldadı.

"Ne?"

"Beni mutlu ediyor."

Gözlerimi kapattım ve derin bir memnuniyetle iç çektim.

"Sen de bana karşı aynı etkiyi yaratıyorsun," diye mırıldandım, ama tam orada sözümü kestim çünkü söyleyebileceğim çok daha fazla şey vardı.

Beni mutlu ediyorsun.

Hiç hak ettiğimi düşünmediğim kadar mutluyum.

Sanırım sana aşık oluyorum.

Julian çenemi yukarı kaldırıp beni öptüğünde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. O kelimeleri söylemeyi, içimdekileri dökmeyi çok istiyordum. Ama söyleyemedim.

Bunu başka bir zamana saklamaya karar verdim.

Julian beni yanlışlıkla uyandırdıktan birkaç saat sonra ikimiz birlikte uyuyakalmıştık.

Ama gece yarısı yine yatakta oturmuş, telefonunun ışığı odanın karanlığında silüetini aydınlatırken onu rüyamda gördüğümü sanıyordum. Ona uykulu gözlerle baktığımı hatırlıyordum ve iki kez ona uzanıp adını fısıldadığıma yemin edebilirdim.

Ama cevap vermedi ve bu yüzden bunun bir rüya olduğundan emindim. Ancak bu anı rüya görmüyordum.

"Julian?" Kafam karışık, zaten yarı panik halindeyken uyandığımda onu gri bir takım elbise içinde odaya girerken gördüm; hem onun hem de benim çantam tamamen dolu ve yatağın ucundaki komodinin üzerindeydi. Komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve saate baktım. Sabahın henüz sekiziydi. "Nereden geldin az önce?" diye sordum.

"Son toplantı. Toplantıyı öne almak istediler ve ben de seni uyandırmak istemedim. Uyurken gülümsüyordun."

"Öyle miydin?" Şimdi istemsizce tekrar gülümsedim.

"Öyleydin. Çok tatlıydı," diye sırttı Julian bana. "Ama şimdi gitmeliyiz. Bir saatten az bir süre sonra uçağımız var."

Gözlerim seğirdi. "Gerçekten mi? Yani... her şey bitti mi? Her şey?" Nedense çok şaşkındım. Belki de uykusuzluktandı, gerçi genellikle az uykuyla da gayet iyi idare ederdim. Yatağın kenarına oturdum, Julian'ın odada dolaşmasını izlerken her şeyi yavaş yavaş algılıyordum. Ama sonunda ne kadar şaşkın göründüğümü görünce durup benimle ilgilenmeye başladı.

"Üzerini giy, Sara," dedi, yanağımı okşarken bana bakarak. "En kısa sürede hazır olmanı istiyorum."

"Her şey yolunda mı? Anlaşmayı tamamladınız mı?"

"Neredeyse hepsi. Her şey New York'ta kesinleşecek."

"Bittiğine sevinmedin mi?" diye sırttım, gözlerimdeki uykuyu ovuşturarak.

"Evet," diye yanıtladı Julian, elimi tutarak beni dolaba doğru götürürken. "Ama uçakta kutlama yapabiliriz. Gerçekten de yakında ayrılmamız gerekiyor."

Dolapta asılı duran tek elbiseme göz kırptım, diğer her şey paketlenmişti belli ki. Beklenmedik bu telaş beni garip ve biraz da şaşkın hissettirdi, ama Julian'a baktığımda kravatını bağlarkenki o son derece yakışıklı gülümsemesini gördüm. Ve birdenbire endişelerimi unuttum.

"Tamam," dedim neşyle. "On dakika içinde hazır olacağım."

Teterboro Havaalanı'ndan Julian'ın arabası bizi aldı ve doğrudan TriBeCa'daki nehir kenarındaki çatı katı dairesine götürdü. Pistte yürürken söylediği tek şey, "Bu gece benimle kal," olmuştu ve ben ikna olmuşum.

Yüksek katlı bir saraya benzeyen bir yerde yaşıyor olması ise sadece bir bonusdu.

Kaldırımli yoldan arabamız özel bir giriş avlusuna girdi ve yükselen kemerli bir girişin önünde durdu, biz de orada indik. İçeri girdiğimizde, müzelerde gördüklerimden daha güzel heykeller ve sanat eserleriyle dolu, iki kat yüksekliğindeki lobide bizi sıcak bir ışık karşıladı.

"Elbette burası senin yaşadığın yer," diye mırıldandım çoğunlukla kendi kendime, Julian'ın yanında asansöre doğru yürürken.

Binanın en üst katına çıkmak için bile anahtar gerekiyordu ve kapılar açıldığında doğrudan Julian'ın muhteşem üç katlı dairesine açılıyordu.

"Vay canına."

Yirmi metreden fazla yüksekliğe sahip tavanların altında, pencerelerden içeriye süzülen şehir merkezinin gece ışıklarının parıltısı eşliğinde hayranlıkla dolaşırken, onun beni izlediğini hissettim. Tavanlardan zemine uzanan pencereler kuzeye, doğuya, güneye ve batıya bakıyordu. Sadece panoramik manzara bile kalbimi adrenalinle doldurdu.

Julian, cam kapıya doğru başını sallayarak, "Terasta buluşalım," dedi. "Size biraz şarap dolduracağım."

İki kere söylenmesine gerek yoktu.

Terasa doğru süzülürken, neredeyse gözlerimden yaşlar akacak bir gülümseme dudaklarıma yayıldı.

Tanrım. Neredeyse on yıldır New York'ta yaşıyordum ve böyle bir manzarayı hiç görmemiştim. Biarritz gezimden sonra, bu manzara aslında dışarıda çok daha fazlasının olduğunu hatırlatan son bir uyarı gibiydi.

Üç kez, "İşte bu, yapacak bir şey yok, katlanmalısın" diye düşünmüştüm. İlki lisedeyken, ikincisi üniversitedeki ilk yılımda, üçüncüsü ise June Magazine'deki yorucu görev sürem boyunca olmuştu.

Her şeyi gördüğümü ve tüm seçeneklerimi bildiğimi düşünmeye devam ettim.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım ve yanıldığım için de hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?"

Julian'ın elinde iki kadeh kırmızı şarapla yanıma geldiğini görünce arkamı döndüm.

"Nasıl gelmeyeyim ki?" diye sordum, şarap kadehini uzattığında teşekkür ederek başımı salladım. "Lütfen bana buraya bir daha asla gelmeyecek kadar bıkkın olmadığını söyle, çünkü eğer öyleyse, seni gerçekten dövmek zorunda kalabilirim."

Julian güldü. "Aslında sık sık buraya geliyorum. Genellikle uyuyamadığım zamanlarda."

"Yani, ne yani, kadife sabahlığınla, elinde viski kadehiyle buraya gelip Bruce Wayne gibi Gotham'a mı bakacaksın?" diye sırttım.

Julian sırttı. "Daha çok bir eşofman, bir kitap ve bir bardak su gibi."

"Mm. Bu daha da seksi bir görüntü," dedim Julian bana kısıp, seksi, biraz da yorgun bir kahkaha atarken. Bu kahkaha beni göğsüne sokulmaya ve gözlerimi kapatmaya itti. Bir an sessizlik oldu, ikimiz de yorgunduk ama uykumuz gelmemişti, sadece birbirimize yaslanıp nefes nefese kaldık. Sessizliği ilk bozan Julian oldu.

"Size bir teklifim var."

Ona doğru baktım. "Hı?"

"Yarın işe gelmemeni istiyorum."

Kaşlarımlı çattım ve biraz geri çekildim. "Neden?"

"Çünkü burada kalmanı istiyorum," dedi Julian, kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdığımda yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Sanırım senin yönteminden ilham aldım ve Biarritz'deyken canlı bir fantezi kurdum."

"Öyle mi? Ne fantezisi?"

"Uzun bir iş gününün ardından eve senin yanına dönmek."

Kalbim adeta şarkı söyledi.

"Julian Hoult," diye şok olmuş gibi yaptım. "Bu iğrenç."

"Farkındayım." Muhteşem dudakları karşı konulmaz bir sırıtışla aralandı. "Fark etmediysen söyleyeyim, biraz sapık biriyim."

"Hım, kesinlikle. Peki, bana bu fantezi hakkında daha fazla şey anlat. Ben... ne giyiyorum?" diye sordum, şarabımdan bir yudum alarak. Julian, gözlerimi kısmama neden olacak kadar çok güldü. Tanrım, o göz kısma bayılıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, her şeyi hayal ettim. Bir sabahlık. Senin külotunun üzerine benim gömleklerimden biri. Benim kapüşonlu sweatshirtlerimden biri..."

"Kapüşonlu sweatshirt'ün var mı?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"İki."

"Tahmin edeyim, biri Empires American League Champs kapüşonlu sweatshirt'ü."

"Doğru," diye gülümsedi Julian. "Diğeri Columbia'daki günlerime ait. Muhtemelen on dokuz yaşımdan beri giymedim."

"Bir zamanlar on dokuz yaşında olduğunu düşünmek tuhaf geliyor."

"Bunu nasıl yorumlayacağımı hiç bilemiyorum."

"Sanki hep bilge, inanılmaz yakışıklı bir yetişkin adammışsın gibi görünüyorsun," diye kıkırdadım. "Yani bir bakıma bu bir iltifat."

"Öyleyse teşekkür ederim," diye sırtıttı Julian, beni tekrar göğsüne çekip, kolunu etrafıma sararak başımın üstünü öptü. Ah.

Çok sevdiğim bir diğer ufak detay.

Geceleri uyurken, Biarritz'deki son gecemizde yaptığımız aynı dansı yapıyorduk: Julian oturmuş kitap okuyordu, ben de onun yanında uzanıyordum; yastık sohbetimiz, sayfaları çevirme sesine kulak asmadan yavaş yavaş uykuya dalarken, uykulu bir mırıltıya dönüşüyordu.

Yine gece yarısı uyandığımda onu hâlâ orada oturmuş, uyanık bir şekilde, bir dizini yukarı çekmiş ve kolunu üzerine koymuş halde kitap okurken buldum.

"Uyuyamıyor musun?" diye mırıldandım, gözlerim hâlâ yarı kapalıydı. Parmaklarının saçlarımı nazikçe okşadığını hissettim.

"HAYIR."

"Genellikle bu saatlerde terasa çıkmıyor musunuz?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Evet," dedi.

Kalkıp gitmesini beklerken başka hiçbir şey söylemedim, ama gitmedi. Dudaklarımda bir gülümseme ve parmak uçlarıyla başıma nazikçe masaj yaparken, tekrar uykuya daldım.

Ertesi gün hiç dışarı çıkmadım.

Hava çok sıcaktı ve sıcak olmasa bile, keşfedilecek ve keyif alınacak çok fazla evim vardı.

Julian sabahın erken saatlerinde, yediler civarında işe gitmişti. Kulağıma fısıldadığını ve hafifçe güldüğünü duydum, muhtemelen ağzımdan çıkan uykulu anlamsız sözlerin üzerine gülüyordu, sonra da kapıdan çıkmadan önce boynumdan göğüslerimin üstüne kadar beni öptüğünü hissettim.

Sonunda uyandığımda ve mesajlarımı kontrol ettiğimde, Julian'dan gelen tek bir mesaj buldum.

JULIAN: Lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin. Evin tamamı otomatik kontrollerle çalıştığı için biraz zor olabilir, ama aşağıda size bazı talimatlar bıraktım. Gününüz güzel geçsin. Bu akşam görüşürüz.

Çıplak ayaklarım yavaşça merdivenlerden aşağı inerken zaten hafifçe eğleniyordum, ancak güzel ve şık mutfaktaki otomatik panjurlardan aydınlatmaya, çelik ve cam aletlere kadar her bir gösterişli kontrol sistemine yapıştırılmış Post-it notlarını görünce kocaman bir sırtış belirdi yüzümde. Meğerse bu talimatlara gerçekten ihtiyacım varmış. Günümün ilk saatini her sistemi çözmeye adadım.

Ama bir kere oraya vardığımda, gün çok kolay geçti. Biarritz'den daha çok tatile benziyordu. Öğleden sonra ve akşamın tamamını yemek pişirerek, kitap okuyarak ve binanın lüks olanaklarını gezerek geçirdim, ardından saat yedide çatı katına döndüm - tam da Julian'la buluşmak için zamanında.

Onun gömleklerinden birini giymiştim, kolları kıvrılmış ve düğmeleri yarı iliklenmişti. Saçlarımı başımın tepesinde gevşekçe toplamıştım ve altımda sadece siyah bir külot vardı. Köşeye yaklaştığında bana mesaj attı, ben de asansörde onu karşılamak ve yüzüne o büyük, kırışik gözlü gülümsemeyi yerleştirmek için bekledim.

Ama kapı açıldığında şaşırdım.

Orada, her zamanki gibi bembeyaz gömleği ve koyu gri takım elbisesiyle göz kamaştıran Julian duruyordu; ipek kravatı hâlâ kusursuzca düzgün bağlanmıştı. Ne kadar yakışıklı olduğuna gülümsemek istedim ama anında üzerindeki kara bulutu hissettim.

“Hey.” Başımı yana eğdim, sesim hafif ve meraklıydı, mavi gözleri beni buldu. Sonunda dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Beklediğim kadar büyük değildi ama yine de çok güzeldi. “İşler yolunda mı?” diye nazikçe sordum, o da çantasını yere koyup doğrudan bana doğru gelerek yüzümü elleriyle kavradığında kaşlarımı çattım.

Beni öperken onda bir ağırlık hissettim ve nefesimi tutmakta zorlanmama neden olan bir aciliyet vardı. Dili benimkine sertçe değişiyordu, elleri göğsüme doğru iniyordu. Şaşkınlığıma rağmen, Julian gömleğimi sıkıca kavrayıp yırtarken, etrafa saçılan düğmelerin üzerinden atlayıp pamuklu kumaşı yere yığarken hiçbir ses çıkarmadım.

Onun yoğunluğunun yarattığı aşırı sıcaklık beni baş dönmesine neden oldu.

Henüz neler olup bittiğini tam olarak kavrayamamıştım. Onun güçlü kollarının beni kanepeye doğru itip yatırdığını ancak belirsiz bir şekilde fark edebiliyordum. Vücudunun üzerimdeki ağırlığı, dudaklarına karşı hafif bir inilti çıkarmama neden oldu. Dudakları hala benimkilerle kenetlenmişti, o da vücutlarımızın arasına uzanıp kemerini çekerek penisini serbest bıraktı ve ağırlığı karnıma düşüp üzerimde ağır ağır sürünürken, dillerimiz birbirini keşfetmeye devam etti, sanki ilk kez tadıyormuşuz gibi.

"Julian," diye fısıldadım şaşkınlıkla, ama o kafamdaki karışıklığı öperek giderdi.

Ağzı benimkinden hiç ayrılmadı, hatta uzanıp külotumu bacaklarımdan aşağı yırtarken bile. Kollarım onun güçlü boynuna dolanmıştı, o da

bacaklarımın arasına girdi, penisinin ucuyla vajinamın kıvrımlarını araladı ve ıslak vajinamın uzunluğu boyunca tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ettirdi, ta ki sırlıslıkla ıslanana kadar. Cinsel organımın ucunun etrafında attığını, ona yalvardığını hissettiğinde göğsünden en derin inlemeler çıktı.

“Sara,” diye mırıldandı, sesi bana adeta hava gibi geliyordu. Eliyle boynumun arkasını sıkıca kavradı ve alt dudağımı dişlerinin arasında sertçe tırmaladı.

Sonunda içime girdiğinde, beni gerip en nefis acıyla doldurduğunda, dudaklarımdan boğuk, hırıltılı bir çığlık çıktı. Keskin bir nefes alarak, öpüşümüz daha derin, daha öfkeli, neredeyse zorlayıcı bir hal alırken içime üflediği sıcak havayı yuttum.

Dilim direndi, ben de bacaklarımı onun etrafına doladım.

Karnım kasıldı. Koca kanepenin küçük bir köşesini kullanarak birbirimize sürtünürken bedenlerimiz sıkı ve sıkıydı. Tenimiz terden yapış yapış, kayganlaşmıştı ve ağızlarımız şişmiş, sıcak ve çılgıncaydı; aynı zevk içimizde aynı anda yükseliyordu.

“Julian,” diye inledim. “Aman Tanrım. Sakın durma.”

“Yapmayacağım bebeğim,” diye mırıldandı. “Senden daha çok istediğim hiçbir şey yok.” Nefesi hızlanırken sesinde boğuk bir hayal kırıklığı vardı. “Her gece seni düşünüyorum,” diye içimdeki baskıyı derinleştirdi, “her sabah uyandığımda. Bana ne yaptığını bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Bana ne yaptın?” Talebini tekrar tekrar fısıldarken içimde sertleşti.

Buna cevap veremedim ama dilimin ucunda başka bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama birdenbire bunu söylemem gerektiğini hissettim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım Julian'ın yüzünü tutarak, gözlerinin içine bakarak. Gözleri vahşi, yırtıcı bir maviydi, ama o üç kelime dilimden çıktığı anda yumuşadılar. Boynumun arkasındaki tutuşu sıkılaştı ve vücudu öyle bir titredi ki, şiddetli sarsıntısını içimde hissettim.

“Julian...”

Mavi gözlerini bana dikmişti, şüphesiz vajinamın kasıldığını, onu sıkıca kavradığını hissediyordu. Göğüslerimiz birbirine yapışmış, uzuvlarımız her zamankinden daha çok iç içe geçmişti. Zevkim doruk noktasına ulaşmasına saniyeler kala, karşılık vermeyeceğine kendimi ikna etmişim. Ama sonra tırnaklarının tenime saplandığını hissettim.

"Seni seviyorum, Sara," diye hırladı, içimde sert bir şekilde boşalmasından sadece bir saniye önce.

Nefesim kesildi – ya da belki şoktan. Emin değildim. Tek bildiğim, Julian'ın ağırlığının hâlâ içimde çarptığını ve sıcaklığının vajinamı sardığını hissederken saf bir ecstasy içinde olduğumdu. Dişleri gıcırdıyordu, kasları titriyordu, beni becermeye devam etmek için son enerjisini harcıyordu ve bacaklarımın arasında yaptığı her kısa, güçlü itişte vahşi, boğuk bir homurtu çıkarıyordu.

"Aman Tanrım, Julian!"

Boşaldığımda, kalçamı kavradı ve beni penisinin dibine kadar çekti, titreyen orgazmımın tüm zevkini ona yaşattı. Kollarında cansızdım, vücudumdaki her titremeyi ve sarsıntıyı kontrol altına alırken, beni sıkıca kendine bastırıp kulağıma fısıldıyordu.

"O da aynısını söyledi," diye kendi kendime hatırlattım, yaşadığım mutluluk beni orgazm sonrası bir bulutun üzerinde uçuruyordu.

Bu şokun etkisinden bir daha asla kurtulamayacağımdan emin değildim.

JULIAN

Her zamanki gibi, benden önce uyuyakaldı.

Yatağında yan yatarken dudakları hafifçe aralıktı, o kadar mükemmel ve huzurlu görünüyordu ki, onu sonsuza dek izleyebileceğimi hissettim. Tişörtümü başımdan çıkarıp eşofmanımı kalçalarımın altına iterken bile gözlerimi ondan ayırmadım.

Onunla yatağa girmeden önce telefonuma baktım.

Colin'in saatler önce gönderdiği mesaj beni bekliyordu ama onu açmak için uykuya dalmasını beklemek istemiştim. Bana pişirdiği yemeğin tadını çıkarmak ve hoparlörlerimden çalan eski caz müziği eşliğinde mutfakta dans ederken yüksek at kuyruğundan savrulan saç tutamlarını izlemek istiyordum.

Colin'in bana ne tür haberler vereceğini bilmeme rağmen, içimde hâlâ bir umut vardı.

Ona kısa ve öz olmasını söyledim; Biarritz'deki son dakika değişikliğimin sonucunun ne olacağını biliyordum. Sadece son bir deneme

yapmak istedim, belki işe yarar diye.

Colin'in mesajlarını nihayet açtığımda dudağım büküldü.

COLIN: Üzgünüm. Olmaz. COLIN: Carter veto etti.

Öyle tahmin etmiştim.

Biarritz'deki son gecemizde yaptıklarımın ardından, nereye doğru gittiğimizi gayet iyi biliyordum. Aslında, tüm gün kendimi buna hazırlamıştım ve her şey ters giderse diye bir yedek plan bile geliştirmiştim.

Ama Sara'nın yanına eve döndükten sonra, aptalca da olsa bir umut ışığına tutunmaya başladım.

Onunla birlikteyken böyle hissetmemek zordu.

New York'a döndüğümde kendime kurduğum hayattan daha iyi bir şey düşünebileceğimi hiç hayal etmemiştim. Günlerimi kulede, gecelerimi stadyumda ve pazar günlerimi ailemle geçirmekten keyif alıyordum. Arada bir de arkadaşlarımla içki içiyor, arada sırada da birkaç kadınla görüşüyordum. Bu durum uzun süre benim için gayet iyiydi. Aslında, Stockholm ve Biarritz'de yaşananlardan sonra, bunun olabilecek en iyi şey olduğuna ikna olmuşum.

Ama sonra Sara geldi ve hayatımın aslında daha iyi olabileceğini fark ettim. Çok daha iyi.

Maalesef bunu çalıştırmanın bir yolu yoktu.

Julian'ın ertesi sabah iş yerinde beni bekleyip beklemediğinden emin değildim, hele ki saat yediden biraz önce uyandığımda gitmiş olduğunu görünce daha da emin olamadım. Yatakta doğrulurken kaşlarımı çattım, gözlerim odanın içinde gezinirken onun nasıl gittiğini hatırlamaya çalıştım. Gitmediğini hatırlamıyordum ve gitmeden önce bana herhangi bir şekilde dokunduğunu da hatırlamıyordum.

Neyse ki, mesajlarımı kontrol ettiğimde ondan gelen bir mesaj buldum.

JULIAN: Günaydın. Bu sabah işe gelmeniz gerekecek. Saat 9'da ofisimde benimle buluşabilirsiniz harika olur.

Gözlerimi ovuşturup, mesajındaki resmi profesyonelliğe alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

BEN: Evet efendim. Tamamdır. ;)

Giyinmeyi bitirdiğimde Julian'dan hiçbir yanıt gelmemiştii ve dürüst olmak gerekirse, bir soru da sormamıştım.

Ama garip bir şekilde gergin hissetmekten kendimi alamadım.

Giyinip işe hazırlanırken bunu kendime itiraf etmek istemedim ama tıklım tıklım dolu yoğun saat trenine kendimi sıkıştırdığımda, uyanıp pişman olmuş olabileceği paranoyaklığımı kabul etmek zorunda kaldım.

Bu üç kelime.

Söylemesi de kolay olmamıştı ama o anın büyüüne kapılmışım – aramızdaki havada hissedilen o yoğun duyguya. İçimdekileri dökmek iyi geldi. Julian gözlerimin içine bakıp aynı sözleri söyleyince daha da iyi geldi.

Ama bugün, bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini hissettim.

Bunu açıklayamıyordum ve hâlâ hayal gördüğümü umuyordum, ama Hoult Communications'ın aydınlık ofislerine adım attığım anda bu umudum tamamen yok oldu.

Her zamanki gibi hızlı klavye sesleri ve mırıldanmalarla karşılandım. Bu normaldi.

Ama Colin'in benden kaçınma şekli normal değildi.

Nasıl olduğunu sormamın ancak yarısını söyleyebildim ki, "özür dilerim" diye mırıldandı ve Tori ile görüşmesi gerektiğine dair aceleci bir bahane uydurdu. Bu ilk hataydı.

İkinci darbe, Julian'ın ofisine vardığımda onu tanımadığım genç ama gümüş saçlı bir kadınla oturmuş sohbet ederken bulduğumda geldi. Şık mavi takım elbisesinin ceketini çıkarmış ve sandalyesinin üzerine asmıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı doğrudan saatine yansıyor yüzüne vuruyordu, bu da gözlerimi kapatmama neden oluyordu; Julian'ın karşısındaki kadın bana dönüp sıcak bir gülümseme fırlattığında bile.

"Ah! Bu kesin Sara olmalı."

"Gerçekten de öyle."

Kafamı yana eğdim, kafamdaki karışıklığa ve midemdeki garip hisse rağmen kibarca gülümsedim. Julian'ın bu sabahki bakışını tanıyamadım. Gizemli kadınla tanışmamı sağlarken kullandığı samimi ve içten ses tonuna rağmen, gözleri garip bir şekilde boştu. Soğuk ve çelik gibi görünüyordu – dün gece beni görür görmez yakalayan ve dudaklarımı son kez hissetme şansımı gibi öpen adama hiç benzemiyordu.

Öte yandan belki de öyleydi.

Kadın gittikten hemen sonra, "Kimdi o?" diye sordum. Adı Grayson Short'tu ve gazetecilik bölümü okuduğumu, ayrıca June Magazine'deki çalışmalarını biliyordu. Ama o çıkana kadar, adından başka onun hakkında hiçbir şey öğrenememiştim.

Julian, önüne oturmam için başıyla işaret etti.

"Grayson, Hoult Publishing'de çalışıyor. Una Magazine'e geçişinizi ayarlayan kişi o."

Kaşlarım yukarı kalktı. Hâlâ şüpheci ve gergindim, ama kocaman bir sırtış sergiledim. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken dudaklarımın kenarları hafifçe titredi.

“Yani... Roth görüşmelerinde burada kalmayacak mıyım?” diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Julian. "Değilsin."

"Neden?"

“Una'daki bu pozisyon için başvurular zaman sınırlı. Birçok kişi bu pozisyon için yarışıyor ve eğer amacınız bu şirkette çalışmaksa, bu fırsatı değerlendirmenizi öneririm.”

Hissettiklerimi bir türlü anlamlandıramıyordum. Una Dergisi'nde çalışacak olma ihtimali beni sevinçten havaya uçurmak ve tanıdığım herkese bu güzel haberi mesajla iletmek istememe neden oluyordu. Aynı zamanda, Julian'ın bana karşı sergilediği o soğuk ve mesafeli tavırdan da nefret ediyordum. Acımasız ve aşağılayıcı geliyordu ve kendime onun sadece iş modunda olduğunu söylemeye çalıştım ama ikna olmamıştım.

Bana hafif bir sırtıma ya da anlamlı bir gülümseme atabilirdi. Ofise döndüğümüz anda bana mesaj atıp, iş ortamına uygun bir ilişki sürdürmem konusunda uyarıda bulunabilirdi.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. Doğrudan katı bir profesyonellik sergiledi ve bu bir mesaj gibiydi.

O, Grayson'dan, işinden, niteliklerinden ve aramızdaki ani duvarı bir türlü ele almayan bir milyon şeyden bahsetmeye başlayınca öfkem birden bire yükseldi. Konuşmasının yarısını sabırla dinledim, çünkü hâlâ ofis ortamında profesyonelliği yansıtmaya içgüdüsel olarak sahiptim.

Ama sonra patronumun karşısında oturmadığımı hatırladım.

Dün gece bana seni seviyorum diyen adamın karşısında oturuyordum.

“Julian – neler oluyor Allah aşkına?” diye çıktım, Hoult Publishing International'ı üçüncü kez söylediğini duyunca sonunda sinirlenmişim. “Neden benimle böyle konuşuyorsun? Ve neden sürekli Hoult International'dan bahsediyorsun? Bunun bu konuşmayla ne ilgisi var?”

Julian'ın gözü bile kıpırdamadı.

"Una Dergisi'nin Amerika'daki ofisinde açık pozisyon yoktu," dedi ifadesiz bir yüzle. "Sizi ayarlayacağım pozisyon, Londra merkezli Una İngiltere içindir."

Ona bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyormuş gibi geldi.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum, sesim sert bir fısıltıya dönüşmüştü. "Julian, şu anda bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana doğruyu söylüyorum, Amerika'da müsait bir pozisyon yoktu," dedi Julian. Bana bakarken kaşlarının arasında hafif bir çatma belirdi. "Artık burada çalışmana izin veremem Sara. Üzgünüm."

"Bunu bana yapma Julian," dedim dişlerimin arasından. "İçeride olduğunu biliyorum ve şu an bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu anladığını da biliyorum." Göğsümdeki öfke kaynadı, boğazıma kadar yükseldi, o ise takım elbisesi içinde bir heykel gibi orada oturmaya devam etti, bana hiçbir şey söylemedi. "En azından bana bir açıklama yap," diye talep ettim, sesimin bu kadar titrek çıkmamasını diledim. Ama en azından konuşuyordum. Julian orada oturmaya devam etti, genellikle duygularını ele veren gözleriyle beni inceliyordu.

Şu anda gözleri bomboştu. Sanki tanışmadan önceki duygusuz haline geri dönmüş gibiydi.

Onun için bu kadar kolay olacağını fark etmemiştim. Benim gibi onun da yavaş yavaş değiştiğini sanıyordum. Birlikte, tıpkı benimle olduğu gibi, onun da yeni bir yönünü keşfettiğimizi düşünüyordum. Bu noktada, kendim hakkında keşfettiğim şeyden – ne kadar açılabilirimden ve ne kadar derinden hissedebileceğimden – kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama görünüşe göre Julian'ın yapısı farklıydı.

Ve bunu tahmin etmeliydim, lanet olsun.

"Dün ne oldu?" diye meydan okudum, net bir cevap almadan geri adım atmayı reddederek. "Bana ne olduğunu anlat, çünkü bunu söylediğinde ciddi olduğunu biliyorum, Julian," diye tısladım, mavi gözlerinin parıldamasını izlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Biliyorum. Ve evet, birçok hayal ve fantezi kuruyorum, ama hayal kuran ya da olmayan bir şeyi gören biri değilim. Doğam gereği umutlu bir insan değilim – bunu artık biliyorsun," diye hırslı bir şekilde söyledim. "Yani artık bana karşı bir şeyler hissetmeyi reddediyorsan, tamam. Yalvarıp yakarmayacağım. Ama en azından, burada ne olduğunu bana açıkla, çünkü dün gece beni sevdiğini söyledin ve bir gün sonra beni kendinden olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Şu anda ne kadar acımasız davrandığını biliyorsun. Ve bir cevabı hak ettiğimi de biliyorsun."

Ellerim titriyordu. Ne zaman ayağa kalktığımı bilmiyordum ama kalkmışım. Ve şimdi, sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekliyordum, çünkü her zamanki gibi Julian cevap vermekte gecikmişti.

“Bu şirket her zaman önceliğim olmuştur ve olmaya devam edecektir, Sara,” dedi sonunda, kalbimi taş gibi ezerek. “Bu şirket sayesinde aileme geri döndüm. Hem burayı hem de stadyumu istediğim gibi yönetmek için tüm enerjimi harcamam gerekiyor.” Duraksadı, çenesinin keskin çizgileri gerildi. “Seni istediğim kadar hiçbir şeyi istemedim, Sara,” dedi, sesi alçak bir mırıltıydı. “Ama istediğim şeyle ihtiyacım olan şey çok farklı şeyler.”

"Böyle demek istediğini sanmıyorum," diye fısıldadım.

“Evet,” diye karşılık verdi Julian, kaşlarını daha da çatarak. “Senin yanındayken mutluyum, Sara. Neredeyse kayıtsızım ve bunu göze alamam. Şu anda ikimizin de kendimize odaklanması gerekiyor, Sara. İkimizin de yapacak çok işi var.”

Bu, yüzüme atılan son tokat gibiydi, çünkü duyduğum tek şey şuydu: "Henüz gelişme aşamasındasın. Benimle uğraşamayacak kadar uzaktasın."

Emmett'in beni uyardığı Julian Hoult'un cansız bedenine bakarken tüm vücudum titriyordu. Otomatik pilota geri dönmüş, tek kelime etmeden öylece oturmaktan memnundu. İnanamazlıkla başımı salladım. Bu gerçeği kabullenemiyordum, ama bir dakika daha süren sessizliğin ardından bunun tek seçeneğim olduğu anlaşıldı.

Ve ona söylediğim gibi, yalvarıp yakarmamaya karar verdim. Şiddetle karşı çıktığım bir şey varsa, o da tekrar o kız olmak, yani istenmek için her şeyi yapacak olan ama açıkça istenmediği belli olan kız olmaktı. Kesinlikle reddettim.

Julian'a son bir kez baktıktan sonra arkamı döndüm ve kendimi zorlayarak gittim.

"Biranız yoksa süitime giremezsiniz. Allah aşkına, en azından biranızı tutun."

Yukarı baktığımda Emmett'in beni tekrar içmeye ikna etmeye çalıştığını gördüm. Bu, dört inning'de yaptığı dördüncü denemeydi ve bu sefer, her zamanki sırtışıyla birlikte son sabrı da tükenmişti.

"Evet, evet, evet," diye sözümü kesti ben ağzımı açtığımda. "Teknik olarak, stadyumun sahibi sen olduğun için bu senin locan. Anladın mı? Umurumda değil. Eğer benimle oturacaksan, en azından iyi vakit geçirmeye çalışacaksın," dedi ve birayı yüzüme doğru tuttu ben alana kadar. "Aferin sana, kahrolası herif."

"Söylenenden emin değilim."

"Evet, bu senin için."

Sonraki birkaç devre boyunca beni yalnız bıraktı, ancak bu gece getirdiği birçok kızdan biriyle benim hakkımda konuştuğunu duydum.

"Evet, iyi. Hayır, arkadaşını buraya çağırma – inan bana, faydasız olur. Sadece bir kızdan ayrılığın etkisinden kurtulmaya çalışıyor." Emmett bana baktı. "Bugün Milano'ya taşıyor. Yoksa Paris'e mi?"

Londra, pislik herif.

Emmett, Sara'nın nereye gittiğini tam olarak biliyordu. Beni konuşturmak için bilerek yanlış anlamıştı, ama bir haftadan fazla bir süre sonra artık ilgimi çekmemişti. Emmett'in Sara'ya Londra'daki işi teklif etme nedenlerimi varsaymasına izin vermek daha kolaydı. Herkes gibi o da bunun benim işle olan özel ilişkimle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Turner hakkında ona bilgi vermektense bunu tercih ettim.

Her halükarda, anlaşmanın gerçekleşmediğini, Biarritz'deki tatil köyünün hala bana ait olduğunu ve stadyumun Roth Entertainment ile ne şimdi ne de gelecekte ortaklık kurmayacağını anladığında, gerçeği öğrenecekti.

Biarritz'deki son gecemizde Turner'ın sarhoşken sabah 4'te yaptığı ve beni koridora çıkaran telefon görüşmeleri sayesinde, başladığımız yere geri dönmüştük.

"Bu kadar sert bir adam için astlarını düzgün kontrol edemiyorsun, Hoult."

"Kendini duyuyor musun Turner?" diye sordum odamın koridorunda dururken. Sarhoştı ve bu konuşma için onunla burada buluşmayı düşünmemeliydim, ama en son istediğim şey Sara'nın bunu duymasıydı. "Gerçekten de benim için çalışan herhangi birinden bunu isteyeceğime inanıyor musun?"

"Yapabilirsin. Yapabileceğini gayet iyi biliyorsun," diye kekeleydi Turner. Sallanıyordu, gözleri kızarmıştı ve her türlü içkinin kokusu üzerine sinmişti, ama fikrinde ısrarcıydı. "Sen Julian Hoult'sun. Benim gibisin. Kaynakların var. İnsanların hayatları boyunca, en çok çalışsalar bile asla elde edemeyecekleri paran, mal varlığın ve bağlantıların var," diye alay etti Turner. "Şimdi, hadi ama. Sara'nın başına kakabileceğin bir şey düşün. Bu, işi kadar basit olabilir. Ona, evet demezse onu kovacağını söyle. Yani, Allah aşkına, bir hafta sonu istiyorum. Bir hafta sonu. Ve onu güzel bir yere götüreceğim. Onu bir zindana kilitlemeyeceğim – ona yemek ısmarlayacağım ve benzeri şeyler yapacağım. Sadece karşılık vermesini beklediğimi açıkça belirtmen gerekiyor."

"Aklını kaçırmışsın, bu asla olmayacak."

"O zaman bu anlaşmadan çekiliyorum ve Empire Stadyumu'nu gelecekteki tüm Roth Entertainment etkinliklerinden kara listeye alıyorum," diye sırttı Turner, tıpkı Joker gibi. "Yapacağıma inanmıyor musunuz? Deneyin bakalım," diye güldü. "Ama bunu yapmadan önce, bir kız için gerçekten buna değip değmeyeceğini kendinize sorun. Onu sizden satın alıp seks kölem yapmayacağım. Hafta sonu birkaç kez onunla birlikte olup yoluma devam etmek istiyorum. Beni tanıyorsunuz. Kovalamayı severim."

"O zaman Sara'ya hayatınız boyunca asla dokunamayacak olmanız gerçeğine bayılacaksınız."

"Hoult. Ondan sanki çok değerli bir tatlı kızmış gibi bahsetme. Bana güven, bu tür işlerde tecrübesi var. Ne demek istediğimi anlamıyor musun?"

Görünüşe göre Turner'ın merakı onu Sara'nın adını New York'taki ofisindeki birine vermeye itmişti. Ve anlaşılan o ki, o kişi Sara'nın on yedi yaşındayken tutuklanmasını ayrıntılarıyla anlatan makaleyi bulmuştu.

Bunu fark ettiğimde midem bulandı.

Sara'yı Turner gibi birinin radarına sokmaktan tamamen ben sorumlu olduğumu gayet iyi biliyordum. Anlık tatmine olan takıntısı başlı başına tehlikeliydi; zenginliği, ayrıcalığı ve kaynaklarıyla birleşince ortaya bu berbat durum çıktı.

Bu iğrençti ve özellikle Sara'yı kaşınması gereken bir "kaşıntı" olarak nitelendirdiğinde, onu orada boğmamak için kendimi zor tuttum. Kendi geçici arzusu için, onu hayatının en acı dolu dönemine geri göndermeye razıydı.

Öte yandan, onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama yaptım.

Hamptons'taki o gece onun eski yarasını yeniden açmıştım. Sara'nın halının altına süpürdüğü geçmişiyle yüzleşmesini sağlamıştım çünkü onun hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu. Onu korumam gerekiyordu.

Ve onu Londra'ya göndererek tam da bunu yapmayı umuyordum.

Onu bulsa bile, Turner'ın dürtülerinin Sara'yı Londra'ya kadar takip etmesi pek olası değildi. Bu tatmin duygusunun onun için yeterince anlık olmadığına dair bir önsezim vardı.

Turner ile aramda en kötüsünün henüz gelmediğine dair bir önsezim de vardı. Biarritz'deki son gecemizde onu bayılıp otel personeline bırakmam gerçeğini öylece unutup yoluna devam etmesi pek olası değildi.

Gururluydu, olayları olduğu gibi bırakamayacak kadar egoistti ve benim için planladığı her türlü saçmalığı Sara'nın görmesini istemiyordum.

Onun, bileceğim gibi, kendini suçlu hissetmesini istemedim; sanki tövbe etmesi gereken yepyeni bir şey varmış gibi hissetmesini istemedim. Sadece Lucie gibi, hiçbir şeyden habersiz, kayıtsız olmasını istedim.

Ve eğer bu bizim sonumuz anlamına geliyorsa, buna katlanmak zorundaydım. O eninde sonunda yoluna devam edecekti. Londra'daki yeni hayatı bunu sağlayacaktı.

Ben de yoluma devam ederdim.

Tüm enerjimi işime odaklamaya geri dönerdim. Stadyumumu zirveye taşımak için yeni yollar arardım ve her günümü ofiste geçirme, bazı akşamları Emmett ve Lukas'la dışarı çıkma ve her pazar ailemle vakit geçirme rutinime geri dönerdim.

O gerçekliğe sorunsuz bir şekilde geri dönerdim.
En azından kendime öyle söyledim.

Üç hafta geçmişti ve hâlâ acımasız bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Her gün farklı olmasını bekliyordum ama her gün aynıydı.

Küçük dairemde her sabah uyandığım andan itibaren kendimi yönümü kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bazı günler, Haziran dergisine geç kalma ihtimaliyle kalbim hızla çarparken yataktan fırlardım. Diğer günler ise otel odamın penceresinden Biarritz'i görmeyi umarak yatakta dönerdim.

O sabahlar elbette daha kötüydü. Her zaman güne berbat bir başlangıç yapmama neden oluyor, beni o kadar kötü etkiliyorlardı ki, nerede olduğumu tam olarak kavrayabilmek için beş dakika yatağımın kenarında oturup etrafıma bakmak zorunda kalıyordum.

Rüyalarımı suçladım.

O kadar canlıydılar ki, ne New York'u ne de Biarritz'i, ya da o an için hayallerimden biri gibi gelen adamı unutmama izin vermiyorlardı. İş yerinde özellikle iyi geçen günlerden sonra bile eve gelir, akşam yemeği yer, biraz televizyon izler, sonra uyur ve hemen tekrar onu rüyalarımda görürdüm. Başta yaşadığım onca harika yeni şey düşünüldüğünde bu çok saçmaydı.

Öncelikle, Una'daki iş iyiydi. Hatta harikaydı. Grayson'ı ve ofisteki diğer tüm kadınları çok seviyordum. Birbirimize atıştırmalıklar ve kahve getirir, birbirimizin bilgisayarlarına notlar ve karalamalar yapardık. Araştırma ve yazma konusunda birbirimize yardımcı olur, günün sonunda binadan çıkmak için birbirimizi beklerdik. İşten sonra barda, yaptığımız işi gerçekten sevdiğimiz için mutlu bir şekilde iş konuşmaya devam ederdik.

Bu, June Magazine'in çalışanları arasında beslediği rekabet ve kıskanılıkla tam bir tezat oluşturuyordu ve teknik olarak bir işte hayalini kurduğum her şeydi.

Annemi bile suresiz olarak Londra'da kalmaya ikna ettim. Stdyoma bu kadar yakın bir otel odasını nasıl karşıladığını söylemedi. Babamın geçen hafta sonu bizi ziyaret etmek için uçakla gelmesinin ne kadar tuttuğundan bahsetmedi ve sormamamı söyledi, ben de sormadım. Sadece onun yanımnda olmasına ve New York'ta olmanın ne kadar çok özlediğim bir şey olduğunu düşününce, bir nebze de olsa ev hissi vermesine minnettardım.

Lia'yı özledim, elbette. June Magazine'deki en yoğun günlerimde bile onunla her gün konuşuyordum ve 18. Cadde'deki küçük kahve dkkanımızda haftada en az bir kez onu görüyordum.

Little Italy'deki dairemi özledim. Orada çok uzun süre yaşamıştım ve her köşesini kendi zevkime göre kişiselleştirmiştim. Yirmi iki yaşında üniversiteden mezun olduğumdan beri sahip olduğum kira sözleşmesini feshetmek, kulağa ne kadar dramatik gelse de, bir bakıma korkunçtu. Ama Lia bu konuda beni teselli etmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Havaalanında, yanaklarından süzülen gözyaşlarını parlak gülümsemesiyle gizlemeye çalışarak, "Sorun değil, çünkü geri döndüğünde benimle yaşayabilirsin," demişti. "Lukas Hamptons'taki eve tam zamanlı olarak taşınacak. Hiç de umurunda olmayacak. Eğer olursa da, yapacak bir şey yok. O adamla arkadaş kaldığı için bunu hak etti."

Adını söylemeyi reddetti, sanki Voldemort'muş gibi. Beni de aynısını yapmaya teşvik etti ve ben de öyle yaptım.

Ama bu, onu gittiğim her yerde görmeme engel olmadı. Kalabalık caddelerde, sabahın erken saatlerinde, her gün onu gördüğüme kendimi ikna ediyordum. Metroda,  kadının arkasındaki kahverengi sa tutamının o olduğunu hayal ediyordum. Telefonum çaldığında, işte veya evde, telefonu açıp onun muhteşem sesini duyacağımı hayal ediyordum.

Adını söylemeyi reddetmemin, onu bu kadar canlı bir şekilde ryalarımnda görmeme neden olduğundan oldukça emindim. Sanki zihnim Lia'nın onu unutma fikrini reddediyordu. Uyurken, dikkatimi dağıtamadığım veya kendimi savunamadığım zamanlarda, sanki zihnim onun görüntülerini üretmek için daha çok çalışıyordu.

Bu nedenle sabahlar kafa karıştırıcı geçiyor.

Ama daha üç hafta geçmişti. Kendime beş hafta beklemem gerektiğini söyledim. Onun ofisinde, onun işini yaparak ve bazen onun yanında yatarak

geçirdiğim süre buydu. Görünüşe göre vücudumun yeni bir gerçekliğe uyum sağlaması beş hafta sürüyordu, bu yüzden beş hafta sonra kendimi kontrol edip iyi olduğumdan emin olacağıma söz verdim.

Sonuçta, muhtemelen o çoktan başka bir şeye yönelmişti.

Muhtemelen her gün çok çalışıyor ve geceleri Lukas ve Emmett'le görüşüyordu. Ben daha onunla randevuya bile çıkmamışken, o muhtemelen en az yarım düzine yeni kadınla birlikte olmuştu.

Bunu düşünmek bile beni öldürüyordu, ki bundan nefret ediyordum çünkü bu, hâlâ önemsedığım anlamına geliyordu. Bu, beni istemeyen birine hâlâ özlem duyduğum anlamına geliyordu. Lisede bana eziyet eden çocuklardan ve üniversitede hayatımı mahveden kızlardan onay beklemeye duyduğum özlemle aynı şeydi. Tamamen yanlıştı ve kendime saygı duymak için savunduğum her şeye aykırıydı.

Bu yüzden kendimi direnmeye zorladım.

Beş hafta, Sara. Bu benim sihirli sayımdı ve her şeyin yakında yoluna gireceği ve mükemmel olacağı yönündeki yeni hayalimin yıldızıydı.

"Bir şey duydum," dedi Lia gizemli bir şekilde, ben yemek sonrası bulaşıklarımı kurularken. Bir tabağı silerken, gözlerimi mutfak tezgahımın üzerindeki, telefonumu koyduğum tabureye diktim. Hoparlörde konuşuyorduk ama Lia'nın sesi garip bir şekilde kısıktı.

"Daha yüksek sesle konuşabilir misiniz?" diye sordum.

"Hayır. Lukas'ın ofisindeyim. O toplantı odasıdaydı ve Julian'la konuştuğunu fark ettiğimde tam kapının dışındaydım."

"Aman Tanrım, onun adını söyledin."

"Aman Tanrım! Kahretsin," diye küfretti Lia. "Lanet olsun. Çok iyi bir galibiyet serisi yakalamıştık."

"Sorun değil," dedim gülerek – ya da en azından gülmeye çalışarak. Uzun zamandır gerçek gibi görünen bir gülme denemesi yapmamıştım.

Beş hafta geçti ve kendimi daha iyi hissetmiyordum.

Artık daha az uyuyordum ama onu rüyalarımda, sokaklarda, metroda, hatta ofisimdeki asansörde bile daha az görmüyordum.

Annemin söylediğine göre, sesim son zamanlarda çok yorgundu. Gece geç saatlere kadar ayakta kalmaktan gözlerimin altında mor halkalar oluşmuştu. İş yerindeki kadınlar köşede fısıldaşarak beni neşelendirmek için fikirler üretmeye çalışıyorlardı. Üç gün üst üste beni öğle yemeği için güzel bir yere götürdüler. Bu işe yaramayınca, en azından beni güldürme umuduyla bir erkek striptiz kulübüne götürdüler, ki hatırlıyorum da biraz güldürmüştüm.

Ama benim çökmeye başladığımı biliyorlardı.

Londra'ya yeni bir başlangıç umuduyla gelmiştim. Gözlerimde bir nebze de olsa bir parıltı vardı. Ama bir aydan fazla bir süre sonra, tıpkı sadece bir kez sulanmış yeni bir bitki gibi tamamen solmuştum. Enerjim tükenmişti. Evimi özlüyordum ve hâlâ tamamen şaşkın hissediyordum – neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyordum.

Günlük görüşmelerimiz devam ettiği için Lia'nın bunu anlayabildiğini biliyordum. Telefonu açmam için kaç kez çalması gerektiğinden bende bir değişiklik olduğunu sezebiliyordu. Bu yüzden "bir şey duydum" dediğinde, muhtemelen benim için "kasıtlı olarak kulak misafiri" olduğunu biliyordum.

"Biliyor muydunuz..." diye başladı, beni merakta bırakarak.

"Neyi biliyor muydum, Lia?" diye sordum.

"Fransa'da gittiğiniz yerin adı neydi yine?"

"Biarritz," diye yanıtladım, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Neden Biarritz'i soruyorsun?" diye sordum, nabzım birden düzensizleşmişti.

"Sen oraya Julian'ın tatil köyünü o adamlara satmak için gitmiştin, değil mi?"

"Evet. Şu an görüşmeler sürüyor. Muhtemelen yakında bitirirler," diye mırıldandım, tabağımı parlatmaya geri dönerken. Telefonun diğer ucunda Lia'nın kıpırdandığını duydum.

"Bir..."

"Lia. Ne?"

"Bugün o anlaşmanın gerçekleşmediğini duydum."

Duraksadım. "Ne?"

"Sapık Kardeşlerle olan anlaşma mı? Sizler hâlâ Bi... şey... oradayken iptal edildi. Şey... nasıl demiştin yine?"

"Biarritz."

"Öyle işte. Neyse, eve döndüğümüzde Lukas'ı bilgi almak için tehdit etmiş olabilirim ya da etmemiş olabilirim, sana asla söylemeyeceğim sözümle..."

"Gerçekten bana söylemeyeceğine mi inandı?"

"Hayır, muhtemelen kendi vicdanı içindi," dedi Lia aceleyle. "Ama neyse, Lukas'ın söylediğine göre Turner, Julian'a 'uygunsuz' bir şey söylemiş ve bunun sonucunda Julian, siz orada bulunduğunuz son gün onu 'yerle bir etmiş'. Ve hangi sapık kardeşi yere serdiyse, o adam hala onu rahatsız ediyor. Sanırım şu anda Julian ve Lukas, ateşe ateşle karşılık vermek için güçlerini birleştiriyorlar. Yemin ederim, bu çocuklara birine

karşı kin besleme fırsatı verirsiniz, sizi yok etmek için bir araya gelirler. Beyinlerinin birleşimi korkutucu.”

"Dur bakalım Lia, biraz odaklan," diye yalvardım, kalbim hızla çarpıyordu. "Yani Julian, ben yokken bunca zamandır Roth'larla iş yapmıyormuş, öyle mi?"

"Kızım, hayır. İş yapmak derken birbirinizi öldürme planları kurmayı kastetmiyorsan tabii."

"Kahretsin," diye fısıldadım, tabağı tezgâhın üzerine düşürerek çıkardığım gürültü onu küfretmeye itti. "Özür dilerim," diye aceleyle özür diledim, aklım olanları bir araya getirmeye çalışıyordu.

İster istemez Turner'ın benim hakkımda bir şeyler söylediğini hayal ettim.

Son akşam yemeğinde Turner'ın bana fısıldaşmasını izlerken Julian'ın gözlerindeki öfkeyi hatırladım. Erkekler tuvaletinde Turner'ın beni yerden yere vurduğunu duyduğumuzda, Julian'ın Turner'ı gerçekten öldürebileceğini düşündüğümü hatırladım ve şimdi Biarritz anlaşmasının tamamen benim yüzümden suya düştüğüne dair güçlü bir hissim vardı.

"Kahretsin. Onu mahvettim," diye fısıldadım.

"Evet, yaptın kızım. Ofisindeki her yüzeye."

"Lia."

"Özür dilerim, özür dilerim. Ama lütfen, lütfen Sara, sana bunu söylediğim için kendini suçlayıp karanlık bir yere sürüklenerek beni cezalandırma. Biliyorum burada taraflı davranıyorum, ama bu iğrenç sapık kardeşler dışında birinin suçu varsa, o da Julian'ın suçudur."

"Lia, dur – "

"Ciddi söylüyorum. Sana karşı zaten hisleri varken seni işe almayı seçti – o zamanlar bunlar çok küçük hisler olsa bile, bunun getireceği risklerin farkındaydı. Her zamanki gibi profesyonel kalabileceğine çok güveniyordu. Seninle neyle karşı karşıya olduğunu hiç bilmiyordu," dedi sesinde alaycı bir gülümsemeyle.

"Şu anda bu konuşmadan aşırı derecede keyif alıyorsunuz."

"Sadece şu anda beyninizde çarkların döndüğünü hissediyorum ve bu bana garip bir telepati hissi veriyor," dedi.

"Gerçekten mi? Peki şu anda ne düşünüyorum?" diye meydan okudum.

"Onunla bizzat konuşmanız gerekiyor."

"İyi."

"New York'ta. Değil mi?"

“Evet.” Eve gitme düşüncesi bile midemi bulandırdı. Sadece bu düşünce bile beni beş haftalık sersemlikten çıkardı. “Ama şu an bunu düşünmek bile beni korkutuyor. Oraya gidip, ofisine vardığımda resepsiyonistin bana zaman ayırmayacağını söylemesini kaldıramıyorum. Ya da daha kötüsü, Julian'ın bana zaman ayırmayacağını söylemesini.”

Lia iç çekti.

“Bak Sara. Julian sana duygusal olarak bağlanmasaydı bunların hiçbiri bu kadar büyümezdi. Sana aşık olmasaydı anlaşmayı kolayca kapatabilirdi. Birileri zarar görürken kaç kere gözünü kapatıp iş yaptığını biliyor musun? Acımasız bir pislik,” dedi Lia.

"Bununla nereye varmak istediğinizi anlamıyorum."

“Demek istediğim, muhtemelen hâlâ seni önemsiyor. Bu noktada, bu anlaşmanın onun bir şekilde seni savunması yüzünden bozulduğundan şüphelenmek için ikimizin de sebebi var. Peki neden hafta sonu için eve uçup gerçek bir kapanış yapmaktan korkuyorsun?”

“Çünkü Julian’ın ne kadar kolay bir şekilde değişebildiğini gördüm Lia, ve bu hem acı verici hem de korkutucu. Bir saniye sevgi dolu davranırken, bir sonraki saniye tamamen tanınmaz hale gelebiliyor. Soğuk ve mesafeli davranıyor, sanki seni hiç tanımamış gibi. Kolay kolay unutulacak bir şey değil ve tekrar görmekten korkuyorum. Tekrar canımı yakacağından korkuyorum.”

"Şey, June Magazine'de istediğinden daha uzun süre kaldın çünkü başka hiçbir işin seni kabul etmeyeceğinden korkuyordun. Belki de Londra'da istediğinden daha uzun süre kalacaksın çünkü bir daha asla New York'a dönmekten korkuyorsun."

"Aman Tanrım, Lia," dedim, bu sert yaklaşımdan etkilenip etkilenmediğimden veya sinirlenip sinirlenmediğimden emin değildim.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

Çenemi sıktım. "Şu anda şüpheli bir şeyler yaptığını da biliyorum. Neden bu kadar hızlı yazıyorsun?"

“Uçuşlar aranıyor.”

“Ugh.”

"Bana bir iyilik yap. Julian hakkında iyi bir şey söyle. En sevdiğin anını anlat."

"Neden?"

"Sadece yap."

Farkında olmadan kanepeye doğru süzölmüşüm. Bulaşık bezi hâlâ elimdeydi. Onu bir kenara attım ve düşünmek için oturdum.

Aslında seçebileceğimden çok daha fazla güzel anı vardı. Sadece beş hafta içinde nasıl bu kadar çok anı biriktirdiğimizden bile emin değildim. O benzin istasyonunda bisikletine yaslanırken bacaklarımın arkasını nasıl kavradığını düşününce gülümsedim. Güneş arkasından batıyordu ve beni anlamaya çalışıyormuş gibi inceliyordu. Yatakta geçirdiğimiz geceleri, ben uyurken onun uyanık oturup parmaklarını saçlarımın arasından nazikçe okşamasını düşündüm.

Bu anıların neden aklıma geldiğinden emin değildim ve Lia'nın onları benim gibi takdir etmeyeceğini hissediyordum, bu yüzden ona farklı bir hikaye anlattım – ofiste beni ilk kez öğle yemeğine çıkardığı anı. Hikayeden etkilenmediğini söyledi ve yeni bir hikaye istedi. Gözlerimi devirdim ve ona, aslında ilk kez, Julian'ın ateş başında yaşanan tartışmadan sonra beni teselli ettiğı geceyi anlattım.

"Bu yeterli mi?" diye sordum Lia'ya konuşmamı bitirdikten sonra.

"Sen söyle. Ben senden sadece o hikayeleri anlatmanı istiyordum ki, onun ne kadar şaşırtıcı derecede iyi bir adam olduğunu hatırlayasın," dedi ve yanaklarım kızardı. "Geri dönersen sana soğuk davranacağına hâlâ inanıyor musun?"

İçimden bir ah çektim. "Hayır. Bence en azından beni dinleyecektir. Belki öğle yemeğinde bile."

"Muhtemelen o çok sevdiğiniz kurumsal üslubu kullanacak."

"Ugh." Başımı geriye doğru çevirdim. "Lanet olsun. Uçuş linklerini gönder. Bana kurumsal Julian gibi davranırsa da katlanırım. Sadece cevaplara ihtiyacım var."

"Anladım kızım," dedi Lia.

Parmaklarının tıklama sesini duydum ve e-postasını aldıktan sonra, hangi uçuşun en iyi olduğunu bulmak için sonraki on dakikayı uçuşları karşılaştırarak geçirdik. Yedi gün sonraki, Cuma günkü uçuşu tercih ettim.

Tabii ki Lia, yarın sabah kalkacak olanı tercih etti.

"Bu bana zihinsel olarak hazırlanmak için zaman bırakmıyor," diye itiraz ettim.

"Zihinsel olarak hazırlanmak, bu işten vazgeçmenize yol açar," diye savundu. "Ayrıca, daha yeni rezervasyon yaptırdım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Doğum günün kutlu olsun."

"Bugün benim doğum günüm değil."

"O zaman 4 Temmuz Bağımsızlık Günü kutlu olsun, bilmiyorum! Yarın beni göreceğin için heyecanlı değil misin?" diye sordu Lia. "Saçının kokusunu alalı beş hafta oldu."

"Ürpertici."

"Kızım, ne kadar sapıkça davranabileceğimi bilmiyorsun bile. Seni çok özledim!"

Güldüm – neredeyse gerçek bir kahkaha. Tabii ki bu kahkaha bir iç çekişe dönüştü.

"Aman Tanrım. Gerçekten oluyor," diye mırıldandım, Lia'nın bana iletği uçuş onayına bakarak. "Yarın sabah 7:45'te mi kalkıyoruz? Şaka mı yapıyorsun Lia?"

"Yine, bu konuda iki kez düşünmen için sana zaman vermiyorum. Hala korkuyor musun?" diye sordu.

"Hatta daha da fazlası."

"Endişelenme. Şimdiden yatağa hazırlanmaya başla, çünkü erken kalkman gerekiyor. Ve ne olursa olsun, panik yapma. O pislikle ne olursa olsun, en azından meseleyi kapatmış olacaksın. Ve en azından ben seni her zaman seveceğim."

Burnumu çektim ve birkaç dakika daha konuştuktan sonra dişlerimi fırçalamaya gittim. Diş fırçam ağızımdan sarkarken hafta sonu çantamı hazırladım ve bu anın gerçekten yaşanıp yaşanmadığını yüzüncü kez kendime sordum.

Gece yarısı yatağa girdiğimde, kendimi Julian'ı son gördüğüm günü tekrar yaşamaya zorladım. Bu, derimi kalınlaştırmak içindi. Tekrar görme ihtimalim yüksek olduğundan, hazırlıklı olmak istiyordum. Julian benim için işini feda etmişti. Bana kızgın olmaması imkansızdı, ayrıca Roth'larla kaybettiği tüm zamanı telafi etmek için şimdi daha da çok çalışmak zorunda kalması da cabasıydı.

Tahmin edilebileceği gibi, bütün gece bir o yana bir bu yana döndüm durdum ve Julian'ın masasında oturup bana tek kelime bile söylemeyi reddettiği rüyalarım arasında neredeyse hiç uyuyamadım.

Çevremdeki diğer sabah yolcularının çoğu gibi, ben de güvenlik kontrolünden geçerken otomatik pilot modundaydım; çantamı ve cüzdanımı çıkardım ve her iki eşyanın da önümden konveyör bant üzerinde süzülmesini izledim.

Huzursuz bir gecenin ardından, havaalanındaki rutin işlemler beni adeta uykuya daldırdı. Ama bu yolculuğa neden çıktığımı hatırladığım her an irkildim.

Biarritz'de ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Açıklamak Julian'ın benden tekrar nefret etmesine neden olsa bile, en azından duymalı ve hayatımın o bölümünü kapatmalıydım. Bu noktada, artık onu rüyalarımda görmeyi bırakmak için her şeyi yapardım. Çok istiyordum ki sadece yoluma devam edebileyim, ama sıkışıp kalmıştım. Bu yüzden Julian'ı sonsuza dek aklımdan çıkarmak için son umudum buydu.

"Bayan, oturmak ister misiniz?" diye sordu kalabalık kapıya vardığımda bir adam.

Omuzumdaki çantayla ilgili bir şey söylediğinde, "Hayır, teşekkür ederim. Ağır değil," dedim.

Aslında ağırdı; beş hafta boyunca Lia için topladığım bir sürü atıştırmalık ve ıvır zıvırla doluydu. Ama oturmak istemedim. Devasa pencerenin yanında durup, devasa koridorun altında dolaşan kalabalığa bakmayı tercih ettim. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Kendimi daha az yalnız ve buraya gelmenin ne kadar çılgınca olduğunu daha az hissettirdi.

Çılgın gemi çoktan yola koyulmuştu zaten.

Uykusuzluktan bugün her şeyi normalden daha fazla görüyordum. Takım elbiseli her adam bana Julian'ı hatırlatıyordu, oysa hiçbiri ona uzaktan yakından benzemiyordu.

Hiç kimse Julian Hoult gibi görünmüyordu, hele ki takım elbise giymiş bir Julian Hoult gibi hiç görünmüyordu.

Asansörde onu ilk gördüğüm andan itibaren üzerimde bıraktığı etkiyi hâlâ hatırlıyorum.

Kalabalığa boş boş bakarken, gözlerinin maviliğini, bana nasıl kolayca nüfuz ettiğini hatırladım. Dudaklarının hafifçe kıvrılışını, alaycı gülümsemesini hatırladım ve şimdi kapımdaki yüzlerce kafanın üzerinden bakarken bunu görebiliyordum.

Julian'ı gerçekten görebiliyordum.

"Bayan?" Yerini veren adam ayağa kalktı.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Çantamı yere düşürdüğümü, o yerden alıp bana uzatana kadar fark etmedim.

"Özür dilerim," dedim aceleyle, gözlerimi kırpıştırarak ve iyi olduğuma emin olmasam da bir şeyler mırıldanarak.

Gözlerim, Julian'ı gördüğüm yere geri dönerken vahşi bir şekilde bakıyordu. Orası şimdi boştu, ama kalabalığın arasından gümüş bir parıltı gözüme çarptı. Alçaktaydı – kalça hizasının altındaydı – ama onu bir yıldız kayması gibi takip ettim ve gözlerim takım elbisesinin koluna doğru kaymadan önce bunun onun Rolex'i olduğundan emin oldum. Sonunda yukarı baktığımda ve bana doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Üzerinde özel dikim mavi bir takım elbise olan Julian Hoult, kalabalık yolcu ve hostes grubunun arasından sıyrılarak bana doğru yürüyordu.

Aman Tanrım.

Gözümü kırpmadım. Onu kaybetmek istemiyordum ve dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görene kadar ona doğru yürüdüğümün farkına bile varmadım.

Aman Tanrım.

O gülümseme.

Onun motosikletinin arkasına ilk bindiğimde hissettiğim aynı adrenalini hissettim. O kadar hızlı ve güçlü bir şekilde içimden geçti ki nefes alamadım. Aramızdaki uzun mesafeyi kapatırken adımlarımız senkronize bir şekilde hızlandı ve yavaşladı ve sonunda yeterince yaklaştığımda,

gördüğümün doğru olduğundan emin olmak için çantamı ayaklarımızın dibine bıraktım.

O gerçektir, tam karşımdaydı ve birkaç saniye boyunca nefesimi tuttum ve sadece ona baktım.

"Buradasın," dedim sonunda.

"Buradayım," diye mırıldandı, sesi tenime bir battaniye gibi yayıldı. Derin bir nefes aldım, gözlerimde yaşların biriktiğini hissedince gözlerimi kapattım. Elinin yanağıma dokunduğunu hissedince başımı salladım ve sesim fısıltıya dönüştü.

"Nasıl...?" Gözlerimi açtım ve bunun Julian olduğundan emin olmak için yüzünün her santimini inceledim. Benim Julian'ım. Beni seven, beni gönderen değil. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevabı neredeyse dizlerimi titretti.

"Seni eve götürmeye geldim."

Dudaklarımdan hafif bir kahkaha dökülmesine rağmen gözyaşlarım aktı. "Lia...?" diye sordum.

"Uçuş bilgilerini gönderir misin? Evet," diye kıkırdadı Julian, beni kendine doğru çekip gözyaşlarımın gömleğinden sızmasına izin verdi. Ağlarken her yönden üzerimizde gözler olduğunu hissettim ama umurumda değildi. O kadar rahatlamıştım ki, hiç umurumda değildi.

"Anlaşmanın bozulduğunu fark etmedim Julian. Eğer fark etmeseydim..."

"Bunun için endişelenme," dedi, elleriyle yüzümü kavrayıp gözyaşlarımı silerken. "Düşünmeni istediğim son şey buydu."

Başımı salladım. "Julian, o anlaşma için çok çalıştın," dedim sesim titreyerek. "Ondan vazgeçmek senin için kolay olmamıştır. Bunu biliyorum."

"Öyle değildi. Ama yine de senden vazgeçmekten daha kolaydı."

Julian nefes verirken göğsü avuçlarımda altında inip kalktı. Kısa, neredeyse duyulmaz bir nefesti ama içinde acısının ve suçluluğunun sesini duydum. Ona baktığımda gözlerinde de aynı şeyi gördüm.

"Seni bırakmak istemediğimi bilmeliydin Sara. Beni istediğin sürece seni yanımda tutmak istedim. Yemin ederim," diye kendi kendine hafifçe güldü ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. "O gülümsemene çok bağımlı oldum," diye mırıldandı. "Gitmeni izlemekten nefret ettim. Sadece en iyisi olduğunu düşündüm."

“Sana milyon kere söyledim, beni korumak zorunda değilsin,” diye itiraz ettim. “Turner'ın o gece sana ne söylediğini bilmiyorum, ama hem önümde hem de arkamdan benim hakkımda söylediklerini göz önünde bulundurursak, tahmin edebiliyorum.”

“Sara, onun isteği senin itaat etmen için beni zorlamamı istedi. Onunla bir hafta sonu geçirmeyi kabul etmezsen işini kaybetmekle tehdit etmemi istedi,” dedi Julian, beni birkaç saniye sessizliğe büründürerek. Bunu bilmiyordum. Ve henüz sözü bitmemişti. “Onun için çalışan insanlar senin tutuklandığını öğrendi. Bunu sana karşı kullanacağından ve seni rahatsız edeceğinden korktum. Bunun seni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum Sara ve varsayımlarda bulunmayacaktım. Özellikle de geçmişte seni çok üzen bir şey söz konusu olduğunda,” dedi Julian, kaşlarını çatarak. “Sadece iyileşmeye devam etmeni istedim. Kendin de bunun hassas bir süreç olduğunu söyledin.”

“Öyle. Ama bana ilk başta yardımcı olan adam olmadan bu iş daha da zor.”

Julian gülümserken alt dudağını içeri çekti. Bu, onda gördüğüm en utangaç gülümsemeye en yakın şeydi ve beş haftadır ilk kez içten içe gülmeme neden oldu.

Kahretsin, o güzellik. Bu lanet sabahı atlayıp çoktan onunla New York'ta olmak istiyordum. Onunla yatağa girip onu öpmek ve yeniden iyi hissetmenin, yeniden bütün olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordum.

“Söz veriyorum, iyi olacağım Julian,” dedim ve bunu gerçekten kastettim. “Her şeyi tek başıma yapabilirim, ama seninle birlikte çok daha iyi yaparım.”

Bana doğru parıldayan bakışları bulaşıcıymış anlaşılan, çünkü yanımızdan geçen üç kadın bize bakarken genişçe gülümsediler. Bu bana biraz benzin istasyonundaki güneş şapkası takan kadınları hatırlattı; beni tanımlarına gerek kalmadan Julian'ı kendime eş yapmamı söylemişlerdi. Onları düşünürken kendi kendime güldüm ve umarım şu anda nerede olursa olsun, onu gururlandırıyordum.

“Tanrım, seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin Sara,” dedi Julian parmakları saçlarımda arasında gezinirken. Başımın tepesini öptü. “Sen yokken her gün seni rüyalarımda gördüm.”

O beni göğsüne sıkıca bastırırken gözyaşlarım kirpiklerimde birikti.

"İnan bana, o duyguyu çok iyi anlıyorum."

JULIAN

Sara eve geldiği ilk hafta işten izin aldım. Kira sözleşmesini feshettiği için ona evimde kalmasını teklif ettiğimde ikimiz de aynı anlamlı gülümsemeyi paylaştık. Benimle birlikte yaşamaya başlayacaktı. İkimiz de bunun farkındaydık, sadece henüz dile getirmemiştik.

Ama ilk üç gün içinde mükemmel bir ev rutinine girdik. Sabah erken kalkıp koşuya çıkıyor, eve gelip duş alıyor ve kahvaltı hazırlıyordum. Yatağa geri dönerken kahvaltının tezgahıta soğumasını bekliyor ve Sara'yı öperek uyandırıyordum. Genellikle yatakta ya da banyoda herhangi bir yerde sevişirken kahvaltının soğumasına izin veriyorduk, ama önemli değildi çünkü yarattığımız iştahın ardından her şey lezzetli geliyordu.

Gün boyunca, taşınma sırasında kaybolan veya atılan, ihtiyacı olan şeyleri almak için alışverişe gittik. Dış fırçasından, komodinimde küpelerini koyacağı küçük gümüş tepsiye kadar her şeyi alırken aynı bilmiş sırtışı paylaştık. O özel alışverişten sonra, suskun kaldı.

"Sence ne kadar süre senin dairende kalacağım?" diye sordu mağazadan çıkarken. Yüzümdeki gülümsemeyi görünce kıkırdadı.

"Tahminimce biraz zaman alacak."

Geceleri o yemek pişirirken ben kitap okur veya işten gelen telefonları yanıtlardım. Aslında hiçbir zaman tamamen işten uzaklaşamazdım ama Sara'nın mutfakta dans edip, ocakta kaynayan kırmızı sosunu tadarken kalçalarını sallamasını izleyerek iş yapmak kesinlikle hoştu.

Biarritz gezisinde anlaştığımız gibi, o geceleri benden önce uyuyordu, ben ise yatağında yanında oturup kitap okuyor veya iş için notlar hazırlıyordum.

Bu, diğer tüm çiftlerin uyguladığı bir rutindi ve görünüşe göre benim de tamamen mutlu ve huzurlu olmam için gereken her şey buydu.

En sevdiğim geceler, annemin ya da Emmett'in ev yapımı yemek getirmek için ya da Emmett'in durumunda olduğu gibi yemek yemek için uğradığı gecelerdi. Bu geceleri çok severdim çünkü ben şarap doldururken

Sara'nın onlarla kanepede oturmasını izleyebilirdim. Sanki onları yıllardır tanıyormuş gibi onlarla rahatça sohbet edip gülmesini dinleyebilirdim.

Bu dairede yıllardır yaşıyordum ama nedense onun sesinin tınısı burayı gerçekten evim gibi hissettirmeye yetmişti.

Öte yandan, o duyguyu nereye gidersek gidelim yanında taşımanın bir yolunu bulmuştu. Bunu ilk kez onu Hamptons'daki evime getirdiğimde hissetmişim. Biarritz'de daha çok hissettim ve şimdi, işten sonra her gece döndüğüm yerde onunla birlikte olduğum için en güçlü şekilde hissediyorum.

O benim yuvamdı. Ailemdi. Gençken uğruna çalıştığım ve bulmak için kendimi zorladığım her şeydi. Keşke o zaman kendime, acıdan kurtulmak için şunu söyleyebilseydim: Eğer yeterince beklersem, tüm hayallerimin cevabı Sara adında bir kızda karşıma çıkacaktı.

O, benim için her şeyi bir araya getiren yapıştırıcıydı ve hayatımdaki yeni en önemli önceliğimin ardındaki motivasyon kaynağıydı:

Ne olursa olsun, onu mutlu etmeye devam edin.

Anne babasını mutlu et. Hatta Lia'yı bile mutlu et.

Omuzlarındaki en ufak yükü bile kaldırmak ve yüzündeki o güzel gülümsemeyi korumak için ne gerekiyorsa yapın.

Yeni hedef buydu ve oldukça iddialı bir hedefti. Ama gerçekten istediğim bir şey için canımı dişime takarak çalışmamla tanınıyordum.

Ve açık ve net bir şekilde, o kişiydi.

EPİLOG

SARA

On İki Ay Sonra

“Neler oluyor?” diye sordum, merdivenlerin tepesinde yavaşlayarak, aşağıda siyah takım elbisesi ve gri kravatıyla her zamanki gibi şık görünen Julian'ı görünce.

Akşam yemeğine hazırlanmam çok uzun sürdüğünde beni orada beklemesi alışılmadık bir durum değildi, ama bu gece müzik çalıyordu ve her iki elinde de beyaz bir güle benzeyen bir şey tutarken hafifçe çarpık bir gülümseme takınmıştı. Soruma cevap vermedi, sadece "Buraya gel, bebeğim" dedi.

Buna hayır demek zordu.

Merdivenin en alt basamağına vardığımda Julian beni durdurdu, elimi tuttu ve bileğime gül sandığım bir şey taktı. Gerçekte ise küçük ama ince işçilikli bir çiçek buketiydi. Hala biraz şaşkındım ama diğer gülü de yakasına, yani damat yaka çiçeğine takınca yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Julian Hoult. Beni baloya götürüyor musun?" diye sordum, son basamaktan inerken kahkahalarım kıvranıyordum.

"İstek listenizdeki motosiklet yolculuğunu hallettik. Patates kızartması yaptığınız yere de yaklaşık bir düzine kez gittik," dedi, muhteşem dudakları yukarı kıvrılırken. "Diğerlerine geçmeden önce mezuniyet balosunu da halletmemiz gerektiğini düşündük."

“Haklısın,” diye sııttım, beni açık mutfak ve oturma odası arasındaki yere götürürken, Ray LaMontagne'ın “You Are The Best Thing” şarkısı hoparlörlerden çalarken ikimiz de gülüyorduk. “Ama burada kendin için kötü bir örnek oluşturduğunun farkındasın, değil mi?” diye takıldım, dans ederken dudaklarım onun dudaklarına çok yakındı.

"Nasıl yani?"

“O dilek listesini hatırlıyorsun değil mi? Şimdi beni Monaco ve Toskana'ya götürmen gerekiyor.”

“Sorun değil. O dilek listesinde başka neler var hatırlatır mısın? Çünkü bu gece listenin başka bir bölümüne daha değineceğim.”

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi, Bay Hoult? Bu ilginç, çünkü o istek listesinin geri kalanını tamamlamak tamamen bana kalmış."

"Anne babanıza Londra'da üç yatak odalı bir ev satın almakla ilgili bir şey."

“Evet. Ve inan bana, para biriktiriyorum,” dedim, onun yaka çiçeğinin yanındaki kendi yaka çiçeğine bakarken kıkırdayarak. Beyaz güllerden, onun güzel yüzüne baktım – bir zamanlar neredeyse hiç kıkırdamayan o mükemmel şekillendirilmiş yüz hatlarına. Şimdi düşününce komik geliyor, çünkü her gün en az bir kez o göz kırpan kahkahalardan birini duyuyordum. Mucize Yaratan. Lukas ve Emmett, Julian'a daha önce hiç görmedikleri bir şekilde hayat verdiğim için bana böyle diyorlardı.

Amerika'daki Una Dergisi'nde işe girmek için canımı dişime takarak çalıştığımdan beri epey şey başarmıştım. Ama Julian'ın mucizevi yardımcısı olmak belki de bugüne kadarki en gurur duyduğum başarımdı.

“Bu gece beni nereye götürüyorsun? Monako'ya mı yoksa Toskana'ya mı?” Julian beni nazikçe öperken sorumu dudaklarına fısıldadım. “Lukas ve Lia bu seyahatten haberdar mı?” diye kıkırdadım. “Çünkü otuz dakika içinde rezervasyon yerimizde bizi bekliyorlar.”

"Üzgünüm bebeğim, ama bu gece ülkeden ayrılmıyoruz."

“Ama bu gece istek listesinin başka bir bölümünü ele alacağımızı söylemiştiniz ve gece yarısından önce anne babam için bir ev alacağımı sanmıyorum.”

Julian güldü, bileğimdeki çiçeği çıkarıp yaka çiçeğini söktü, Ray LaMontagne'ın sesi ise yavaş yavaş kayboluyordu. Çiçekleri mutfak tezgahına koyarken onu eğlenerek izledim, sonra ceket cebine uzanan eliyle bana geri döndü.

Onun küçük kadife bir kutu çıkardığını görünce yüzümdeki gülümseme kayboldu.

“Julian...”

Bana baktığında mavi gözleri parıldadı.

"Anne baban için üç yatak odalı bir ev almak istediğini söylemiştin, böylece çocuklarınla vakit geçirebilecektin. Ve bunu söylediğin günden beri onların bizim çocuklarımız olacağını hayal etmiştim," dedi Julian, gözlerimden akan yaşlara gülerek. İlk başta sadece birkaç damlaydı, ama diz çöktüğü anda hepsi birden akmaya başladı. “Sara, seni ilk gördüğüm andan itibaren istediğim her şey oldun ve seninle geçirdiğim her gün daha fazlasını istiyorum. Seni Monaco ve Toskana'ya götürmek istiyorum. Büyük beyaz bir gelinlikle bana doğru yürümeni görmek istiyorum. Çocuklarımızın yanında gözlerinin nasıl parladığını görmek istiyorum. Sanırım bana çok şey bulaştırdın,” diye kıkırdadı, “çünkü bugünlerde tek yaptığım şey seni, bizi ve birlikte kuracağımız hayatı hayal etmek. Beni daha iyi bir adam ve dünyanın en iyi babası olmak istemeye itiyorsun. Hayatımı değiştirdiğin ve bana getirdiğin tüm mutluluklar için, bundan daha azını hak etmiyorsun.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve dizlerim o kadar titriyordu ki Julian ne düşündüğünü anladı ve ayağa kalkıp, beni sıkıca göğsüne bastırarak alnımdan öperken kahkaha attı.

“Seni mutlu etmek, şimdiye kadarki en büyük başarım oldu Sara. Ve yüzündeki o gülümsemeyi korumak için çalışmaya asla ara vermeyeceğim,” diye fısıldadı, ben bir kez daha hıçkırırken dudakları genişleyerek gülümsedi. “Öyleyse benimle evlen. Seni eşim diye çağırmayı uzun zamandır bekliyordum.”

“Elbette seninle evlenirim,” diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doluyken ellerimize baktım, o da parmağıma en güzel yüzüğü taktı. Yüzüğün mükemmel bir şekilde yerine oturmasını izlerken onun da yüzü benimki kadar aydınlandı. Yanaklarıma hafif öpücükler kondururken, “Sara Hoult,” diye hayranlıkla fısıldadım.

"Mükemmel görünüyor."

"Evet, öyle."

Gerçekten de bir rüya gibi.

Küçük bir kızken bunu bu kadar iyi hayal edemezdim. Julian kadar mükemmel birini, beni kollarının arasına sıkıca sararak tüm acımı dindirebilecek birini hayal edemezdim.

Onun bana bakış şekli için yaşıyordum; sabah uyandığımda beni öpüşü ve her gece uykuya dalarken söylediği "Seni seviyorum" sözü için. O hem hayalim hem de gerçeğimdi, gerçekleşmiş rüyamdı.

İşin en çılgın yanı, en iyisinin henüz gelmemiş olmasıydı.

Son

TEŞEKKÜR EDERİM!

Merhaba ve Karşı Konulmaz Serinin 2. kitabı olan Kötü Patron'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Lukas ve Lia'nın hikayesini beğendiyseniz, Amazon'da satışta olan Sweet Spot adlı öykülerine göz atmak için buraya tıklayın!

Ön izleme için sayfayı çevirmeyi unutmayın ve yeni ve yakında çıkacak yayınlarla ilgili güncellemelerden haberdar olmak için bültenime abone olmayı da ihmal etmeyin!

öpücükler
Stella

İDEAL NOKTA

BİRİNCİ BÖLÜM

LIA

Diğer gecelerde yalnız yaşamayı çok severdim.

Bayıldım!

Pantolon giymek isteğe bağlıydı ve sütyenler o kadar sonradan akla gelen bir şeydi ki, sanki hiç yokmuş gibiydi. Bazı günler, kapıda çıkarıp kanepeye fırlatırdım ve ben duş alırken, kapıyı açık bırakıp sebepsiz yere çıplak dolaşırken birkaç saat orada kalırlardı. Küçük 18. Cadde'deki dairemin %90'ında, tişört ve külot ya da sadece külotla, bazen de çözülmüş bir sabahlıkla dolaşıyordum. Belki de eşofman ve sütyen?

Ya da belki de hiçbir şey olmaz.

Bu, ilk yirmi beş yılımı kendi yatak odam olmadan, kendi sesim, kendi zevkim veya en ufak bir bağımsızlık kırıntısı olmadan geçirmemin kişisel bir intikamıydı. Bu geç başlangıç sayesinde, yalnız yaşamının özgürlüğünü, normal bir insanın annesini veya eşini sevdiği gibi sevdim.

Ama bu gece, içimde bir oda arkadaşı özlemi uyandıran gecelerden biriydi.

Çoğunlukla dışarıdaki koridordaki gürültüyü ve patırtıyı araştırmak için kalkıp gitmek istemediğim içindi. Saat neredeyse 22:30'du – bu saatte tek istediğim biraz Sia dinlemek, biraz şarap doldurmak ve banyoda iPad'imi okurken güvenliğini riske atmaktı. Ayak tırnaklarımı Essie'nin Chinchilly

ojesiyle boyamak, gece yarısına kadar uyumak ve salı gününe kadar Long Island'daki bir düğüne gönderilmesi gereken özel trüf çikolata siparişini hazırlamak için erken kalkmak istiyordum.

Bu yüzden, bencilce ve biraz da kıskançça olsa da, komşumun koridorda çektiği sıkıntıları duymamış gibi davrandım. Çoğu zaman, sorun çıkaran şey onun hassas kilidiydi ve genellikle de yardımına koşan ben oluyordum.

Ama bu gece değil.

"Bir yolunu bulursun Tess," diye fısıldadım sonunda gözlerimi kapatıp lavanta buharını içime çekerken. Sıcak suya yavaşça yaslanırken, Epsom tuzlarının tenime değmeye başlamasını hissederek iç çektim.

Ama başımı banyo yastığına değdirdiğim anda dışarıdan yüksek bir gürültü geldi.

Gözlerim tekrar açıldı ve sesi tekrar duymayı bekledim. Birkaç saniyelik sessizlik geçince nefesimi verdim – hatta emin olmak için birkaç saniye daha bekledim. Ortamın sakinleştiğine karar verdikten sonra şarap kadehimi aldım ve tekrar rahatladım.

Ama sırtım küvete değene kadar ses daha da yüksek bir şekilde geri geldi.

Güm!

"Tess!" diye inledim kendi kendime, doğrulup banyo kapısından dışarı bakarken. Üçüncü darbeyi duymayı bekledim ama bu sefer bir gümlleme yerine, paramparça bir çarpma sesi geldi. "Kahretsin!" Su yere sıçradı, hemen ayağa fırlayıp bornozumu kaptım, Tess'in koridorda kanlar içinde, etrafı milyonlarca cam parçasıyla çevrili halde yattığını hayal ederken kalbim hızla çarpıyordu; hepsi de benim banyodan çıkmamam yüzünden olmuştu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ayaklarım evin her yerinde su izlerini bırakırken kendime lanet ettim, nefes nefese kapıya ulaştım, parmaklarım yıldırım hızıyla üç kilidi de açtıktan sonra kapı kolunu kavrayıp sonuna kadar açtım.

Kapı açılır açılmaz baktım. Sonra biraz daha baktım.

Aman Tanrım... ne.

Tess değildi. Bunu biliyordum çünkü gözlerim önce göğsüne takıldı – geniş, kaslı göğüs, açık gri V yakalı yumuşak pamuklu bir tişörtü geriordu. Bakışlarım daha sonra geniş omuzlara, şekilli köprücük kemiklerine ve koyu, düzgün kesilmiş sakallarıyla dikkat çeken kare çeneye doğru

kayarken çenemin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordum; bu sakallar dokunma isteğiyle parmaklarımın seğirmesine neden oluyordu.

Kahretsin. Gözlerimiz sonunda buluştuğunda nefesimi tutmak zorunda kaldım, bu yabancınn muhteşemliğiyle adeta yüzüme tokat yemiş gibi hissettim. Kalın, koyu saçları ve açık yeşil gözleriyle tam bir kas ve güzellik duvarıydı ve bir an nerede olduğumu unuttum, çünkü böyle bir adam hangi dünyada kapıma gelmişti ki?

"Merhaba," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Lia, değil mi?"

Başımı yana eğdim. Ve hangi dünyada bu adam benim adıma bir şekilde biliyordu?

"Ben..." Dilimin ucundaki tüm soruları bir türlü toparlayamadım. Sonunda, neler olup bittiğini sihirli bir şekilde çözme görevimden vazgeçerek, "Merhaba," dedim. Bunun yerine, kendini tanıtmasını ve kim olduğunu söylemesini bekledim – gerçekten de Men's Health dergisinin kapağından mı yoksa Calvin Klein'ın ateşli bir reklam panosundan mı fırlamış olduğunu. Ama o bir an orada durdu, kaşları kalkık bir şekilde bakışlarını vücuduma indirdi – ve ancak o zaman üzerimde ne kadar az kıyafet olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," diye tısladım, sabahlığımı kaparken ve onu bağlamayı hatırlamadan önce vücudumun ne kadarını gördüğünü merak ettim.

"Sanırım başka yöne bakmalıyım, değil mi?" diye sordu yabancı, gülerek. Ben de edepsizliğimi düzeltmeye çalışırken ona öfkeli bakışlar fırlattım.

"Evet?" diye sertçe cevap verdim, yanaklarım kızarıırken belimdeki kuşağı sıktım. Şimdi benden uzaklaşmış olan yabancıya baktım, o gülünç derecede kare çenesini avuç içine alırken şeytani bir sırıtışı bastırmaya çalışıyordu. "Ne gördün?" diye öfkeyle sordum. "Bir şey gördün mü?"

"Çok şey gördüm. Bu, herhangi bir şeyin tanımına bağlı."

"Şey—" Dudaklarım aralandı ama hemen kapandı. Meme ucunu kastediyordum ama söylemeye niyetim yoktu. Güldü.

"Eğer meme ucunu kastediyorsanız, cevabım hayır."

Ağzım açık kaldı.

"Üzerindeki ıslak şeyin içinden gördüklerimi saymazsak tabii."

Kendime baktım ve aceleyle saçlarımı göğüslerimin üzerine düzelttim. Ona çıkışmak istedim ama kelimeleri bulamadım, bu yüzden ona dik dik bakarak, "Sen kimsin?" diye çıkıştım.

"Lukas Hendricks. Ben Tess'in erkek kardeşiyim."

Bana doğru döndüğünde ona şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten mi?" Bunu hayal etmek zordu. Ondan yaklaşık otuz santimetre daha uzun ve daha geniş görünüyordu ve onun nezaketinden veya alçakgönüllülüğünden eser olmadığını hemen anladım. Öfkeyle, geniş bedeninin ötesine bakmak için boynumu uzattım ve sonunda kapılarımız arasındaki koridorun sonunda duran yerdeki vazoun paramparça olmuş kalıntılarını gördüm. "Az önce ne oldu?"

Omuzunun üzerinden bakarak, sinirli bir şekilde kısa bir nefes verdi. "Doğru. Anahtarla biraz sorun yaşıyordum. Çantamı vazoya çarpmış ve devirmiş olabilirim."

Yerdeki minik seramik parçalarına bakakalmıştım, Tess'in kıymetli eşyasının görüntüsüyle birden kendime geldim. "Bu onun en sevdiği vazoydu."

"Beni affedecek."

Gözlerimi ona çevirdim, umursamaz tavrından duyduğum rahatsızlığı gizlemeye pek de çalışmadım. "Pekala. Peki, şu anda size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. Çarpık gülümsemesi rahatsızlığımı onaylıyordu.

"Kilit konusunda sorun yaşarsam komşusuna sorabileceğimi söyledi."

"Pekala," dedim, geceme devam etmek için can atıyordum. Kapıyı açmaya yardım etmeden önce üzerimi değiştirmeyi kısaca düşündüm, ama bu banyomun bittiği ve gecemin resmen rayından çıktığı anlamına geliyordu ve bu düşüncüyü inatla reddettim. Bu yüzden mutfak tezgahından telefonumu alıp koridora çıktım ve kapıyı kapattım, Lukas'a hiçbir şey söylemeden Tess'e hızlı bir mesaj attım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce biraz zaman ayırdım. "Tess'le teyit ettim, senin onun kardeşi olduğunu, dairesini soymak isteyen bir adam olmadığını," dedim.

Lukas'ın gülümsemesi hafifti ama beni fena halde kızdırıyordu. "Sence bir hırsıza mı benziyorum?"

Hayır. Ama yine de onu inceleme fırsatını değerlendirdim. İkinci bakışta, manken gibi değil de daha çok bir atlet gibiydi. Belki bir futbolcu ya da bir dövüşçü. Kollarındaki ve omuzlarındaki kas düğümleri tişörtünün altından görünüyordu ve koyu renk kot pantolonu, altındaki kaya gibi bacakları hakkında bana bir fikir verecek kadar iyi oturuyordu. Gözlerim hala üzerindeyken güldüğünü duydum.

"Bu retorik bir soruydu ama araştırmaya devam edin."

Yanaklarım kızarmıştı ama yine de ona bir bakış atmayı başardım. "Yeni tanıştığınız insanlara karşı genellikle bu kadar kaba mı davranırsınız?"

"Nasıl bir şekilde kaba davrandım ki?" diye sordu. "Kapıyı açtığında gördüklerim karşısında zihinsel olarak beni soyarsan, durumu eşitlemiş oluruz diye düşündüm."

Ona bir kez daha baktım. "Hiçbir şey görmediğini söylemiştin sanırım..." Hayır. Sözümü kestim, belli ki beni utandırmaktan çok zevk aldığı için "meme" kelimesini tekrar söylemesine fırsat vermedim. Bu yüzden çenemi sıkarak, "Boş ver," diye mırıldandım ve tekrar arkamı döndüm, başını yana eğip gözlerimi yakalamaya çalışsa bile göz temasından kaçındım.

"Hey." Sesi şimdi daha yumuşaktı ama başımı kaldırmadım. "Eğer yanlış bir başlangıç yaptıysak özür dilerim."

"Sorun yok."

"Biliyorum geç oldu."

"Evet. Ve yarın erken bir toplantım var." Ekleyeceğim önemsiz bir detay ama neyse.

"Söz veriyorum, yakında başının çaresine bakacağım," diye mırıldandı Lukas. Bana bakmaya devam ederken kısa bir sessizlik oldu. "Ve bir noktada, bu geceyi nasıl telafi edeceğimi bana söyleyeceksin."

Mesaj yazıyormuş gibi yaparken alt dudağımı içeri çektim. Belki de duraklaması ya da sesini alçaltmasıydı, ama teklifi nedense aklımı doğrudan sapık düşüncelere sürükledi. Uykuda olan libidom nadiren bir öpücükten daha ateşli bir şey hayal ederdi, ama bu gece aklıma Lukas'ın üstsüz bir şekilde bana kendini affettirmesi, yatakta her zaman istemeye cesaret edemediğim şeyleri yapması görüntüsü geliyordu.

Ahh, tamam, vay canına Lia. Artık yeter, diye kendimi azarladım, ensemin sıcak arkasına dokunurken aceleyle mırıldandım, "Boş ver."

"O zaman en azından sana bir içki ısmarlayayım."

"Teşekkür ederim, ama ben pek içki içmiyorum."

"Tezgahınızda gördüğüm şarap açacağı da bu yüzdendi."

"O benim değil." "

"Gerçekten bu oyunu mu oynuyoruz?"

"Öyle olabiliriz."

"Kahve ister misiniz?"

"Kendim yapıyorum."

“Tanrım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Pekala. Yapabileceğim bir şey yok o zaman?” Başımı sallayınca teslim olmuş bir şekilde nefes verdi. “Pekala. Yeni komşun olacaksam, bana kızmanı istemem.”

Yazmaya ara verip başımı kaldırdım. "Ne dersiniz?"

Tepkime alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. "Tess sana Fransa'dan bahsetmedi mi?"

"Bir seyahatten bahsetti ama kısa süreceğini düşündüm."

"Hepimiz öyle düşünmüştük ama anlaşılan iznini uzatmaya karar vermiş," dedi Lukas. "En az birkaç hafta daha. Ben de önümüzdeki ay dairemi tadilat ettireceğim, bu yüzden o süre zarfında burada kalacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. Tess hakkında daha fazla soru sormak istiyordum ama çok daha acil bir mesele vardı. "Yani diyorsunuz ki... önümüzdeki bir ay boyunca Tess yerine benimle aynı dairede yaşayacaksınız."

"Aşağı yukarı," diye yanıtladı, yüzümdeki ifadeye eğlenmiş bir şekilde bakarak. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim, ama aklıma hemen bir düzine sorun gelmişti, bunların başında da böyle bir adamın özel hayatının getireceği gürültü geliyordu. Lukas güldü.

"Yalan söylüyorsun. Ve benim hakkımda yanlış varsayımlarda bulunuyorsun."

Bunu inkar etmek istiyordum ama dilim beni ele verdi. "Tamam, öyleyim."

"Tahmin etmiştim." Kollarını kavuşturdu ve gömleğinin kollarının altından belirginleşen pazılarını bana gösterdi. "Neden?"

"Çünkü." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona aynı şekilde karşılık verdim. "Kız kardeşin, binadaki diğer iki daireyi özellikle sessizliği ve mahremiyeti tercih eden bekar kadınlara kiraladı. Gecenin sonunda eve parti getirmiyoruz ve bu evin 1901 yılında inşa edildiğinin farkındayız. Zeminler gıcırıyor, duvarlar ince ve ses seviyesi belli bir seviyenin üzerine çıkarsa birbirimizi kolayca duyabiliyoruz. Bu yüzden evde ayakkabı giymiyoruz, kapıları çarpmıyoruz, belli bir saatten sonra misafir almıyoruz ve saat 22:00'den sonra sessiz olmaya özen gösteriyoruz."

"Aman Tanrım." Lukas'ın kaşları çatıldı. "Burası yurt mu?"

"Sakin bir mahallede özel bir ev burası ve sanırım burada kalacaksanız bu yaşam tarzına uyum sağlamanız gerekecek."

"Doğru." Pürüzsüz dudakları yavaşça alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Mesele şu ki, bu bina aslında 1910 yılında inşa edildi ve o zamandan beri

dört kez tadilattan geçti, bu yüzden zeminler muhtemelen birçok misafirin ve evde giyilen ayakkabıların yıpranmasına dayanacaktır. Bunu biliyorum çünkü buranın sahibi benim. Beş yıl önce aldım, tadilatların ikisini ben ödedim ve istediğim gibi, istediğim saatten sonra belli bir ses seviyesinde yaşayıp yaşamayacağıma bakmaksızın, burada yaşamayı düşünüyorum.” Kurt gibi bakışları bana dikildi, sadece aralanan dudaklarıma memnuniyetle bakmak için bakışlarını indirdi. “Umarım bu senin için sorun olmaz,” dedi. “Çünkü olmak zorunda kalacak.”

Ona uzun uzun baktım.

Kahretsin.

Kelimeyi düşünmenin yarattığı güç, şoktan donakalmış bir halde Lukas'a boş boş bakarken, kelimenin kafamda yankılanmasına neden oldu.

Bu olmuyor. Bu gerçekten olmuyor.

Bunu anlayamadım ve ona verecek bir cevabım yoktu. Tek yapabildiğim, beş dakika önce hayatıma dalıp giden, son iki buçuk yıldır mutlulukla yaşadığım mükemmel rutini tehdit etmek için bundan daha az bir süreye ihtiyaç duyan adama ağzım açık, çenem açık ve sırılsıklam bir halde koridorda öylece durmaktı. Bana sinir bozucu bir rahatlıkla bakarken kulaklarımda kan uğultusu yankılandı. O rahattı. Ben öfkeliydim. Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Ve hiçbir şeyim yoktu.

Sessizlik, telefonumdan gelen üç yüksek sesli bip sesine kadar uzadı.

TESS: Ahh, Lia, evet, o benim kardeşim. Sana haber vermediğim için özür dilerim. TESS: Lyon'da düşündüğümünden daha uzun kalacağım... Ne zamana kadar bilmiyorum ama seni bilgilendireceğim. TESS: Luke en iyisi, o yüzden onun için hiç endişelenme. Hiçbir sorun çıkarmamalı.

Metinleri giderek artan bir öfke ve tam bir çaresizlik duygusuyla okudum. Azı dişlerimin birbirine sürtünerek çıkardığı gıcırtyla çenemin ne kadar sıkı kenetlendiğini fark ettim.

“Onayınızı aldınız mı?”

Dört kelimeyle Lukas'ın tüm bunlardan ne kadar keyif aldığını anlayabiliyordum. Tanrım, ne kadar da kaba bir herifti. O küçümseyici

"küçük" kelimesini araya sıkıştırdığı için ondan nefret ettim. Muhtemelen ondan tiksindim.

Bu yüzden de ona yardım etmek için aceleyle oraya gittim.

Lukas'ın bir an önce gitmesini istiyordum – gözümün önünden ve aklımdan. Bu yüzden homurdanarak yanından geçtim, elimi uzattım ve avucuma anahtarını fırlattığı anda işe koyuldum. Anahtarı kapıya sokarken, diğer elimle kapı kolunu kavradım ve yıllar içinde öğrendiğim gibi, olabildiğince sert bir şekilde sallayıp oynattım, sonunda kapı açıldı. Sonra bornozumu tekrar kapatarak yeni komşuma baktım ve onu tuvalete atmak istememe rağmen, anahtarını eline geri verdim.

"Öyleyse her şey yolunda mı?"

Gözlerini göğsümden ayırdı. "Hemen hemen."

"Şey, kilit dışında size hiçbir konuda yardımcı olamam." diye homurdanarak yanından geçtim ve kapıma doğru uzandım.

"Bir dakika içeri gelin."

Ona inanmaz bir bakış attım. "Ne?"

"Bir içki için," diye güldü. "Sadece bir tane, aramızdaki gerginliği gidermek için. Başladığımız gibi bitirmek zorunda değiliz, değil mi?"

"Özür dilerim," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladım. "Geç oldu ve tekrar uyumalıyım."

"Az önce uyuyor muydunuz?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Sen gelene kadar her şey yolundaydı."

Başını salladı ve bir an sıırttı, sonra bakışları tekrar aşağı indi. "Uyuyan biri için bayağı ıslak."

Yanaklarım kızardı.

Kahretsin.

Karşılık verecek bir şeyim yoktu ama bu noktada, Lukas Hendricks'le daha fazla konuşmakla da ilgilenmiyordum; belki de sadece onun ne kadar kibirli bir pislik olduğunu söylemek dışında, özellikle de rahat bir şekilde arkasına yaslanıp, mükemmel çenesini sergilemek için başını yukarı kaldırdığında. Tanrım, küfür edilmeyi fazlasıyla hak ediyordu. Ama bu tepki onu sadece eğlendirirdi ve tekrar kazanmasına izin vermeyi reddettim, bu yüzden derin bir nefes alarak olabildiğince kibar davrandım.

"İyi geceler, Lukas," diye hırıldadım arkamı dönüp kapımı iterek açarken -daha doğrusu açmaya çalıştım-

Ama düğme dönmeyi reddetti.

Kapı kilitliydi.

İKİNCİ BÖLÜM

LIA

Demek ki bu oluyor.

Bu gerçekten yaşanan bir şey.

Olayların gidişatını anlamaya çalışırken başım döndü. Lukas'la on dakika önce tanışmıştım ve kısa süre sonra ondan nefret etmeye başlamıştım. Ev hayatımın huzurunu bozma planlarını rahat rahat açıklamıştı ve ben de ona küfretmemek için çeşitli ölümcül bakışlar atmıştım. Kısacası, oldukça kötü bir başlangıç yapmıştık.

Ama işte buradaydım.

Saat 23:00'te, dairesinde onunla yalnızdım, üzerimde sadece tenimden ayrılmayı reddeden sırlıslıklam bir sabahlık vardı.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyor musunuz? Ondan nefret dolu bir şekilde cinsel ilişkiye girmelisiniz."

"Sara!" Üst kattaki misafir odasında yatağın ayak ucuna koyduğum telefonuma atıldım. "Üzerimi değiştirdiğim için hoparlördesin, o yüzden saçma sapan bir şey söyleme!" diye tısladım, sesi daha da kısarak. Tess artık mesajlara cevap vermediği ve yedek anahtarımı nerede sakladığını bilmediğim için, B planına geçtim: kıyafetlerini ödünç almak, bir araba çağırmak ve anahtar sorunu çözülene kadar Sara'nın evine koşmak. Çünkü Lukas'ı ilk gördüğümünden beri kalbim durmadan atıyordu, onunla on dakika daha geçirmeye, hele ki onunla geceyi birlikte geçirmeye hiç dayanamazdım.

"Neden olmasın ki?" diye sordu Sara.

"Bu ciddi bir soru mu?" diye öfkeyle fısıldadım, Tess'in misafir odası dolabından aldığım yepyeni kazağı ve taytı giyerken. İçerideki her şeyin bağışa hazır olduğunu duymak beni rahatlattı; ancak hiçbir şeyin 4 bedenden büyük olmadığını keşfetmek hiç de rahatlatıcı değildi. "Lanet olsun kadın, buraya gelip bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman bırakman

gerekebilir. Sütyenim ve külotum yok ve her şeyin şeffaf olacağından eminim!"

"Güzel. Aşağı in, bir tur dön, ona nasıl göründüğünü sor. Birkaç dakika içinde seks yapacaksınız."

"Sara –" Telefonumu kaptım ve hemen hoparlörden kapattım.

"Merhaba. En yakın arkadaşım ile konuşabilir miyim lütfen? Hani o tür şeyleri asla yapmadığımı bilen arkadaşım ile? Yani, asla?"

"Evet, merhaba, benim. Biliyorum, sen böyle şeyler yapmazsın – hatta ne zamandır yapmadığını da biliyorum," diye düşündü Sara. "Ama dün ve ondan önceki gün, bir noktada tekrar flört etmeye başlaman gerektiğini, yoksa asla bir ailen olamayacağını söyledin."

"Bunu sadece H&M'deki sevimli bebek kıyafetleri yüzünden söyledim!"

"Çünkü sürekli olarak sizden birkaç yaş küçük gelinlerin düğünleri için sipariş alıyorsunuz."

"Aman Tanrım, kadın. Biraz sakın ol."

"Seni alıntı yapıyorum," diye güldü Sara. "Yani demek istediğim, bir yerden başlamak gerekiyor ve eğer kurak dönemi kırmak için bir gece varsa, o da bu gece olmaz mıydı? Bu sözde yakışıklı adamla tanıştığında resmen sıırıslıslam ıslaktın ve on dakika sonra da onun dairesinde rahatça soyunuyorsun. Ayrıca, seni tanıdığım üç yılda, bir erkeği 'çılgın derecede yakışıklı' olarak tanımladığını en fazla üç kez duydum ve bunların ikisi de film izlerken oldu."

"Başlangıç," diye mırıldandım. "O özel dikim takım elbiselerin hepsi."

"Aynen öyle. Ve bu da yılda ortalama bir kereye denk geliyor," diye belirtti Sara. "Oysa son sekiz mesajda ve benimle yaptığın iki dakikalık konuşmada en az üç kez 'inanılmaz seksi' dedin ve ayrıca..." Mesajlarımızı incelerken sözünü yarıda kesti. "'Yüzüm kadar büyük göğüs kasları.' Yani... belki de tüm bunlar bir işaret? Yani gerçekten de Tanrı bu gece çok önemli ipuçları veriyor gibi geliyor."

Aynaya doğru gidip yansımama bakarken homurdandım. "Birincisi, Tanrı'yı bu işin dışında bırak. İkincisi, flört etmeye geri dönmekle, kadın düşkününü komşumla seks yapmak çok farklı şeyler."

"Onun çapkın olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ona baktım, Sara. Sonra da konuştuğunu duydum."

"Belki de sandığınız kadar kötü değildir."

"Sanırım önümüzdeki bir ay boyunca her gece yeni bir kızı eve götürmesini dinleyeceğim."

“Çünkü erkekler, ilişkiler ve benzeri konularda karamsar birisin. Ama ona ilgi duyuyorsun, değil mi?”

“Fiziksel olarak.” Yatağa doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kendimi üzerine bıraktım. “Ama bu konuda bir seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. O... aşırı derecede yakışıklı. Yemin ederim vücudundaki her bir kas ilgi manyağı. Sadece orada durup kollarını kavuşturduğunda bile kasları kasılıp belirginleşiyor. Aptalca.”

“Yine de sayılır,” diye güldü Sara. “Öyleyse bu geceyi olumlu bir şekilde bitirmeye çalışalım. Yani eğer Tess ile akrabaysa, mutlaka içinde iyi bir adam vardır.”

"Buna pek güvenmem."

“Şey, yapardım. Hatta, bahse girerim ki, eğer biraz daha kalıp onunla konuşursan, o seksi kasların altında aslında düzgün bir insan olduğunu göreceksin,” dedi Sara, her zamanki iyimserliğiyle. “Önümüzdeki dört hafta boyunca ev hayatından nefret etmekten daha iyidir, değil mi? Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Tamam, tamam, haklısın. Beş dakika içinde bir araba çağıracağım, tamam mı? Görüşürüz,” diye iç çektim telefonu kapatmadan önce, derin bir nefes alıp kapıya yöneldim.

Ama merdivenlerden yarıya kadar inmiştim ki nefesimi tuttum ve duvara saklandım. Çünkü Lukas'la birlikte ön kapıda, parlak kırmızı iç çamaşırını sergilemek için açık bırakılmış bir trençkot giymiş güzel bir sarışın duruyordu.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadım kendi kendime, geriye doğru sendeledim ve haklı olduğum gerçeğiyle yüzümü buruşturdum. Kahretsin, haklıydım! Sara ile telefonu daha yeni kapatmıştım ve her gece farklı bir kadınla birlikte olma teorisinin doğru olduğunu çoktan kanıtlamıştım.

Merdivenlerin tepesinde çömelmiş, elimi ağzıma kapatmış, mırıldanarak yapılan konuşmayı dinlemek için duvara yaslanmıştım. En iğrenç, en kaba konuşmaları bekliyordum ama Lukas'ın konuştuğunu duyduğumda, sesinin çelik gibi sert ve az da olsa bir rahatsızlık tonu taşıdığını fark ettim.

"Sana gelmemeni söylemişim."

"Bunu yaparsam kapıyı açmayacağını da söylemiştin, ama işte buradayız."

“Noelle, eve git.”

“Ama Nadia ve ben sana yeni eve taşınma hediyesi vermek istedik. Birkaç dakika içinde burada olacak ve en sevdiğin küçük kırmızı şeyi giyecek. Her zaman aynı renklerde giyinmemizi tercih edersin, değil mi?”

Asla olmaz.

Ve işte böylece, gecede farklı bir kadınla birlikte olma teorim, gecede aynı anda iki farklı kadınla birlikte olma teorisine dönüştü. Aman Tanrım. Kahrolası hayatım, diye küfrettim, bir ay boyunca gürültülü seks partileri ve orgazmik inlemeler korosuyla uyanacağımı hayal ederken.

“Lucie...”

“Bu bir tatbikat değil, Noelle. Eve gitmen gerekiyor.”

“Ne sikimsin Lukas? Bu gece beni rezil etme,” diye tısladı kadın, ama hemen sesini yumuşattı. “Şimdi senin penisini istiyorum. Bütün gün seni özledim ve zavallı Tessie'nin yokluğundan faydalanabiliriz, değil mi?” diye alaycı bir şekilde mırıldandı. “Arkadaşlarıyla yattığında ne kadar sızlanıp durduğunu biliyorsun, değil mi?”

Duvarın arkasından baktığımda Lukas'ın onun sözüne karşılık çenesini sıkıttığını gördüm. “İyi geceler,” dedi kapıyı kapatırken. Kadın kapıyı şaşırtıcı bir güçle tekrar açtı.

“Lukas – ”

“Buraya misafir davet ettim,” dedi.

Noelle'in durup incinmiş bir ifadeyle bakakaldığını görünce kaşlarım yukarı kalktı. Ama çabuk toparlandı.

“Şey... eğer onu duymuyorsam, çok eğlenceli biri değil demektir,” diye alay etti. “Ve eğer sen henüz sikini çıkarmadıysan, o kadar da sevimli değil demektir.”

Lukas'ın kahkahası kısa ve sertti. “Ama aslında o, aynı anda hem sevimli hem de seksi olmayı başaran nadir bulunanlardan biri,” dedi alçak sesle, neredeyse duyamayacak kadar kısık bir sesle. “Ve inan bana, bu gece onu görür görmez penisim taş gibi sertleşti ama bir kere de centilmenlik yapmaya çalışıyorum,” diye ekledi, sesi sinirli bir hırıltıydı. “Artık eve gidebilirsin, yoksa göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu duymak ister misin? Çünkü anlatmaya devam edebilirim.”

Çenem yere düştü. Ve saniyeler içinde Noelle gitmişti, Lukas kapıyı kapattıktan sonra bile öfkeli topuklarının sesi koridorda duyuluyordu. Kalbim gümbür gümbür atarken, Noelle'in binadan çıkması için on saniye daha bekledim, sonra ayağa kalkıp aşağı koştum ve Lukas'ın yorgun bir

şekilde yaslandığı kapıya doğru hızla ilerledim. Beni görünce yarı inilti gibi bir nefes verdi.

"Sanırım hoşnutsuzsun."

Onun kuru sözünü görmezden gelmeyi düşünmüştüm ama kendimi tutamadım. "Evet, kusura bakmayın, zavallı bir kızıdan kurtulmak için benimle seks yaptığınızı bu kadar ayrıntılı bir şekilde anlatmanızdan hiç de memnun kalmadım."

"O zavallı kız değil, ama bana seninle nasıl seks yaptığımı ayrıntılı olarak anlattığımı açıklayabilir misin? Doğru hatırlıyorsam, penisimin bütün gece pantolonumun içinde olduğunu itiraf etmiştim."

"Her şey hakkında bu kadar açık konuşmanı duymaya ihtiyacım yoktu," diye tersledim.

"Ne dedim ben?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece kötü kelimeler söylediğimi duymam için bunu tekrar etmeyeceğim."

"'Kötü sözler' mi? Biz beş yaşında mıyız?"

"Pekala." Kollarımı kavuşturup ona inanmazlıkla baktım. "Ne kadar sert biri olduğunu ya da nasıl... nasıl..." diye anlatmana gerek yoktu.

Dudakları şeytani bir sırıtişla kıvrıldı. "Göğüslerinizin ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum?"

"Aman Tanrım," dedim yüzüne karşı, onu fiziksel olarak kapıdan itip dışarı çıkarken. Aman Allahım. Hata yaptım, diye yutkundum. Bir daha asla karın kaslarına dokunma, diye kendimi azarladım, avuçlarımın altında kaslarının ne kadar absürt derecede sert olduğunu hissetmekten başım dönüyordu.

"Pekala, görüşürüz," diye seslendi Lukas koridordan esprili bir şekilde. Cevap verme ya da arkama bakma dürtüsünü bastırmaya çalışırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ve başardım da, ama evin kapısından çıkar çıkmaz parmaklarım Sara'ya nadir görülen büyük harfli mesajı göndermek için hızla hareket etti.

BEN: DÜŞÜNDÜĞÜM KADAR KÖTÜ VE BANA 10.000 TAKSİ BORÇLUSUN!!! İKİ BARDAK ŞARAP DOLDUR, 10 DAKİKA İÇİNDE ORADA OLACAĞIM!!!!

Sweet Spot'u Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın!

STELLA İLE İLETİŞİME GEÇİN.

Facebook: stellarhysbooks

Twitter: @stellarhys

Amazon

Goodreads

Bülten

Stella Rhys tarafından da mevcuttur.

ÇOK DERİNE

ÇOK UZAKTA (ÇOK DERİNLERE İNMEK #2)

Yıkım

HASAR (YIKIM #2)

VER BANA

YANLIŞ

EX OYUNLARI

TATLI NOKTA

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM